

“Dört kelime: Nefretten aşka, yeni bağımlılığım!”

—ASHLEY POSTON, *Buylu Bir Aşk Hikayesi*’nı *New York Times*’te öksatıyor

SOPHIE COUSENS



BİZ



ŞİMDİ



NEYİZ?



OLIMPOS

Çeviren: Onat Özyılmaz

"Sophie Cousens, *Bir Erkek 10 Günde Nasıl Kaybedilir* ve *Erkekler Ne Söyler Kadınlar Ne Anlar*'ı bir araya getiriyor, içine biraz da Emily Henry romanlarına has karşı konulmaz bir cazibe ekleyerek ortaya harika bir şey çıkarıyor!"

—ASHLEY POSTON, *Büyülü Bir Aşk Hikâyesi*'nin
New York Times Çoksatın Yazarı



KÖŞE YAZARI ANNA APPLEBY acı verici boşanmasının ardından aşk defterini kapatmıştı. İki çocuğu, bir kedisi ve televizyon kumandası üzerinde mutlak hâkimiyeti varken bir erkeği kim ne yapacaktı? Üstelik çöpçatanlık uygulaması denen cehennemle uğraşmaktansa bekâr kalmayı tercih ederdi. Fakat şimdi iş yerindeki ezeli düşmanı gözünü Anna'nın dergideki köşesine dikmişti ve işinden olmak düzenli gelir kaynağından da olmak demekti. İşini korumak isteyen Anna bir anlık çaresizlikle ortaya özgün bir fikir attı: Çocuklarının seçtiği, gerçek hayatın içinden tanıştığı insanlarla yedi randevuya çıkacaktı.

Tuhaf tesadüfler, beklenmedik arkadaşlıklar... Anna, kendini cesurca ortaya koyup garsonlara, postacılara ve hatta hayranı olduğu ünlülere çıkma teklifi etmeye başladı. Fakat en beklemediği anda, en beklemediği kişiyle arasında bir aşk filizlenmeye başladığında da gereken cesareti gösterebilecek miydi?

"Zekice, düşündürücü ve çok komik."

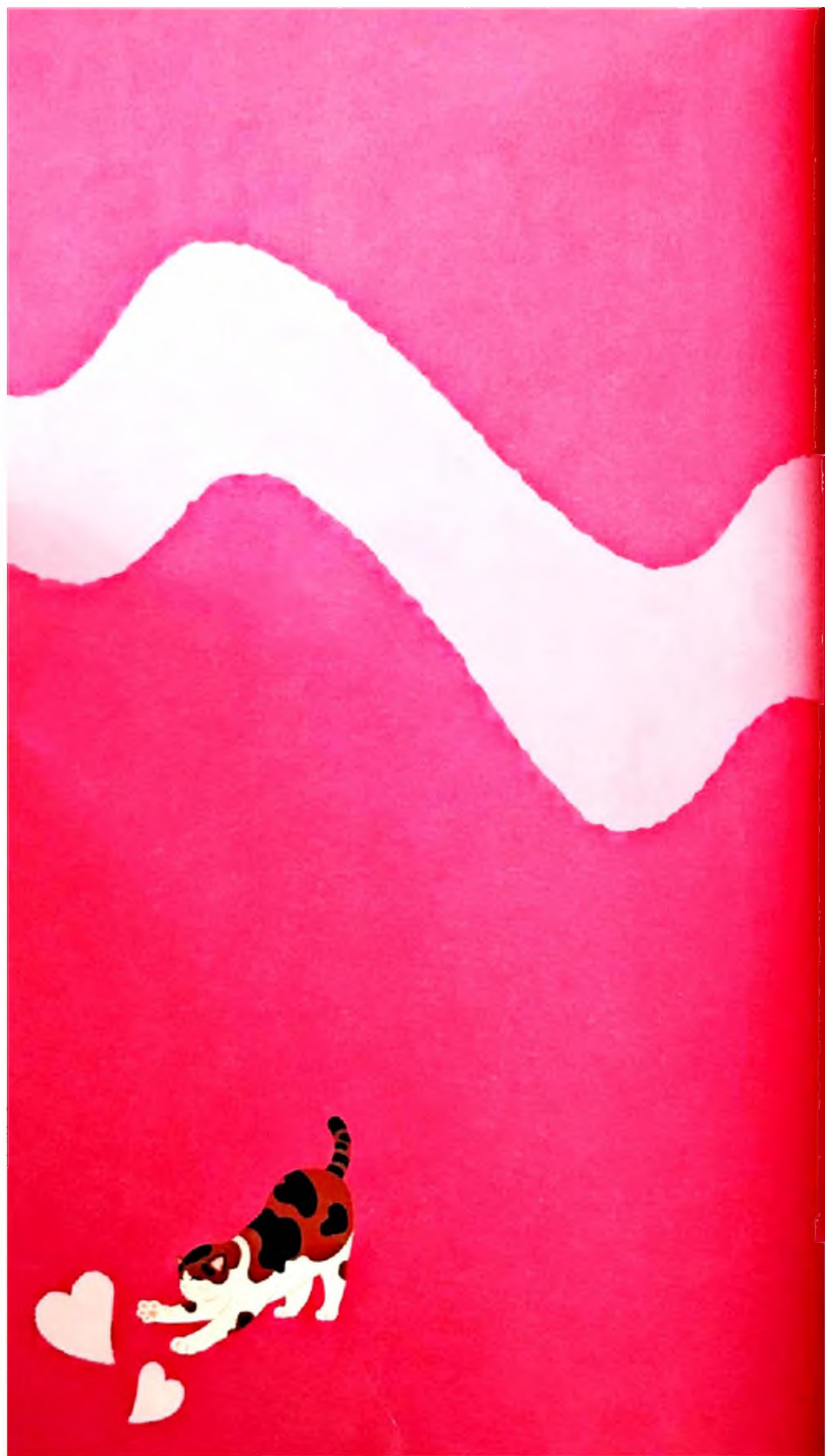
—ZIBBY OWENS, *Blank*'in yazarı ve
Moms Don't Have Time to Read Books
podcastinin sunucusu



YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!



www.olimposdukkkan.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin



Biz Şimdi Neyiz?

Sophie Cousens

Original Adı: Is She Really Going Out with Him?

© 2025* Olimpos Yayınları

© 2024, Cousens Creative Limited

Çeviren: Onat Özyılmaz

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay

Editör: Aydan Yalçın

Son Okuma: Gülçin Özbek Kuyumcu

Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

1. Baskı: Şubat 2026

ISBN: 978-625-8729-33-7

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposdukkan.com * info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: ZM BASIM

Maltepe Mah. Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Merkezi

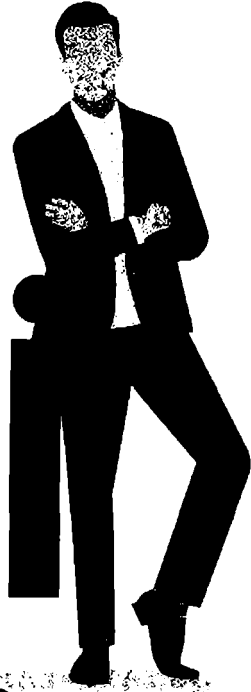
No:15/43 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 82565



SOPHIE COUSENS



BİZ



ŞİMDİ
NEYİZ?



*Düzenleme
Ny.ozlem*



Çeviren: Onat Özyılmaz



*Ridhima'ya. Bu hayattaki en büyük zevklerimden biri seninle
uzun öğle yemekleri yemek. Söz veriyorum günün birinde
sırf senin için bir bilim kurgu yazacağım.*

*“Dünyayı tanıdıkça tüm kalbimle sevebileceğim bir adam
bulacağıma inancım giderek azalıyor. Beklentilerim çok fazla!”
–Marianne Dashwood, Aşk ve Mantık, Jane Austen*

*“Her şeyden önce kendi hayatınızın
başkahramanı olun, kurbanı değil.”
–Nora Ephron*

GİRİŞ

"Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde büyüdü bir kaleye hapsedilmiş güzel bir prenses yaşarmış. Kalenin etrafı dikenli ormanlarla çevriliymiş ve korkunç bir ejderha tarafından korun—"

Uzun kahverengi saçlarını başının iki yanından toplamış kız kollarını havaya kaldırıp hışımla salladığında masalı okumayı bıraktım.

"Efendim, Isla? Tuvaletin mi geldi?" dedi öğretmeni Bayan Hollybush.

"Ejderhanın adı neymiş?" diye sordu Isla. Daha fazla minik el havaya fırladı.

"Ejderhalar geceleyin mi inlerinden çıkar?" dedi mor gözlüklü oğlan.

Yüzünü okul kazağına gömmüş kızdan, "Eve gitme vakti geldi mi?" diye boğuk bir ses yükseldi.

Bayan Hollybush iç geçirdi. "Bunu konuşmuştuk, çocuklar. Ethan'ın annesinin masalını bölmeyin lütfen. Sorularınızı en sona saklayın, anlaştık mı?" Cesaret verici bir gülümsemeyle bana dönüp başıyla devam etmemi işaret etti.

Oğlum Ethan'ın ilkokulu her cuma öğleden sonra bir öğrencinin velisini sınıfa kitap okumaya davet ediyordu. Ethan aylardır benim de gönüllü olmam için başımın etini yemişti. Dan'le ayrılığımız yüzünden kötü bir yıl geçiriyorduk ve anelik vicdanımı masa oyunlarını çok eğlenceli buluyormuş gibi yapmak, hafta sonları waffle pişirmek, şimdi de altı yaşındaki otuz geveze çocuğa masal okumak için işimden erken çıkmak

gibi ufak tefek yollarla susturmaya çalışıyordum. İliştiğim küçük sandalyenin tepesinden önümdeki halıda bağdaş kurmuş vaziyette oturan çocuklara bakarken gözlerim Ethan'a takıldı. Burada olduğum için yüzünde güller açıyordu. Gülümsemesine aynı şekilde karşılık verip masalımı okumaya döndüm.

“Ejderhayı gören herkes korkudan arkasına bakmadan kaçarmış ama Prenses'i kurtarmayı deneyen birkaç cesur prens de olmuş. Prenses'in kalbini kazanmak için dikenli ormanları aşmaları ve korkunç canavarı yenmeleri gerekirmiş.”

“Prenses'in Legoları var mıymış?” diye bağırdı kafası sapsarı buklerle dolu bir oğlan.

“Hayır, Kenny. Legoları yokmuş. Masalda öyle bir şey yok,” diye araya girdi Bayan Hollybush gergin bir gülümsemeyle. Belli belirsiz seğiren gözü de dikkatimden kaçmadı.

“Neyle oynuyormuş peki?” diye üsteledi Kenny. “Erkek kardeşi var mıymış?”

“Ya Pokemon kartları?” dedi burnunu çekip durarak dikkatimi dağıtan kız.

“Saçları çok uzun muymuş?” diye sordu yerde gözleri kapalı vaziyette yatan oğlan.

Bayan Hollybush ellerini üç kez çırttığında çocukların hepsi sırtlarını dikleştirip ağızlarına fermuar çekti. Bir süre duraksayıp soru yağmuruna devam etmelerini bekledim ama kimseden ses çıkmayınca kitaba döndüm.

“Günün birinde yakışıklı bir prens atıyla kulenin yakınlarından geçiyormuş. En yüksek kulenin penceresindeki güzel Prenses'i görür görmez ona âşık olmuş.” Boğazımı temizledim. Okuduğum kitabı ben seçmemiştim ve iletmeye çalıştığı mesajın pek hoşuma gittiği söylenemezdi. Prens kızı nasıl o kadar uzaktan görüp de âşık olmuştu? İnsan ilk görüşte aşka inansa bile —ki ben inanmıyordum— bu genç adam ta aşağıdan, ağzından ateş püskürten bir ejderhanın ardındaki kızın ne kadarını seçebi-

lirdi ki? *“Prens dikenli ormanı aşmayı başarıp kalenin kapısına ulaşmış. Ejderhayı yenip asma köprüyü geçmiş ve—”*

“Ejderha ölmüş mü?” diye sızlandı ağzının etrafı kırmızı keçeli kalem izleriyle dolu, gözleri endişeyle fal taşı gibi açılmış küçük kız.

“Ölmemiştir herhâlde. Muhtemelen yorulmuştur ve ateşi tükenmiştir,” dedim Prens’in kılıcını ejderhanın kalbine sapladığı ânı betimleyen resmi elimle kapatarak.

Kenny alaycı bir nefes vererek, “Ejderhaların ateşi tükenmez ki,” dedi. Lafını bitirir bitirmez ayaklarımın dibinde oturan çocuktan bir öğürme sesi yükseldi ve midesindeki her şeyi halıya ve süet botlarıma çıkardı.

“Jason, hayır. Yine mi?” diye inledi Bayan Hollybush. Durumla ilgilenmek için ayağa fırladı, beti benzi atmış Jason’ı koldan tuttu ve sonra bana dönerek koridoru işaret etti. “Çok üzgünüm, Bayan Humphries, misafir tuvaleti koridorun ilerisinde.”

Tuvalete girip yeşil renkli kâğıt havluyla ayakkabılarımı silerken öğretmen yerine gazeteci olmayı seçtiğime şükrettim. Ellerimi yıkadıktan sonra telefonumu çıkarıp hızlıca e-postalarımına bir göz attım. Gelen kutumun en tepesinde hükümetten gelmiş bir mesaj duruyordu. Hükümet neden bana e-posta göndermişti ki?

Gönderen: Kraliyet Mahkemeleri ve Divanları Hizmetleri,
Boşanma Bürosu

Konu: Boşanma Kararınız Kesinleşti

Bayan Anna Humphries,

Boşanma kararınız kesinleşmiştir. Mahkeme kararını ekte bulabilirsiniz. Bu, artık boşanmış bir kadın olduğunuzu gösteren nihai belgedir. Tekrar evlenmeyi ya da soyadınızı değiştirmeyi arzu etmeniz hâlinde işbu belgeyi ibraz etmeniz gerekmektedir.

Boşanma Bürosu, Birleşik Krallık Hükümeti

Ansızın midem bulandığında dengemi kaybetmemek için lavaboya tutundum. Dizlerimin bağı çözülecek gibi olmuştu. On iki yıllık evliliğim bir e-postayla sona ermişti. *Bir e-postayla!* Gerçi ne bekliyordum ki? At sırtında bir tellalın kapıma gelip elime bir tomar tutuşturmasını falan mı? Yeminlerimizi geri aldığımız tersine bir düğün töreni mi? Dijital çağda yaşadığımızın farkındaydım ama bir e-posta gözüme çok duygusuz, çok soğuk, çok... yetersiz görünüyordu. Dan de aynı mesajı almış mıydı? Açtığında ne hissetmişti? Rahatlamış mıydı? Üzülmüş müydü? İkisinin kafa karıştırıcı bir karışımını mı yaşamıştı?

Çenem titremeye, gözlerim yaşarmaya başladı. *Hayır, lütfen şimdi olmaz.* Şu saate kadar dayanmışken şimdi oğlumun okulunda kendimi bırakamazdım. Bu ânın geleceğini biliyordum –elbette biliyordum– ama bu şekilde olmasını beklememiştim. *Soyadımı değiştirmem, yeni pasaport çıkarmam, form doldururken yepyeni bir kutucuğa tik atmaya alışmam gerek...* *Hayır, hayır, topla kendini, Anna. Hemen sınıfa dön, şu aptal kitabı oku ve eve dönüp bunu gözlerden uzak bir şekilde hazmet.*

E-postanın altında Dan'den gelmiş yeni bir ileti duruyordu. Belki o da aynı mesajı almış ve bunu tuhaf bulmuştu. Üzerine tıkladığımda tek bir cümleyle karşılaştım: *Ne yaptığımdan haberdar olmaları için bunu çocuklara gösterir misin? D.* Şu anda Güney Amerika'da 'hayatının tatilinde', Machu Picchu'ya tırmanıyordu. Eke İnka kalesinin önünde, masmavi gökyüzünün altında bronz teniyle mutlu mutlu sırtıttığı bir fotoğrafını koymuştu. Pekâlâ, cevabımı almıştım. Boşanma e-postası midelerini bulandırmamıştı ve yeni keşfettiği özgürlüğünün tadını çıkarmakla meşguldü demek. *Asıl ben Machu Picchu'yu görmek istiyordum. Dan'ın ilk onuna bile girememişken benim ölmeden önce yapılacaklar listemin ilk üçünde idi.*

Eski kocamın fotoğrafına bakarken kalbim bir zamanlar tanıdığım Dan'ın özlemiyle sızladı. Üniversitede âşık olduğum, bar oyunlarında masanın altından elimi tutan, kokum üzer-

lerine sindiği için ragbi formalarını giymeme bayılan, sabahın dokuzunda amfinin dışında beni ilk kez öpen ve ardından merdivenden çıkarken arkamdan, “Anna Appleby, günün birinde seninle evleneceğim,” diye bağırarak Dan’ın özlemiyle. Telefonumu çantamın en derinlerine itip yüzümü soğuk suyla yıkadıktan sonra sınıfın cümbüşüne geri döndüm.

Halıdaki kustumuk temizlenmiş, Jason okul hemşiresine gönderilmişti ve Bayan Hollybush dakika başı benden özür diliyordu. Ne var ki kulaklarım çınlamaya başladığından ağızdan çıkan tek bir sözcüğü bile duyamıyordum. Başım zonkluyor, her yanımda terliyordu. Çocuklardan biri masal kitabını elime tutuşturdu ve öğretmenleri ellerini çırparak herkesi ağızına fermuar çekmeye davet etti. Büzdüğüm dudaklarımdan uzun, yavaş bir nefes verdim. Fakat başımı kitaba eğdiğimde sözcükler gözlerimin önünde dans etmeye başladı. *“Prens, Prenses’i büyüdü kaleden kurtarmış ve birlikte atın sırtına atlayıp gün batımına doğru sürmeye başlamışlar. Güzel bir düğünle evlenip sonsuza dek mutlu... mutlu...”* Boğazım düğümlenince duraksadım. Cümlelerin sonunu getiremiyordum.

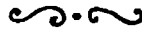
Küçük İsla, “Sonsuza dek mutlu mu yaşamışlar?” dediğinde sınıf etrafımda dönmeye başladı.

“Belki,” diye mırıldandım usulca. Rüya gibi düğünlerini gösteren resme bakarken içimde bir şeyler koptu. “Belki de sonsuza dek mutlu yaşamak bir palavradan ibarettir. Belki birkaç yıl mutlu mesut yaşadıktan sonra birbirlerinden yavaş yavaş uzaklaşmaya, at arabasında bırakılan boş cips paketleri ve kulenin zeminine atılmış kirli çamaşırlar yüzünden tartışmaya başlamışlardır. Belki Prens ansızın triatlona hazırlanmaya karar vermiş ve Prenses’i her hafta sonu çocuklarla evde yalnız bırakmıştır. Sonra günün birinde birlikteyken bile yapayalnız olduklarını ve birbirlerini artık sevmediklerini fark etmişlerdir.” Çocuklar şaşkın şaşkın bana bakarken Bayan Hollybush –gözünün daha şiddetli seğirmeye başladığı dikkatimden kaçmamıştı– gergin

bir kahkaha patlattı. Minik sandalyemden kalkıp kitabı havaya kaldırdım. “Belki böyle masallar bir kadını onu kurtaracak bir erkeğe ihtiyacı olduğuna dair zararlı bir inanişaya sürüklüyor, küçücük kızların aklına esas amacın evlenmek olduğunu, hayatlarının aşksız bir anlamı olmadığını sokuyordur. Ama bunların hepsi yalan dolan çünkü her şey biter, en büyük aşklar bile.” Ardından hışımla kitabın sayfalarını yırtmaya başlayıp hepsini konfeti gibi havaya fırlattım. “Belki de Prenses ejderhasıyla mutlu mesut yaşıyordu, belki güzel ve güvenli kulesinden ayrılmak istemiyordu. Belki Prens pisliğin tekiydi!” Çocuklar keyif ve şaşkınlıkla ciyaklamaya başladığında Bayan Hollybush ellerini çırparak düzeni tekrar sağlamaya yeltendi. Fakat bu kez kimse onu tınlamadı. Bütün sınıf etrafta koşuşturup üzerlerine yağın kâğıt parçalarını yakalamaya çalışıyordu.

“Ataerkilliğin köküne kibrit suyu!” diye haykırdım.

“Ataerkilliğin köküne kibrit suyu!” diye tekrarladı çocuklar hep bir ağızdan.



Kız kardeşim Lottie beni müdürün odasından aldı. Yalandan kendimi kötü hissediyormuş gibi yaptığımdan okul yönetimi pek üzerime gelmemişti. Bayan Hollybush nazikçe “kimsenin ne yaşadığını bilemeyiz” diyerek bana destek olmuş ama aynı zamanda beni “gönüllü listesinden” çıkarmak zorunda kalacağını ve yırtık pırtık ettiğim kitabın parasını ödemem gerektiğini de belirtmeden geçmemişti.

“Ne oldu?” diye sordu Lottie arabasına binip Ethan’ın çıkış saatini beklemeye başladığımızda. “Müdür bir *nöbet* geçirdiğini söyledi. Ne nöbeti geçirdin?”

E-postayı açıp telefonumu ona uzattım ve yazıyı okumasını izledim. Bizi gören kimse kardeş olduğumuzu düşünmezdi. Bana uzun, koyu renk saçlar ve kolayca bronzlaşan bir ten bah-

şedilmişken o süt beyazıydı ve başının üzeri bir haleyi andıran sarı buklelerle doluydu. Bir peri masalında yaşasak o iyi bense kötü cadı olurum. “Haberi bir e-postayla vereceklerini düşünmemiştim,” dedim. “Ne oldu ben de bilmiyorum. Sonsuza dek mutlu sonla biten bir masal okurken gözüm dönüverdi.”

“Ah, Anna,” dedi Lottie orta konsolun üzerine uzanıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak. Hareketi beni huzursuz etti. Kendimi bildim bileli duygusal olan küçük kardeşim olmuştu. Lottie otuz üç yaşındaydı ve benden dört yaş küçüktü. Yirmi yıl boyunca erkek arkadaşları ve ayrılıkları için ağlayıp sızlamasını çekmiş, kimseyi *buraya o zamanki takıntısının adını ekleyin* kadar sevmeyeceğine dair yeminler etmesini dinlemiştim. Bir kutu mendil ve keyfini yerine getirecek bir filmle yanında olan sağlam, mantıklı taraf daima ben olmuşum. Şimdiyse onun mutlu bir evliliği vardı ve ben sınıfın ortasında masal kitapları yırtıyordum. Elim okşadığında gözlerimi kapatıp gözyaşlarına boğulmamaya çalıştım. “Bence sorun her şeyi içine atman. Sonra böyle en olmadık zamanlarda patlayıveriyorsun,” dedi Lottie.

“Neden bilmiyorum ama yazıya döküldüğünde her şey daha nihai geliyor. Kendimi yüz karası gibi hissediyorum,” dedim ve bunun kulağa ne kadar acınası geldiğini fark ettiğimde omuzlarımın yenilgiyle çökmesine izin verdim. “Dan, Güney Amerika’da hayatını yaşıyor. Bense burada, bir ilkokul tuvaletinde boşanmamın resmîleştiğini öğreniyorum. E-postanın üslubu da ayrı bir olay. *Tekrar evlenmeyi dilerseniz*. Biriyle tanışmak istediğimi bile hayal edemiyorum.”

“Şu an kendini berbat hissettiğini biliyorum ama böyle şeyleri düşünmek için daha çok erken. Her şey zamanla düzelecek, güven bana.” Saçlarımı okşayıp tıpkı annemizin çocukluğumuzda yaptığı gibi parmaklarıyla şakağımda daireler çizdi.

“Otuz yedi yaşındayım ve aşk meşk defterini kapattım,” dedim.

“Hayır kapatmadın, sadece yastasın. İnan bana, gelecek yıl bu zamanlar, belki biraz daha sonra, her şey gözüne çok farklı görünecek. Yaşadıklarını geride bırakmak zorundasın. Şu an bunu hayal bile edemiyorsun, biliyorum ama tekrar randevulara çıkacaksın. Belki birinden hoşlanırsın bile. Hayatına yepyeni bir sayfa açıyorsun, tek yapman gereken geçmişle dolu kısımları es geçmek.”

Ona minnettar bir gülümsemeyle karşılık versem de bu basmakalıp sözlerin benim için geçerli olmadığını haykırmak istiyordum. Ethan'ın kapıyı açıp arka koltuğa atlamasıyla düşüncelerimden sıyrıldım.

“Selam, Lottie teyze! Annem olanları anlattı mı?” dedi heyecanla yerinde sıçrayarak. “Okuduğu kitabı yırtıp suçu Aterk İ.'ye attı.”

“Aterk İ. de kim?” diye sordu Lottie.

Ethan omuzlarını silkti. “Bilmem. Kibrit falan da dedi.”

“Ataerkillik demek istiyor,” diye açıklayarak yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

“Ah, şimdi oldu. Evet, onu iyi bilirim,” dedi gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıp motoru çalıştırırken. “O adamın hepimize verecek hesabı var.”

**BİR
YIL
SONRA**

Q Internette ara



- Yüz yogası işe yarıyor mu?
- Kuru üzümlü ekmek günlük meyve ihtiyacını karşılar mı?
- Modern Family kadrosu tekrar bir araya gelip yeni bölüm çekecek mi?

1. BÖLÜM

"Ben geldim," diye bağırdı ön kapıdan içeri dalan Lottie. Getirdiği bir kucak dolusu ayçiçeğini bana uzattı.

"Teşekkür ederim ama her seferinde bana çiçek getirmek zorunda değilsin," dedim kollarının arasındaki buketi alarak.

"Bahçemden toplayıverdim," dedi elini umursamazca sallayarak. "Sence de ayçiçekleri insanın içini mutlulukla doldurmuyor mu?"

Ben Bath'ın banliyösünde, üç yatak odalı yarı müstakil bir evde yaşarken kız kardeşim ve kocası Seb kocaman bir bahçesi ve elma ağaçları olan bir kır evine taşınmıştı. Lottie reçelini bile kendisi yapıp Noel'de insanlara hediye ediyordu. Geçen yıl çoğu tanıdığıma aldığım Noel hediyelerini hatırladıkça utançtan yerin dibine girmek istiyordum, hepsi *Amazon* ile başlayıp *hediye kartı* ile sona eriyordu.

"Jess'le Ethan uyudu mu?" diye sordu peşimden mutfığa gelirken.

"Yataklarındalar ama uyumamışlardır. Sakın yanlarına çıkma yoksa kart oynamak isteyip seni esir alırlar."

“Dün yeni bir müşteriyle tanıştım,” dedi mutfak adasının ardındaki taburelerden birine otururken. “Adı Fergus. Güney Amerikalı, pikan cevizi yetiştiriyor. Taze bekâr.” Gözlerini fal taşı gibi açtı.

“Ne mutlu ona,” dedim attığı yemi yutmayı reddederek. Lottie’nin şaşaalı ağaç evler tasarlayan bir şirketi vardı ve zaman zaman ilginç müşterilerle tanışıyordu. Birinin ağaç eve kırk bin dolar bayılmaya razı olacağı aklımın ucuna bile gelmezdi ama görünüşe göre böyle insanlar vardı.

“Bence onunla tanışmalısın,” dedi.

“İyi de pikan cevizi hiç sevmem,” dedim salağa yatarak. “Dümdüz ceviz ya da badem yetiştirse belki bir düşünürdüm ama pikan cevizi? Hiç benlik değil.”

“Ciddiyim, Anna. Adam tam senlik. Ona fotoğrafını gösterdiğimde ıslık bile çaldı.”

“İğrenç.”

“Öyle deme. Sapıkça değil, hayranlık dolu bir şeydi. *Vay anasını!* der gibi.”

“Çöpçatanlık işini hiç beceremiyorsun,” dedim gülerek.

“Abartılı bir şeye gerek yok, sadece birkaç kadeh bir şey içersiniz.” Duraksayıp bakışlarını yüzümde gezdirdi. “Bir gün seç, çocuklara ben bakarım. Sadece yirmi dakika uzağındayım.”

Tam ayçiçeklerini vazoya koyacaktım ki Lottie çiçekleri elimden kapıp hepsini kendi başına düzenlemeye başladı. Onu izlerken gülümsemekten kendimi alamadım.

“Beni düşündüğün için teşekkür ederim, Lots ama gerçekten biriyle tanışmak istemiyorum. Tek başıma çok mutluyum.”

“Çok mutlusun demek?” diye tekrarladı bana gözlerini kısararak. Bir tutam saçını üfleyerek yüzünden çekti.

“Gayet iyi idare ediyorum. İşler iyi gidiyor, çocukların bana hiç olmadığı kadar çok ihtiyacı var. Hayatımda doldurulması gereken bir boşluk görmüyorum.” Lottie tek kaşını

kaldırdığında tezgâhın üzerine eğilip omzuna bir tane patlattım. “Edepsiz kadın.”

“Bir randevu için olmasa bile evden daha sık çıkman gerektiğini düşünüyorum. Neden bir sanat kursuna ya da kitap kulübüne falan kaydolmuyorsun? Kendin için bir şey yap. Hayatın sadece iş, çocuklar ve kanepeye kurulup Netflix izleyerek Instagram’da gezinmekten ibaret olmamalı.”

Suratımı buruşturdum ve buzdolabından bir şişe şarap çıkarırken, “Ama izlemem gereken bir sürü dizi var,” dedim. “Biriyle görüşmeye başlayana kadar kimsenin Dan’i aştığına inanmayacağını biliyorum ama bu toplumun beklentisi, benim ihtiyacım olan şey değil. Kendime zaman ayırıyorum.”

Instagram’ın boşanmalarının ardından kendini koşmaya, ağırlık kaldırmaya ya da aromaterapi mumları satmaya veren pek çok kadınla dolu olduğunu biliyordum. Hepsi küllerinden doğan Anka kuşu misali hiç olmadıkları kadar iyi görünüyor, kendilerini harika hissediyor ve hayatlarına açtıkları “yeni sayfayı” benimsiyordu. Fakat ben bir Anka kuşu değildim. Etrafta kırıntı arayan şaşkın bir güvercindim. Bundan şikâyetim de yoktu, Anka kuşu olmak çok yorucu görünüyor.

Dan hayatına kaldığı yerden devam etmişti. Herkes beni çoktan arkasında bıraktığını biliyordu. Bath ufacık bir yerdi ve arkadaşlarımız onu şehirde bir dünya kadınla görmüştü. Dan’ın evden taşınmasından iki hafta sonra, iş arkadaşım Kelly onu bir çöpçatanlık uygulamasında bile görmüştü. Bunun benim açımdan ne kadar tuhaf olduğunu söylememe gerek yoktu sanırım. Şimdilerde yirmi beş yaşında Sylvie isimli bir kızla çıkıyordu ama uzun soluklu bir şey olacağını hiç sanmıyordum. Benimleyken kaybettiği uzun yılların ardından sahalara dönmekten büyük keyif aldığını tahmin ediyordum.

“Hadi ama, eminim canın” –Lottie dudaklarına vurdu– “anlarsın ya... istiyordur.”

“Ne, seks mi?” diye sordum ikimize de birer kadeh beyaz şarap koyarken. Çok geçmeden dört aylık hamile olduğundan alkol alamayacağını hatırlayıp onun payını da kendiminkine kattım ve bardağını mürver çiçekli spritzle doldurup içine tam da sevdiği gibi buz parçaları ve bir dilim limon ekledim.

“Evet. Kendine bir erkek arkadaş ya da koca aramana gerek yok. Şu uygulamalardan birine kaydolup biraz eğlenebilirsin.”

“İnternette tanıştığım rastgele bir adamla seks yapmak benim eğlence anlayışıma uymuyor,” dedim. “Hem belki bunu tuhaf bulacaksın ama hayır, bunu sandığın kadar özlemiyorum.”

“Arkadaşım Tasha beş yıl seks yapmadı diye atrofik vajinit oldu. İşleyen demir ısıldar demişler.”

Kadehlerimiz ve cips kâselerimizle salona geçerken, “*İşleyen demir ısıldar* mı? İçine ne kaçtı senin?” deyip güldüm.

Kanepeyi Lottie’ye bırakarak gerekenden çok daha alçak olan berjere geçtim. Etrafıma baktığımda içim küçük bir utançla doldu. Lottie aileden biriydi, beni yargılamaz, evimin hâlini umursamazdı ama son zamanlarda hayatımızın ne kadar değiştiği gözünden kaçıyor olamazdı. Konu onun evinin benimkinden daha büyük ya da pahalı (ki ikisi de doğrudu) olması değildi. Lottie’nin evi sevgi ve özenle, birbirini tamamlayan renklerle dekore edilmişken benimkisi tıpkı bikini bölgem gibi ihmal edilmişti.

Dan giderken yanında yerlerine yenisini koymadığım birkaç lamba ve iki sehpa götürmüştü. Sade ve doğal tonlardaki mobilyalarım göze hoş görünmesinden ziyade dayanıklılıkları ya da uygun fiyatları yüzünden alınmıştı. Kitaplığımın büyük kısmı çocukların artık el sürmediği yapbozlar ve masa oyunları doluydu, ayrıca L şeklindeki odanın en ücra kısmında Jess’in eski oyuncak mutfağı ve toz bağlamaya başlamış ıvır zıvırlarıyla dolu bir şifonyer duruyordu. Evimdeki her şey insanı rahatsız etmeyecek kadar derli toplu ama bir o kadar dağınık ve kaotikti.

“Dağınıklık için üzgünüm,” diyerek Lego kutusunu ayağımla koltuğun altına ittim.

“Saçmalama, evine bayılıyorum. Her köşesi yaşanmışlıkla dolup taşıyor,” deyip etrafına bakınarak ekledi, “Gerçi bir dekorasyon değişikliği yapmaya karar verirsen bahar temizliğine el atabilirim. Bir hafta sonumu sana ayırıyorum.”

“Teşekkür ederim ama şu anki önceliğim bu değil,” dedim nispeten kaba bir tavırla. Özene bezene döşediği evi ortalıkta bir bebek dolaşmaya başladığında ne hâle gelecekti merak ediyordum. Lottie her önerisini birbiri ardına reddetmeme aldır mıyormuş gibi omuzlarını silkti.

Telefonunu çıkarıp bana doğru eğilerek ekrandaki kır saçlı ve kirli sakallı adamı gösterdi. “Bahsettiğim müşteri bu işte, Fergus. Elli dört yaşında ama daha genç gösteriyor. Ne düşünüyorsun?”

“Yaşını gayet gösterdiğini ve pikan cevizleri hakkında konuşarak başımı ağrıtacakmış gibi göründüğünü düşünüyorum.” Kedim Katniss kucağıma atladı ve başını okşadığımda mutlu mutlu mırladı.

“Elli dört o kadar da yaşlı sayılmaz. Çizgiyi kaçta çekiyorsun?” diye sordu Lottie.

“Çekmiyorum çünkü biriyle tanışmaya niyetim yok. Evli barklı herkes neden her bekârın birini bulmaya can attığını sanıyor? İnsanlar yemek çubuğu değildir, tek başlarına olmaları onları işlevsiz kılmaz.”

“Biliyorum ama ne yapayım? Başka kimi bulayım? Şu ateşli komşuna ne dersin? Yaşı da sana yakın. Düşünsene, işin *çok* kolay olurdu,” diyerek oyuncak bebek gibi ayaklarını zarifçe altına topladı. “Trajik kısmını inkâr edemem ama genç bir dul konseptinin romantik bir yanı da olduğunu kabul et.”

“Noah’yı mı diyorsun? Ha! Bir kaşık bile Noah’nın sosyal becerilerini ikiye katlar.”

“Peki, iş yerinde birileri var mı?” dedi Lottie. “Şu gözlüklü, uzun boylu çekici adam kimdi mesela? Bir keresinde seni öğle yemeğine çıkarmaya geldiğimde karşılaşmıştık hani?”

“Will Havers mı? Daha neler?” diyerek suratımı buruşturdum.

“Ta kendisi! Onun nesi var?”

“Nereden başlasam? Burnu beş karış havada, kendini bir şey sanıyor, çok genç—”

“Kaç yaşında ki? Taş çatlasın yirmilerinin sonundadır. Otuz sekiz yaşında bir adam, yirmi sekiz yaşındaki bir kızla çıksa kimse bunu yadırgamaz,” dedi Lottie. Kollarını hışımla savununca içeceğinin birazı üzerine döküldü.

“Biliyorum ama yaşın da ötesinde Will benim tipim değil.”

“Senin tipin yok. Dan’ın var.”

Haklı olabilirdi ama bunu düşünecek hâlim yoktu. Sabrım bu sohbeti sürdüremeyecek kadar tükenmişti.

“Will Havers kadınları bir obje olarak gören hovardanın teki. Yalnızca otuz üç yaşından küçük ve bir yetmiştenden uzun kadınlarla çıkıyor. Üzerine adının ve soyadının baş harfleri işlenmiş gömlekler giyiyor ve kendini Tanrı’nın gazetecilik sektörüne armağanı sanıyor. Gördüğü her aynaya yapışıp kendine bakıyor *ve* toplantılarda herkese patronluk taslıyor.” Birbiri ardına sıraladığım şikâyetlerimin sonuna geldiğimde derin bir nefes alıp şarabımdan koca bir yudum içtim. Lottie sırttı. “Ne?”

“Hiç sevmediğin bu adam hakkında epey şey biliyormuşsun,” dedi kaşlarını hızlıca kaldırıp indirerek. “Hiç değilse bir yaş aralığı belirliyoruz, elli dörtten genç, yirmi sekizden büyük diyelim.” Lottie burnunun ucuna dokunup bana zevzek zevzek sırttı. “Biri hakkında böyle tutkulu konuşman beni çok mutlu etti.”

“Will Havers’a dair hiçbir şey umurumda değil,” diyerek ona bir yastık fırlattım. Gülümsemesini bastırarak cips kâselerinden birini bana uzattı. Tam İspanyol Engizisyonu’nun sona

erdiğini ve huzurlu bir akşamın beni beklediğini düşündüğüm sırada basamakları döverek inen iki yavru filin seslerini duyduk.

“Lottie teyze! Sana sesini duyduğumu söylemiştim,” diye bağırdı Ethan kendini kardeşimin yanına atarken. “Poker oynayalım mı?” Ethan henüz yedi yaşında olmasına rağmen Lottie ona bildiği bütün kart oyunlarını öğretiyordu. Masa oyunlarını seven ve kâğıttan hamur yapmayı bilen havalı teyzelerden biriydi.

“Poker olmaz ama bir el Uno oynayabilirsiniz. Sonra doğruca yatağa döneceksin. Yarın okul var,” dedim oğluma.

“Uno’da bir numarayımdır,” dedi Ethan.

“Annem ne zaman Uno oynasak hep hile yapıyor,” dedi Jess. Kızım on iki yaşına basmasıyla yaptığım her şeyi eleştirmek gibi yepyeni bir hobi edinmişti.

“Hiç de bile,” dedim bejerden kalkıp yere oturarak.

Lottie, “Uno, Uno, Uno!” diye tezahürata başladığında pes ettim.

“Yaşasın, cips!” dedi Ethan kâseyi kucağımdan kaparak.

*

*

*

*

*

2. BÖLÜM

Ertesi sabah Ethan'ı okula bıraktıktan sonra şehre giden otobüse atladım ve saat dokuzdan önce masamın başında olmak için koşar adımlarla yürümeye başladım. *Bath Living*'in ofisi şehrin tarihi merkezinde, 18. yüzyıl İngiliz tarzında inşa edilmiş sıra evlerden birinin zemin katındaydı. Dergideki beşinci yılımdaydım ve hayatımın geri kalanı altüst olurken işim tutunacak bir dal, çaresizce ihtiyaç duyduğum istikrar olmuştu. Müdürüm Jonathan dünyalar tatlısı biriydi. Çalışma saatlerime karışmıyordu ve serbest yazar olarak başladığım pozisyonum, onun sayesinde kendi köşesi olan kadrolu bir gazeteciliğe terfi etmişti. Birçok insanın işinden nefret ettiğini biliyordum ve hiç değilse bu konuda bir şikâyetim olmadığından kendimi şanslı sayıyordum.

Monmouth Caddesi'ni son sürat aşarken yanıma biri yaklaştı. "Günaydın." Başımı çevirdiğimde tepemde yükselen Will Havers'in gülümseyen yüzüyle karşılaştım. Az önce dediklerimi unutun, *bir* şikâyetim vardı. Ben evden bir an önce çıkma telaşıyla elime gelen ilk kıyafeti üzerime geçirmişken Will her

zamanki gibi iki dirhem bir çekirdekti. Üzerindeki mavi kumaş pantolonu, bembeyaz gömleği ve kalitesi her hâlimden belli bej trençkotuyla “baharlık iş kıyafeti” temalı bir çekimden fırlamış gibiydi. Artık bir parçası hâline gelmiş, etrafını görmekten ziyade zeki görünmek için taktığından şüphelenmeye başladığım koyu çerçeveli gözlükleri de gözünde idi.

“Günaydın, Will,” dedim. Ofis beş dakikalık yürüyüş mesafesindeydi. *Beş dakikalığına medeni bir insan olabilirim.* Koşar adımlarla ilerliyor olsam da Will’in bacakları o kadar uzundu ki sadece salınarak bile bana ayak uydurabiliyordu.

“Hafta sonun iyi geçti mi?” diye sordu.

“Evet. Senin?”

“Harikaydı. Pump Room’da açılacak sergi üzerine yazdığın makalenin taslağını inceledim,” dedi.

“Öyle mi?” dedim şüpheyle. Will sadece altı aydır dergide çalışıyordu. Benimle aynı pozisyonda olmasına rağmen üstümmüş gibi davranıyordu ve kimsenin sormadığı fikirlerini belirtmek gibi bir huyu vardı.

“Grafik sanatçısıyla yaptığın röportaj hoşuma gitti, zekice ve komikti,” diye ekledi.

“Teşekkür ederim,” dedim tekrar ona dönerek. Sırf bana iltifat etmek için bu konuyu açtığına inanamıyordum.

“Yerinde olsam açılışa katılan konukların birkaç fotoğrafını daha eklerdim,” dedi, yan tarafına altın yaldızlı *W. H.* harfleri işlenmiş deri evrak dosyasını ileri geri sallayarak. “İnsanlar sanat eserleri kadar böyle etkinliklere davet edilen tanıdık simaları görmeyi de seviyor.” *İşte, yine kendini tutamadı.*

Tempomu artırıp sıkıştığım dişlerimin arasından, “Yazı davetliler değil, sergi ve sanatçı üzerineydi,” dedim.

“Elbette,” dedi beni başıyla onaylayarak. “Niyetim seni eleştirmek değil.” *Ama eleştiriyorsun.* “Jonathan benden daha genç bir demografiye hitap etmenin yollarını araştırmamı istedi. Böyle etkinlikleri sosyal açıdan da ele almaktan zarar

gelmez. İnsanların bizi sosyal medya hesaplarında etiketlemesine, serginin herkesin ziyaret etmesi gereken bir yermiş gibi görünmesine ihtiyacımız var. Sanat ikinci planda.”

“İkinci planda mı?” dedim hışımla bir nefes vererek. “*Hello* dergisinde çalışmıyoruz. Ciddi bir sanatçıya ciddi bir makale yazdım.”

“Tam da bu yüzden okurken sıkıntıdan öldüm.” Sesinden güldüğünü anladığımda kaldırımın ortasında durup elimi belime koyarak ona sert bir bakış attım. “Üzgünüm,” dedi hiç de üzgün görünmeyen bir sırıtişla. “Takılıyordum sadece, makalen sıkıcı değildi. Sadece dergi baskıya gitmeden önce fotoğraflara bir el atman gerektiğini düşünüyorum. Dediğim gibi herkes oradaymış gibi görünsün.”

“Senin daha bıyıkların bile terlememişken ben gazetecilik yapıyordum, Will. Fikrine ihtiyacım olduğunu sanmıyorum ama yine de teşekkür ederim,” dedim sıkıtiğim dişlerimin arasından.

“Beş yazım hatan aksini söylüyor ama öyle diyorsan öyledir,” diye karşılık verdi alçak sesle.

“Makalemde beş yazım hatası falan yok,” dedim. O neşesiyle beni zıvanadan çıkarmaya devam ederken öfkem her saniye biraz daha kabarıyordu.

“Dilbilgisi hatalarını sayarsak vardı, tam beş tane.”

Dik bakışlarımı sivri çenesinde, yeşil gözlerinde ve mütemadiyen gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünen ağzında gezdirdim. Bir çizgi filmdeki kötü adamı ya da bir aşk romanının kapağındaki ana kahramanı anımsatıyordu. Yüzü yakışıklı ama fena hâlde sıkıcıydı. Kusursuz hatları basmaka-lıptı, ilgi çekici hiçbir şeyi yoktu.

“Henüz okumadan geçmedi. Yazım hataları olması çok normal,” diye direttim sertçe. “Başka insanların işlerine burnunu sokup hatalarını bulmaya ayıracak vaktin olması çok hoş ama bazılarımızın bundan daha önemli işleri var.” Duraksadım. “Bu yaptığına ekip çalışması değil, bilgeçlik taslamak denir.”

“*Bilgiçlik* demek istedin sanırım,” diye düzeltti dudağını ısırarak. Nihayet ofise vardığımızda kapıyı benim için açtı. “Tek derdim herkesin kendini geliştirmesine yardımcı olmak, Anna, dergiyi olabildiğinde iyi hâle getirmek. Senin de fikirlerini duymayı çok isterim.”

Madem sordun söyleyeyim, yorumlarını al götüne sok, deme arzumu bastırıp, “Sensin yazım hatası,” demekle yetindim. Bu şimdiye dek birine verdiğim en rezil karşılık olabilirdi ama Will’in şaşkınlıkla yüzünü buruşturmasına yetmişti.

“Çok olgunsun,” diyerek paltosunu girişteki askıya astı. Sonra benimkine uzandığında çocuksu bir hareketle onu geri çevirdim. Yardımına ihtiyacım yoktu.

Açık planlı ofisimiz tuhaf bir enerjiyle çalkalanıyordu. Herkes birbirlerinin masalarının etrafında toplanmış bir şeyler fısıldaşıyor, kimse işini yapmıyordu.

“Ne oluyor?” diye sordum karşımda oturan Karl’a. İçeride sigara içmek yasak olduğu hâlde elektronik sigarasını hışımla tütürüyordu. Saçlarını her zamanki gibi topuz yapmıştı ve diş kaplamaları o kadar beyazdı ki çalışırken zaman zaman dikkatimi dağıtıyordu.

“Jonathan herkesi toplantıya çağırdı,” dedi. “Val, Yogalates’te tanıştığı, muhasebede tanıdığı olan bir adamdan derginin iflas ettiğini duymuş.” Tırnaklarını yiyormuş gibi yaptı. “İşimden olamam. Daha yeni bir Shih tzu aldım.”

Midem korkuyla kasıldı. Ben de işimden olamazdım. Bath’taki yayın gruplarının sayısı bir elin parmağını geçmezdi ve böyle esnek çalışma saatleri sunan bir pozisyon bulmam imkânsızdı.

“Ah, bu arada giderek artan turist sayısı hakkında bana veri sunabilecek bir küçük işletme sahibi bulmam gerek. Aklına biri geliyor mu? Böyle şeyler senden sorulur,” diye ekledi.

“Tabii, sana bir liste gönderirim,” dedim. Pazarlamadaki kızlar elleriyle onu çağırdığında Karl apar topar yanlarına gitti.

Son derece sosyal bir ofistik. Yirmi iki çalışanın hepsi sık sık işten sonra birbirleriyle bir şeyler içmeye çıkar ya da mutfağımızda dedikodu yapardı. Ben bunların bir parçası değildim elbette. Herkese arkadaş canlısı davranırdım ama eşikten içeri adım attığımda Ethan'ı okuldan vaktinde alabilmek için işimi bitirmeye odaklanırdım. Yirmilerindeki kızlarla protez tırnaklardan konuşmak ya da Karl'la köpek cinsleri hiyerarşisi hakkında laklak yapmak vaktimi pek de verimli kullanmak sayılmazdı.

“Millet!” diye seslendi Jonathan kafasını ofisinden dışarı uzatarak. “Herkes beş dakika içinde oturma odasında olsun.”

Jonathan Courtauld abartılı ancak kusursuz bir zevk sahibi, saçlarına aklar düşmüş Don Draper tipli eşcinsel bir adamdı. Dergiyi babasından, babası da kendi babasından miras almıştı. Her şey bin dokuz yüz altmışlarda ilk kurulduğu günkü gibiydi. Bir iş yerinden ziyade gösterişli bir ev hissi veren ofis de dâhil olmak üzere her detay insanı zamanda geriye dönmüş gibi hissettiriyordu. Duvarlar Jonathan'ın şahsi sanat koleksiyonuyla, kitaplıklarsa ilk baskı ciltlerle doluydu. Fotokopi makinesi ve yazıcı gibi tüm “gerekli ama göz zevkini bozan” eşyalar kapalı kapıların ardında gizliydi.

Oturma odamız –aynı zamanda toplantı odamız– kadife kanepeler, antika İran halıları, üzerine sanat ve tasarım kitapları istiflenmiş bir pufla döşenmişti. Köşede cuma öğleden sonraları düzenlediğimiz “beş kokteyli” sırasında kullandığımız şaşı, eski moda bir içecek arabası duruyordu. Ofisteki herkes Jonathan'ın harika cin sling yaptığını söylese de bunu bizzat tecrübe etmemiştim.

Hepimiz içeri doluşup oturacak bir yer ararken Jonathan düşünceli görünüyordu. Will patronumuzun yanındaki berbere yerleşti. Jonathan'ın yirmi iki yaşındaki asistanı Casey, odanın öteki ucuna ilerledi ve berjerinin yanından geçerken elini koltuğun sırtında boylu boyunca gezdirerek Will'in boynunu okşadı. Will arkasını dönüp kızın elini kaparak ona gü-

lüksediğinde Casey'nin gözlerinden kalpler fışkırdı. İş yerinde flörtleştiklerine inanamıyordum, profesyonelliğin yerinde yeller esiyordu. Daha geçen hafta muhasebeden Emily masasının başından ayrılmıyordu. Will'in işini nasıl yaptığına gerçekten akıl sır erdiremiyordum.

Bu ani toplantı herkesin aksine Will'i endişelendirmemiş gibiydi. Aslında bir düşündüm de sanırım onu hiç endişeli görmemiştim. Genç çalışanlarımızdan Kelly onun varlıklı bir aileden geldiğini söylemiş, Bath'ın en prestijli noktası Circus'ta bir evleri olduğundan bahsetmişti. Belki de dergide çalışmak onun için hobi gibi bir şeydi.

"Babamın zamanında şehirdeki her sehpa da dergimizin bir kopyası olurdu," dedi Jonathan hülyalı hülyalı. "İnsanlar bizden başka bir yere reklam vermeyi aklının ucundan bile geçirmezdi." Porselen fincanlara çay doldurup her birini zarif tabaklarına koyarak içeriye dağıtmaya başladı. "Ne yazık ki, canlarım, devir değişti. Hâlâ İngiltere'nin güneybatısının en önde gelen yaşam tarzı ve kültür yayını olsak da baskı siparişlerimiz azaldı. Haftalık çevrimiçi sayımızın aldığı tık sayısı da yeterli reklam geliri getirmiyor."

İnsanlar söylediklerini hazmederken içerisi fısıltılarla doldu. Paniklemekten kendimi alamadım. Boşanmam hiç de ucuza mal olmamıştı, ev kredisini artık kendi başıma ödemem gerekiyordu ve kenarda neredeyse hiç param kalmamıştı. Gelirim olmadan ne yapardım?

"Ama size bir müjdem var," diye devam etti Jonathan. "Tam da aradığımız çevrimiçi medya uzmanlığına sahip bir yatırımcı bulduk. Arch Medya'dan Crispin Hardman bizi yirmi birinci yüzyıla taşıyacak. Ha Ha." Gergince gülüp çaydanlığı masaya bıraktı. "Bu kolay bir süreç olmayacak. Hepimizin yeniliklere uyum sağlaması gerekecek. Bildiğiniz üzere yenilik karşıtlığı benden sorulur fakat Crispin minik, tatlı dergimizde özel bir şey gördü. Değişip gelişebileceğimize yürekten inanıyor."

Bakışları Will'i buldu. "Bunun için Will'e bir teşekkür borçluyuz." Uzanıp omzunu sıktı. "Bir çözüm bulana kadar kimseyi telaşlandırmak istemedim ama son birkaç aydır Will yatırımcıları ikna etmem konusunda bana yardımcı oluyor." *Will'in her şeyden haberi vardı ve kimseye bir şey söylemedi mi?* "Aferin, Will." Jonathan'ın önderliğinde bir alkış tufanı koptuğunda Will yerinde huzursuzca kıpırdandı. "Bunun ne anlama geldiği konusunda hepinizle tek tek konuşacağım," diye ekledi Jonathan alkışlar durulduğunda, "fakat bana kalırsa bunu her şeyden önce harika bir fırsat olarak görmeliyiz."

Harika bir fırsat mı? Bu, kulağa köklü bir değişim gibi geliyordu ve şu an ihtiyacım olan son şey daha fazla köklü değişimdi.

Jonathan'ın ofisindeki bire bir görüşmelere ilk ben çağırıldım.

Patronum kapıyı arkamdan kapatırken sahte bir neşeyle, "Ne heyecanlı," dedim.

"Korkarım toplantıda numara yapıyordum, Anna. İşleriniz tehlikede."

"Ah." Midem kasıldı.

"Fazla dürüstlüğün herkesin moralini bozacağım düşündüm. Yatırımcılar çürük elmaları ayıklamayı çok sever." Gülümseyerek bu küçük, önemsiz bir detaymış gibi gözlerini devirdi. *Ben de o çürük elmalardan biri miyim yoksa?* "Dürüst olacağım, Anna. Crispin köşe yazılarına ölüp bitmiyor." Arkasına yaslanıp teslim oluyormuş gibi ellerini önüne kaldırdı.

"Öyle mi?" dedim usulca.

"Ne yazık ki. *Anna'nın yazıları...* Bir saniye, gönderdiği e-postayı bulayım." Masasındaki kâğıt yığınına bir kenara itip bilgisayarını açtı. "Ah, işte burada. *Bayağı bir orta yaşlının sıkıcı gevezelikleri.*" Jonathan özür dilercesine yüzünü buruşturdu. Sinirlenmeden edemedim. "Elçiye zeval olmaz derler. Sadece neyle karşı karşıya olduğunu bilmeni istiyorum."

“Ama okurlar köşeme bayılıyor. Sürekli bana e-posta gönderiyorlar.”

“Hâlihazırdaki okurlarımız yazılarına bayılıyor olabilir ama Crispin daha genç, daha *civil civil* bir kitleye ulaşmamızı istiyor. Gece hayatı ve ilişkilere dair bol dramalı, samimi bir köşe istiyor. İnsanların takipçisi olacağı, her hafta ziyaret edeceği bir şey.”

“İlişkiler ve gece hayatı hakkında yazıyorum zaten. Her konuda yazıyorum,” dedim kollarımı savunmacı bir tavırla göğsümde kavuşturarak. Ne var ki çok geçmeden Jess’in eseri korkunç ojelerimi fark edip ellerimi yumruk yaptım. Başımı kaldırdığımda Jonathan’ın geçen ayki sayımızı bana gösterdiğini gördüm.

“*Brigerton Kaçamağım*,” dedi bana dönerek. Masasının üzerinden başka bir sayı aldı. “Geçen aysa, *Terlik Çorapları Neden Dolabımın Olmazsa Olmazı Hâline Geldi?* konusunda yazmayı seçmişsin.” Yüzünü tekrar buruşturdu.

“İstediğin buysa daha heyecan verici şeyler yazabilirim. Daha sık dışarı çıkarım,” dedim yalvarırcasına. Kimi kandırıyordum? Şık şıkıdım giyinip hava karardıktan sonra evden çıkma fikri bile midemi bulandırmaya yetiyordu.

“Üzgünüm, Anna ama arka sayfayı Will’e vereceğim. İlişki tavsiyeleri veren *şehirli erkek* konseptini aklıma soktu.”

“Will’e mi?” diye çıkışıp ayağa fırladım. Jonathan’ın masasının önüne geçtim. “Yemek köşesi zaten onda.”

“Dediğim gibi arka sayfanın tamamını ona vereceğim. Okurlarımız onu gerçekten tanıma ve özel bir bağ kurma fırsatı bulacak.” *Will gözünü köşeme mi dikmiş? Bu onun için bile çok alçakça bir hamle.* Jonathan’ın yüzünde anlayış dolu bir ifade belirdi. “Bu şahsi bir mesele değil, Anna. Arch Medya bir kamuoyu araştırması yaptırdı. Will 18-30 yaş arasında oldukça popüler.”

“Peki ya ben?” diye sordum gergince.

“Sen altmış beş yaş üstünün kalbini çalmışsın.” Dudağını ısırduğunda sinirle homurdandım.

“Bana bir şans vermeden köşemi elimden alamazsın,” dedim sahte bir kararlılıkla.

Jonathan iç geçirdi. “Yeni yönetim ekibi bir ilişki köşesi istiyor ama sen kimseyle görüşmüyorsun.”

“Gerekirse görüşürüm,” dedim bir çırpıda.

“Öyle mi?” dedi şüpheyle. Saatine bir bakış attı. Hareketi bana ayırdığı sürenin sonuna yaklaştığımızı düşündürttü. “Sen iyi bir gazetecisin, Anna. Kimsenin aklına bile gelmeyecek hikâyeler buluyorsun, röportajlara harika hazırlanıp güzelce kaleme alıyorsun” –bir an duraksadı– “ama bir köşe yazısı yazmak daha şahsi bir sorumluluktur, gazeteciliğin farklı bir türüdür. Belki zamanını başka bir yerde, daha iyi değerlendirebilirsin.”

Başımı iki yana salladım. Köşem elimden alınırsa ilk sepetlenen çürük elma ben olurdum. “Lütfen, Jonathan. Bana bir şans ver.”

Jonathan bakışlarını aşağıya kaydırduğunda masasının üzerine çullandığımı ve istediğini elde etmek için yalvaran bir çocuk gibi gömleğinin kolunu çekiştirdiğimi fark ettim. Geri çekildiğimde pes etmiş gibi gözlerini kapattı. “Bir hafta. İlişkiler hakkında yeni ve özgün bir yazı yaz, yoksa köşen Will’in olur,” diyerek gözlerini ovuşturdu. Bitkin görünüyordu.

“Oldu bil. Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim!” Ona fikrini değiştirme fırsatı vermeden kapıya yöneldim.

“Anna,” diye seslendi arkamdan. Omzumun üzerinden ona bir bakış attığımda bana şefkat dolu gözlerle baktığını gördüm. “Tekrar sahalara dönmenin zor olduğunu biliyorum. Ama yaşadıklarını tüm çıplaklığıyla dürüstçe anlatırsan okurlarımızın kalp kırıklığının ardından tekrar aşkın peşine düşmenin ne kadar güç olduğunu, otuz beşin yanlış tarafında, gençliğin ve pembe gözlüklerin olmadan flört dünyasına geri atılmanın zorluğunu anlayacaktır.”

“*Otuz beşin yanlış tarafı mı? Hangi tarafın doğru hangi tarafın yanlış olduğuna kim karar veriyor?*” diye sordum kaşlarımı çatarak.

“Aynen öyle,” dedi ellerini çırparak. “Bunu da yazmayı unutma.”

Masama dönüp sanat sergisiyle ilgili makalemin taslağını açtım. Will’in haklı olduğunu anlamam uzun sürmedi. Fotoğraflar çok cansız, çok donuktu. Sanatı etkinliğin önüne koymam yüzünden mekân cenaze yeri gibi görünüyordu. Hepsini değiştirmem gerekiyordu. *Kahretsin*. Fotoğraflara göz gezdirirken sandal ağacı, çam kozalağı ve yeni ütülenmiş ketenin hoş kokusu duyularımı işgal etti.

“Köşen için üzgünüm, Appleby,” dedi Will arkamdan.

“Kuşların sana yalan söylemiş, Havers,” dedim ona dönmeyen. “Jonathan köşem için önerdiğim yeni fikirlere bayıldı.”

Dayanamayıp sandalyemi döndürdüm. İşte. Tam karşımdaydı. O kadar anlıktı ki diğer herkes bunu gözden kaçırabilirdi ama ben çenesindeki ufak seğirmeyi, o küstah gülümsemesindeki belli belirsiz solmayı görmüştüm. Hayal kırıklığına uğramıştı.

“Yeni fikirler mi?”

“Evet,” dedim umursamazca. “İlişkiler ve randevular hakkında yazacağım. Eğlenceli ve ilham verici bir şeyler.”

Will tek kaşını kaldırdı, dudaklarının uçları hafifçe yukarı kıvrıldı. *Neden sırtıyor?* “Hakkında bir şeyler yazacak elle tutulur randevulara mı çıkıyorsun? *Succesion*’daki Roman Roy dışında biriyle? Kurgusal sevgililerini okumayı çok seviyorum gerçi.”

Masama yaslandı ve eline bir kalem alarak ucunu açıp kapatmaya başladı. Muhtemelen çekici olduğunu sandığı bir gülümseme takınsa da bu hâli içimde sadece o kalemi elinden alıp bir yerine saplama isteği uyandırıyor. Ofisteki tüm genç kızlar Will’e hülyalı hülyalı iç geçirip söylediklerine kıkır kıkır gülüyor olabilirdi ama cazibesi bana sökmüyordu.

“Yapılacak işlerin yok mu senin?” diye sordum bıkkınlıkla. “Ne bileyim, incelenecek menüler, sayılacak kaloriler ya da eleştirecek çatal bıçaklar falan?” Dev bir sinekmiş de onu kovmaya çalışıyormuş gibi elimi salladım.

“Randevulara çıkmak seni geriyorsa yirmi beş santimlik köşemi elliye uzatmaya hazırım,” dedi Will, elini gür kahve-rengi saçlarının arasından geçirerek.

“Boyuna değil işlevi derler, Havers.”

Gözlerimiz birbirine kenetlendi. Kızarmak olursam ettiğim imanının kasıtlı olmadığını anlardı. *Sakın kızarma, gözünü bile kırpmayla*. İçimden ona kadar ağır ağır saydım ve gözlerimi onunkilerden bir an bile ayırmadan buzlar kraliçesi tavrımı takınmaya çalıştım. Ben daha beşe gelmeden Will bakışlarını kaçırdı. *Ha. Ben kazandım*. Evet, çocuk gibi davranan eşek kadar bir kadındım ama beni bu hâle o getiriyordu.

“Aldığım övgüler aksini söylüyor,” dedi kalemi masama bırakarak.

“*Teen Girl* dergisinde yazarken popüler olduğundan eminim ama *Bath Living* yetişkinlere hitap ediyor. On beş yaşındaki kızların dergimizi alacağını sanmıyorum.”

Düşen yüzünün tadını çıkardım. Bunu suratına vurmak için doğru ânı bekliyordum. Will’in özgeçmişini biraz araştırmıştım. 2019’dan 2021’e kadar Publishing Global’de çalıştığını iddia ediyordu fakat küçük bir dedektifliğin ardından aslında söz konusu şirketin yan kuruluşu *Teen Girl*’de çalıştığını keşfetmiştim. Birkaç eski sayı bulup çıkararak “Erkeklerle Nasıl Konuşulur?” başlıklı mükemmel bir tavsiye yazısını bile ortaya çıkarmıştım.

Will boğazını temizledi. *Ağzının payını verdim. Nihayet ona ağzının payını verdim.*

“Eh, randevuların için gidecek mekân bulmakta zorlanacak olursan Townhouse’dan yüzde yirmi indirim alabilirsin. Kasada adımı söylemen yeter,” deyip doğrularak masasına döndü. *Ne*

yani? Bir karşılık vermeyecek mi? Bir an şüpheyeye düştüm. Çok mu acımasız davrandım? Ne var ki Will'in duygularını düşünecek vaktim yoktu. En kısa sürede hakkında bir yazı yazacak gerçek bir randevu bulmam gerekiyordu. Derin bir nefes alıp telefonumun kilidini açtım ve tarayıcıma “çöpçatanlık uygulamaları” yazıp arattım.

Q İnternette ara



- Değişik randevu önerileri
- En az korkutucu çöpçatanlık uygulamaları
- The Office'in İngiliz versiyonunu izlediysem Amerika versiyonunu izlemeli miyim?

3. BÖLÜM

Çok geçmeden bunu tek başıma yapamayacağımı fark ettim. Bir çöpçatanlık uygulamasında profilimi doldurmak gibi basit bir işin bile altından kalkamıyordum. Nereden başlayacağımı, hangi uygulamayı seçmem gerektiğini bile bilmiyordum. Otuz sekiz yaşında olduğum ve hayatımda bir kez bile biriyle flört etmediğim gerçeği suratıma bir tokat gibi çarptığında anlık bir paniğe kapıldım. Ortaokulda Tim isimli bir erkek arkadaşım olmuştu sonra Bristol Üniversitesi'nin ilk yılında Andrew'la çıkmış, ardından da Dan'le tanışmıştım. Üçü de sevgili olmamızdan önce arkadaşımdı, hâliyle tanımadığım biriyle randevuya çıkmamıştım. Uygulamanın birinde oluşturduğum profille "kendimi satma" fikri utanç vericiydi. Gönülsüzce ofisin öteki ucuna, satış departmanında çalışan yirmilerindeki meslektaşlarım Steph ve Kelly'yle konuşmaya gittim. Bu işler hakkında bir şeyler bilen birileri varsa bu onlar olmalıydı.

"Selam," dedim *Traitors* isimli bir televizyon programı hakkındaki sohbetlerini bölerek.

“Selam,” dedi Kelly bana dönerek. “Sergi yazma eklenecek reklamların yerlerini konuşmak için mi gelmiştin?”

“İı, hayır. Konu iş değil. Yani, bir bakıma öyle aslında.” Boğazımı temizledim, utançtan şuracıkta ölecektim. “Bir çöp-çatanlık uygulamasına katılmam gerekiyor ama işe nereden başlayacağımı bilmiyorum. Mesaiden sonra size içki ısmarlasam bana yardım eder misiniz?”

Gözleri neşeyle parıldarken heyecanla ellerini çırpıldılar. “Etmez miyiz?” diye haykırdı Steph. “Bugünün geleceğini biliyordum. Hayat amacım beni çağırıyor!”

“Seni baştan yaratacağız!” diye ciyakladı Kelly.

“Hayır hayır. Baştan yaratılmak istemiyorum. Sadece bir profil oluşturmam gerek. İş için.”

Steph ve Kelly kendimce “yeni jenerasyon güzelleri” dediğim türden iki kızdı. Son derece çekicilerdi ama böyle görünmek için kendilerini *helak ediyorlardı*. Her yerlerini kontürlüyor, takma kirpikleri ve protez tırnakları olmadan dışarı çıkmıyorlardı. Bu uzun tırnaklarla nasıl bulaşık yıkıyorlardı acaba? Steph’in balyajlı saçları özenle kıvrılmışken Kelly’nin sarı postişleri beline geliyordu. Çocuklu birinin iyi görünmeye bu kadar zaman ayırdığını hayal bile edemiyordum.

“Doğru yere geldin,” dedi Kelly uzanıp kolumu hafifçe sıkarak. “Elbette sana yardım ederiz.”



İkisi de mesaiden sonra boştu ve Dan’ın annesi bu akşam doğum günü için çocukları yemeğe çıkaracaktı, yani eve dönmek için acele etmeme gerek yoktu. Kelly, Milsom Caddesi’ndeki popüler kokteyl barı Botanist’e gitmeyi önerdi.

“Pekâlâ, ilk iş profil fotoğrafı,” dedi Step galerime göz gezdirirken. “Buldum bile.” Açtığı bikinili kareyi göstermek için ekranı Kelly’ye çevirdi.

“O balayımda çekilmişti! Şu an o kadınla alakam yok.”

“Başka bikinili fotoğrafın var mı? Boydan bir tane de çekilebilirsin, vücudun yerinde,” dedi Steph.

Kelly onu başıyla onayladı. “Neyi satmaya çalıştığına karar vermelisin. Ateşlisin, erkeklerin umurunda olan tek şey de bu.”

“Teşekkür ederim ama hayır. Anne olduğumdan beri bikini giymedim ve internete yarı çıplak fotoğrafımı yükleme fikrine sıcak bakmıyorum.”

“Peki ya buna ne dersin?” diye sordu Kelly, Dan’le bir konserde çekilmiş fotoğrafımızı açarak. “Genç ve eğlenmeye hazır görünüyorsun. Yanındaki adamı kesebiliriz.”

“O zamanlar *gençtim* çünkü. Yirmi sekiz yaşındaydım. Sadece son iki yıl içinde çekildiğim fotoğraflara bakın lütfen.”

“Yakın zamanda çekilmiş tek bir karen yok. Baksana, selfie klasöründe sadece çocuklarıyla fotoğrafların var,” dedi Kelly, ağzını tıka basa mısır gevreğiyle doldurmuş Ethan’ın sırtıttığı resmi göstererek.

“Şu an bir tane çekebiliriz,” dedi Steph başını hafifçe yana eğerek. “Masamız güzel ışık alıyor. Yanında makyaj malzemesi var mı? Hızlıca bir şeyler sürebilir misin?”

“Makyajlıyım zaten,” dediğimde sözüme inanmıyormuş gibi öne eğilerek suratımı inceledi.

“Nerede?”

“Fotoğraf mevzusuna sonra dönelim,” diye araya girdi Kelly hafifçe elime vurarak. “Onu en son hallederiz.”

“İyi,” dedi Step beyaz şarap ve maden sulu kokteylinden bir yudum alarak. “Pekâlâ. Aşk mı, arkadaş mı, kahve randevusu mu yoksa tek gecelik bir şeyler mi arıyorsun?”

“Hiçbiri,” dedim.

“Bir şey yazmamız gerek,” dedi Steph. “Köşen içinse aşk aramalısın. Tek gecelik ilişkiler *Bath Living*’e ne kadar uygun olur bilemedim.”

“Peki, öyle yaz o zaman. Ama bunun bir yalan olması karşı tarafın güvenini kırmaz mı?”

“Takma kafana. Herkes internette yalan söyler,” dedi Kelly. Bir sonraki kısıma geçtiğinde ne yaptığını görmek için Steph’in omzunun üzerinden ekrana baktım. “Sırada ilgi alanların var. Ne seversin? Müzik, doğa, oyunlar, kişisel bakım?”

“Tek seçeneğim bunlar mı?” diye sordum.

“Hayır,” dedi Steph. “Ne istersen.”

“Ne severim? Anne olmayı, işimi. Bir kedim var ama *kedi sever* sayılmam. Ona tüylü bir bebek gibi davranıp üzerine yüzünü bastırdığım tişörtlerle ortalıkta gezmiyorum.” Bir kahkaha patlatıp birden ciddileştim. “Bunu sakın yazma.”

“Spora gidiyor musun mesela? Yoga sever misin ya da makrome yapar mısın?” diye sordu Kelly, sesi her öneriyle biraz daha tizleşti. Başımı iki yana salladım. “Peki,” dedi bıkkınca. Neden yardım için onlara koştuğumu anlamaya başladığından şüpheleniyordum. Steph’e döndü. “Onu o yapan ilgi alanları değildir.” Ardından burcuma, sevgimi gösterme şeklime, Covid aşısı olup olmadığımı, uyku düzenime, ne yiyip ne içtiğime, hayallerime ve Myers-Briggs kişilik testi sonucuma dair bir dünya soru sordular. Kelly seçebileceğim ilgi alanlarını sıralamaya başladı: akvaryumlar, jiu-jitsu, araba yolculukları, kürek sörfü, aktivizm, evimde kendi biramı yapmak, TikTok, dini şarkılar, Marvel filmleri. Kendimi şimdiye dek girdiğim en tuhaf ve özel hayata saygısı olmayan iş görüşmesinde gibi hissediyordum.

“Ne biçim bir liste bu? Saydıklarının hiçbirisiyle ilgilenmiyorum,” dedim sinirle. “Tiyatro, seyahat etmek ve *yeni şeyler denemek* yazıver.”

“Seyahat etmek güzel, üzerine konuşulabilir bir konu. Yakın zamanda ilginç bir yere gittin mi?” dedi Kelly bulduğu umut kırıntısına dört elle sarılarak.

“Yakın zamanda gitmedim ama gelecekte daha fazla yer görmek istiyorum.” Bir an duraksadım. “İnsanlar nerelere gittiğini soracaksa hiç öyle yazma.” Listeye tekrar bir göz gezdirdim. “Cin tonik nasıl?”

Steph başını iki yana salladı. “İnsanlar bunu itici bulabilir. Evcil hayvanın olduğunu da silelim. Cin tonik seven boşanmış ve kedili bir kadın pek iç açıcı bir imaj değil.”

İç geçirdim. “*Hobilere* ayıracak vaktim yok.” Üçüncü tur içkilerimizi istemek için garsona elimle işaret verdim. “Dizi izlemek yazabilir miyiz? Ev işleri yapmak? Anne olmak?”

“İnsanlar sadece fotoğraflarına bakacak,” dedi Kelly, beni eğliyormuş gibi koluma hafifçe vurarak. Ardından profilime koyacak bir fotoğrafımın da olmadığını hatırlayıp duraksadı.

“İnsanlara *bir şey* sunmalısın,” dedi Steph. “Erkek arkadaşım ile ikimizin de profilinde Roblox sevdiğimiz ve dünya barışı istediğimiz yazdığı için tanıştım. Bana dünya barışının sırrının Roblox’ta yattığını söyleyen bir mesaj atmıştı.” Hülyalı hülyalı sırıttı. “*Çok* gülmüştüm.”

“Bak işte. Her kör satıcının bir kör alıcısı var,” dedi Kelly, “Steph’in bile. Her neyse, şimdi en eğlenceli kısma geldik. Bir erkekte ne arıyorsun?” diye sordu bir sonraki ekrana geçerek. “Yani erkek aradığını varsayıyorum? Kadınları da eklersek daha çok insana ulaşırın.”

“Psikopat olmayan, sıradan, dümdüz birini arıyorum.”

“Biraz daha spesifik olman gerek,” dedi Steph.

“Peki, o hâlde kibar, komik ve zeki de ekleyebiliriz.”

Steph yalandan esnedi. “Sıkıcı. Herkes bunları ister. Boy, saç rengi, yaş, vücut yapısı gibi şeyleri diyorum. Spor yapan birini mi istersin? Siyasi görüşleri ya da et yiyip yememeleri umurunda mı? Sakal, bıyık sever misin? Bilmeleri gereken bir fantezin var mı?”

Ellerimi önümde kaldırdım. “Tercihen benden uzun olsun. Ortalama boylarda işte, bir yetmiş sekizden uzun. Yaşının

bana yakın olmasını tercih ederim. Ne bileyim... otuz beşten büyük, elliden küçük.” Kelly’yle Steph ben elli der demez yüzlerini buruşturdu. “Pekâlâ, kırk yedi. Kırk beş?” Herhâlde kırk beşin benim için ideal olduğu konusunda hemfikir olmuşlardı ki birbirlerini başlarıyla onayladılar.

“Çocuk mevzusu peki? Çocuk istiyor musun? Yoksa dükkânı kapattın mı? Hamile kalman mümkün mü ki?” diye sorularını sıraladı Steph.

“Bunlar ilk randevu için biraz fazla samimi değil mi?”

“İnsanlar böyle şeyleri bilmek ister ama sorun değil, *emin değilim* de,” diye talimat verdi Steph’e. Ardından Step telefonu kaldırıp, “Gülümse!” diye bağırarak fotoğrafımı çekti.

“Şimdilik bununla idare edelim. Hiç merak etme, tenini bir filtreyle porselen gibi yapacağım.”

“Filtre koyma,” dedim. “Olduğum gibi görünmek istiyorum.”

“Ama koymamız gerek. Hem herkes filtre kullanıyor.” Telefonumu bana geri uzattı. “Profiliniz hazır.” Sözüünü bitirir bitirmez uygulamadan bir bildirim geldi. “Ah, birileri şimdiden seni beğendi!” dedi Steph neşeyle ellerini çırparak.

“Bu kadar dehşete düşmene gerek yok, sahalara dönmeye karar vermene çok sevindim,” dedi Kelly kollarını etrafıma dolayarak. “Flört etmek bisiklete binmek gibidir. Seleye oturduğün an kasların otomatikman devreye girer.” Bana göz kırptı. Bunun sinirimi bozduğunu inkâr edemezdim.

Yardımları için kızlara teşekkür edip hesabımızı ödedim. Eve dönmek için bindiğim otobüste telefonum bildirimlerle çınlayıp dururken önüme düşen potansiyel randevuları hayretler içinde inceledim. Kırk üç yaşında, şişkin pazuları olan ve şahinle avlanan Hamish’i beğenir miydim? Peki ya otuz sekiz yaşında, bir dağın tepesinde çekilmiş fotoğrafında kolunu doğru düzgün kesmeye bile zahmet etmediği kız arkadaşının omzuna atmış Paul’ü? Aralarında ne geçmişti de ayrılmışlardı?

Kız arkadaşı da uygulamada kendine birini arıyor muydu? Paul'ün bir kadını yatağa atmak için omzunun görüldüğü fotoğrafı kullandığından haberi var mıydı? Sonra birden Dan'in de bu uygulamalardan birini kullandığını hatırladım. Evden taşındıktan birkaç hafta sonra kendine bir hesap açmıştı. O da aynı soruları cevaplamış olmalıydı. Profiline beni kestiği fotoğraflarımızdan birini koymuş muydu? Sylvie'yle böyle mi tanışmışlardı? Ya uygulamada gezerken karşıma beni kestiği fotoğrafımız çıkarsa?

Birden keyfim kaçtı. Bunları düşünmek istemiyordum. Hemen Instagram'ı açıp en sevdiğim hesap olan @PaulHollywoodHamurYoğuruyor'u açtım. Tahmin edebileceğiniz gibi profil Paul Hollywood'un hamur yoğurduğu videolarla doluydu. Neden bilmiyorum ama bunu son derece rahatlatıcı, hipnotize edici ve çekici buluyordum. O kadar ki Paul'ün foccacia hamuru yoğurmasına daldığım için ineceğim durağı kaçırdım.

Q İnternette ara



- 🔍 İnternetten tanıştığım biri tarafından öldürülmenin istatistiksel oranı
- 🔍 Fazla zaman ve enerji gerektirmeyen hobiler
- 🔍 Dan Humphries, Bath, çöpçatanlık uygulaması
- 🔍 Paul Hollywood focaccia hayran hikâyesi

4. BÖLÜM

Sekiz yaşımdayken bisikletimle bir duvara çarpmıştım. Dik bir yokuştan aşağı iniyordum frene yeterince hızlı asılamamıştım. Gidonun üzerinden fırlayıp doğruca bir evin yan duvarına uçmuştum. Yüzümü çarpıp dişimi ve köprücük kemiğimi kırmıştım. Hâliyle insanların “bisiklete binmek gibi” dediği her şeye temkinli yaklaşırdım. Tek düşünebildiğim yaralanma olasılığım ve ne kadar dikkatli olursam olayım yoldan geçen diğer tüm aptalların her şeyi mahvetme ihtimalini hesaba katamayacağım olurdu. Yine de tüm endişelerime rağmen metaforik bisikletimin tepesine dönmüştüm ve cumartesi akşamımı internette tanıştığım bir yabancıyla barda içki içerek geçiriyordum. Profil resminde dev bir peynir tekeri tutan otuz yedi yaşındaki Richard’la.

“Kısacası tadı ve görüntüsü tıpatıp Perma jambonu gibi olsa da Perma’dan gelmiyorsa üzerine o etiketi basamazsın,” dedi Richard sözlerini vurgulamak için bira bardağını sertçe

masaya bırakarak. Zihnim tuğla duvara uçuğum güne kaydığından sözlerinin yarısını dinlememiştim.

“Jambon uzmanı mısın yani?” diye sordum hevesli görünmeye çalışarak.

“Teknik olarak iş tanımım *ürün yönetmelikleri yönetimi ve korunması* olarak geçiyor,” dedi gururla. “AB geneliyle ilgileniyorum.”

“Hiç elinde tabancayla bir depoya dalıp *Jambonlar yukarı!* diye bağırdın mı? Ha ha.” Şahane şakama gülsem de Richard’ın yüzü mahkeme duvarı gibi kaldı.

“Silah taşımıyoruz. Bu masabaşı bir iş. Kanunlar koyuyoruz. Gerçi bir keresinde depo sertifikası kursuna katılmıştım. Ama oraya birini tutuklamak için değil, eğitim için gitmiştik.”

“Sadece bir şakaydı,” dedim kendimle alay etmek için gözlerimi devirerek. Ama sonra buna alınacağını düşünüp gergince gülümsedim. *Doğru yüz ifadesini takınmak neden bu kadar zor?* Çaktırmadan saatime bir bakış attığımda on yedi dakikadır karşısında oturduğumu hesapladım. *Sadece on yedi dakika mı geçmiş?* Kelly kaba görünmek istemiyorsam en az bir buçuk saat kalmam gerektiğini söylemişti. Fakat haftanın başından beri zaten iki randevuya çıkmıştım ve hem fiziksel hem de zihinsel olarak yorgundum. Çarşamba akşamı otuz dört yaşındaki Phil’le buluşmuştum. Tıpkı bir soyunma odası gibi kokuyordu ve bana nükleer yakıtlar hakkında uzun bir nutuk çekse de kullanılmasını destekliyor mu karşı mı çıkıyor anlamamıştım. Bir saatin ardından köpeğinin evde onu beklediğini söyleyip kalkmıştı. Tekrar görüşüp görüşmeyeceğimize dair bir şey söylemekten kaçınmıştı.

Cuma akşamımı ise saksafon çalan, İkizler burcu, tek eşliliği ve tek başına kamp yapmayı seven otuz üç yaşındaki David’le geçirmiştım. Bana “Mina Kunis’in yandan yemişi” deyip boşandığını söylemiş –Tanrı’ya şükürler olsun ki çocuğu yoktu– sonrasında da doğum ve bunun *aşağılarımı* nasıl etkilediğine

dair rahatsız edici sorular sormaya başlamıştı. Köpeğimin evde beni beklediğini söyleyip kalkmış, tekrar görüşüp görüşmeyeceğimize dair bir şey söylemekten kaçınmıştım.

İnternette tanıştığım yabancılarla randevuya çıkmak tam da korktuğum gibi çıkmıştı ve bekâr kalmaktan bin kat daha fazla nefret etmeme neden olmuştu. Evde, kanepemde bir başıma otururken kendimi biriyle tanışmak *istersem* bunu yapabileceğime inandırabiliyordum. Şimdiyse bunun o kadar da kolay olmadığı gerçeği suratıma bir tokat gibi çarpıyordu. Akli başında olan herkes kapılmıştı. İnternette biriyle tanışmak kâbus gibi bir şeydi. Yapayalnız ölüp gidecektim. Emekliliğime daha fazla yatırım yapmalıydım. Seksenlerimde bile elimin ayağımın tutması için ağırlık kaldırmalıydım.

Richard'ı süzerek bunun diğerleri gibi kötü bir randevu mu olduğunu yoksa sadece formdan düştüğüm için bana mı öyle geldiğini kestirmeye çalıştım. Objektif olmam gerekirse Richard yakışıklı bir adamdı. Sarı saçları özenle kesilmişti, teni bronzlaşmıştı ve kolları profesyonel bir oduncuda ya da sabah-tan akşama kadar spor salonundan çıkmayan birinde görülecek kadar kaslıydı. Dış görünüşüne edecek lafım olmasa da sinir bozucu derecede soğuk bir adamdı. Bond filmlerindeki kayak yaparken 007'ye ateş eden kötü adamın yancısını andırıyordu. Filmin beşinci dakikasında ölen, kimsenin umursamadığı ve filmin sonunda adı sadece Yancı Bir ya da Bumble'dan Richard olarak geçen şu adamları.

“Sen ne işle meşguldün, Anna?” diye sordu garsona içkilerimizi tazelemesini işaret ederken. *Esnemeye başlamamak için bir kahve mi söylesem?*

“Dark web'te sahte Parma jambonu satıyorum,” dediğimde kaşları çatıldı. “Şey, boş ver. Gazeteciyim.” Duraksadım. “Hatırladın mı? Bu konu hakkında uzun uzun mesajlaşmıştık hani?”

Richard kızardı. “Ah, doğru ya. Aynı anda birkaç kişiyle konuştuğumdan hatlar karışıyor.”

“Elbette. Al benden de o kadar,” dedim elimden henüz bıraktığım kadehime tekrar uzanarak.

Acil bir köşe yazısı yazmam gerektiğinden üç kilometrelik mesafede yaşayan ve benimle hemen buluşabilecek birkaç erkeğe cevap vermiştim. David ve Phil’in mesajları biraz üstünkörü olsa da idare ederdi. Ama Richard’tan büyük umutlarım vardı. Yazdıkları da mesajlarıma geri dönme süresi de dört dörtlüktü. Bana sorular sormuş ve sorularıma ayrıntılı cevaplar vermişti. Dürüst gazetecilik hakkında uzun uzun tartışmıştık. Açıkçası uygulamada her şey bu kadar iyiyken akşamımızın bu denli tuhaf geçmesine şaşırılmış, hatta biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Yüz yüze otururken telefonun başında hissettiğim sıcaklığın ve zekânın birazını bile görememiştim.

“BBC’nin rolünden bahsetmiştik, hatırladın mı?” dedim hafızasını tazeleyeceğini umarak.

“Ah, evet. Doğru.” Boynunu ovuşturup bakışlarını kaçırdı. “Mesele şu ki, Annie... Sana karşı dürüst olacağım. Bir şeye doğru şekilde başlamak önemlidir sonuçta, değil mi?”

İnsanların bana Annie demesinden nefret ettiğimi söylememe değer miydi? Muhtemelen hayır. İnsanın ona yanlış isimle hitap eden birini düzetmek için belli bir zaman aralığı olurdu; sonrasında ya o kişiyle bir daha görüşmez ya da sonsuza dek o yeni isimle anılırdınız. “Çok meşgul biri olduğumdan bu işlere istediğim kadar özen gösteremiyorum,” diye açıkladı Richard. “Günüm sabah altıda başlıyor ve genellikle on birden önce bitmiyor.”

“Senin de çocuğun var mı?” diye sordum.

“Hayır, sıkı bir antrenman programım var.” Pazusunu sıkarak sözlerini destekledi. Richard’la bench press ve dead lift hakkında konuşma düşüncesi bile Parma jambonun heyecanını özlememe neden oldu. “Sizin için de öyle midir bilmiyorum ama bir erkeğin yüz yüze bir buluşmadan önce seçeneklerini ölçüp biçmesi gerekir. Uygun adayların sayısı bir elin parma-

ğını geçmez.” *Uygun adaylar mı? Bir tür laboratuvar deneyi falan mı yürütüyor?*

“Tabii,” dedim başımı yavaşça sallayarak.

“Herkesi yetiştiremezsin. Buna zaman ayırman gerek ama asla yeterli zamanı bulamıyorsun.”

“Asla.” Şarabımı kafama dikip yüzümü buruşturdum. Tadı ıslanmış talaş gibiydi.

“Bu yüzden ilk eleme için dışarıdan destek alıyorum. Muhtemelen buna inanmayacaksın ama eskiden yüz yüze ilk görüşmeyi ayarlamakta zorlanırdım.”

“Yüz yüze” deme şekli içimi huzursuz etti. “Ne demek istiyorsun? Bir arkadaşın sana yardım mı ediyor?” diye sordum gergince.

“Bir nevi,” diye mırıldandı gözlerini birasından ayırmadan. “Mesajlarını senin için yanıtlayan bir uygulama var.” Bir an duraksadı, yancıları andıran simasından bir utanç geçip gitti.

“Ne? Yapay zekâ gibi bir şey mi?” diye sorduğumda beni başıyla onayladı.

“Bunu sana çok iyi anlaştığımız için söylüyorum. Artık yüz yüze tanıştığımıza göre bu uygulamayı kullanmayacağım tabii ki.”

“Tabii ki.”

Ne güzel. Son birkaç gündür sohbet ettiğim nazik, meraklı adam bir bilgisayardı demek. Bundan güzel bir köşe yazısı çıkardı. İtirafı beni depresyonlara sürükleyip içimde telefonumu blendera atma isteği uyandırsa da bunu inkâr edemezdim.



Yarım saat sonra evin kapısından içeri girdiğimde Lottie’yi televizyondaki *Love Island*’ın karşısına kurulmuş bebek battaniyesi örerken, Katniss’iyse berjerde yayılırken buldum.

“Erkencisin. Bu hiç iyiye işaret değil,” dedi televizyonunun sesini kapatarak.

“Değil. Erkeklerin hepsi birbirinden beterken nasıl *ilham verici* bir köşe yazısı yazacağım hiç bilmiyorum.” İç geçirerek ayakkabılarımı çıkardım. “Belki senin şu pekan cevizcisi adamla buluşmalıyım.”

“Şansını kaybetmiş olabilirsin. Son haberlere göre kabuklu yemiş fuarında bir fındık vârisiyle tanışmış.”

“Vay canına. Artık bu oyunun nasıl oynandığını bilmiyorum. Dan’le geçirdiğim on yedi yılda bütün kurallar değişmiş.” Ayaklarımı sürüye sürüye kanepeye gidip başımı kız kardeşimin kucağına koydum. “Keşke insanlarla hâlâ eski usul, gerçek hayatta tanışabilsem.”

“Tanışabilirsin ama bunun için de evden çıkman gerek. Bekâr erkekler öylece kapını çalmaz.”

Uyku mahmuru gözleri ve dama desenli pijamasıyla kapıda beliren Jess, “Selam,” dedi. Yataktan kalktığından sarı saçları dağınıktı.

“Hâlâ ayakta mısın sen?” Ona sarılmak için doğruldum. Jess on iki yaşına gelerek ona insan içinde sevgi göstermemden utandığı o çağa girmişti. Dolayısıyla evdeyken elime geçen her fırsatta ona sarılmaya çalışıyordum.

“Saat daha dokuz buçuk.” Kısa bir duraksamanın ardından, “Randevun kötü mü geçti?” diye ekledi. Lottie’ye dönüp kaşlarımı çattım.

“Ne deseydim?” Kardeşim Jess’e döndü. “Penny mevzusunda kendini daha iyi hissediyor musun?”

“Yine ne yaptı?” diye sorduğumda Jess inledi. Sekizinci sınıfların kraliçesi, trendlerin öncüsü Penny, Jess’in okuldaki dost görünümlü düşmanı ve çokça gözyaşının sebebiydi.

“Abartılacak bir şey yok,” dedi. Ardından bunu tekrarlamakta nefret ediyormuş gibi bıkkınca iç geçirdi. “Bana bilgisayar oyunlarındaki basmakalıp karakterlere benzediğimi söy-

ledi. Bunu tüm sınıfın önünde yaptığı için artık herkes bana Basmakalıp diyor.”

“Ne acımasızca,” dedim öfkeyle, çocukların hakaretlerini bambaşka boyutlara taşımış olmasından içten içe etkilensem de. “Ben senin yaşlarındayken birbirimize *ezik* ya da *dört göz* derdik. Annesini aramamı ister misin?” Bunu söyler söylemez büyük bir hata yaptığımı fark ettim.

“Hayır, anne!” Jess başını geriye attı. “Sakın öyle bir şey yapma.”

“Muhtemelen mutsuz bir aileden geliyordur,” dedi Lottie. “Ona acımalıyız.”

“ANNE!” diye bir çığlık duyuldu üst kattan.

“Ethan da mı yatmadı?”

“Uyuyordu,” dedi Lottie al al olan yanaklarıyla.

“Sıcak çikolata içebilir miyiz?” dedi Jess bacaklarına dola-
nan Katniss’i okşayarak. “Süt köpürtücüde yaparım.”

“Olur.”

Odadan çıkarken Jess’in kardeşime Jake Tenby toplantıda yanına oturdu diye Penny’nin ona kızdığını ama kızın Jake’ten bile hoşlanmadığını, bu yüzden de neyin kafasında olduğunu çözmediğini söylediğini duydum. *Bana bunlardan neden hiç bahsetmedi?*

Üst kata çıktığımda Ethan’ın gece lambasının açık olduğunu gördüm. Yatağının yanında, yerde oturuyordu.

“Ufak bir kaza oldu,” dedi burnunu çekip başını dizlerinin arasına gömerek.

“Sorun değil,” dedim nazikçe. Yedi yaşındaki Ethan yatağını ıslatmak için biraz fazla büyüktü ama Dan taşındığından beri ara sıra böyle aksilikler yaşıyorduk. “Neden üzerini değiştirip biraz sıcak çikolata içmek için aşağı inmiyorsun? Çarşaflarını ben değiştiririm.”

“İsteyerek olmadı,” dedi usulca.

“Elbette isteyerek olmadı. Olur böyle şeyler, canım,” dedim başının üzerine bir öpücük kondurarak.

“Babam onun evinde böyle yaptığımda çok kızıyor,” diye mırıldandı.

Kendimi dışarı atıp Dan’ın kapısına dayanma dürtümü güç bela bastırdım. Bu dürtüyü muhtemelen sağlıklı sayılmayacak kadar sık hissediyordum.

“Kızmamalı,” dedim kolunu okşayarak. “Bu senin elinde olan bir şey değil ve kolayca çözülebilir.”

İşimi bitirip aşağıya indiğimde Lottie’yi mutfak dolabım-daki tüm düz beyaz kupalarımı indirmiş, en arkadaki el boyaması olanlara ulaşmaya çalışırken buldum. Jess ise telefonumu karıştırıyordu.

“Bölüyorum ama,” dedim elimi ona uzatarak.

“Favoriler klasöründeki erkeklerin hepsi çok sıkıcı, anne.”

“Özelimi karıştırma. Teşekkür ederim,” diyerek telefonumu elinden kaptım.

Jess omuzlarını silkti. “Artık erkeklerle randevulara mı çıkıyorsun yani?” diye sordu. Umursamaz davranmaya çalışsa da meraktan çatladığını görebiliyordum.

“Erkek arkadaş mı arıyorsun?” dedi Ethan. Ninjago desenli sabahlığını çekiştirip Jess’in yanındaki bar taburesine oturdu. Lottie ona üzerinde gecenin bu saati için çok fazla krema olan sıcak çikolatasını uzattığında müdahale edip parmağımla birazını aldım.

“Hayır. İhtiyacım olan herkes burada,” dedim kollarımı çocuklarımın etraflarına dolayarak. “Sadece iş için yaptığım bir şey. Bir tür araştırma.”

“Sadece kendine birlikte vakit geçirebileceği yeni bir arkadaş arıyor,” dedi Lottie.

Ona sert bir bakış attım, sözlerinin çekilebileceği yerler içimi huzursuz etti.

“Sıcak çikolatanı nasıl istiyorsun, anne?” diye sordu Jess.

“Nasıl yaparsan öyle.”

“Kieran’ın annesiyle babası boşanıyormuş. Onun annesiyle arkadaş olsana,” dedi Ethan.

“Ya da babasıyla,” dedi Lottie fincanının arkasından pis pis sırıtarak.

“Ama Kieran’ın babası bisikletleri çok seviyor. Annem bisikletlerden nefret eder,” dedi oğlum kardeşime.

“Bisikletlerden *nefret* etmiyorum,” dedim Dan’ın oğlumun aklına böyle şeyler sokmasına sinirlenerek.

İnsanlar boşanmış bir çifte evliliklerinin neden yürümediğini sorduğunda genellikle basit bir cevap almayı beklerdi. Başka biri mi vardı? Finansal sorunlar mıydı? Ama asıl neden çoğunlukla milyonlarca küçük şeyin birleşimi olurdu. Bizim milyonlarca küçük şeyimizden biri de Dan’ın ansızın yol bisikletlerine karşı geliştirdiği ilgisiydi.

Ayrılmamızdan bir yıl önce kafayı iyice bu konuyla bozmuştu. Her akşam internette gezinip ihtiyaç duyabileceği ekipmanlara bakıp olmayan paramızı harcıyordu. “Protein ağırlıklı beslenmenin” en büyük hayranı hâline gelmiş, kahvaltıda mısır gevreği yediğim için beni eleştirmeye başlamıştı. Her hafta sonu triatlon kulübünün etkinliklerine katılır, akşamlarını garajda ya antrenman yaparak ya da bisiklet parçalarıyla uğraşarak geçirirdi. Çocukların önünde tartışmamamız gerektiğini biliyordum ve ikimiz de buna dikkat etmeye çalışıyorduk. Fakat yeni hobisine harcadığı zaman ve para konusunda birkaç kez didiştirmemizi duymuş olmalıydılar. O zamanlar beş ve on yaşındaki zihinleri boşanmamızı annelerinin bisikletten nefret etmesine bağlamıştı. Bisikletlerden nefret ettiğim doğrudu ama ailemizin dağılmasının asıl nedeninin bu olduğunu düşünmelerini istemiyordum.

“Tilly’nin babası da bekâr ve bisikletlerden nefret ediyor!” dedi Ethan taburesinde heyecanla zıplayarak.

“Bisikletlerden nefret eden birini aramıyorum,” dedim gözlerimi devirerek.

“Kiminle randevuya çıkacağını onların seçmesine izin vermelisin,” diye önerdi Lottie. “Seni muhtemelen uygulama algoritmalarından daha iyi tanıyorlardır.”

Bir kahkaha patlattım. “Aynen.”

“İstersen sana birini ayarlayabilirim,” dedi Jess. “Sylvie’den çok daha havalı birini.”

“*Sylvie’den daha havalı* birini istemiyorum. Bu bir yarış değil.”

“Bacakları benden daha uzun,” dedi Ethan ablasına.

“Hayır, değil. Bu imkânsız,” diye karşılık verdi Jess kardeşini kucakla çekip ona sıcak su torbası gibi sarılarak.

“Öyle,” diye diretti Ethan. “Onu iç çamaşırlarıyla gördüm. Boynuma kadar geliyordu.”

İşte. Günümün kapanışı mükemmel olmuştu. İhtiyacım olan tek şey çocuklarımın Dan’ın yirmi beş yaşındaki kız arkadaşının bacak boyunu tartışmasıydı.

“Neden onu yarı çıplak gördün ki?” diye sordu Lottie.

“Babamın yanına taşındı. Sürekli orada,” dedi Jess omuzlarını silkerek.

Şaşkınlığıma engel olamayıp, “Ne?” dedim. Jess yanlış bir şey söylediğinden endişelenip yerinde huzursuzca kıpırdandı.

“Sana haber vereceğini söylemişti,” dedi temkinli bir sesle. Sakinleşmeye çalıştım.

“Doğru ya. Söylemişti. Aklımdan çıkmış,” diye yalan söyledim. Ardından Ethan’a dönerek, “Orada yaşaması konusunda ne hissediyorsun?” dedim.

Oğlum omuzlarını silketti. “Zaten hep onda kalıyordu.”

Dan’ın bana söylemeden biriyle birlikte yaşamaya başladığına inanamıyorum. “Hayatına devam etme” işini bu kadar ciddiye alması, başka biriyle aynı evde yaşamaya başlaması midemi bu-

landırıyordu. Bu, Bath'ın yarısıyla düşüp kalkmasından daha kötü olmamalıydı ama her nasılsa öyleydi.

Kardeşim mutfak adasının üzerinden elimi tutup hafifçe sıkarak, “Bu kadar sohbet yeter. Yatma vakti geldi,” dedi. Yüzüme zoraki bir gülümseme kondurup Jess’le Ethan’a sarılarak iyi geceler diledikten sonra kardeşim onları yukarı çıkardı. Yalnız kaldığımda gözlerimi kapatıp bu kadar hassas olduğum için kendime kızdım. Evden taşınmasının üzerinden on sekiz ay, boşanmamızın üzerinden bir yıl geçmişti. Bunu çoktan aşmış olmalıydım. Lottie mutfağa döndüğünde bana anlayış dolu bir bakış attı.

“Üzülmen çok doğal,” dedi beni dikkatle izleyerek.

Başımı iki yana salladım, biraz daha anlayış kaldıracak hâlim yoktu. “İyiyim. Gerçekten.”

Ona veda ettikten sonra mutfağı toplayıp odama çıktım. Katniss peşimdeydi. Normalde yukarıya çıkması yasaktı ama bu gecelik yorganımın ucuna kıvrılmasına ses etmedim. Fazla sessiz yatak odamı alçak sesli mırıltısıyla doldurması hoşuma gitmişti. Yatağıma uzanıp kullanmayı sürekli unuttuğum kremlerle dolu komodinime baktım. Yatağın diğer tarafında boş duransa artık orada kimsenin yatmadığının bir hatırlatıcısı gibiydi. Tonozlu tavanı ve geniş çatı penceresiyle bu yatak odasını hep çok sevmiştim ama Dan’ın varlığı –daha doğrusu yokluğu– hâlâ bu dört duvarın her yerine işlemişti. Giderken boşalttığı ve benim doldurmadığım çekmeceler, halıdaki bir türlü çıkmayan kahve lekesi. Hâlâ koca yatağın sol tarafında yatmam. Böyle büyük bir yatağın ortasında uyuyan biri var mıydı?

Instagram’da gezinirken Dan’ın profiline tıkladım. Spor salonunda ağırlık kaldırırken çekilmiş yeni bir fotoğrafını koymuştu. Biz birlikteyken asla böyle şeyler paylaşmazdı. Gözüme çok farklı görünüyordu; vücudu tepeden tırnağa değişmişti. Eskiden bir dikdörtgenken şimdi bir üçgendi. Ardından arama kısmına @Sylvielovenfitness yazdım. Hesabına daha önce bak-

mıştım, dolayısıyla Gwyneth Paltrow'un genç, İsveçli ve çenesine gelen platin saçları olan versiyonuna benzediğini biliyordum. Sosyal medyayı Dan'den daha aktif kullanıyordu ve birçok fotoğrafına onu etiketlemişti. Birinde birlikte koşuyorlardı. İğrenç. Diğerinde yatağın ayak ucunda amuda kalkmıştı. Daha da iğrenç. Bir diğerindeyse elinde bir anahtar tutuyor ve yüzünün sadece yarısı görünen Dan'ın yanağına bir öpücük konduruyordu. Ona dair her şey çok banal, çok klişeydi. *Bana haber vermeye tenezzül etmemesi kabul edilemez.*

Bu hiç sağlıklı değil, onu takipten çıkmam gerek. Uygulamayı kapatıp Ethan'ın sınıf grubunu açtım ve Tilly Bradshaw'ın babasının fotoğrafını yakınlaştırmaya çalıştım. Görüntü bulanıklaştığından yüzünü pek net seçemesem de çekici bir adama benziyordu. Gerçi oğlumu okula bırakırken hiç dikkatimi çekmemişti, yani o kadar da yakışıklı olamazdı.

Ne yapıyorum ben?

Sırf bekâr ve bisikletlerden nefret ediyor diye Tilly Bradshaw'ın babasıyla çıkmayacaktım. Acaba onun nefretinin sebebi neydi? Onun eski karısı da kafayı bisikletlerle mi bozmuştu? Yoksa benim gibi çocukluktan kalma bir travması mı vardı? Bu küçük bilgi neden onu gözümde daha ilginç kılmıştı? Telefonumu bırakmadan evvel Will Havers'ın WhatsApp fotoğrafına tıkladım. Ne seçtiğini merak ediyordum. Dik bir kayak pistinin ilerisinde duran silüet o olmalıydı. Fotoğraf siyah beyazdı. Elbette öyleydi. Gösteriş budalası. *Bana bakın, diğer her şeyde olduğu gibi kayak yapmakta da çok iyiyim.* Sonra biri benim profilime bakıp hakkımda böyle atıp tutmasın diye Katniss'e sarılırken çekilmiş fotoğrafımı hemen sildim.

Q İnternette ara



🕒 Sylvie Nilsson

🕒 Sylvie Nilsson'ın memeleri silikon mu?

🕒 Nasıl amuda kalkılır?

🕒 Outlander'ın kaç bölümü var?

5. BÖLÜM

Ertesi sabah ofise yürürken Dan'i aradım.

“Selam,” dedi. “Her şey yolunda mı? Beş dakika içinde trende olucığım.”

“Fazla vaktini almayacağım,” dedim, “olucığım” demesine içten içe kurularak. “Ethan yatağını ıslattığında ona kızma lütfen. Bu sadece durumu daha da kötüleştirir.”

Dan fazlasıyla aşına olduğum sinir ve bıkkınlıkla iç geçirdi. “Neredeyse sekiz yaşına geldi, Anna. Ona bebek muamelesi yapıyorsun.”

“Ona kızmak sorunu çözmeyecek. Sana bu konuya dair bir makale göndereceğim.”

Hattın öteki ucuna bir sessizlik çöktü. Bu huyu yeni edinmişti, ne zaman anlaşmazlığa düşsek konuşmayı kesip konuyu değiştireceğimi umuyordu. Gerçi bu kez istediği olacaktı.

“Bir de...” Duraksayıp cesaretimi topladım. “Çocuklardan yaşam alanına yeni birinin katıldığını duydum.”

“Ah, doğru duymuşsun. Sana söylemedim mi? Bahsettiğimden emindim,” dedi boğazını temizleyerek.

“Hayır. Böyle bir şeyi hatırlardım. Bu büyük bir adım, Dan. Bu kadınla henüz tanışmadım ve artık çocuklarımla mı yaşayacak?” Boğazımı temizledim. “Yeterince sıkıntı yaşadılar. Birkaç ay içinde ayrılacak olursanız onlara büyük haksız—”

“Ayrılmayacağız, Anna,” dedi sertçe. “Ona âşığım.”

“Ne güzel. Yine de önceden haber vermeni isterdim.” Sözcüklerin boğazıma dizildiğini, kanımın yanaklarıma hücum ettiğini hissettim. *Ben neden utanıyorum ki? Utanacak bir şey mi yaptım?*

“Kredi kartlarımı kapatmadan önce bana haber verdiğin gibi mi?”

Klasik Dan. Makul isteğimi iki yıl öncesinde kalmış bambaşka bir şeyle kıyaslıyordu.

“Çocuklarımla yaşayan kadın hakkında birkaç şey bilmek istiyorum,” dedim göğsümü dolduran sıcak öfkeyi ve paniği bastırarak.

“Ne bilmek istiyorsun?” diye karşılık verdi Dan. Onun tekniğine başvurup sessiz kalarak sözü ona devrettim. İşe yaradı. “Triatlon Kulübü’nde tanıştık.” *Çok şaşırdım.* “İsveçli, halkla ilişkilerle uğraşiyor. Özgeçmişini de göndereyim ister misin?” İç geçirdi. “İki yıl oldu, Anna. Hayatıma devam ettim diye bana kızamazsın. Sen de aynısını yapmalısın.”

Sözleri öfkemi daha da körükledi. Evden taşınmasının üzerinden daha on sekiz ay, boşanmamızın üzerinden henüz bir yıl geçmişti. Aldığı konserveler hâlâ erzak dolabımda duruyordu. Hâlâ birlikteyken aldığım kuru şampuanım bile bitmemişti. Evet, kuru şampuanı pek sık kullandığım söylenemezdi ve soğan marmeladının son kullanma tarihi muhtemelen geçmişti fakat konumuz bu değildi.

“Sana hiçbir şey için kızgın değilim. Ayrıca ben de hayatıma gayet devam ediyorum. Endişen için teşekkür ederim.

Hayatındaki önemli değişiklikleri bana haber vermeyi ihmal etme lütfen. Tekrar baba falan olursan bunu Ethan'ın ağzından duymak istemem.”

“Tabii. Kız arkadaşşıma söyleyeyim de seni şu ovülasyon takip uygulamasına eklesin.”

“Siktir git, Dan.”

Parmağımı ekranı delercesine kapatma tuşuna vurdum. Kaç telefon görüşmemiz bu üç kelimeyle sona ermişti? Beni dönüştürdüğü öfkeli, küfürbaz kadından nefret ediyordum. O kadın olmak istemiyordum. *Kız arkadaşı gerçekten o uygulamalarını kullanıyor muydu yoksa sadece bir şaka mıydı?*

Ofisin kapısından içeri girdiğimde koridorda Will Havers'la karşılaştım. Kendi kendine mırıldandığı “Build me Up Buttercup” şarkısını ona hiç yakıştıramadım.

“Günaydın, Appleby,” dedi. Uykusunu sinirimi bozacak kadar almış gibi görünen yüzüne bir gülümseme yayıldı. Bir an durup Will'in sabahını hayal etmeye çalıştım. Muhtemelen erkenden kalkıp koşuya çıkmış, uzun uzun duşunu almış, tıraş olup dişlerini fırçalamaya, *hatta* diş ipi kullanmaya bile vakit bulmuş, ardından da kuş cıvıltıları ve Radio 4 eşliğinde sabah kahvesini yudumlayarak haberlere bir göz atmıştı. Sabahı paketli gıdalardan bir öğle yemeğini çantaya tıktırmakla, unutulmuş ödevlerin peşinde koşmakla ve kayıp spor malzemelerini aramakla geçmeyen birine kızmamalıydım. Çocuk sahibi olmayı ben seçmişim, bunun farkındaydım ama nedense kendime hâkim olamıyordum. Güne böyle güzel başlasak eminim hepimizin üzerimize vazife olmayan köşe yazılarındaki her bir yazım hatasını düzeltecek vakti olurdu.

“Günaydın,” diye karşılık verdim sertçe.

“Gergin gibisin,” dedi.

“O nereden çıktı?” diye çıkıştım.

“Saçını çekiştiriyorsun.” *Öyle mi yapıyorum?* “Ne zaman gergin olsan böyle yaparsın.”

Utançla ellerimi önümde kavuşturdum. Dan'le işler sarpa sarmaya başladığında saçımı çekiştirmek gibi bir alışkanlık geliştirmiştım. Kulağımın arkasındaki kel kalmış minik bölgeyi görene dek bunu yaptığımın farkında bile değildim. Saçlarım tekrar çıkmaya başlamış olsa da her sabah tutamların oradan buradan fırlamaması için o bölgeyi saç spreyine boğmam gerekiyordu. Will başta olmak üzere birinin bunu fark etmiş olması düşüncesi yerin dibine girmek istememe neden oluyordu.

“Gün içinde kaç kez tuvalete gittiğimi de sayıyor musun?” diye sordum.

“Genelde üç kez. Ama önceki gece bir şeyler içtiysen beşe çıkıyorsun,” dedi peşimden ofise yürürken. Ona dönüp başımı iki yana salladığımda güldü. “Dalga geçiyorum. Tuvalete kaç kez gittiğini falan saymıyorum.”

Will masama gelmeme rağmen yanımdan ayrılmadığında ona kaşlarımı kaldırdım.

“İlişki köşesi nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Harika. Çok heyecanlıyım.” *Tek ayak üzerinde kırk yalan. Helal sana.* “Bu arada çok güzelmiş,” dedim monogramlı evrak dosyasını işaret ederek. “WHSmith’ten mi aldın?”

Ağzının köşeleri belli belirsiz yukarı kıvrıldı. “Çok komik. Her neyse, perşembe akşamı Henry’s restoranda rezervasyonum var. Deniz ürünleri enfes ve boş masa bulmak imkânsız. Gelmek ister misin?”

Sorusu karşısında Dan’ın ovülasyon takip uygulaması şaşkınlığından bile daha fazla şaşkınlığına döndüm.

“Ne? Ben mi? Neden?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Neden mi?” Güldü. “Çünkü herkes yemeklerinin ne kadar leziz olduğunu anlatıyor. Hoş olacağını düşündüm.”

“Köşeme konmak için bana oyun mu oynuyorsun?” Sandalyemi ona doğru döndürüp kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bugün saçmalıklarına ayıracak vaktim yoktu.

“Hayır. Yemek köşesi için bir yazı yazacağım ve yalnız başıma yemek yemeyi sevmiyorum.” Bir an duraksayıp bana öyle yoğun bakışlar attı ki aramıza bir ağırlık çöktü.

“Ne yani, beni bir randevuya mı çıkarıyorsun?” dedim. Şokum dehşetime ağır bassa da sesime sadece ikincisi karıştı.

Will kollarını göğsünde kavuşturdu. *Kızarıyor mu o?* “Hayır. Unut gitsin, sadece kibarlık ediyordum.”

Kafam iyice allak bullak olmuştu. Will bana kibarlık etmezdi. Kafasında şeytani bir plan kurmuş olmalıydı. “Dave-tin için teşekkür ederim ama bu hafta müsait değilim,” dedim tuhaf bir gülümsemeyle. *Ya sahiden kibarlık ediyorsa?* Belki de Dan’le aramda geçen konuşma yüzünden hâlâ savaş ya da kaç modundaydım.

“Peki, belki başka bir zaman,” dedi Will. Başka bir şey daha söyleyecekmiş gibi dursa da genç metin yazarı Malik bir şeyi incelemem için masamın başında konuşmamızın bitmesini beklediğinden yanımdan uzaklaştı.

Neydi bu şimdi? Buna kafa yoracak vaktim yoktu. Malik’in yazısına hızlıca bir göz atıp birkaç yeri işaretledim. Ardından Jonathan’la saat ondaki görüşmeme hazırlanmaya başladım. Dün gece ona, “Yapay Zekâ Zamanlarında Aşk” isimli bir makale göndermiştim. İçime sinen bir metin yazdığımı söylemeden geçemezdim. Sadece berbat bir randevuyu anlatmakla kalmamış, aynı zamanda yapay zekâyı ve çöpçatanlık uygulamalarını nasıl etkileyebileceğini derinlemesine ele almıştım.

Ona on kala patronumun ofisine girip, “Ee?” diye sordum. “Ne düşünüyorsun?”

“Zekice,” dedi beklediğimden daha sönük bir coşkuyla.

“Ve komik?” Komik olduğunu adım gibi *biliyordum*. Lottie metnimi elden geçirmiş ve çok komik olduğunu söylemişti.

“Evet, komik,” dedi Jonathan. İçimdeki ses bir “ama” geleceğini söylüyordu. “Ama...”

“Ama?”

“Biraz kasvetli, Anna.”

“Kasvetli mi?”

“İnsanların duygusal ihtiyaçları için sanal erkek arkadaşlara, fiziksel ihtiyaçları içinde seks oyuncaklarıyla dolu çekmelere bel bağladığı bir gelecek tarif ediyorsun. Çok kasvetli.”

“Nükte yapıyordum.”

Jonathan gözlüklerini çıkarıp burun köprüsünü sıktı. “Okurlarımız nükte değil, umut istiyor. Seninle empati, bağ kurmak istiyorlar. Kendilerini depresif değil, iyimser hissetmek istiyorlar.”

“Depresif mi? Hadi ama, Jonathan. Hepsi bir ironi!”

“Crispin hiç beğenmedi,” dedi asık bir suratla. “Gazeteciliğini yargılamıyorum, Anna. Sadece ona istediğini verecek mantalitede olduğunu düşünmüyorum.”

İçimi bir panik sardı. Yazımı gerçekten seveceğini düşünmüştüm. “Sen harika bir yazarsın ama köşe yazarı olmak daha kişisel bir şeydir. Kendini biraz açmaya, savunmasız yanlarını göstermeye istekli olmalısın. Makalen sana, boşanmana, bu konuda ne hissettiğine dair hiçbir şey anlatmıyor. Sanki herkese... eh, tepeden bakıyormuş gibisin.”

Savunmasız, ha? Savunmasız? Keşke kendimi *sürekli* savunmasız hissettiğimi bilseydi. Jess ve Ethan için güçlü durmak zorunda kalmak, Dan’ın Sylvie’yle birlikte yaşamaya başladığını öğrendiğimde perişan olmamak, ona âşık olduğunu söylemesinin canımı ne kadar yaktığını saklamak. Koca evi tek başıma geçindirmenin üzerimdeki ağır yükü, artık bir zamanlarki eğlenceli, kaygısız kız olmadığımdan hâlâ sevilesi biri miyim diye sorgulamak... Ardından gözümün önüne Ethan’ın minik suratı ve bana Tilly’nin babasını anlatırkenki heyecanı geldi ve tüm bu süreç boyunca akıl sağlığımı korumama yardımcı olan bu işi düşündüm. Çürük elma olarak yaftalanmayı reddediyordum.

“Başka bir fikrim daha var,” dedim kendime bunu enine boyuna düşünüp kararımı değiştirmeme fırsatı vermeden. “Çöpçatanlık uygulamalarının benlik olmadığını anladım. Biriyle

eski usul tanışmaya, sadece gerçek hayatta karşılaştığım insanlarla randevulara çıkmaya başlasam nasıl olur?” Bir an duraksadım, Jonathan’ın ilgisini çekmiş gibiydim. “Oğlum beni sınıf arkadaşlarından birinin babasıyla tanıştırmak istiyor. İkimiz de boşanmışız ve bisikletlerden nefret ediyoruz.”

Jonathan bir kahkaha patlattı. İçten bir kahkaha. “On randevuda erkek arkadaş bulmak... çocuklarımın seçtiği on randevuda,” dedi ellerini başının üzerine kaldırıp iki yana açarak.

“Şey... hepsini çocuklarım seçmeyecek. Bu sadece bir örnekti.”

“Hayır, onlar seçsin. Bu benzersiz bir satış noktası olur. Dâhiyane bir fikir. Tam da Crispin’in aradığı türden bir şey. Daha önce kimsenin kalkışmadığı yepyeni bir yaklaşım.” *Bunu ben mi önerdim? Söylediklerimi yanlış mı duydu?* “Kimi seçerlerse seçsinler onunla buluşmak zorundasın.” Jonathan hâlâ konuşuyordu. “Açık fikirli ve savunmasız ol. Bunu ciddiye al. İroni mironi yok.”

“İroni mironi yok,” diye tekrarlardım parmaklarımı arkamda çaprazlayarak. *Bunu neden kabul ediyorum? Bu, şimdiye dek ağzımdan çıkmış en kötü fikir.*

Az önce kendi ağzımla içine düştüğüm bu boku sindirmeye çalışırken kapı çalındı ve Will kafasını içeri uzattı.

“Ah, Will. Harika zamanlama. Anna köşesine on hafta boyunca devam edecek. Çocuklarının hayatın içinden seçtiği on erkekle on randevuya çıkacak. Çöpçatanlık uygulamaları karşıtı, sahici bir ilişki köşemiz olacak,” dedi avuçlarını birbirine sürterek.

“On demeyelim,” diye mırıldandım. “Beşle başlayayım ve gidişata göre bakalım.”

“Hoşuma gitti,” dedi Will yapmacık bir gülümsemeyle. *Hiç de hoşuna gitmedi. Çenesindeki seğirme gerçeği ele veriyor. Kösemi çalma fırsatını kaçırdığı için kuduruyor.*

Zaferimin keyfini çıkarırken Will içeri girip yanımdaki sandalyeye oturdu. Neden masasına dönmemişti ki? Bu *benim* toplantımdı.

“Gerçi insanlar bir olaya dair farklı açıları okumayı sever. Belki ona karşılık ben de çöpçatanlık uygulamalarını kullanarak randevulara çıkabilirim. Her hafta bir tema seçer, internet/gerçek hayat karşılaştırması yapıp konuyu detaylıca ele alabiliriz,” dedi Will heyecanla.

“Karşılaştırma mı?” diye sordum gözlerimle Will ve patronum arasında mekik dokuyarak.

“Ah, evet!” dedi Jonathan coşkuyla. “Aşkını gerçek hayatta arayan çalışan bir anneyle sadece uygulamalara zaman ayırabilen şehirli erkek.” Sırıttı. “Harika bir öneri, Will. Arka sayfayı ikinize ayırırsak hayal bile edemeyeceğimiz kadar geniş bir okuyucu kitlesine ulaşırız.”

Ne? Benimle dalga geçiyor olmalıydı. “İkinci köşeye ne gerek var ki? Fikrim tek başına yeterli değil mi?” diye sordum mızımız bir çocuk gibi. Neye bu kadar sinirlendiğimi bilmiyordum ama Will zaferime ortak olmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum.

“İyi fikirlerin sonu yoktur, Anna. Detayları size bırakıyorum. Bonhams’la öğle yemeğine çıkacağım, ikinizi de öptüm.” Jonathan koltuğundan kalkıp Burberry trençkotunu ve şapkasını alarak kapıya yöneldi. Son anda duraksadı. “Filozof, on bir harfli, beşinci harfi T?”

“Aristoteles,” diye yanıtladığımda kapı çerçevesine vurdu. Çantasından gazetesıyla bir kalem çıkarıp ofisten çıktı.

Will’le yalnız kaldığımda suratımdaki sahte gülümsemeyi sildim. “İlla kendine pay çıkaracaksın, değil mi?”

“Kendime pay çıkardığım yok,” diyerek gerinip bacak bacak üzerine attı. “Böylece ikimizin de bir köşesi olacak ve okurlarımız iki farklı bakış açısı görecek. Herkes kazanacak.”

“Okurlarımızı ne çok önemsiyorsun,” dedim gözlerimi devirerek. Ayağa kalktım.

“Anlıyorum, işbirliğinden hoşlanmıyorsun ama o köşeyi istiyorum ve Jonathan fikrimizden hoşlandı. Kabullensen iyi olur,” dedi daha önce hiç duymadığım sert bir sesle.

“Neden bu kadar uğraşıyorsun?” dedim. “Kendini kanıtlamaya ihtiyacın yok. Zaten yatırımcıların aklını başından alan altın çocuksun. İşten çıkarılacak *son* kişisin.”

Gözlüklerini çıkarıp cebine koyarak, “Derdim o değil,” dedi.

“Ne o zaman? Bir sonraki Carrie Bradshaw olmak için yanıp tutuşuyor musun yoksa?” dedim alayla.

“Portföyüm için gerekli. Yemek dışındaki konularda da makaleler yazabildiğimi göstermek istiyorum. İlişki mevzuları geniş bir kitleye hitap ediyor. Yemekçi olarak yaftalanmak istemiyorum.”

“Portföyüne *Teen Girl*’ü ekle.”

Dudakları minik bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Gören de küçük bir rekabetten korkuyorsun sanır, Appleby.”

“Neyden korkacakmışım ki?” dedim ona doğru bir adım atarak. Aramızdaki boy farkının gözümü korkutmasını reddediyordum.

“Yazılarımın seninkinden daha iyi olacağından. Randevularımın daha eğlenceli geçeceğinden,” dedi aramızdaki mesafeyi bir santim daha kapatarak.

Başımı hafifçe kaldırdım. “Derginin müstehcen şeylere izin vereceğini sanmıyorum. *Eğlenceni* kendine sakla, Havers.”

“Doğru. Benimle çıkmak bundan ibaret zaten,” diyerek başını iki yana salladı. Gözlerinden adını koyamadığım bir şey gelip geçti ve tek kaşını kaldırdı. “Beni tanı mıyorsun. Seni tanımak için gösterdiğim çabaların hepsini elinin tersiyle itiyorsun. Derdin ne gerçekten anlamıyorum, Anna.” Delici yeşil gözleri benimkilere kenetlenmiş, aramızdaki daracık boşluk öfkeyle cızırdamaya başlamıştı. Avuç içlerim terlemeye, düzgün düşünmekte zorlanmaya başladım.

“Derdimin ne olduğunu gerçekten bilmek mi istiyorsun?” Başıyla onayladı. “Altı yıldır burada çalışıyorum. Her gün canımı dişime takıyorum, bazen mesaiye kalıyorum, öğle yemeğine bile çıkmıyorum ve bu dergiyi herkesten daha iyi biliyorum. Sonra sen tüm havan ve kendinden emin tavırlarınla elini kolunu sallaya sallaya ofise geliyorsun ve kimse sana fikrini sormamışken başkalarının işlerini eleştiriyorsun. Jonathan’a yaranacaksın diye kimsenin bilmediği yatırımcılarla görüşmeye gönüllü oluyorsun.” Bir an duraksadım. *Bunları sesli söylemek çok iyi geldi.* “Deneme süren dolmadan zam istediğini duydum. Senden katbekat deneyimli olmama rağmen muhtemelen benden daha fazla para kazanıyorsun ve bunu hak ettiğini düşündüğünden adım gibi eminim. Hepimiz eski püskü, rahatsız koltuklarla idare etmeye çalışırken kendine yepyeni, ergonomik bir ofis koltuğu istiyorsun ve İK şak diye” –parmağımı şıklattım– “sipariş geçiyor. Cazibenle herkese istediğini yaptırabileceğini sanıyorsun ama bunlar bana sökmez. Anladın mı?” Derin bir nefes aldım, ofis farklı duygularla dolup taşıyordu.

Will gözlüklerini cebinden çıkarıp tekrar taktı. “Rahat bir sandalyede oturmak, hırslı ve işimde iyi olmak istediğim için benden nefret ediyorsun yani?” dedi sakın ve düz bir sesle. Çenesini sıvazlayıp düşünüyormuş gibi yaptı. “Dergiyi geliştirmeye çalıştığım için özür dilemeyeceğim ama bir zammı hak ettiğini düşünüyorsan bunu Jonathan’la konuşmalısın. Güvensizliğin ve öğle yemeğine çıkmamak konusundaki tercihin de senin sorunun.” Bakışları çelik gibi sertleşmiş, sesine soğuk, mesafeli bir tını karışmıştı. “Hoşuna gitse de gitmese de birlikte çalışacağız. İki yetişkin gibi yapıcı ve profesyonel bir konuşma yapmaya hazır olduğunda bana haber verirsin.” Yanımdan geçip kapıya yöneldi. Kolu kavradı ve duraksayıp bana son bir bakış attı. “Ayrıca, Anna. Seni etkilemek isteseydim inan bana bunu yapardım.”

BİZ ŞİMDİ NEYİZ?

Çekip gittiğinde Jonathan'ın masasındaki kâğıt ağırlığını kapıp kapıya fırlatmaya yeltendim. Ardından öfkeyle inleyip ağırlığı dikkatlice yerine geri bıraktım. *Narsisist sosyopat*. Sinirim tepemdeydi ve bir şeyleri yumruklamaya hazırdım. Öte yandan içimi yepyeni bir heyecan sarmıştı. Çünkü bu savaş demekti.

Düzenleme

Ny.ozlem

Q İnternette ara



- 🔍 Bath'ta gazetecilik iş ilanları
- 🔍 Birinin narsisist bir sosyopat olduğunu gösteren belirtiler
- 🔍 Outlander'daki adamın adı ne?
- 🔍 Sam Heughan kaç yaşında?
- 🔍 Sam Heughan karısı

6. BÖLÜM

Her şeyi on sayısıyla sınırlandırmayı kim çıkarmıştı? *Bir Erkek 10 Günde Nasıl Kaybedilir? Senden Nefret Etmemin 10 Sebebi, 10 Yaş Genç.* Neden hep on olmak zorundaydı? Altı yeter de artardı bile. Jonathan'a bir e-posta yazıp beş randevuyla başlamam gerektiğini diretecektim.

“Sizinle konuşmam gereken bir şey var,” dedim tavuk fajitalarımızı yemek üzere mutfak masasına otururken.

“Banyodaki vazo hakkında mı?” diye sordu Jess başını telefonundan kaldırmadan.

“Hayır, neden ki? Banyodaki vazoya ne oldu?”

“Hiçbir şey,” dedi Jess tekrar telefonuna dönerek. Ekranı kaydırıp kaşlarını çattı. Ethan'a döndüğümde bana omuzlarını silkti.

“Telefonları bırakalım lütfen,” dedim kızımın elini işaret ederek. Dan'le ortaokula geçtiğinde ona bir telefon alacağımız konusunda hemfikir olmuştuk. Otobüs durağından eve yürümesi

gerektiğinden buna ihtiyacı olacağını düşünmüştük ama bazen internet için hâlâ çok küçük olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum. Sosyal medya kullanmasına müsaade etmesek de habire başkalarıyla mesajlaşıyordu. Yeni okulunda arkadaş edinmekte zorlandığından eskilerden kopmasını istemiyordum.

“Konu işim,” dedim kendime bir kadeh şarap doldurarak. Yalnız başıma ya da hafta içleri içmeme kuralım son zamanlarda bir kural olmaktan çıkıp kimsenin, bilhassa da benim, kulak asmadığı bir safsata hâline gelmişti. “Bildiğiniz üzere kendi başıma olmaktan çok mutluyum. Biriyle tanışmak gibi bir arzum yok.”

“Bilmez miyiz?” dedi Jess gözlerini devirerek.

“Ama köşe yazım için birkaç randevuya çıkmam gerekiyor. İnternete başvurmak yerine sizden birkaç fikir almanın daha eğlenceli olabileceğini düşündüm.”

“Ne?” Jess kaşlarını çatı. “O nereden çıktı?”

Ethan tam da o sırada, “Yaşasın!” diye haykırdı.

“Bilimsel bir deney gibi düşününün. Eğlenceli olmaz mı?”
Zerre kadar olmaz. Vergi kanunları tarihi üzerine bir seminer bile gözüme daha eğlenceli görünüyor. “Öylesine bir fikir işte. Çöpçatanlık uygulamaları hakkında çok şey yazılıp çizildi. Yeni bir şey bulmaya çalışıyorum.” Yerime oturduğumda Katniss üzerime atlayıp kucağıma kıvrıldı. Boştaki elimle başını okşamaya koyuldum.

“Tilly’nin babasıyla görüşebilirsin!” dedi Ethan kollarını havada cılgınca savurarak.

“Evet, bunu daha önce de söylemiştin. Ama okul arkadaşlarının boşanmış ebeveynleriyle samimi olmak pek doğru olmayabilir.”

“Kurallar ne?” dedi Jess.

“Sırayla seçim yapabilirsiniz sanırım. Bekâr, bu civarda yaşayan ve çıkma teklif edebileceğim biri olması gerek.”

“Nereye gideceğinizi de biz seçelim,” dedi Ethan sandalyesinde dizlerinin üzerinde doğrularak.

“Şey...”

“Evet. Yoksa bir bara gidip bir şeyler içeceksiniz ve sıkıntıdan ikinizin de uykusu gelecek,” diye üsteledi Jess.

“İyi, tamam. Ama mantıklı bir yer olacak. Kalkıp Roma’ya ya da Legoland’e gidemem.”

“Evet! Legoland!” diye bağırdı oğlum. *Legoland’ten bahsetmek bir hataydı.* Evlatlarım birbirlerine dönüp sözsüzce bir karara vardı.

“Tamam, kabul ediyoruz,” dedi Jess. Ethan da başını bir hışım sallayarak onu onayladı.

“Ama karşı taraf hayır derse ya da randevudan bir şey çıkmazsa kendinizi sorumlu hissetmenizi istemiyorum. Hiçbiri *gerçek* olmayacak, bunu sadece köşem için yapacağım. Biliyorsunuz, kendi—”

“Başına olmaktan çok mutlusun,” diye sözümü tamamladı Jess. “Evet, bunu elli bin kez falan söyledin.”

Ben bulaşıkları toplarken Ethan içi plastik ejderhalarla dolu küçük torbayı Jess’in önüne döktü. “Ejderha okulu?” dedi bir umut. Bir zamanlar ablası oyuncaklarıyla Ethan’a saatlerce hikâyeler uydururdu. Artık bunu daha az yapıyordu ama oğlum onu doğru ruh hâlinde yakalarsa isteğini yerine getirebilirdi. Bu gece şans ondan yanaydı. Jess kırmızı ejderhayı alıp masaya vurdu.

“Bu ejderha Ateş Yürüyen’e dönüşebiliyor.”

Ethan çok geçmeden Jess’in hikâyesine kapıldığında odanın diğer ucundan onları sevgiyle izlemeye koyuldum. Her kardeş gibi ara sıra tepişiyorlardı ama birbirlerine böyle nezaketle yaklaştıkları zamanlar kalbim buna dayanamayacak gibi oluyordu.

Bu güzel ânımız kapının çalınmasıyla bozuldu. İşte bu tuhaftı. Saat sekizden sonra kimse ziyaretime gelmezdi. Sadece eli bıçaklı manyaklar belki. Temkinli adımlarla diyafona yaklaştım ve ekranda yan komşumuz Noah’yı gördüm. Harika.

Kapıma eli bıçaklı bir manyak dayanmış olsa hiç değilse polisi arayabilirdim. Noah daha zararsız bir tehditti.

Kapıyı açarak, "Selam, Noah," dedim.

"Çalı çitimi budamışsın," dedi parmağını bana doğrultarak.

"*Kendi* tarafımdaki kısmı budadım," dedim sakince. "Kontrolten çıkmıştı."

Noah ve ben ortak çalı çitimizin yüksekliği ve gürlüğü konusunda sonu gelmez bir tartışma içindeydik. Ben bahçemin ışık alabilmesi için kabul edilebilir bir yükseklikte kalmasını, o ise vahşi bir orman gibi büyüyüp *Taht Oyunları*'ndaki Duvar gibi üzerimizde yükselmesini istiyordu. Kuş gözlemciliğine düşküncü ve bunun onlara bir yaşam alanı yaratacağını düşünüyordu. Geçen hafta evde olmamasını fırsat bilip çalıları üstten birkaç santim budamıştım. Akşamüzerleri verandamızın güneş ışığı almasına yetecek kadarını. Fark edeceğini düşünmemiştim.

"O benim çitim ve üstünü budayamazsın. Kendi bahçene sarkan kısmıyla ne yaparsan yap," dedi sertçe. Koyu renkli gözleri öfkeyle dolup taşıyordu. Noah kırklı yaşlarında münzevi bir duldu. Crocs terlikleri çorapla giymesini, lekeli dede gömleklerini ve tarak yüzü görmemiş saçlarını saymazsak yakışıklı sayılabilirdi sanırım. Lottie onu kalbi kırık bir köpek yavrusuna benzetiyor, tek ihtiyacının yeni bir yuva olduğunu düşünüyordu. Öte yandan ben onu inşaat gürültüsü ya da düzenli aralıklarla değiştirilmesi gereken bir spiral gibi hayatın katlanılması gereken küçük sıkıntılarından biri olarak görüyordum. Noah'yla çalı çit anlaşmazlığımızın fitilini ateşleyen kişinin Dan olması ne ironikti. O arabayı ve birikimlerimizin çoğunu almış, bana da evi ve komşumuzla süregelen anlaşmazlığı bırakmıştı. Ne şanslı kadındım.

"Noah, o saçmalık derecesinde uzun dallar yüzünden saat beşten sonra bahçeme güneş girmiyor. Eve o saatten önce gelmiyorum ve beni sonsuza dek karanlıkta yaşamaya mahkûm ediyorsun."

“İlkbaharda onları budayamazsın, kuşlar içine yuva yapıyor. Muhtemelen hepsini korkutup kaçırdın.”

“Kökünden koparıp atmadım ya. Sadece üstlerini gayet makul miktarda buda–”

“Onlara bir daha elini sürersen konuyu belediyeye taşıyım,” dedi başparmağını hışımına suratına doğru sallayarak. Ardından arkasını dönüp omuzlarını kulaklarına kadar kaldırarak basamaklarını döve döve verandamdan indi.

Jess ve Ethan’ın temkinli bakışları eşliğinde mutfağa döndüm.

“Bir şey yok. Gelen Noah’ymış,” dedim elimi umursamazca sallayarak.

“Belki de çalıları kesmemeliydin, anne,” dedi Jess. “Onlara bayılıyor.”

“Ben de güneş ışığı ve D vitaminine bayılıyorum. Kimin tarafındasın sen?”

Kızımın ihanetine duyduğum kızgınlığı bulaşık makinesine gürültüyle sokuşturduğum tabaklarla gösterirken telefonumdan bir bildirim sesi yükseldi.

Neil Bradshaw

Selam, Anna. Ben Neil Bradshaw.
Tilly ve Ethan tanışmamız gerektiğini düşünüyormuş sanırım. Bir hafta sonu için oyun buluşması ayarlamak ister misin? Çocukları parka falan götürürüz belki? Bekâr ebeveyn olmak nasıldır bilirim, birlikten kuvvet doğar. Neil.

Oyun buluşması mı? Beni ciddi ciddi bir oyun buluşmasına mı çağırıyor?

“Kimmiş?” diye sordu Jess duraksayıp mesajı tekrar okuduğumu görünce.

“Tilly Bradshaw’ın babası bizi bir oyun buluşmasına çağırıyor.” Oğluma dönüp gözlerimi kıstım. “Arkadaşına *tam olarak* ne söyledin sen?”

“Arkadaş olacak erkekler aradığını söyledim,” diye yanıtladı Ethan istediğini başarmış olmanın heyecanıyla. Jess telefonuma uzandığında mesajı okumasına izin verdim.

“Olur da hayır dersin diye işe çocukları karıştırmış. *Harika, takılalım ama çocuklar olmadan yaz.*”

“Öyle bir şey yazmayacağım. Okulda karşılaşabiliriz.”

“Balık tutmayı çok seviyor!” diye bağırdı Ethan. “Balık tutmaya gitmek istediğini söyle.”

“Saçmalama,” dedim gülerek. Ama başımı kaldırdığımda ikisinin de son derece ciddi olduğunu fark ettim.

“Bizden yardım isteyen sendin,” dedi kızım kollarını göğsünde kavuşturarak.

“İyi,” deyip iç geçirerek Neil’a cevap yazmaya başladım.

Anna Appleby

Kulağa hoş geliyor. Senin için de uygunsa çocuklar olmadan görüşmeyi yeğlerim.

Ethan balık tutmayı sevdiğini söyledi.

Elime hiç olta almadım ama yeni şeyler denemeye asla hayır demem.

Bu hayatım boyunca yazdığım en ezik mesaj olabilirdi. Cevap neredeyse anında geldi.

Neil Bradshaw

Anlaştık! Çocuklar pazar günlerini anneleriyle geçiriyor. Nerede yaşadığını söylersen seni alırım. Göle birlikte gideriz.

Görünüşe göre balık tutmaya gidiyorum.



🔍 İnternette ara



- 🔍 Neil Bradshaw, Bath. Seri katil mi?
- 🔍 Avon ve Somerset çalı çit kesme yönetmeliği
- 🔍 The Marvelous Mrs. Maisel kaç bölüm?
- 🔍 Bayan Maisel'i oynayan kadın gerçek hayatta kiminle evli?



7. BÖLÜM

Neil'in hasarlı Škoda marka arabası evimin önüne yanaştı. İner inmez kaldırıma takıldığında sakarlığına güldü. Neil tam da yorgun, orta yaşlı, boşanmış bir babaya benziyordu. KFC, çocuklarını aile kovanı yemeye götüren bir babanın reklam filmini çekecek olsaydı tam da ona benzer bir aktör seçerdi. Boyu ne uzun ne kısaydı, saçları seyreliyordu, kısa bir sakalı ve hafif bir göbeği vardı ama yüzü çekiciydi ve gözleri nazik bakıyordu.

“Balık tutmaya hazır mısınız?” diye sordu neşeyle. Ardından yolcu kapısını açıp beni kraliyet aracına buyur eden bir şoförmüş gibi abartılı bir el hareketiyle içeri davet etti. Zeminde konfeti andıran birkaç düzine parlak renkli saç lastiği saçılmıştı.

“Ee, senin hikâyen ne?” diye sordu yola çıktığımızda.

“Benim hikâyem mi?”

“Evet, neden boşandın? Çok özelse söylemek zorunda değilsin. Böyle şeyleri baştan konuşup aradan çıkarmak bana daha kolay geliyor.” Direksiyonu daha sıkı kavradı. “İnsanlar Sheila'yı aldattığım için ayrıldığımızı düşünüyor ama aslında tam tersi

oldu. Herkesin ihanet yüzden boşanmadığını biliyorum” –bana bir bakış attı– “ama genelde öyle oluyor.”

“Doğru,” dedim. Sorusu göğsümün daralmasına neden oldu.

Neydi bizim hikâyemiz? On dört yılımız mutlu geçmişti. Meşgul ve yorgunduk ama hep bir takım olmuştuk. Sonra bir noktada bir şeyler değişmişti. Dan iş yerindeki terfiyi alamamıştı. Otuz beşine gelene dek hâlihazırda başardıklarından daha fazlasını başaracağını düşündüğünü, bir koşu bandındaymış gibi hissettiğini ve her gününün aynı geçtiğini söylemişti. Saçları dökülmeye başlamış, aynaya baktığında karşısında orta yaşlı bir adam görür olmuştuk. Bana elle tutulur hiçbir başarısı olmadan ölmek istemediğini söylediğinde incinmişim çünkü ben hayatımızı, ailemizi bir hiç olarak görmüyordum. Zamanla birlikte yaşaması zor biri hâline gelmişti. Daha çok içmeye, daha az gülmeye başlamıştı.

Evin ve çocukların tüm sorumluluğu bendeydi. O zorlandıkça onun yükünü de üstlenmişim. Daha önce farkına bile varmadığım küçük şeylerden inanılmaz derecede rahatsız olmaya başlamıştım. Duştan sonra vücudunu kurulama şekli, iş gömleklerini ütölemeyi bilmemesi, yemekten sonra dişlerinde kalan artıkları diliyle temizlemesi. Zaman zaman kendimi ondan iğrenirken buluyordum. Özellikle birayı fazla kaçırdığı zamanlar ağzımdan çıkan her şeye dikkat etmem gerekiyormuş gibi hissediyordum. Depresyonda olduğu açıktı ama bunun hakkında konuşamıyordu ve hepimiz onun mutsuzluğunda boğuluyorduk. Ona olan sevgimin tükenip tükenmediğini sorgulamaktan da kendime ne kadar yalnız olduğumu itiraf etmekten de kaçınmıştım. İlişkimizin ne kadar kötüye gittiğini kimseye anlatmamıştım.

Sonra günün birinde uyanmış ve hayatının dizginlerini eline almaya karar vermişti. İşinden ayrılıp yeni bir yere girmişti. İçkiyi bırakıp antidepresan kullanmaya başlamıştı. Saçlarını kazıyıp beslenmeyle ilgili kitaplar almaya, bisiklete binmeye başlamıştı. Bir süre her şey gözüme umut verici görünmüştü

ama sonra değiştirmek istediği şeylerin –saçı, işi, bel çevresi– arasında benim de olduğumu fark etmiştim. Boşanmak istediğinde rahatlamış, sonra utanmış, ardından da üzülmüştüm.

Fakat Neil’a bunların hiçbirini anlatmadım. “Dan beni terk etti. Başka biri yoktu ama şimdi var,” dedim kısaca.

“Üzüldüm,” diyerek torpido gözünü açıp teselli niyetine bana bir çeker uzattı.

“Üzülme. Ben gayet iyiyim. Hayat devam ediyor.” Nasıl olduğumu soran herkese sattığım basmakalıp sözleri tekrarladım.

“Eh, pisliğin teki olduğu ortada,” dedi Neil. Yüzünü buruşturup gözlerini şaşı yaparak dilini çıkardı. Bu beklenmedik, çocukça davranışı karşısında genzimden alaycı bir ses döküldü. Daha olağan konulara geçtik. Neil bana bilgi işlem sorumlusu olduğunu anlattı ve gazetecilik kariyerimle ilgili sorular sordu. Çocukların okulundan bahsettiğimiz sırada genzinden konuşan yeni okul müdiresinin komik bir taklidini yaptı. Yavař yavaş gevšemeye başladığımı hissettim.

Gölün kıyısına vardığımızda Neil arabasının bagajından bir soğutucu, olta ve kanvas bir şanta çıkardı. Eşyaları taşımasına yardım etmeyi teklif etsem de bir “sistemi” olduğunu söyleyerek beni geri çevirdi. Ahřap bir kemerin altından geçip göl kıyısını çevreleyen yolda yürümeye başladık. Güzel bir bahar günüydü. Yolun iki yanındaki yaban çiçekleri filizlenmeye başlamıştı. Uzun bir kışın ardından uyanmaya başlayan doęa etrafı güzel kokularla dolduruyordu. Birkaç çocuk bisikletleriyle yanlarımızdan geçti, adamın biri oğluna bağırarak sudan uzak durmasını söylüyordu. Neil’la birbirimize bir bakış atıp hię değilse bugünlük çocuklarımızla uğraşmadığımıza şükrettik. Balık tutmak için ayrılmış yeri bulmak üzere gölün etrafında dolaşırken Neil’in adımları gevšemeye başladı. Bir amfibiydi ve sanki doğal yaşam alanına dönmüştü.

Yeri bulduğumuzda balıkçılık malzemeleriyle dolu çantasını açıp bana oltaya nasıl yem takılacağını gösterdi. Kendi

kendine keyifle mırıldanmasından ve yüzündeki ifadeden burada olmanın onu ne kadar mutlu ettiğini anlayabiliyordum. “Büyükbabam balık tutmak hayata benzer derdi,” dedi suya özlemle bakarak. “Ne zaman iyi bir şey yakalayacağını ya da oltanın ne zaman kopacağını bilemezsin ama her şey çantada keklik olsaydı neyle tatmin olurdun ki? Yılın başından beri aklımı kaçırmamış olmayı balık tutmaya borçluyum.”

“Ne güzel sözmüş,” dedim gülümsemesine karşılık vererek. Ona bakarken zaman içinde sevelebilecek bir adam olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Buruşuk kargo pantolonu ve melankolik havasının ardında keşfedilmeyi bekleyen çekici bir adam saklıydı. Ondan hoşlanıp hoşlanmayacağımı bilmesem de internet üzerinden tanıştığım erkeklerden çok daha normaldi. Belki de şu “randevuya çıkacağım adamları çocuklarım seçsin” fikri sandığım kadar çılgınca değildi.

İçinde bulunduğumuz huzurlu an dağ bisikletiyle yanımızdan son sürat geçip giden adam yüzünden bozuldu. İki ördek panikleyip suya atlayarak Neil’in sözünü kesti. Bisikletçiye pis bir bakış attığında ortak nefretimizin bağ kurmak için iyi bir fırsat olabileceğini fark ettim.

“Lanet bisikletçiler,” diye mırıldandım gözlerimi devirir gibi yaparak.

“Son zamanlarda tarikat gibi bir şey oldular,” dedi attığım yemi hemen yutarak. “Çin’de ya da artık her neredeyse ilk icat edildiklerinde bisiklet yalnızca A noktasından B noktasına gitmek için kullanılan bir araçtı. Kimse “aerodinamik performansı” artırmak için bacaklarını tıraş etmiyordu. Şu fitness denen saçmalığın insanlara gereksiz ıvır zıvırlar satmak için yapmayacağı şey yok. Gördükçe çıldırıyorum.”

“Çok haklısın,” dedim.

“Sheila’nın yeni erkek arkadaşı da bisikletçi,” dedi Neil oltanın ipini sararken. “Benimkinden daha koca bir göbeği olan orta yaşlı bir herif ama birkaç kıl çok büyük fark yarata-

cakmış gibi bacaklarını tıraş ediyor. Aptal.” Çirkin, alaycı bir gülümseme arkadaş canlısı simasını çarpıttı. *Bisikletlere bok atarken ben de böyle mi oluyorum? Suratım böyle mi görünüyor?* Bu düşünce bir an duraksamama neden oldu.

“Yanlış hiçbir şey yapmamış olmama rağmen geceleri çocuklarımı o adam yatırıyor,” diye devam etti. “Sheila pazarlama konferansında tanıştığı herifin tekini sikmek istedi diye hafta sonu babası oluverdim. Adalet bunun neresinde?”

“Biliyorum, bu berbat bir durum,” dedim. Bisiklet konusunu açtığım için kendimi kötü hissetmeye başlıyordum.

“Ağzımı bozduğum için üzgünüm.” Başını iki yana sallayıp yavaş bir nefes verdi. “Atmak ister misin?” diye sordu oltayı bana uzatarak.

“Olur.”

Balık tutmaya döndüğümüzden Neil’in keyfi tekrar yerine gelmişti. Olta kurşunlarını, gövdelerini ve atış şekillerini uzun uzun açıklamaya başladığında Yunanca konuşsa daha çok şey anlayacağımı fark ettim. Gösterdiği kadarıyla oltayı hafifçe savurup ucunu suya sokmam yeterliydi.

“Arkana geçip sana yardımcı olayım mı?” diye sordu. İçimden bir ses bunun erkeklerin bilardo öğretme bahanesiyle kadınlara yanaştıkları numaralardan biri olduğunu söylüyordu.

“Sanırım kendi başıma halledebilirim,” dedim.

“Peki, biraz bekle ama.” Beni elimde oltayla bırakıp soğutucudan bir şey almaya gitti. Tam *neredeyse* eğlenmeye başladığımı düşündüğüm sırada telefonum öttü. Ekrandaki ismi gördüğümde kaşlarım çatıldı.

Will Havers

İlk köşe yazının konusunu benimle paylaşır mısın? Kendiminkine başlamam gerek.

Ne bir “lütfe” ne bir “teşekkür ederim” ne de “pazar pazar rahatsız ettiğim için üzgünüm” demeye tenezzül etmişti. Tipik Will. Telefonumu tek elimle tutup arka plana gölü alarak bir selfie çekmeye karar verdim. Belki oltayı atarken de bir fotoğraf çekmeliydim. Bu ona bir ipucu verebilirdi. Öteki elimle oltayı kaldırıp ucunu hızlıca arkama attım. Tam öne savuracaktım ki arkamdan boğuk bir çığlık yükseldi.

“AAAHHH!” diye haykırdı Neil.

Döndüğümde onu yere çömelmiş vaziyette, yüzüne takılmış olta ipi ve yanağına saplanmış iğneyle buldum. Kirli sakalının arasından bir damla kan süzülüyordu.

“Aman Tanrım. Ne oldu? Bunu ben mi yaptım?” dedim panikle. Telefonumu hızlıca cebime tıktım.

“Arkanda biri varken oltanı sakın atma,” dedi Neil acıyla inleyerek.

Bunu baştan söyleyecekti. Kim ilk buluşmada suratına bir balık iğnesi saplanmasını isterdi ki?



Hızlı adımlarla arabaya yürürken onu bir hastaneye götürmeyi teklif ettim ama Neil ısrarla bir şeyi olmadığını iddia etti. Bunun daha önce de başına geldiğini, iğnenin küçük olduğunu, yalnızca çıkıntılı ucunu kesmek için yankeskisine ihtiyacı olduğunu söyledi.

“Bunu kendi başına yapman ne kadar doğru?” diye sordum. Yanağından sarkan kancaya her baktığımda içim bir fena oluyordu.

“Gayet iyiyim. Konuştuğumda biraz canım yanıyor hepsi bu,” dedi çenesini kavrayarak. Ne diyeceğimi bilemediğimden yolun geri kalanı tuhaf bir sessizlik içinde geçti.

Sürücü koltuğuna oturmak için eğildiğinde acıyla inledi.

“Benim sürmemi istemediğinden emin misin?” dedim ama Neil başını yavaşça iki yana salladı. O navigasyonla uğraşırken ben de fırsattan istifade telefonumdaki fotoğraflara bakmaya koyuldum. Göl kenarında çektiğim selfie şaşırtıcı derecede iyi görünüyordu. Altına bir olta emoji ekleyerek fotoğrafı Will’e gönderdim. Gizliden gizliye savaş hâlinde olsak bile profesyonel ve iş birliğine açık davranarak ona sahte bir güven hissi aşılamam gerekiyordu. Mesajımı başparmağını kaldırmış el emojiyle cevapladığında hevesim kursağımda kaldı. Ne var ki birkaç dakika sonra telefonumdan bir bildirim sesi daha yükseldi. Will, *Teen Girl*’de yazdığı “Erkeklerle Nasıl Konuşulur?” isimli eski köşe yazılarından birinin ekran görüntüsünü atmıştı.

Will Havers

Olur da hafızanı tazelemen gerekirse diye.

Neil, “Komik bir şey mi var?” diye sorduğunda yüksek sesle güldüğümü anladım.

“Bir şey yok, affedersin.” Telefonumu mahcup bir tavırla çantama attım.

Neil yola çıktığında iki sıra hâlinde ilerleyen bir bisikletçi grubuyla karşılaştık. Arabayı yavaşlattı.

“Şu şerefsizlere bak, bütün yolu işgal ediyorlar. Biraz eğlensek mi?” dedi ağzının kenarında kurumuş kanla sırıtarak. Gaza basarak bisikletli grubun arkasına yanaştı ve son anda ayağını pedaldan çekti.

“Ne yapıyorsun?” dedim panikle. Şakadan onları korkutmaya çalışsa da bu son derece tehlikeliydi ve hiç komik değildi.

“Onlara yolun sahibi kimmiş göstereceğiz,” dedi tekrar gazlayarak. Bisikletçilerden biri yoldan çıkıp çalılara girerken diğeri arkasını dönüp bize bağırdı fakat Neil onları umursamadan üzerlerine sürmeye devam etti. Tamponu neredeyse iç-

lerinden birinin tekerine degecekti. Yüzümü ellerime gömdüm, çığlık atmak istiyordum. *Onları öldürmeye çalışıyor. Bu, cinayete teşebbüs ve ben de suç ortağyım.*

Neil penceresini açtı. “Çekilin yoldan, şerefsizler!”

“Tanrım!” diye haykırarak kendimi çarpışmaya hazırladım. Hayatlarından ciddi ciddi endişelenmeye başlayan bisikletçiler bir bir direksiyonlarını çalılarının arasına kırdı ve Neil yanlarından geçerken onlara orta parmağını gösterip keyifle kıkırdadı.

“Tanrım, içlerinden birini öldürebilirdin, Neil!” dedim. Yüreğim ağzımdaydı ve nefes nefese kalmıştım.

“Onlara çarpmayacaktım,” dedi. “Bundan böyle o boktan şeyin tepesinde yolu işgal etmeden önce iki kez düşünmelerini istedim sadece.”



Evimin önüne geldiğimizde hâlâ titriyordum.

“Bugünü tekrarlamamız gerekecek,” dedi Neil kaldırıma yanaşırken.

“Şu yüzündeki... şeyi halledebileceğinden emin misin?” dedim. İçten içe hâlâ polisi aramam gerekip gerekmediğini düşünüyordum.

“Merak etme. Ufak bir çizik işte.” Yolcu tarafına dönüp beni çoktan ön kapımın önünde ona el sallarken bulduğunda şaşkına döndü.

“Sana iyi şanslar o zaman. Hemen içeri girmem lazım, çok sıkıştım. Her şey için teşekkür ederim! Olta iğnesini suratına sapladığım için tekrar özür dilerim,” diye bağırdım kapımın anahtarını bulmak için çantamı karıştırırken.

Kendimi içeri atıp kapıyı arkamdan kapattığımda derin bir nefes aldım. Ardından doğruca bilgisayarımın başına geçip Google’ı açarak “Birleşik Krallık’ta isimsiz polis ihbarında bulunmak” diye arattım. Bu, bir randevu dönüşü aratmayı

umacağım türden bir şey sayılmazdı. Crimestoppers isimli bir yardım kuruluşunun numarasını buldum. Bisikletçilerden biriymiş gibi davranıp olayı ve plakasını ihbar etmeli miydim? İhtar alabilirdi. Gerçi Nancy Drew olmadığımdan plakasına bakmayı akıl edememiştim. Üstelik polis ararsa bunun benim başımın altından çıktığını anlayabilirdi. Ehliyetini kaybedebilir, velayet anlaşması tehlikeye girebilir, Tilly ve oğlunu şu an olduğundan daha az görebilirdi. Benden intikam almak için Ethan'ı kaçırmayacağı ne malumdu? *96 Saat*'te olup bitenler gözlerimin önünden geçti. Çocuğuma kavuşmak için Liam Neeson'ın yaptıklarını yapamazdım. Derin bir nefes aldım. Niyeti o bisikletçilere gerçekten zarar vermek miydi yoksa sadece beni etkilemeye mi çalışmıştı? Belki suratındaki iğne karar verme yeteneğini etkilemişti. Belki de hiçbir şey olmamış gibi davranmam en iyisiydi.

Çocuklar henüz Dan'den dönmemişti. Hâlâ üzerimden atamadığım şokun etkisiyle koridorda ileri geri yürüdüm ve kendimi garajımın kapısını açarken buldum. Dan gittiğinden beri buraya girmekten kaçınıyordum. İçerisi aklıma kötü anıları getiriyor, benimle olmak yerine burada geçirdiği geceleri hatırlatıyordu. Tozlu zemini inceleyerek burayı Dan'in egzersiz alanı olmaktan çıkaracak bir şey hayal etmeye çalıştım.

Neil'ı ve o bisikletçileri kafamdan atmak için ansızın kendimi bir şeyle meşgul etmeye karar verdim. Kirişlerin üzerinde duran büyük, turkuaz renkli, dört mevsimlik halıyı indirdim. Bunu yıllar önce verendamızın yıpranmış döşemelerini gizlemek için almıştım ama Dan onu "çok kadınsı" bulmuştu. Etrafa saçılan toz yüzünden öksürerek ruloyu açıp yere serdim. Garajın atmosferi birden yumuşadı. Gözüme öbür köşede duran brandanın altından fırlamış bir ahşap ayak ilişti. *Berjerim*. Onu bir çöpün yanında bulmuştum. Oyma ahşap ayakları ve kavisli yüksek sırtına vurulmuştum fakat döşemesi lekeli ve yıpranmıştı. İnternette birkaç video izledikten sonra eskisini

söküp minderleri mavinin canlı tonundaki çiçek desenli bir kumaşla tekrar kapladım. İşçiliğim dört dörtlük sayılmazdı, oturma kısmı biraz pot yapmıştı ama eserime gülümsemekten kendimi alamadım. Bu koltuğu bulduğum için kendimle neredenli gurur duyduğumu anımsıyordum. Oturma odasını boyattığımızda Dan onu “zarar görmemesi” için buraya kaldırmış sonrasında hiç geri koymamıştı.

Gaza gelip ahşabın tozunu aldıktan sonra koltuğu oturma odasına taşıdım. Minyatür mutfağı ve uzun zamandır el sürülmemiş diğer oyuncakları toplayıp hepsini garaja kaldırdım. Yeni koltuğu boşalan alana çekip okunmayı bekleyen kitaplarımın oluşturduğu yığını yanındaki rafa dizdikten sonra karşısına geçip yeni okuma köşemi hayranlıkla seyrettim. Kendimle çok büyük bir iş becermiş gibi gurur duyuyordum. *Bunu neden daha önce yapmadım?* Kendime bir söz verdim: Bu köşeyi yalnızca kitap okumak için kullanacak, internette boş boş gezinmeyecektim.

Berjerimin tepesinde boş bir çivi vardı. Bir zamanlar üzerinde Dan’le çocukların bir fotoğrafının olduğu bir çerçeve asılıydı ama giderken onu yanına almış, ben de yerine yenisini koymamıştım. Ani bir ilhamla alt kata indim ve etrafı biraz karıştırdıktan sonra aradığımı buldum. Lottie’yle çocukken bisikletlerimizin üzerinde çekilmiş fotoğrafımız. Kardeşim bu kareyi eski bir albümde bulmuş ve benim için büyütüp çerçeveletmişti. Muhtemelen sekiz ve dört yaşlarındaydık, ikimiz de ayaklarımızı pedallardan çekmiş vaziyette öylece gidiyorduk. Çocuksu neşemiz mükemmel şekilde yakalanmış olsa da kendimi beğenmediğimden çerçeveyi açığa bir yere koymaktan çekinmiştim. Birkaç hafta önceki bisiklet kazamdan kalma morluklar solmuş olsa da hâlâ seçiliyordu. Fakat fotoğrafa şimdi yeni bir gözle bakarken karşımda düşmesine rağmen ayağa kalkıp bisikletine tekrar binmiş bir kız görüyordum. Çerçeveyi berjerimin üzerine astım. Ona her baktığımda morlukların iyileştiğini ve bisikletlerden nefret etmediğimi hatırlayacaktım.

Q Internette ara



- Hesaplı dekorasyon fikirleri
- Kitaplık görünümlü gizli kapı yapımı
- Yüzüne takılmış olta iğnesini çıkarmak güvenli midir?

8. BÖLÜM

Çocuklar Dan'den bir yığın kirli çamaşırla döndü. Babaları onları ön kapıdan içeri sokarken dişlerimi sıktım. Kirlilere asla el sürmüyordu. Evde değil de bir tatil köyündeymiş gibi günlerini gün ediyorlardı ve kirli kıyafetlerini yıkamak bana kalıyordu.

Dan pazar akşamları çocukları bırakmaya geldiğinde genelde pek oyalanmazdı. Ne var ki bu sefer Jess'le Ethan televizyon kumandasını kapmak için oturma odasına koşarken kapının eşiğinde dikilmeye devam etti.

“Biraz konuşabilir miyiz?” dedi spor ayakkabısının ucunu yere vurarak. Yeni imajını hâlâ yadırgıyordum. Üzerindeki Aertex gömleğinin dikişleri kasları yüzünden gerilmişti ve yanılmıyorsa dişlerini beyazlatmıştı. “Ethan bu dönem neden futbol oynamıyor?” dedi.

“Sevmiyor çünkü.”

“Sen de bana söylemeden bırakmasına izin mi verdin?”

“Futbolu değil, çim hokeyini seviyor,” diye tekrarladım sertçe. İlk kez çocukların okul dışı etkinliklerine dair yorum yapıyordu.

“Ona pes etmeyi mi öğretiyoruz?”

“İlgi duyduğu şeyleri seçmeye hakkı olduğunu öğretiyoruz.”

Gözlerini devirerek bir adım geriledi. “Bir dahaki sefere bana haber ver.” Verandamın basamaklarını inip duraksadı. “Bu akşam *Port, Starboard, Murder*’ın yeni sezonu başlıyor-muş. Gördün mü?”

“Öyle mi?” *Port, Starboard, Murder* dört sezonunu soluk-suz izlediğim bir suç dizisiydi. İkimizin de severek takip ettiği birkaç diziden biriydi.

“Apple TV’de,” dedi. “İstersen benim hesabımı kullanabilirsin. Şifreyi atarım.”

Sonra arkasını dönüp gitti. Eski koca denilen şey böyleydi işte: Bir an sinir bozucuyken bir an sonra insana onu en başta neden sevdiğini hatırlatıyordu.

“Oyuncaklarım nereye gitti?” diye bağırdı Ethan içeriden. Oturma odasına geri döndüm.

“Garaja götürdüm. Hiçbirine el sürmüyordun.”

“Hiç de bile! Hepsiyle sürekli oynuyordum!” diyerek itiraz etti ben ona sarılırken.

“Hiçbirini atmadım, sadece biraz ortalığı topladım. İstersen hepsini odadaki dolabına koyabilirsin.”

“Bence böyle güzel olmuş,” dedi Jess. “Belki artık bir akvaryum alabiliriz.”

“Evet, süper fikir,” dedi Ethan oyuncaklarını ânında utarak. Yeni oturma alanımıza geçip tıpkı babası gibi etrafı adımlarıyla ölçüp biçti. “Bir aksolotl alabilir miyiz?”

Jess bana yardımcı mı oldu yoksa durumu daha mı beter etti bilmiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. “Yemekte ne var?” diye sordu mutfığa yönelerek.

“Alabilir miyiz, anne?” diye üsteledi Ethan.

“Aksolotl ne onu bile bilmiyorum,” dedim kızımın peşinden giderken. “Derin dondurucuda biraz güveç var. Acıktınız

mı?” Buzdolabının raflarına bakmasını izlerken kırk sekiz saatlik yokluğunda birkaç santim uzadığına yemin edebilirdim.

Oğlum, “Amfibi bir semender. Kenny’de de var,” diyerek yanımıza geldi. “Kan solucanı yiyorlarmış.”

“Artık et görmek bile istemiyorum,” dedi kızım buzdolabını kapatarak. Telefonuna baktığında kaşları çatıldı. “Sylvie et yemenin iklim değişikliğine neden olduğunu söylüyor. Çözümün bir parçası değilsek sorunun bir parçası olurmuşuz.”

“Neden dışarıya çıkmıyoruz?” dedim. Canım yemek pişirmek istemiyordu. “Kendimize güzel bir pazar ziyafeti çekeriz.”



Jess’in önerdiği vegan kafeye yürürken Ethan, “Balık nasıldı?” diye sordu randevum aklına yeni gelmiş gibi.

“İyiydi. Güzeldi,” diye üstünkörü bir cevap verdim. “Elimiz boş döndük.”

“Altı üzerinden puanla,” dedi oğlum.

“Altı mı? Beş ya da on olması gerekmez mi?” diye söze girdi Jess.

“Nedenmiş o?”

“Altı üzerinden üç,” dedim dönüşte yaşananları hesaba katmamayı tercih ederek.

Masamıza oturur oturmaz Jess menüyü açtı ve gözleri neşeye doldu. “Sylvie burayı çok seviyormuş.”

Sanki Simon Says¹ oynuyorduk ve çocuklarım sadece Simon’ın söylediklerini yapıyordu. Öte yandan ben kendi başıma Sylvie Says oynuyordum. *Sylvie’nin ne düşündüğü sikimde değil!* diye bağırma dürtüme direnip gülümseyerek hoşgörüyü başımı sallamak zorunda kaldığım bir oyundu bu. Berbat bir şeydi;

1 Bir kişinin Simon olduğu ve diğerlerinin onun söylediklerini yapması gereken bir çocuk oyunu. -ç.n.

çok fazla konsantrasyon gerektiriyordu ve hiç eğlenceli değildi. Ben çocuklarımın önünde sinir krizi geçirmemeye çalışırken platin saçlı erkek bir garson masamıza geldi.

“Merhaba, adım Caleb. Yemeklerimizi daha önce de yemiş miydiniz?” dedi. Yirmili yaşlarında, pasparlak bir cildi, çıkık elmacı kemikleri ve boynunda baskısı dağılmış satranç tahtasını andıran dövmesi olan bir genç adamdı.

“Hayır,” dedi Jess kocaman bir gülümsemeyle. “İlk seferimiz.”

“Hepsi çok tuhaf görünüyor,” dedi Ethan başka bir masanın tabağına bakarak.

“Eh, deneyip göreceğiz. En kötü ne olabilir ki?” dedim ona.

“Her şeyden küçük porsiyonlarla bir tabak hazırlayabiliriz,” dedi Caleb. Elime bir menü tutuşturup soldaki sütunu göstererek, “Ya da bir ana yemek seçebilirsiniz,” diye ekledi. “İçiniz rahat olsun, hepsi birbirinden lezzetlidir.” Neşesi o kadar bulaşıcıydı ki Sylvie Says’in önerdiği yemekleri tadacağım için heyecanlanmaya başladım. “Günün spesiyallerini saymamı ister misiniz?”

“Olur,” dedim omuzlarımı silkerek. Bu esnada Ethan’ın gözüne tanıdık gelen bir şey bulma umuduyla menüyü ikinci kez baştan incelemeye başladığını fark ettim.

“Peki dümdüz mü sayayım yoksa rap mi yapayım?” dedi Caleb.

Jess kıkırdarken Ethan kafasını heyecanla menüden kaldırdı. “Rap!” diye bağırdı.

Bunun üzerine garsonumuz yemekleri en ufak bir kafiye olmaksızın saymaya başlayarak hepimizi güldürdü. Fakat kendini adamışlığı ve hayali bir ritme göre hareket ettirdiği vücudu o kadar etkileyiciydi ki tüm kafe onu alkışladı.

“Bunu sık sık yapar mısınız?” diye sordum gösteri sona erdiğinde.

“Sadece en güzel müşterilerime.” Sırtarak topuklarının üzerinde dönüp dans ederek mutfağa yürümeye başladı.

Yeterince uzaklaştığında Jess masanın üzerine eğildi. “Fena karizmatik. Ona çıkma teklif etmelisin,” diye fısıldadı.

“Taş çatlasın on dört yaşındaymış gibi görünüyor, Jess,” diye itiraz ettim.

“On dört yaşında olsa burada çalışamaz. Sana güzel olduğunu söyledi,” dedi fal taşı gibi açtığı gözleriyle. Benden hoşlandığına tamamen ikna olmuştu.

“Garsonlar herkese böyle şeyler söyler. İyi bir bahşiş ko-parmaya çalışıyor sadece.” Caleb’in çekici olduğunu inkâr edemezdim. Yirmi beşimde olsam onu gözüme kestirirdim. Ama gerçek hayatta hiçbir yabancıya çıkma teklifi etmemiştim ve bunu yapmaya onun kadar genç ve yakışıklı biriyle başlamak biraz iddialı olurmuş gibi geliyordu.

Garsonumuz yemeklerimizle geri döndüğünde Jess beni masanın altından dürtükledi. “Annem sana bir şey sormak istiyor.”

Boğazım düğümlendi ve aniden kafeden kaçma isteğiyle dolup taşım. “Hayır, istemiyorum. Kızıma aldırma,” dedim Jess’e başımı iki yana sallayıp ardından Caleb’a utangaç bir bakış atarak.

“Bekâr mısın?” diye sordu kızım dizginlenemez cesaretiyle.

“Evet,” dedi Caleb. Ardından bana dönüp, “Bu kadar gerilme. Sorun ne olursa olsun cevabım evet,” diye ekledi. Sırtığında bir rock yıldızına benzedi. Jess gülerek ellerini heyecanla masaya vurdu.

“Sorunun ne olduğunu bilmeden evet dememelisin,” diye uyardı Ethan. “Ya senden şu kaşıkla gözünü oymanı isterse?” Tehditkâr bir tavırla kaşığını kaldırdığında masanın üzerinden uzanıp elini indirdim.

“İyi dedin. Umalım da bunu istemesin.”

Bana göz kırptı. *Benimle flört mü ediyor o? Ayağa fırlayıp Caleb’a servis alanına gelmesini işaret ettim. Bunu ciddi ciddi yapacaksam çocuklarımın şahit olmasını istemiyordum.*

“Kusurlarına bakma,” dedim mahcupça. “Ben bir gazeteci-yim ve çocukları-mın seçtiği insanlarla randevulara çıkıp bir köşe yazısı yazıyorum. Şey, bir ara kahve içmek ister misin?” Yanakları-mın kızardığını hissetsem de baklayı ağzı-mdan çıkarabildiğim için bir adrenalin patlaması yaşı-yordum.

“Olur,” dedi elini saçları-nın arasından geçirerek. Teklifime fena hâlde sevinmiş görünü-yordu.

“Kaç yaşındasın?” dedim hâline gülerek.

“Asıl sen kaç yaşındasın?” diyerek sorumu bana çevirdi.

“Muhtemelen senin için fazla yaşlıyım.”

Tezgâhtaki tepside-n temiz bıçak ve çatal çıkardı. “Yaş bakımından sınırın ne?”

“Eh, otuz üçümdeyim,” diye yalan attım. “Ne bileyim... yirmi altı?” Neden yalan söylediğimi bilmi-yordum. Otuz üç olduğuma inanıp inanmayacağını test etmek istemi-ştim belki de.

“Şanslısın. Ben de yirmi yedi yaşındayım,” dedi.

Yirmi yedi mi? Hiç de öyle görünmüyordu. Gerçi kendim aynısını yapmışken onu yalan söylemekle itham edebilir mi-ydim? Belki de yaş mevzusunu bir kenara bırakmalı-ydım.

“Adım Anna. Kendini beni aramak zorundaymışsın gibi hissetme ama olur da sıkılırsan veya vegan bira içmek istersen numaram burada. Tekrar özür dilerim.” Bir peçeteye numaramı karaladım. Caleb uzanıp elimi tuttu.

“Özür dileyip durma. Seninle çıkmayı çok isterim.”

Birden genç ve deneyimsiz olan, bu işlerin nasıl yürüdü-ğünü bilmeyen ve dünyadan haberi olmayan çocuk ben, muh-teşem bir olgunluk ve dürüstlük örneği sergileyen o oluvermişti.

“Ona numaranı verdin mi?” diye sordu Jess yanlarına dön-düğüm an.

“Verdim.”

Bakışlarında saygıya benzer bir parıltı belirdi. “Helal sana, anne.”



Q İnternette ara



- İnsanın yaşı hakkında yalan söylemesi kötü müdür?
 - George Clooney ve Amal Clooney arasındaki yaş farkı
 - Amal Clooney hangi şampuanı kullanıyor?
- *Şampuanı alır*



9. BÖLÜM

Ofise Will'den önce geldim. Gıcır gıcır ergonomik koltuğu boş duruyordu. Pis pis sırtarak onu masama sürükleyip kendiminkiyle değiştirdim. *Harika bir sırt desteği olan bu rahat, yeni koltuğu hak ediyor muyum? Herhâlde.* Kalemimin ucunu dudağıma vurarak çalışıyormuş gibi yapıp kafamda planlar kurmaya başladım. Daha önce bir iş arkadaşımın hiç savaşa girmemiştim. Ne istiyordum? Bir özür mü? Onun istifa etmesini mi? Yoksa o kendini beğenmiş ifadesini yüzünden söküp üzerinde tepinmek mi?

Will'in kapıdan içeri girip koltuğunun yerinde olmadığını fark etmesini izledim. Ofisin öteki ucuna dönüp doğruca bana baktı. Kollarımı kolçaklara yaslayıp ne kadar rahat olduğumu belli etmek için hafifçe iki yana salladım. Yüzündeki ifadeyi tam olarak anlamlandıramasam da dudaklarının belli belirsiz yukarı kıvrıldığına yemin edebilirdim. Eski sandalyeme oturup yüksekliğini ayarladı ve çantasından laptopunu çıkardı. Birkaç dakika sonra gelen kutuma ondan bir e-posta düştü.

BİZ İMDİ NEYİZ?

Kimden: Will@BathLiving.com

Kime: Anna@BathLiving.com

Anna,

Balık tutma maceran nasıl geçti? Son konuşmamızda ipin ucunu kaçırdığım için üzgünüm. Hiç profesyonelce davranmadım. Köşelerimizi ve nasıl bir hareket planı izleyeceğimizi konuşabilir miyiz lütfen? Colonna & Small'da sana bir kahve ısmarlayabilir miyim?

Will

Hımm. Bir özür demek. Bu beklenmedik bir gelişmeydi. Koltuğunun lafını bile etmemişti. Belki de bu bir tür taktikti. Beni kahve içmeye davet edip yerimden kalktığım an koltuğunu geri alacaktı. Her halükârda biraz kafeine ihtiyacım vardı. Yanıtla tuşuna basıp, *Hadi o zaman*, yazdım ve masamdan kalkıp paltomu üzerime geçirdim.

Kafeye doğru yürürken Neil'la çıktığım randevu hakkındaki yazımın çıktısını Will'e verdim. "Her hafta ortak bir temamız olacaksa senin bana uyman daha mantıklı olur," dedim. "Kiminle görüşeceğime ben karar vermiyorum. Her şey çocuklarımın iki dudağının arasından çıkacak söze bağlı ve çok geniş bir çevreleri olduğunu söyleyemem."

"Haklısın," dedi bir yandan yürüyüp diğer yandan yazımı okurken. Omuzlarım gerildi. *Neden birden bu kadar uyumlu oluverdi?* Ne düşündüğünü önemsemem gerektiğini biliyordum, onun onayına ihtiyacım yoktu ama... ara sıra iyi noktalara parmak bastığını itiraf etmeliydim. Bir kahkaha patlattığında içim sevinçle doldu ve durup ona hangi kısmı komik bulunduğunu sormamak için kendimi tutmam gerekti.

Colonna & Small'a vardığımızda Will küçük bir ahşap masada bize yer buldu.

“Çok mu dehşet verici olmuş?” diye sordum.

“Hayır, çok komik. Zavallı adamcağız.” Yüzünü buruşturdu. “Dört yazım hatan var.”

“Will! Bu daha ilk taslak,” dedim masanın altından ayağına basarak. Kıkırdayarak bana muzip bir bakış attı.

“Benimkini okumak ister misin?” Telefonundan bir belge açıp bana uzattı. Makalesini okurken yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. Çöpçatanlık uygulamalarından birini seçmekle ilgili bir şeyler yazmış ve balıkçılık metaforlarına bolca yer vermişti. Sabırdan, denizde ne kadar çok balık olduğundan ve daha iyisini bulma umuduyla elindekinden olmaktan bahsediyordu. Akıllıcaydı, iyi yazılmıştı, tek bir yazım hatası yoktu ve benimkini mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. *Kahretsin.*

“Fena değil,” diyerek telefonunu ona geri uzattım.

“Hepsi bu mu? Yorum yapmayacak mısınız? İyileştirebileceğim bir şey yok mu? Fikirlerine değer veriyorum.”

“Dürüst olayım mı?” Duraksadığımda beni başıyla onayladı. “Son cümle biraz kaba kaçmış.”

“Ne?”

“Söz konusu kadının *oltaya geldiğini* söylüyorsun. Gayet açık değil mi sence de?”

Will dirseklerini masaya koyup yumruğunu ağzına vurdu. Gergin çenesine bakılırsa sinirini bozmuştum. *İltifat edip geçsem ölür müydüm?* Yazısı gayet güzel ve ince esprilerle doluydu. Bunu ona itiraf etmekte neden bu kadar zorlanıyordum ki? İçimden bir ses onun da bunun farkında olduğunu söylüyordu. Fikrimi almak istemiyordu, benden iltifat bekliyordu.

“Dürüstlüğü için teşekkür ederim,” diyerek gözlüğünü çıkarıp sapını ağzına yasladı. Dudaklarının ne kadar pürüzsüz olduğunu fark etmekten kendimi alamadım. Son derece yumuşak ve şaşırtıcı derecede dolgun duruyorlardı. Bir an için başparmağımı alt dudağında gezdirdiğimi hayal ettim fakat ne

yaptığımı fark ettiğimde kendimi kahve fincanıma bakmaya zorladım. *Nereden çıktı bu şimdi?*

“Sadece o son cümleye gerek olmadığını söylüyorum. Anladık, çapkınsın,” dedim telaşla.

“Sana bunu düşündürten ne?” dedi. “Zamparanın teki olduğumu mu sanıyorsun?”

“Değil misin? Hadi ama, Will. Haftada bir randevu takımını giyiyorsun.”

“*Randevu takımım mı?*” dedi sırtarak.

“Şu lacivert renkli, dar kesim olan. İlk randevularına hep onunla gidiyorsun.” Duraksayıp ne giydiğine neden bu kadar dikkat ettiğimi soracağından korktum. “Ofisteki herkese bunu bağıra bağıra anlatman da cabası. Altı kilometre çapındaki herkes randevuya çıkacağını öğreniyor.”

“Birkaç kadeh bir şey içmeye çıktığım herkesle yatmıyorum. Sadece temamıza uysun diye kelime oyunu yapmıştım.” Parmaklarıyla masanın üzerinde ritim tutarak kaşlarını çattı. “Hem söz konusu kadınla yatmış olsam bile ikimizin de rızası varsa bu neden sorun olsun?” Duraksayıp arkasına yaslandı. “Bana fahişe damgası mı yapıştırıyorsun, Appleby?”

Ses tonu karşısında gafil avlandım. “Hayır, hiç böyle bir şey yapmıyorum. Canın ne isterse yapabilirsin. Sadece sıradan bir okuru ve bunu nasıl algılayacağını düşünüyorum. Jonathan’a sattığın *aşkı arayan erkek* imajının daha yerinde olacağını söylüyorum.”

Birden yüzü düştü ve başını eline koydu.

“Ne? Ne oldu?” diye fısıldadım panikle masanın üzerine doğru eğilerek. Will’i ilk kez üzgün görüyordum.

Yüzünü eline gömerek, “Birkaç yıl önce kalbim kırıldı,” dedi usulca. “O zamandan beri ciddi ilişkiler konusunda zorlanıyorum. Anlamsız bir flörtten ötekine sürükleniyorum. Kalbimin bundan fazlasına dayanamayacağından korkuyorum.”

“Ah, Will.” Hemen yerimden kalkıp masanın öteki tarafına dolanarak yanına oturdum ve kolumu omzuna doladım. Bu yanını ilk kez görüyordum. Tüm bu kibrin ve özgüvenin altında kalabalık bir kafede ağlayacak bir adam yattığı kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Onu üzdüğüm için kendimi berbat hissetsem de omuzlarının ne kadar güçlü ve geniş olduğunu fark ettiğimde dikkatim dağıldı. “Çok üzgünüm. Bilmiyordum. Böyle kişisel bir yorumdan kaçınmalıydım. Haklısın, seni tanımıyorum. Varsayımlarda bulunmam hiç doğru değildi.”

“Birinden hoşlanmaya başladığımda birkaç randevu sonra donup kalıyorum, içime kapanıyorum. Muhtemelen sonsuza dek yapayalnız kalacağım.” Gözlerini sildiğinde sırtını sıvazlamaya başladım.

“Sen harika bir adamsın, Will. Zeki ve çekicisin. Daha çok gençsin. Kalp kırıklığı ne zordur bilirim ama günün birinde karşına bu riski almaya değer biri çık–” Sözlerim bıçak gibi kesildi. Will elini yüzünden çekmişti. Ağlamıyordu. Pişmiş kelle gibi sırtıyordu. “Ne?”

“Amma safsın, Appleby,” dedi muzipçe.

“Ne yani? Hepsi şaka mıydı?” Yüzünü daha net görebilmek onu geriye ittim.

“Biliyordum. O rottweiler havalarının altında yumuşak başlı bir köpek yavrusu yattığını biliyordum,” dedi kocaman bir gülümsemeyle.

“Her şeyi uydurdun mu?” diye sordum. Koluna hafifçe vururken kanımın yanaklarıma hücum ettiğini hissedebiliyordum.

“Sadece kafamdaki teoriyi test ediyordum. Görünüşe bakılırsa nedeni duygusal bir travmayla kadınlarla düşüp kalkmamı sorun etmiyorsun.” Bakışlarını benimkilere dikip ona karşı çıkmam için bana meydan okudu.

“İğrenç bir adamsın. Gerçekten üzüldüğünü sandım.” Yetime dönüp gözlerimi kısarak ona pis bakışlar attım.

“Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.” İçinde kaybolunacak bir ormanı andıran koyu yeşil gözlerini benimkilerden ayırmadı. “Ama sanırım haklısın,” dedi, “o cümleyi çıkarsam daha iyi olabilir. Metni Jonathan’a göndermeden önce düzenleyeceğim.”

Gözlerimi devirerek paltomu alıp kafeden çıktım. Will hakkındaki tüm içgüdülerimde haklıydım ve onunla birlikte çalışmak gerçek bir dayanıklılık testi olacaktı.

Ofise döndüğümde tuvalete uğradım ve masamın başına geldiğimde koltuğumun gittiğini fark ettim. Yerinde ters çevrilmiş bir çöp kutusu duruyordu. Gülme isteğimi bastırarak Will’e baktım. Gıcır gıcır koltuğuna kurulmuş, beni kasten görmezden geliyordu.

Bugünkü mücadeleyi kaybetmiş olsam da savaş henüz bitmemişti.



Öğleden sonra tüm yazar ekibi toplantı için oturma odasında toplandı. Jonathan, Will’le gönderdiğimiz makaleleri öve öve bitiremiyor, “derginin tam da ihtiyaç duyduğu şeyler” olduklarını ve “bir sonrakini sabırsızlıkla beklediğini” söylüyordu. Will kasıldıkça kasılıyordu. Göğsünü bir dağ gorili gibi şişirdiğini görebiliyordum. Uzanıp bir iğneyle havasını söndürmek istedim.

“Crispin’e sunacak yepyeni bir şeyim olduğuna seviniyorum. Önümüzdeki hafta ofise geliyor.” Bir karikatürden fırlamış gibi yüzünü buruşturdu. “Herkesi yeniden mülakata alarak hepinize ne kadar vazgeçilemez olduğunuzu kanıtlama şansı verecek.” Güldüğünde neyi komik bulduğunu anlayamadım. “Canınızı sıkmayın.” Eliyle bizi işaret etti. “Yerel yazarlara ihtiyacı var ve bunun acısını muhasebe ve pazarlama departmanımız çekecek.” Duraksadığında aramıza geni katılmış genç yazarlar birbirlerine endişeli bakışlar attı. “Teselli olur mu bilmem ama her

cuma düzenlediğim kokteyl partimin bütçesi de büyük ölçüde kesildi. Hepimiz zor zamanlardan geçiyoruz.”

Bize güven vermek için yaptığı ya da söylediği her şey tam tersi etki yaratıyordu. Bir sabah ofisin duvarında çerçevenilmiş bir “Sakin ol ve Devam Et” posterini belirmişti ve bana kalırsa bu herkesin motivasyonunu daha beter düşürüyordu. Üstelik genelde saat üç civarı yudumladığı şerisini artık sabahın on birinde içtiği de gözümünden kaçmamıştı. Jonathan geleneklerine çok bağlı bir adamdı ve bir keresinde bana “demlenme vakti gelmeden” içki içmenin son derece “edebe aykırı” olduğunu söylemişti. Söylediği *demlenme vaktinin* hangi saatler olduğunu bilmesem de sabah on biri kastettiğinden bir hayli şüpheliydim.

“Her neyse, gündemimize dönelim. Haftaya ne yapıyoruz?” dedi Jonathan sırtını dikleştirip kravatıyla oynayarak. “Anna, bu hafta sonu Hay’de olacak mısın?”

“Elbette,” dedim bunu sormasına bile şaşırarak. Hay Edebiyat Festivali’ne her yıl katılırdım. Bath’a arabayla sadece ki saat uzaklıktaydı ve programımın en heyecanla beklediğim etkinliği idi. İki koca gün kitap sohbetleri ve söyleşilerle geçirdi. Cennet gibi bir şeydi. Festivale katılmak için Dan’le iki hafta sonunu değiştirmek zorunda kalmıştım ve ona bir iyilik borcum vardı ama buna değecekti.

“Harika. Geçen yılki makalenini çok beğenmiştim,” dedi Jonathan. “İki sayfalık bir yazı mı düşünüyorsun yoksa dörde çıkabilir misin? Geçen sefer anlatacak bir dünya şeyin vardı.”

Yanaklarım kızardı ve sorusunu yanıtlamadan önce bir nefes aldım.

“Ben de festivale gidiyorum,” dedi Will kalemini havaya kaldırarak.

“Ne?” diye sordum gereğinden biraz daha yüksek bir sesle.

“Söyleşilerden birini yöneteceğim. Son anda başka bir işi çıkan birinin yerine bakacağım,” diye açıkladı parmaklarını

birbirine kenetleyip sahilde uzanıyormuş gibi başının arkasına koyarak.

“Ne? Ne söyleşisi? Neden?” dedim muhtemelen biraz fazla agresifçe. İçerideki herkesin bakışları ikimiz arasında gidip geliyordu.

“Organizatörlerden biri aradı. Kitaplara ilgi duyan yerel bir gazeteci arıyorlarmış, ben de kabul ettim. İstersen sen de gel.” Yüzünden masumiyet akıyordu.

Dilimin ucuna gelen türlü türlü hakaretleri yuttum. Onu arayan kimdi ve Will neden konuyu bana iletmemişti? Sanat ve kültür haberleriyle benim ilgilendiğimi biliyordu. *Yine* benim olana göz dikiyordu.

“Bu harika bir haber, Will. Bizi gururlandırırıyorsun,” dedi Jonathan. Yerinden kalkıp odanın diğer ucuna ilerledi ve içki arabasını önüne çekti. “O hâlde iki sayfayla yetinelim, Anna. Will, söyleşin hakkında birkaç sayfalık makale yazabilir misin? Belki Anna hazır oradayken fotoğrafını çekebilir?”

“Tabii ki,” dedi Will. Ardından bana dönüp, “İstersen birlikte gidebiliriz. Benzin parasından tasarruf etmiş oluruz.” Yüzünde güller açsa da yeşil gözleri art niyet doluydu.

“Programıma bir bakmam gerek,” dedim. Kanın suratıma hücum etmeye başladığını hissettiğimden ona kaçamak bir cevap vermişim. Bir çıtırtı duyduğumda başımı önüme eğdim ve kalemimin ucunu not defterime fazla sert bastırmaktan kırıldığımı fark ettim.



Toplantının ardından sakinleşmek için soğuk suyla ellerimi yıkarken Step tuvalete girdi.

“Festivaldeki işin gökten Will’in kucağına düşmediğini biliyorsun, değil mi?” diyerek bana bir parça kâğıt havlu uzattı.

“Ah? Öyle mi?” dedim. Her türlü ofis dedikodusu Steph’ten sorulurdu.

“Kadının biri ondan hoşlanıyormuş. Bir arkadaşımın arkadaşı onları Londra’da tanıştırmış. Kadının edebiyat festivalinde çalıştığını öğrenene kadar Will ona pek yüz vermemiş. Söyleşi canlı yayınlanacakmış; muhtemelen BBC’deki *Beneath the Covers*’ın bir sonraki sunucusu olma hayali kuruyor.” Başını iki yana sallayıp iç geçirdi. “Eminim onun da bir yolunu bulur.”

“Katlanılmaz biri,” diye homurdandım.

“Ama bir o kadar da ateşli, değil mi?” dedi bana göz kırparak. Elimi lavaboya silkelediğimde güldü. “Bu arada akşam Kelly ve Karl’la bir şeyler içmeye çıkacağız. Gelmek ister misin?”

“Gelemem. Ama davetin için teşekkür ederim.”

“İşten eve, evde işe yaşıyorsun, Anna,” deyip ellerini yalvarırcasına önünde kavuşturdu. “Bir dahaki sefere?”

Teklifini refleks olarak geri çevirdiğimi fark ettiğimde duraksadım. “Belki,” dedim içten bir gülümsemeyle.



Tam ofisten çıkacağım sırada Will yolumu kesti.

“Yarın sabah seni alayım mı?” dedi tüm tatlılığıyla.

“Ayrı ayrı gitmeyi tercih ederim ama teşekkürler.”

“Ne ilginç,” dedi. Oyunu bitirecek hamleyi yapmak üzere olan bir satranç oyuncusu gibi görünüyordu. “Bath’ın trafik sorununun ana nedenlerinden birinin insanların arabalarını paylaşmaya yanaşmaması olduğunu iddia ettiğin bir makale yazdığını yemin edebilirim.”

Şah ve mat. Kahretsin. “İyi, tamam. Birlikte gidelim. Ama benim arabamı alacağız. Ben kullanacağım,” dedim.

“Benimki daha geniş,” diye karşı çıktı.

“Volvo Estate’im var. Hiç sanmıyorum.”

“Peki, benimki daha güzel o zaman,” dedi çocuksu bir gülümsemeyle.

“Erken dönmeye karar verirsen orada mahsur kalmak istemiyorum.”

“Sen ne zaman istersen o zaman döneriz. Hem yolda bir sonraki yazımız için beyin fırtınası da yaparız.”

Kafamı çalıştırıp bir bahane bulmaya çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmedi. “Tamam,” dedim pes ederek. “Adresimi sana mesaj atarım.” Kapıdan çıktığında bakışlarım kıcına takıldı, üstüne mükemmel oturan kumaş pantolonu bedenini sıkıca sarmıştı. Gözlerimi kaçırıp böyle ayıp bir şeye kalkıştığım için içten içe kendimi azarladım. *Götü güzel olan herkes neden götün önde gideni oluyor?* Birisi sıkı bir popoyla yumuşak başlılık arasındaki ters orantıya dair bir tez yazmıştır herhâlde. Her halükârda Will’in kusursuz kıcıyla iki saat bir araba yolculuğu yapacak olmaya ölüp bitmiyordum.

Q İnternette ara



① Demlenme vakti derken ne kastedilir?

① Demlenme vakti nedir?

① Paul Hollywood ya da Sam Heughan bir kitap seslendirdi mi?

10. BÖLÜM

Katniss'in akşam yemeğini kabına koyarken Neil'dan bir mesaj geldi.

Neil Bradshaw

Pazar günkü randevumuz aniden sona erdiği için üzgünüm. Önümüzdeki hafta seni yemeğe çıkarabilir miyim? N.

Eyvah. Hemen bir bahane uydurmam gerekiyordu. Yoğun olduğumu, kronik bir hastalıkla boğuştuğumu ya da ani bir balık alerjisi geliştirdiğimi söyleyebilirdim. Kararımı verip ona bir cevap yazmaya koyuldum.

Anna Appleby

Merhaba, Neil. Pazar günü için tekrar teşekkür ederim. Biraz düşündüm. Yeni biriyle çıkmaya pek hazır değilim sanırım. Olanlar için tekrar özür dilerim. Yanağın nasıl oldu?

BİZ ŞİMDİ NEYİZ?

Boşanmanın en iyi yanı bunu her duruma bir bahane olarak satabilmektir.

Neil'in cevabı anında geldi.

Neil Bradshaw

Yara biraz iltihaplandı. Antibiyotiğe başladım ama bir şeyim yok. Fikrini değiştirecek olursan bana haber ver. N. 

Pekâlâ, yeni kural: Okuldaki diğer ebeveynlerle yakınlaşmak yok. Bu tuhaf ve rahatsız ediciydi. Telefonum bir bildirim sesiyle daha çınladı. Bu seferki mesaj bilinmeyen numaradan gelmişti.

Bilinmeyen Numara

Selam Anna. Bu akşam bir ev partisine gitmek ister misin? Caleb.

Bu akşam mı? Hemen şimdi mi yani? Saat çoktan sekiz olmuştu. İlk düşüncem tabii ki davetini reddetmek oldu. Pijamalarımı çoktan giymiştim ve çocuklara bakacak kimsem yoktu. Tam Caleb'a bir cevap yazmaya başladığım sırada Lottie aradı ve kendimi numaramı verdiğim karizmatik, genç garsondan bahsederken buldum.

"Gitmek zorundasın! Gecenin körüne kadar oturup dizi izleyecek, oyuncuların kimlerle evli olduğunu aratıp duracaksın." Duraksadı. Bunu inkâr edemezdim. Tam da böyle bir ruh hastasıydım. "Hemen geliyorum. Akşam orada kalırım, sen de canın ne zaman isterse o zaman dönersin." Bahanelerim tükenmişti.

Yarım saat sonra kardeşim yatağımın üzerine oturmuş, "ev partisine" uygun bir kıyafet bulmama yardım ediyordu. Vin-

tage kıyafetler satan bir dükkândan aldığım ve hiç giyme fırsatı bulamadığım gümüş renkli mini eteğim, dar siyah kaşmir kazağım ve düz taban siyah botlarımda karar kıldım. Caleb bana partinin düzenlendiği evin adresini gönderip saat onda orada buluşmamızı önermişti. *Saat onda!*

“Tüm gençler o saatte dışarı çıkar,” dedi Lottie. “On erken bile.”

“Benim için değil,” diye sızlandım.

Lottie sevgi dolu bir ifadeyle aynadan beni izliyordu. “Kıyafetini beğendim ama botlar pek olmadı sanki.”

“Botlarımın nesi varmış?” diye dedim gücenerek.

“Biraz... fazla rahatlar.” Ayakkabı rafımın önüne çömelip hepsini incelemeye başladı.

“Eh, yürümem gerekecek. Rahat bir şey giymem çok mantıklı. Topuklu giyecek hâlim y—” Lottie aldığımı bile hatırlamadığım bir çift dore, yüksek topuklu ayakkabıyı havaya kaldırdı. “Hayır. Hayatta olmaz.”

“İyi,” dedi pes ederek. “Uzatmayacağım. Ama bir gün bunları da giymelisin, çok güzeller.” Ardından doğrulup sırtımı sıvazladı. “Ne güzel bir değişiklik oldu. Randevularıma hazırlanmama kaç kez yardım etmiştin? Aynısını ben sana hiç yapmamıştım sanırım. On beş yaşımıdayken bir üst dönemi-mizdeki Fergus Gibson’la sinemaya gittiğim günü hatırlıyor musun? Yepyeni, marka kot pantolonunu giymeme izin vermiştin.” Mutlu mutlu iç geçirdi. “O an dünyanın en harika ablası olduğuna karar vermiştim.”

“Nedense bu randevu için benden daha heyecanlı gibisin,” dedim ona muzip bir bakış atarak.

“Hazırlanmak biriyle buluşmanın en güzel yanıdır! Olabilecek onca şeyi düşünüp heyecanlanmak. Bunu özlüyorum,” dedi hüznle.

Lottie’nin gardırobumu karıştırmasını izlerken midem düğümlendi.

Bir sorunum mu var? Neden hiç heyecanlı değilim? Bu ilişki köşesi içimde sadece dehşet ve endişe uyandırıyordu.

“Sen benden çok daha fazla erkekle flörtleştin,” dedim. “Birinden ayrıldığında kendini hemen toplayıp yeniden sahalara dönerdin. Bu yanını hep çok takdir etmişimdir. Hep gerçek aşkının çok yakında olduğuna inanırdın.”

“Öyleydi de,” dedi hülyalı bir gülümsemeyle. “Sadece onu bulmam sandığımdan biraz uzun sürdü.” Duraksadı. “Sen de aşkı tekrar bulacaksın. Bundan adım gibi eminim.” Yüzüme uzanıp yağanımı okşadı. “Bacaklarını tıraş ettin mi?”

“Hadi ama, Lottie. Ne olacağını sanıyorsun?”

“Her ihtimale hazırlıklı olmak en iyisi değil midir?” dedi aynadaki yansımamı inceleyerek.

“Bence yapabileceğim en iyi hazırlık sert bir kahve içmek.”

Mutfağa inip kahve makinesinin başına geçtim. İçinin kullanılmış kapsüllerle dolup taşıdığını fark ettiğimde hepsini çöpe attım. Çöp kutusu da taşmak üzere olduğundan içindekileri elimle aşağı iterken gözüme attığımı hiç hatırlamadığım bir alışveriş poşeti takıldı. Merakla içeri açtığımda karşıma Jess’in çeşit çeşit kıyafetler giymiş küçük hayvanlardan oluşan Sylvanian Families oyuncakları çıktı. Oyuncak bebek değil de kesik bir ayak bulmuşum gibi keskin bir şaşkınlık nidası patlattım. Bunlar Jess’in en kıymetli oyuncaklarıydı. Poşeti Lottie’ye gösterdim.

Bunun ne denli büyük bir olay olduğunu anlamayan kardeşim bana kaşlarını çattı. “Eminim bir yanlışlık olmuştur.”

Gözlerime inanamıyormuş gibi başımı iki yana salladım. “Kısa zaman önce bir sürü eski oyuncağını bağışladık. Bunlara bayılırdı, onlarla kurduğu oyunları videoya çekerti.” Bir bezle poşetin dışını temizledim. “Bu çocukluğun sona erdiğinin bir göstergesi mi?” dedim. İçinden tulum giymiş küçük bir kirpiyi çıkardığımda nostalji hissiyle dolup taşım.

“Eyvah. Yakında bir erkek arkadaş bulup elektronik sigara içmeye de başlar mı sence?” dedi Lottie.

“Umarım başlamaz.” Minik bebekleri başka bir torbaya doldurup eskisini çöpe geri tıktım ve oyuncakları buzdolabının üzerindeki dolaba kaldırdım. Bu meseleyle sonra ilgilenecektim.



Ev partisi Olfield Park’ın yakınlarındaki bir dairedeydi ve Caleb’tan önce varmak istemediğimden on buçuğa kadar oyalandım. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken zili çaldım ve kapı, biri kim olduğumu sormaya bile zahmet etmeden açılıverdi. Daire dağınıktı ve bir öğrenci evi olduğu apaçık ortadaydı. Az sayıdaki mobilyaların hepsi ikinci el görünüyordu, koridor bir yığın bisikletle doluydu ve yerdeki halı partideki herkesten daha yaşlıymış gibi duruyordu.

“Merhaba, Caleb’ı arıyordum,” dedim ışıltılı yeşil far sürmüş bir kıza. Kız omuzlarını silkip botlarıma bir bakış attı. “Güzelmiş,” dediğinde benimle alay edip etmediğini anlayamadım.

“Teşekkür ederim,” dedim şüpheyle. Daire pek büyük değildi ve içeride fazla insan yoktu, hâliyle mutfakta kendine bir bira açan Caleb’i bulmam uzun sürmedi.

“Selam,” dedi kocaman bir gülümsemeyle.

“Selam.”

“Çok güzel olmuşsun, gelebildiğine çok sevindim.” İçi buz dolu bir kovadan bira çıkarıp bana uzattı. Soğüğün sinirlerimi yatıştıracağını umarak şişeyi sıkıca kavradım. Neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyordum. Gören de ilk kez bir ev partisine geldiğimi sanırdı.

Beni evin sahipleriyle tanıştırdı. Soluk tenli –yeterince gün ışığı almadığı her hâlinden belliydi– kot pantolonlu ve batık tişörtlü Zeek, giydiği atletin altına sütyen takmamış olmasına rağmen memeleri saçmalık derecesinde dik görünen, dolgun

yanaklı Jasmine, kazınmış saçları ve masmavi rujuyla Coco ve son olarak da sırtına uzanan kıvrır kıvrır siyah saçları ve göbek piercingiyle Chai. Etrafımdaki pasparlak gençlere bön bön bakmamam gerektiğini bilsem de kendime hâkim olamıyordum.

“İyi misin?” diye sordu Caleb elini koluma koyarak. Endişemi fark ettiğini düşünüp daha da endişelenerek onu başımla onayladım. “Erkenciyiz. İnsanların çoğu gece yarısından sonra gelecek.”

Gece yarısı mı? O saate kadar kalmamı beklemiyordur umarım. Elimi tutup beni oturma odasına götürdü ve büfenin üzerindeki meyve kâsesinden üç pinpon topu alıp pencere pervazına birkaç plastik bardak dizdi.

“Kaç tane tutturursun sence?” dedi toplardan birini bana uzatarak. Odaklanıp nişan alarak elimden geleni en iyisini yaptım. Üç denememin sonuncusu bardağı bulduğunda çok mutlu oldum. Birkaç kişi beni alkışladı. Ardından sıra Caleb’a geldi ve üç topun üçünü de bardaklara atmayı başardı. Büyük bir keyifle zafer dansına başlayıp beni etrafımda döndürdü. Hiç tereddüt etmeden elimi tutuyordu, hiçbir çekincesi yoktu. Gevşemeye başladım. *Belki de sandığım kadar kötü gitmez.* Neil ve çöpçatanlık uygulamalarında tanıştığım diğer insanların üzerine bir yorgunluk çökmüştü. Hayatın kendilerine sunabileceği her şeyi görmüş ve hayal kırıklığına uğramışlardı sanki. Caleb ise tam aksine eline define haritası geçmiş bir çocuk gibiydi, her şeyi bir macera fırsatı olarak görüyordu. *Ben de o yorgun güruhun bir paçası mıyım? Bu yüzden mi sürekli olasılıkların getireceği mutluluktan ziyade küçük düşüp hayal kırıklığına uğrama riskine odaklanıyorum?*

“Sana göstermek istediğim bir şey var,” dedi Caleb oyundan sıkıldığında. Beni yangın merdiveninden çatıya çıkardı. Şehir tüm ihtişamıyla ayaklarımızın altında uzanıyordu. Uzaktaki Bath Manastırı parıl parıldı.

“Vay canına. Ne harika bir manzara.”

Caleb kazağını çıkarıp yere sererek oturmamı işaret etti. “Bana hayallerini anlatsana, Anna. Bu hayattan ne istiyorsun? Hayat senden ne istiyor?” dedi elini beyaza kaçan sarı saçlarının arasından geçirerek.

“Hayat benden ne mi istiyor?” diye tekrarladım şaşkınlıkla. *Kesinlikle o yorgun güruhtayım.*

“Evet. Olayın ne?”

“Olayım mı? Eh, gazeteciyim,” dedim. “Bildiğin üzere iki çocuğum var. Dün gece rüyamda güvercinlerle dolu bir merdiveni tırmanıyordum. Nedense güvercinler sürekli rüyalarımada danıyor.”

Güldü. “Komiksin. Peki gazetecilik senin için doğru bir meslek mi?” Omuzlarımı silktim. Caleb kollarını yıldızlara doğru kaldırdığında tişörtü yukarı sıyrılarak sıkı karnını ortaya çıkardı. “Ben de ekoloji yönetimi okuyorum. Sanırım dünyanın benden istediğı şey bu. Makro düzeyde doğaya yardım etmek, mikro düzeyde de atalarımız gibi toprağı işlemek.”

“Anladım,” dedim hiçbir şey anlamamış olsam da.

“En büyük dileğın ne?” diye sordu ellerini gökyüzüne doğru sallayarak.

Bir an sessiz kalıp şehri, aydınlık pencereleri seyrettim. Hepsinin ardında kendi umutları ve korkuları, hayalleri ve hayal kırıklıkları olan birer insan saklıydı.

“Sanırım tek dileğım başıma kötü bir şey gelmeden günü atlatmak,” dedim. “Bu yeterli mi? Çocuklarımanın mutlu olmasını, iyi notlar almalarını, onlara bakabilmek için işimi kaybetmemeyi istiyorum.”

“Çocukların için amma şey istiyorsun,” dedi ellerini kavuşturup vücudunu bükerek. Bir an için dua ettiğini sansam da çok geçmeden gerindiğini anladım. “Ben seni soruyorum.” Parmaklarıyla omzumu dürttü. Gözlerinde samimi bir bakış vardı, cevabımı sahiden merak ediyormuş gibiydi.

“Sanırım tekrar kahkaha atmak, biraz gevşemek istiyorum. Hayatım, henüz yarısına bile gelmemişken bitsin istemiyorum. Sırf boşandım diye kendimi yüz karası gibi hissetmek istemiyorum.” Başımı ona çevirdiğimde gökyüzünü bırakıp bana döndü. “Şu kendi kaderini seçtiğin, sayfaları atlaya atlaya okuduğun kitapları biliyor musun?”

“Kendi hikâyenı yazdığın video oyunları gibi mi?” dedi.

“Evet, onun gibi. Bir noktada yanlış yolu seçmişim gibi geliyor, kitabın başına dönüp farklı seçimler yapmam gerekiyormuş gibi.”

“Neyi değiştirdin?” dedi boynundaki kolyenin ucuyla oynayarak.

“Bilmem. Muhtemelen hiçbir şeyi. Eski kocamla tanışmamış olsam çocuklarım olmazdı. Güzel zamanlarım da oldu.” Duraksadım. “Sanırım içten içe hep seksenlerinde bile el ele tutuşup gülüşen çiftlerden biri olmayı umdum. Çoğu insan için ideal son bu değil midir? Keşke sevgim tükenmek yerine katlansaydı.”

“Bu kulağa kontrol edebileceğin bir şeymiş gibi gelmiyor,” dedi Caleb. “Kontrol edemediğin şeyler için üzülemezsin.”

“Haklısın.” Onu başımla onaylarken düşünceli cevabına şaşırmaktan kendimi alamadım. Uzanıp elimi tuttu, ardından eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. Bunu bana iş atmaktan ziyade, nezaketinden yaptığını düşündüm.

Ön kolundaki dövmeı işaret ederek, “Bunun anlamı ne?” diye sordum. “Bir *ve* işareti mi?”

Başıyla onayladı. “Hiçbir şeyin sonsuza dek sürmediğini simgeliyor. Sonsuzluk işaretinin aksine bir sonun, yeni bir başlangıcın, iyi ya da kötü bir bölümün daha geleceğini gösteriyor.” Bakışları yüzümde gezindi. Dövmesini ovuşturdu. “Sence çok mu bayağı?”

Başımı iki yana sallayıp “Hayır, hoşuma gitti,” dedim. Tüm alaycılığım uçup gitmişti. Dövmelerden pek hazzetmesem

de Caleb'inkileri gerçekten beğenmiştim. Ona yakışıyordu ve ardında yatan anlamları takdir ediyordum.

"Senin dövmen var mı?" diye sorup sıırttı. "Dur tahmin edeyim." Gözlerini kapatıp, "Sağ omuzunda küçük bir gül var?" dedi.

"Hayır, hiç yaptırmadım," dedim gülümseyerek.

"Jasmine bu işle uğraşıyor. Harika el dövmeleri yapıyor. İstersen seni geri çevirmeyeceğinden eminim."

"Bakarız," dedim ama içimden, *hayatta olmaz*, diye geçiriyordum.

Aşağıya döndüğümüzde parti tüm hızıyla devam ediyordu. Her yer tıklım tıklımdı. Saat geç olmasına rağmen uyku açılmıştı. Zeek altın renkli bir bisküvi kutusundan bana brownie ikram ettiğinde seve seve bir tane aldım. Çocuklarla yediğim akşam yemeğinin üzerinden saatler geçmişti. Brownie yapış yapış olsa ve ağzımda nahoş bir tat bıraksa da bunu umursamayacak kadar çok bira içmiştim.

Müzik hızlandığında Caleb beni dansa kaldırdı. O kocaman gülümsemesiyle gözlerimin içine bakıp, "Harikasın," dedi. Biri en son ne zaman bana böyle güzel bir şey söylemişti hatırlamıyordum. Beni kendine çekerken başım dönüyordu. Beynimin on yedi yıldır Dan dışında bir erkeğe bu kadar yaklaşmadığımı söyleyen güvensiz yanını susturup ona izin verdim. Bu hoş ama bir o kadar da tuhaf bir histi. *Her şeyi çok fazla düşünüyorsun*, dedim kendi kendime. *Biraz rahatla*.

Caleb ve arkadaşları ilerleyen saatler boyunca müzikleri, enerjileri ve iyimserlikleriyle beni kendilerine çekti. Eve dönüp yatağıma kıvrılma isteğimi tamamen yitirmiştim ve ota boka kahkahalarla gülüyordum. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Dans etmekten yorulup kendimizi yıpranmış, döşemesi yırtık pırtık olmuş bir kanepeye attık. "Kendimi biraz tuhaf hissediyorum," dedim Caleb'a.

“Brownie etkisini gösteriyor olmalı,” dedi. “Zeek’in eli çok boldur.”

“Brownie mi? İçlerinde ne vardı ki?” diye sordum. Alnımda boncuk boncuk ter birikmişti.

“Ot. Sakin ol, her şey yolunda.” Omzumu sıktı.

Eh, olan olmuştu. Akışına bırakmaktan başka çarem yoktu. “Çok eğleniyorum,” dedim.

“Ben de.” Üzerime eğilip dudaklarını tekrar yanağıma bastırdı. Masum ve tatlı öpücüğü beni gülümsetti. Kolunu etrafıma dolarken başımı omzuna yasladım. Yırtık pırtık kanepede otururken kendimi yakışıklı bir çocukla flört eden bir genç kız gibi hissediyordum. *Bu çok güzel. Özlediğim şey buydu işte. Yirmilerimin üzerinden o kadar çok zaman geçmedi. O kız hâlâ içimde bir yerde. Tekrar o olabilirim.*

Çok geçmeden tekrar ayaklanıp kan ter içinde kalana dek çılgınlar gibi dans ettik. Zaman algımı kaybettim. Jasmine’le dövme işi hakkında konuşuyordum. Balkondaydım, Dan’i arıyordum. Özgüven ve güçle dolup taşıyordum, hatta ondan çocukların kirlilerini yıkamasını istediğimi, bir çamaşırhane olmadığımı söylemenin tam zamanıymış gibi hissediyordum. Mutfaktaydım, Caleb bana peynirli tost yapıyordu. Şişeler ve teneke kutular her yerdeydi ama hepsini kenara itmiştik ve ellerimize akan sıcak peynire kıkırdıyorduk. Jasmine yanıımızdaydı. Harika bir fikri vardı. Kolumun iç kısmına bir ve işareti. Evet, evet. Caleb’inkinin aynısı. Eminim, *eminim*. Acı o kadar da dayanılmaz değildi. Daha fazla müzik, daha fazla dans. Biri elime bir bardak tekila tutuşturdu. Midem bana durmamı söylüyordu ama yıllardır bu kadar eğlenmemiştim.

Caleb elimi sıkıp beni oturma odasındaki kanepeden kaldırdı. *Buraya ne ara döndüm?*

“Gel biraz hava alalım,” dedi. Göz bebekleri kocamandı.

“Olur,” dedim ona yaslanıp elini sıkıca tutarak. Bir ayağımı ötekinin önüne atmaya çalışırken destek alabileceğim bir şeyim

olduğuna memnundum. Nasıl bu kadar dağıtmıştım? Caleb beni tekrar çatıya götürdü, gece ayazı bir tokat gibi suratıma çarpıp biraz ayılmama yardımcı oldu. Biraz ilerimizde bir grup insan toplanmıştı. Herkes ya elektronik sigarasını tütürüyor ya da sarma tütününü aralarında döndürüyordu. Caleb kurdukları daireye katılabilmemiz için bize yer açmalarını istedi.

“İyi misin?” diye sordu çenesini omzuma yaslayarak. Onu başımla onayladım. “Kusacaksan söyle de sana bir kova getireyim.” O sırtımı sıvazlarken zihnimin karanlık köşesine *günün birinde tekrar âşık olursam bana içine kusabileceğim bir kova bulacak birine âşık olacağım* diye yazdım.

“Tanrı gerçekten varsa Tanrı olduğunu biliyor mudur sizce?” diye sordu gruptan bir kız. Başında kadife bir saç bandı, üzerindeyse *Sıkıntı Yok* yazan bir tişört vardı. “Yoksa Tanrı denen şey daha çok bilinçsiz bir güç müdür? Erkek midir, kadın mıdır?”

İnsanlar bir süre bunu düşündü ve kız çok derin bir soru sormuş gibi başlarını salladı.

“Tanrı gerçekten varsa bir cinsiyeti olduğunu sanmıyorum,” dedi Jasmine ellerini kavuşturarak.

“Her gün masum çocuklar savaşça ölürken insan nasıl olur da Tanrı’ya inanabilir anlamıyorum,” dedi Jasmine’in yanındaki kız. Diş telleri ve alnındaki sivilceleriyle kızım olacak kadar genç duruyordu. “Kim bu acılara göz yuman bir yüce güce tapabilir?”

“Din, kitleleri baskı altında tutmak için tasarlanmış detaylı bir komlodur,” dedi Zeek. Birkaç kişi ona katıldığını belirten sesler çıkardı.

“Din ve ataerkillik, baskının iki kaynağı,” dedi bir başkası.

“Size katılmıyorum. Fibonacci spirali şeklinde bir deniz kabuğuna ya da havada çiftleşen yusufçuklara bakıp bunların tesadüfen ortaya çıktığına nasıl inanabilirsiniz?” dedi Coco yumuşacık sesiyle. Hayali bir küre tutuyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı. “Tanrı güzelliştir. Tanrı sevgidir.”

“Etkileyici tasarımlar,” dedi Caleb. “Kabul ediyorum.”

Tanrı’nın varlığını tartışmamın üzerinden çok, *çok* uzun zaman geçmişti. Kendilerine ait fikirleri olmasını takdir etsem de –bu, okul servisi veya ev tadilatları hakkında konuşmaktan çok daha iyiydi– bir yandan da fena hâlde naif olduklarını düşünmekten kendimi alamıyordum. Sabahın üçünde, sarhoş kafayla evrenin gizemini ciddi ciddi çözeceklerini mi sanıyorlardı? *Siktir, saat ne ara üç oldu?*

“Sen ne düşünüyorsun, Anna?” diye sordu Caleb bana dönerek. Tüm gözler bana çevrildi. Ne düşündüğümü bilmek istiyorlardı. *Ne düşünüyordum ki?* Hayatta henüz bir karara varmadığım pek çok şey vardı. Apple ürünlerinin parasına gerçekten değip değmediği, en iyi Batman’ın kim olduğu (Ethan, Robert Pattinson olduğunu iddia ediyordu) ya da Tanrı’ya inanıp inanmadığım gibi şeyler. Kendime hepsi konusunda bir karara varacağımı, farklı bir akıllı telefon deneyeceğimi, bir hafta sonu oturup tüm Batman filmlerini arka arkaya izleyeceğimi söyleyip dursam da bunları yapmak nedense vaktimi boşa harcamak gibi geliyordu. Bu yüzden Apple’a olan sadakatimi sürdürecektim, Batman filmlerini izlememiş olsam da oyumu Christian Bale’den yana kullanacak ve Tanrı konusundaysa çekimser kalacaktım.

“Saatin geç olduğunu ve çok içtiğimi düşünüyorum. Eve dönmem gerek,” dedim gerçek fikirlerimi –insanlığın başından beri tartışılan bayağı fikirleri ısıtıp ısıtıp önlerine koyduklarını– belirtip kimsenin keyfine limon sıkmak istemediğimden. İnsanlar zamanlarını ders çalışarak, iyi bir iş bulmak için uğraşarak, ev almak için para biriktirerek ve iyi bir emeklilik planını hazırlayarak geçirse her şey ne güzel olurdu. Emeklilik planlarını düşünmeye başladığıma göre ayılmış olmalıydım.

Yerimden kalktığımda Caleb da ayaklandı. Felsefe çemberindeki herkese veda ettim. Aşağı indiğimizde bacaklarım tutmuyormuş gibi hissettim. Koridor fırıl fırıl dönüyordu.

“İstersen burada kalabilirsin,” dedi Caleb. Elimi tuttuğunda ona yaslandım.

“Dönmem gerek,” dedim ama bacaklarım beni taşımakta zorlanıyordu.

“Biraz kestir. İstemediğin kadar boş yer var.” Ayağıyla bir kapıyı açtığında ardındaki duvarları Fas tarzı halılar, Frank Ocean ve Harry Styles posterleriyle kaplı bir yatak odası ortaya çıktı. Kız üzerindeki kıyafetlerle yatağın bir yanında sızmıştı. En son ne zaman bir yerde yatılı kaldığımı hatırlamıyordum fakat yatay pozisyona geçmem için yalvaran bacaklarım bu kararı benim yerime verip beni yatağa doğru götürdü. *Kısa bir şekerleme yapıp bir taksi çağıracağım.*



Uyandığımda başım çatlıyordu ve nerede olduğumu bilmiyordum. Üzerime atılmış karmakarışık uzuvları gördüğümde önce çocuklarımın yatağında bana katıldığını düşündüm. Fakat görüşüm netleştğinde ne yatağında yattığımı ne uzuvların çocuklarıma ait olduğunu fark ettim. Birkaç dakika önce sıcacık ve rahat hissettiren şey gözüme birden kişisel alanıma yapılmış kabul edilemez bir saldırı gibi göründü. Tanımadığım –durak-sayıp saydım– dört kişiyle aynı yatakta olmaktan rahatsızdım. Uzuvlardan oluşan bu Jenga’dan yavaşça sıyrılıp yatağın ayak ucundan sıvıştım.

Parti bitmiş, daireye sessizlik çökmüştü. Banyoyu buldum ve içeri girer girmez midem ağzıma geldi. Lavaboda sigara izmaritleri, yerdeki kusmuk, tıkanmış tuvalet. *Kim böyle yaşar?* Cevabı adım gibi biliyordum. Öğrenciler. Öğrenciler böyle yaşardı. Evimdeki banyoya dek sabretmeye karar verdim. Koridora dönüp telefonuma baktığımda Lottie’dan sayamayacağım kadar çok cevapsız çağrı ve iyi olup olmadığımı soran iki mesaj

buldum. *Kahretsin*. Ona hızlı bir cevap yazıp iyi olduğumu ve eve döndüğümü söyledim.

Taksi uygulamamı açtığım sırada duvara yaslanmış elektronik sigarasını tütüren Caleb'ı fark ettim. Beni görüp gülmüsedğinde banyodaki korkunç manzaranın etkisi biraz olsun geçti. Gözlerim uzun kirpiklerine takıldı. Çok güzel bir adamdı. Hatta belki biraz fazla güzeldi.

“Selam.”

“Selam. Hâlâ uyanıksın,” dedim gün gibi ortada olanı belirterek.

“Biraz uyarıcı alınca uyku tutmadı,” dedi. Yorgunluğu gözlerinden okunuyordu. “Gidiyor musun? Seni daha sonra arayabilir miyim?”

“Davetin için teşekkür ederim, çok eğlendim. Ama otuz üç değil, otuz sekiz yaşındayım. Üzgünüm, neden yalan söyledim bilmiyorum,” dedim dudağımı ısırarak.

“Ben de yirmi yedi değilim,” dedi esneyip gerinerek.

“Peki.”

“Yirmi iki sayılırım.”

Yirmi iki. Siktir. “Anlıyorum.” Sertçe yutkunup aramızda hiçbir şey geçmediğine şükrettim.

“Yaşını göstermiyorsun, çok ateşlisin,” dedi. Kendimi tatlı sözlerine kanamayacak kadar otuz sekiz yaşında hissediyordum. Bunu sorun ettiğim yoktu. Artık yirmi iki yaşındaki o kız değildim ve olmak da istemiyorum. Kendi yatağımda, tertemiz çarşaflarımda uyumak ve kendi banyomu kullanmak istiyordum. Yatağa makul bir saatte gidip sabahları ölü gibi kalkmamak istiyordum.

“Sanırım bunun tek seferlik bir şey olarak kalması en iyisi olacak,” dedim elini tutarak.

“Sanırım,” dedi elektronik sigarasını cebine atıp elimi sıkarak. “Seninle kafa çekmek eğlenceliydi, Anna.”

“Bana bu kadar nazik davrandığın için teşekkür ederim,” dedim.

“Beni hiç unutmayacaksın.” Başıyla kolumu işaret ettiğinde gözüme bir siyahlık ilişti. Kolumu havaya kaldırdığımda pembeleşip hassaslaşmış tenimde bir dövmenin siyah hatlarını gördüm. Ön koluma bir *ve* işareti kazınmıştı. *Ne? Şaka mı bu?* “Jasmine bu dövmeler için genelde iki yüz sterlin alıyor,” dedi Caleb. Koluma bakınca midem bulanıyordu. *Bunu çocuklarıma nasıl açıklayacağım?*



Eve vardığımda saat beşti. Lottie, Ethan'ın odasında çekyata kıvrılmıştı. Oğlum kötü bir rüya görmüş olmalıydı. Çocuklarımı hamile kız kardeşime bırakıp partilerde içtiğime, dövme yaptırdığıma inanamıyordum. Bir battaniye çıkarıp Lottie'nin üzerine örttüm ve bir süre onu izledim. Onu bekleyen bir sürü şey vardı: anne olmak, kim olduğunu yeniden öğrenmek, evliliği. Konu aşk olduğunda hep idealist biri olmuştu ve onu battaniyeyle sarmalarken içimden dua ettim. *Umarım hep öyle kalırsın.*

Koridoru aşip yatak odama ilerledim. Kapı eşiğinde durup on yılı aşkın bir süre boyunca Dan'le paylaştığım koca yatağa baktım. Onun tarafı boş olsa da Lottie orada yattığından Dan az önce kalkmış gibi görünüyordu. Bu dört duvar daima onun hayaletiyle mi dolu olacaktı? Tek isteğim yatağıma uzanmakken aniden içimi mobilyalarımı yeniden düzenleme dürtüsü sardı. Dan'ın komodini çekip yatağı odanın ortasına, pencerenin hemen altına ittim. Böylece halıdaki silik kahve lekesini de gizlemiştim. Pek matah bir değişiklik sayılmasa da yatağın ortasına uzanıp çatı penceresine farklı bir açıdan bakarken büyük bir farklılık yarattığımı hissettim.

Q İnternette ara

🕒 Dövmə sildirme

🕒 Ucuz ve acısız dövmə sildirme

🕒 Otun etkisi ne kadar sürer?

II. BÖLÜM

"**A**nna, gitmem gerek. Tanrım, leş gibi kokuyorsun. Dan gelmeden kalk da bir duşa gir." Lottie'nin sesiyle uyandım.

"Dan mi geldi?" dedim odadaki her şeyin neden yanlış yerde olduğunu merak ederek.

"Daha gelmedi. Çocukları okula götürecek. İş seyahatim var dememiş miydin?"

"İş seyahati mi?" *Siktir. Will Havers ve Dan eve geliyor. Hayır, hayır, hayır.*

"Gecen güzel geçti mi?" diye sordu kardeşim sırtarak.

"Geç kaldığım için özür dilerim. Ethan'a ne oldu?"

"Kötü bir rüya görünce çözümümü minik bir pijama partisinde bulduk. Hiç özür dileme. Evden dışarı çıkmaya en çok ben sevindim. Neler yaptığını sonra konuşuruz. Hemen çıkmam gerek, bir müşteriyle toplantım var." Başımın üzerine bir öpücük kondururken Ethan spor kıyafetlerini bulamadığından yakınlara içeri girdi. Ethan sözünü bitirir bitirmez kızım içeri damladı ve nota kâğıtlarını kaybettiğini söyleyip yerlerini değiştirdiği için kardeşini suçladı. Başım zonkluyordu, ağzımda

iğrenç bir tat vardı, biraz su içmek için yanıp tutuşuyordum ve vicdan azabından ölecektim.

Ne duş almaya ne de bir bardak bir şey içmeye zamanım vardı. Nota kâğıtlarını bulup spor kıyafetlerini kurutucuya attıktan sonra Ethan'ın öğle yemeğini hazırlamaya koyuldum. Ekmek olmadığını fark edip çantasına bir paket kraker ve elma atmaya karar verdim ama çok geçmeden oğlumun artık elmayı sevmediğini hatırladım. Çocuklarım arasında çıkan müzik sistemiyle ilgili kavgayı çözüp dövmemi saklamak için –şu an bununla uğraşamazdım– üzerine bir bant yapıştırdıktan sonra mutfağa dönüp Jess'in dün akşama dair bir dizi sorusunu yanıtladım. “Caleb aradı. Çok tatlı biri ama çok genç. Şey... altı üzerinden dört.”

“Süt yok,” diye sızlandı Jess telefonuna sarılarak.

“En azından kahvaltıda şunu bıraksan, Jess,” dedim.

“Herkes ödevleri WhatsApp'a atıyor, bugün hangilerini teslim etmem gerektiğine bakıyorum,” dedi ondan dünyanın en saçma şeyini istemişim gibi suratıma bön bön bakarak.

“O bant ne?” diye sordu Ethan.

“Küçük bir sıyrık işte,” dedim *sweatshirt*ümün kolunu indirerek. Kapı zili imdadıma yetişti. Ağzıma neden alkol sürmemem gerektiğini bir kez daha hatırladım. Beynim bir tabak spagettiden farksızken Dan'le –bilhassa da son zamanlarda herkese tepeden baktığı ve içmeyi bıraktığı düşünüldüğünde– çocuklar hakkında konuşma fikri bile dayanılmazdı. Ne var ki kapıyı açtığımda karşımda Dan'i değil, Will'i buldum. Ceplerine soktuğu elleri ve ıslıl ıslıl, fazlasıyla dinlenmiş, sinir bozucu derecede mükemmel suratındaki kocaman gülümsemesiyle verandamda dikiliyordu.

“Günaydın!” dedi tüm neşesiyle.

“Hazır değilim,” dedim kaşlarımı çatarak. Bakışları vücuduma kaydı ve gözlerini hızlıca kırptırarak kafasını çevirdi.

Üzerimdeki kıyafetler o an kafama dank etti: kısa bir spor şortu ve yıkanmaktan iyice yıpranmış, üzerime büyük gelen bir tişört.

“Sorun değil, erken geldim,” dedi. Bir özür bile dilememişti. Will’i kapıda bırakamazdım ama onu içeri buyur edip hayatımın kaosuna birinci elden şahit olmasını da istemiyordum.

“Çocukları okula götürmem lazım.” Duraksayıp derin bir iç çekerek, “İçeri gelmek ister misin?” diye ekledim. İç çekişimden mesajı alıp arabada bekleyeceğini söylemesini umsam da bunu yapmadı. Uzun, taba rengi paltosunu çıkarıp portmantoma astıktan sonra yanımdan geçip mutfığa yöneldi.

“Jess, Ethan, bu iş arkadaşım Will,” dedim bir hırka kapıp üzerime geçirerek. Çocuklarım Will’e sanki ilk kez yetişkin bir erkek görüyormuş gibi baktı.

“Merhaba,” dedi Will onlara el sallayarak. “Kahvaltınızı böldüğüm için üzgünüm.”

Jess’in bakışları Will’le aramda gidip geldi. Aklından geçenleri adım gibi biliyordum. *Birlikte çalıştığın şu ateşli Ken bebeğinden neden şimdi haberimiz oluyor?* Gözlerimle ona, *Güzel yüzüne aldanma, tam bir baş belasıdır,* demeye çalıştım. Bir bakışa çok fazla şey sığdırmaya çalışıyordum.

“Annem akşamdan kalma,” dedi Jess.

“Akşamdan kalma falan değilim,” dedim sertçe. “Sadece yeterince dinlemedim.”

“Dün akşam bir randevuya çıktık,” diye ekledi Ethan. “Sabah mobilyaların yerlerini değiştirmesiyle uyandım. Tüm ev sallandı.”

“Tüm ev sallandı mı?” dedi Will tek kaşını kaldırarak. Gözlerindeki muzip parıltı hiç hoşuma gitmemişti.

Yüzüm utançtan kıpkırmızı kesildi. Buzdolabının kapağının ardında saklanıp olmadığını bildiğim sütü aramaya koyuldum. “Yulaf sütünü al, veganlığa çok meraklısın ya,” dedim mısır gevreğine koyması için kutuyu kızıma uzatarak. Jess yulaf sütünü incelerken içeriye bir sessizlik çöktü. Neden

asla tüm hafta yetecek kadar süt almadığıma dair söylenmeye başlayacağından endişelensem de vegan kartını oynamam işe yaramış olacaktı ki sütünü seve seve mısır gevreğinin üzerine boca etti. Ansızın çöpte bulduğum oyuncakları hatırlayınca hüngür hüngür ağlamak istedim. Her şeyi bırakıp bir an için kızımı inceledim.

“İyi misin?” dedim kolumu omzuna atıp saçlarına bir öpücük kondurarak. Kızım dönüp bana tuhaf tuhaf baktı.

“Evet, asıl sen iyi misin?” dedi başını iki yana sallayarak. Ardından havada asılı kalan kaşığını ağzına götürdü. Belli ki bu mevzuyu açmanın sırası değildi.

Onu bırakıp Nespresso makinesini suyla doldurmaya başladım. “Kahve?” diye sordum Will’e.

“Teşekkür ederim,” dedi elini hafifçe kaldırarak. *Teşekkür ederim, kahve istemiyorum*, değil de daha çok, *Zaten işin başından aşkın, bir de bununla uğraşabilecek gibi durmuyorsun*, der gibiydi. Elini kaldırmasıyla gömleğinin manşetinin iç kısmına işlenmiş WH harfleri gözüme takıldı. *Bu adamın her şeyi monogramlı mı?* Bu son derece banal bir şeydi ve kusursuz moda zevkine bir hayli ters düşüyordu.

“Sen de dergide mi çalışıyorsun?” diye sordu oğlum.

“Evet. Bir yemek köşesi yazıyordum ama son zamanlarda portföyümü güçlendirmek için farklı şeyler deneyip çeşitli roller üstleniyorum.” Gülümsemekten kendimi alamadım. Yeni yaşındaki bir çocukla iş görüşmesindeymiş gibi konuşuyordu.

“İstediğin kadar yemek yiyebiliyor musun? Nasıl kocaman bir göbeğin yok?” Will oğlumun sorusuna güldü.

Ona sert bir bakış atıp, “Ethan!” diye azarladım.

“Zor olsa da kendimi tutuyorum,” diye yanıtladı Will bir gülümsemeyle.

“Her türlü yemek konusunda uzman mısın peki?” dedi Ethan. “Mesela gözlerini bağlayıp patates yesen hepsini ayırt

edebilir misin? Ben cipsleri ayırt edebilirim, hepsini çok iyi bilirim.”

Üzerine üstünkörü fıstık ezmesi sürdüğüm ekmeğini oğluma uzattım. “Restoran eleştirmenleri daha farklı şeyler yapıyor,” diye açıkladım.

“Bunu hiç denemedim ama kendime güveniyorum,” dedi Will göğsünü kabartıp sırtını dikleştirerek.

Kahvaltı bulaşıklarını makineye atıp çalıştırırken, “Will her konuda kendine güvenir,” dedim kendimi tutamayıp.

“Burger King mi McDonalds mı daha iyi?” dedi Ethan. Will tekrar güldü. Kulaklarımı dolduran sıcak, gür ses aklıma taş şömine etrafına toplanıp Guinness birasını yudumlayan samimi İrlandalıları getirdi.

“Öyle restoranlar hakkında yazmıyor,” diye araya girdim. Ethan hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

“Burger King’e uğrayıp bir Whooper alır, ardından da McDonalds’a gidip patates kızartması ve balık burger söyledim,” dedi Will ellerini kavuşturarak. Cevabı oğlumu tatmin etmiş gibiydi.

“Kahvaltı, Ethan.” Mutfakta dört dönüp mataralarını, ödevlerini ve atıştırmalıklarını çantalarına tıktırdım. Jess artık kendi başının çaresine bakabiliyordu ama Ethan’a ayakkabılarını giymesini hatırlatmazsam okula çıplak ayak giderdi. Saçlarımı atkuyruğu yaparken Will’in “bezgin anne” yanımı en ön sıradan izlediğinin son derece farkındaydım.

İçeride gezdirdiğim bakışlarımı Will’e dikip, “Her sabahımız böyle geçmiyor,” dedim. “Hep böyle telaşlı değiliz.”

“Öyleyiz,” dedi Ethan.

“Annem geç saatlere kadar uyanık kalmaya alışkın değil,” dedi Jess yaramaz çocuğundan yakınan bir anne edasıyla. Bir an Zeek, Coco ve Jasmine’in kendilerinden başka kimsenin arkasını toplamadan, henüz yirmilerindeki zinde bedenleriyle

yeni güne uyandıklarını hayal ettim. İçim kıskançlıkla doldu. Sonra banyolarının hâlini hatırladım ve kıskançlığım uçup gitti.

“Üzgünüm,” diye tekrarladım Will’e dönerek. Ne var ki keyfi gayet yerinde görünüyordu. “Anna’nın boktan hayatı” gösterisini en ön sıradan izliyor ve ürkütücü röntgenci rolünün tadını çıkarıyordu.

“En sevdiğin renk ne?” diye sordu Ethan.

“Mavi.”

“En sevdiğin hayvan?”

“Ethan,” dedim başımı iki yana sallayarak, “onu sorguya çekmeyi kes.”

“Ayı.”

“Güzel seçim!” dedi Ethan onu başıyla onaylayarak.

“Ya senin?” dedi Will.

“Sırasıyla ördek, lemur ve armadillo. Daha önce birinci sırada armadillo vardı ama kararımı değiştirdim.”

“Anneninki ne?” diye sordu bu kez Will.

“Kedi,” diye yanıtladı Ethan, bunu çok sıkıcı buluyormuş gibi yüzünü buruşturarak.

“En sevdiği çiçek peki?”

“Şakayık,” dedi Jess. Şaşkın bakışlarım ikisi arasında gidip geldi.

Kapı çaldığında Dan’ın bir kez olsun zamanında geldiğine şükrettim.

“Günaydın,” dedi kapıyı açtığımda. Üzerine fazlasıyla dar gelen gömleğinin eteklerini kumaş pantolonuna sokmuştu ve yüzünde görmeye aşina olmadığım bir kasvet vardı.

“Çocuklar, babanız geldi!” diye bağırdım.

“İyi misin?” diye sordu Dan gözlerini kısarak.

“Neden olmayayım ki?” Burnuma fıstık ezmesi bulaştırdığımdan endişelenip yüzümü ovuşturdum. Ne var ki o bana cevap veremedi. Çocuklar yanımıza gelip montlarını ve ayak-

kabıllarını giymeye başlayınca gösterinin “evden ayrılma paniği” kısmına giriş yaptık.

“Pazar günü görüşürüz, anne,” dedi Jess.

“Seni seviyorum,” dedi oğlum belime sıkıca sarılarak. Başının üzerine öpücükler kondurdum. “Kendini bir an önce iyi hissedersin umarım.”

“Biraz bekler misiniz?” dedi Dan çocuklar kapıdan çıktığında. “Annenizle konuşmam gerek.”

Bu hiç hayra alamet değildi. “Pek doğru bir zaman değil,” dedim başımla kapıyı işaret ederek. Bu ufak hareketimin mutfakta Dan’ın bu sabahki dertlerini dinlemek istemeyen bir iş arkadaşım olduğunu anlamasını sağlayacağını umdum.

“Sabahın ikisi de pek doğru bir zaman değildi, Anna.” Sert bakışlarından acımaya benzer bir duygu geçti. “Buna alışmakta zorlandığını biliyorum ama gecenin köründe beni arayamazsın. Bu bana, benden de öte Sylvie’ye haksızlık olur.”

“Seni mi aradım?” diye sordum usulca. Hiç hatırlamıyordum. Gerçi dövme yaptırdığımı bile hatırlamadığım düşünül-
düğünde ona telefon açtığıma da şaşmamak gerekirdi.

“Üç sesli mesaj bırakmışsın, çoğunda ne dediğin anlaşıl-
mıyor bile.” Duraksayıp iç geçirerek “hayal kırıklığı” ifadesini takındı. “Zor zamanlardan geçiyorsan belki de bu kadar içme-
melisin. Çocukların seni böyle” –duraksayıp sözlerini tarttı–
“dengesiz görmesini istemezsin.”

“Dengesiz mi?” diye tekrarladım.

“Bak, seni anlıyorum ama beni ne zaman arayıp ne zaman aramaman gerektiğine dair kurallar belirlemek zorunda kalmak istemiyorum. Aramızda kısıtlamalar olmamasından gurur duyuyorum. Bunun için canımızı dışımıza takıyoruz ve iyi geçinmemiz hepimizin yararına olur.”

Ağzından çıkanları doğru mu duyuyordum? “Canımızı dışımıza takıyoruz” ve “aramızda kısıtlamalar olmaması” mı? Böyle şeyler söylediğini hiç duymamıştım. *Terapiye falan mı*

başladı? Ben ona verecek bir cevap bulamadan elini omzuma koyup eğilerek, “Bunu bir dost tavsiyesi gibi düşün. Kendini bu kadar boşlamamalısın. En büyük destekçin olmalısın.” Kalbine vurup bana yine acıma dolu gözlerle baktı. Ardından her an patlayacakmış gibi duran kumaş pantolonuyla basamakları koşarak indi.

Tepeden tırnağa titremeye başladım. Nedeni öfke mi akşamdan kalma olmam mı yoksa dövmeden kaynaklanan bir enfeksiyon mu bilmiyordum ama bir dakika boyunca her yanımda zonkladığı için kapı eşiğinde öylece kalakaldım. Elimi göğsüme koyup sakinleşmek için beş derin nefes aldım. Mutfığa döndüğümde Will yere bakıyordu. Tüm konuşmamızı duymuştu demek.

“Affedersin. Bu kadar erken geleceğini düşünmemiştim, yani...” Sözlerimin gerisini getirmedim. “Bana bir dakika ver.” Gözyaşlarımı tutmak için dişlerimi sıkarak yukarı çıktım. Saçlarımı tarayıp dün akşam sürdüğüm gözlerimin altına akmış rimelimi temizledim. Hızlıca duş alıp en sevdiğim kot pantolonumla yeşil ipek bluzumu üzerime geçirdim. Aynanın karşısına geçtiğimde hâlîm göz önüne alındığında fena görünmediğime karar verdim. Sıcak duş yüzünden yanaklarımı al al olmuştu ve gözlerim bütün gece uyumuşum gibi parlıyordu. Will’i yeterince beklettiğimi düşünerek dün akşam yemeğinden sonra hazırladığım çantamı kapıp aşağı indim.

“Hazır mısınız?” dedim. Koridorda duran Will kapıyı benim için açtı. Nezaketi bile sinirime dokunuyordu. Burası *benim* evimdi, kimsenin *benim* kapımı açmasına ihtiyacım yoktu. El âlemin *evime* gelip bana bok gibi göründüğümü söylemesine de ihtiyacım yoktu. Will başıyla yolun kenarında duran MG marka spor arabayı işaret etti. “Babamın arabasını ödünç aldım,” diye açıkladı. “Havamız olsun dedim.”

“Hoş,” dedim soğuk bir sesle. İnsanların klasik araba tutkusuna hiç akıl sır erdiremezdim. Yolda kalma ihtimalleri çok

yüksekti ve telefon şarj edecek girişleri bile yoktu ama yolcu koltuğuna oturduğumda arabanın –şeklinin, eski deri kokusunun– içimde bir macera hissi uyandırdığını inkâr edemezdim.

Bath'ın dışına uzanan ana yola çıkana kadar ikimiz de konuşmadık. Will sessizliğe ihtiyaç duyduğumu anlamış olacaktı ki havada sudan bahsetmeye yeltenmedi. Telefonumda gezinip arama geçmişimi ve gönderilmiş e-postalarımı kontrol ederek dün gece özür dilemem gereken başka bir şey yapıp yapmadığımı kontrol ettim. Gelen kutumda Amazon'dan gelmiş bir sipariş onayı vardı. Tost makinesi almıştım demek. Vay canına, sarhoş hâlime hiç güven olmuyordu.

“Konuşmak ister misin?” diye sordu Will parmaklarıyla direksiyonun üzerinde ritim tutarak.

“Ne konuda?” dedim telefonumu bırakarak.

“Ne istersen. Dün geceki randevun, küstah eski kocan, harika bahar havası. İki saatlik yolumuz olduğunu düşünürsek belki üçünü de.”

“Radyo yeter de artar,” dedim eski moda düğmeyi çevirerek. Dan'den bahsetmesi yine tepemin tasını attırmıştı. Konu aile olduğunda, eski bile olsa kimseye söz düşmezdi.

“Nasıl istersen,” dedi başını hafifçe iki yana sallayarak. Ses zonklayan başıma fazla geldiğinde radyoyu kapattım.

“Berbat bir yol arkadaşı olduğum için üzgünüm.”

Will arka koltuktaki sırt çantasını işaret etti. “Çantamı alabilir misin?” Geriye uzanıp çantayı kucağıma çektim. “Aç,” dedi. Söylediğini yaptığımda karşımda büyük bir termos ve iki teneke bardak buldum. “Kahve,” dedi. “Güzel bir kahve.”

“Her yere kendi kahvenle mi gidersin?” dedim iş yerinde de termosunun masasından eksik olmadığını hatırlayarak.

“Hayat kötü kahve içmek için çok kısa,” dedi. Termosun kapağını açtığımda içerisi enfes bir kokuyla doldu.

“Vay canına. Harika kokuyor,” dedim derin bir nefes alarak.

“Süt ister misin? Biraz süt de ısıttım. Nasıl içtiğini bilemedim.”

“Nasıl yaparsan öyle içerdim. Teşekkür ederim. Sana da bir bardak koyayım mı?”

“Benimki sütsüz olsun. Sağ ol,” dedi.

Koyu renkli sıvıyı dikkatlice fincanlara dökerken sakinleştiğimi hissettim. Will’e kızgın değildim. En azından bugün değildim. Asıl derdim kendimleydi. “Kahve için de arabayı kullandığın için de teşekkür ederim. Muhtemelen şu an direksiyon başına geçmesi gereken son insanım.”

“Rica ederim,” dedi. O arabayı sürerken ben de onu inceledim. Yüzü gerçekten de saçmalık derecesinde kusursuzdu. Kibar ama erkeksi bir burnu, sivri bir çenesi, dolgun dudakları ve gür, parlak, koyu kahverengi saçları vardı. Ensesindeki tutamlar öyle düzgündü ki ne sıklıkla berbere gittiğini merak ettim. Kendi kendine “Build Me Up Buttercup” şarkısını mırıldanmaya başladı ama çok geçmeden onu izlediğimi fark edip durdu. “Ne?” diye sordu utanmış gibi çenesini sıvazlayarak.

“Saçını bir kez bile dağınık görmedim. Hep iki dirhem bir çekirdeksin.”

“*İki dirhem bir çekirdek* miyim?” diye tekrarladı bana dönüp gözlerini kısarak. “Bana iltifat mı etmeye çalışıyorsun, Appleby?”

“Hayır. Bunu rahatsız edici buluyorum. Her gün aynısın. İşe bir kez bile yorgun, kirli sakallı ya da geç geldiğini görmedim. Gerçek bir insan olmadığından şüphelenmeye başlıyorum.”

“Değilim zaten. Bir robotum.” Elimle gülümsememi gizledim. “Beni üstüm başım dağınık ve kirli sakallı görmek istiyorsan bir sonraki seviyeye geçmen gerek.” Ne demek istediğini tam olarak anlamasam da kızardığımı hissettim. “Dün gece ne yaptığını bana anlatacak mısın?”

Ona randevumdan bahsetmeye karar verdim. Sonuçta benimkini tamamlayacak bir makale yazması gerekiyordu. “Tanış-

tığım bir garsonla randevuya çıktım. Bana yirmi yedi yaşında olduğunu söyledi ama meğer yirmi ikisine girmek üzereymiş.”

“Şoklar içerisindeyim, Appleby,” dedi bana bir bakış atarak. “Kaç yaşında olduğunu sanıyordu?”

“Otuz üç,” dedim utançtan yerin dibine girerek.

“O kadar gösteriyorsun zaten,” dedi bana bir bakış atarak. “Birlikte *mobilyaların yerlerini değiştirdiyseniz* randevunuz iyi geçmiş olmalı.”

“Öyle bir şey değildi. Gerçekten mobilyalarımın yerlerini değiştirdim. Kendi başıma.”

“Bu da bir o kadar merak uyandırıcı. Detayları alayım,” dedi. “Köşe yazının ana hatlarını belirleyebiliriz.”

Bunun üzerine Will’in leziz kahvesinden bir yudum alıp dün gece olan her şeyi anlatmaya başladım. Otlı browniyi – şok olmuş gibi yapıp şakadan beni kınadı– ve tanımadığım insanların arasında uyanmamı da atlamadım. O kafayla Dan’i arayıp sonra unuttuğumdan bahsettiğimde hâlimi anlıyormuş gibi dudağını ısırды. Sıra dövmeme geldiğinde öyle bir kahkaha krizine girdi ki arabayı kenara çekmek zorunda kaldık.

“Şuna bir bakayım,” dedi elini uzatarak. Bandı çıkarıp ona kolumu uzattım. Dövmeyi daha yakından inceleyebilmek için parmakları bileğime dolayıp kolumu nazikçe kendine çekti. Dokunuşunun tenimde bıraktığı his kolumun karıncalanmasına neden oldu. İçimi saran tuhaf hisse bakılırsa hâlâ kırılgan ve temasa duyarlı olmalıydım.

Will *cık cık*ladı. “Annen ne diyecek?”

Kaşlarımı çatıp kolumu geri çekerek koruyucu bir tavırla göğsüme koydum. *Sanırım onu beğenmesini istedim ama ben bile ne düşündüğümü bilmezken ondan bunu neden istediğimi bilmiyorum.*

“Öyleyse kendime internetten yaşlı bir kadın mı bulmalıyım? Bu haftaki yazılarımız yaş farkı hakkında mı olsun?”

“Yaşlı tanımın ne ki? Otuz beş mi?” Will soruma cevap vermedi. “Çizgiyi kaçta çekiyorsun? Yirmi üç mü?”

“Otuz üç,” dedi başını hafifçe sallayarak. Bunu zaten biliyordum. Kelly bir keresinde bana Will’in Tinder profilini göstermişti. Kendine yirmi üç ila otuz üç yaşları arasında, boyu bir yetmişden uzun ve Bath’ın altı kilometre yakınlarında yaşayan birini arıyordu.

“Bir kadının otuz dördüncü yaş gününde ne oluyor da birden bire yüzüne bakılmaz hâle geliyor?” dedim arabayı tekrar çalıştırırken.

“Senin bir yaş aralığın yok mu? Dün geceki oğlanı çok genç olduğu için reddetmedin mi?”

“Öğrencilik hayatın bambaşka bir evresi. Ayrıca on beş yaşlık bir farktan söz ediyoruz. Sen kaç yaşındasın?”

“Otuz,” dedi.

“Kendinden yedi yaşa kadar iniyorsun ama sadece üç yaşa kadar mı çıkıyorsun? Dur tahmin edeyim, boyları bir seksen, ayakkabı numaraları da kırk üç olmak zorunda?”

“Hayır ama uzun boylu kadınları tercih ediyorum. Boyum bir doksan, birine bakmak için sürekli başımı eğmek istemiyorum,” dediğinde bir kahkaha patlattım.

“Ah, kıyamam sana. Benimle konuşurken minnak boynun mu ağrıyor?” dedim bebek sesiyle.

“Oturarak konuşmak sorun değil. Ayaktayken seni öpmeye çalışsam o zaman boynum ağrıyabilirdi,” dedi. Gözlerindeki muzip parıltıya rağmen öpüşmekten bahsetmesi bakışlarımı kaçırmama neden oldu. “Yedi yaşa kadar indiğimi nereden biliyorsun?”

Enselendim. “Şu uygulamadaki profilini görmüş olabilirim,” diye itiraf ettim. Will sırtırken böyle bir hata yaptığım için kendime kızdım.

“Bak, herkesin flört konularında kendince kriterleri vardır,” dedi. “Bunu farkında olmadan ya da bile isteye yapabili-

riz. İnternette spesifik olmamız gerek, hepimiz ne aradığımızı biliyoruz sonuçta.” Başını iki yana salladı. “Sen profiline boy sınırı koymadın mı?”

“Gayet ortalama bir aralık seçtim! Bir yetmiş boyunda kaç kadın tanıyorsun?”

Bana dönüp dudaklarını büzdü ve gözlerini kendini beğenmiş bir tavırla kıstı. “Duyan de kriterlerime uymadığına bozuldun sanır, Appleby.”

“Hadi oradan. Kriterlerine uymadığım için sevinçten havalara uçuyorum,” dedim pencereye dönerek. Alaycı tavırlarının beni koltuğuma gömülüp fincanımın arkasına saklanmaya itmesi sinirimi bozuyordu.

“Senin için bir istisna yapabilirim. Boyun ağrısına değer gibisin.” Şaka yaptığını bilsem de içim bir hoş oldu. Vücudumun sözlerine böyle tepki vermesi karşısında kendi kendime küfrettim.

“Eh, seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama tipim değilsin. Zürafadan hâllice çocuklarla çıkmam,” dedim düz bir sesle. Göz göze geldiğimizde ikimiz de gülmeye başladık. Neye güldüğümüze dair en ufak bir fikrim yoktu.

“Çöpçatanlık uygulamalarının en büyük kusuru seksapelin yansıtamamak. Bu konuda da bir yazı hazırlarız belki,” dedi yola dönerek. “Seksapelin bir tanımı yoktur. Yaşla, cüsseyle ya da saç rengiyle bir ilgisi yoktur. Catherine Deneuve’un bir röportajını izlemiştim. Kadın yetmişinde olmasına rağmen seksapelle dolup taşıyordu.”

“İnsanların ilişkiye ne kadar hazır oldukları da hayatlarının neresinde olduklarıyla ölçülemez.”

“Haklısın, kalbimizin durumunu görebileceğimiz bir ekranımız yok.”

Öne eğilip parmaklarımla emniyet kemerinde ritim tutarak onunla tartışmaya hazırlandım. “Diyelim ki Catherine Deneuve’un yirmi altı yaşında güzeller güzeli bir versiyonuyla

tanıştın. Sonra? Hayatının aşkını mı yoksa şu anki hayatının aşkını mı arıyorsun?” diye sordum. İşi şakaya vursam da cevabını sahiden merak ediyordum.

“Bu zor bir soru,” dedi Will. Elini direksiyona vurup düşünürken gözlerinin kenarları kırıştı. Ellerinin ne kadar güçlü görüldüğünü fark ettim. İstese bir ananası ikiye bölebilirdi sanki. *Neden ananası ikiye böldüğünü düşünüyorum ki? Kim öyle bir şey yapar?* “Neden sordun?” dediğinde ananasları zihnimden kovmaya çalıştım.

“Uzun bir yolculuktayız ve flört hakkında birer köşe yazıyoruz,” dedim omuzlarımı silkerek. “Bir gazeteci olarak soruyorum.”

“*Bir gazeteci olarak demek,*” dedi alaycı bir ciddiyetle. “Kişiye bağlı. Tercihen durulmadan önce biraz daha yaşamak isterim. Sırf laf olsun diye biriyle sevgili olmam.” Duraksadı, şakacı tavırları uçup gitmişti. “Ama kusursuz kadının bulursan zamanlama mükemmel olmasa bile tüm planlarını bir kenara bırakırsın, değil mi?”

“*Kusursuz kadın* diye bir şey yok, Will,” dedim gözlerimi devirerek.

“*Kusursuz kadın* değil, *kusursuz kadını* dedim zaten. *Doğru kişi* ile tanışırsam diyorum işte.”

“*Doğru kişi* zırvalığına inanıyor musun gerçekten?” diye sordum.

“İnanıyorum,” dedi bana dönerek. Gözleri hiç de onluk olmayan bir masumiyetle doluydu. “Sen inanmıyor musun?”

“Peh,” deyip başımı iki yana salladım.

“Evliyken *doğru kişiye* inanıyor muydun?” dedi nazik bir sesle.

“Birinin *doğru kişi* olup olmadığına karar vermek ne kadar sürer?” dedim sorusunu duymazdan gelerek.

Bir an durup dikiz aynasına baktı. “Bir şeyin aklını başından alıp almadığını çabucak anlarsın bence. Kendi başıma

olmaktan çok mutluyum, biriyle tanışmak gibi bir arzum yok. Bu yüzden de gelecek görmediğim biriyle birkaç randevudan fazlasına çıkmam. Bu çok mu kötü bir şey?” dedi.

“Değil,” diye yanıtladım sık sık kurduğum cümleyi onun ağzından duyduğumda huzursuzca kıpırdanarak. “Kendi neslinin erkeklerinin timsalisin. Daha iyisini bulmak için karşına çıkan kadınların hepsini sola kaydırıp duruyorsun. Daima daha çekici, daha genç, daha uzun boylu, daha zeki, daha zayıf kadınlar olacaktır. Tüm o uygulamalar asla tatmin edemeyeceğin bir isteği körüklemek için yaratılıyor. Kimse aklını başından almayacak. Çıtayı bu kadar yüksek tutmak mantıksız.”

“Yaptığım şey bu değil,” dedi dişlerini sıkıp boynunu sıvazlayarak. Gözlerini önümüzdeki yoldan bir an bile ayırmadı. “Bu şüpheliğinin nedeni eski kocan mı bilmiyorum ama herkesi onun gibi sanma.” Sözleri bir tokat gibi suratıma çarparak irkilmeme neden oldu. “Seninle öyle konuşmasına izin vermemelisin.” Sesi artık daha yumuşaktı ve bana acıması öfkesinden ya da sataşmalarından çok daha betardi.

“Sanırım akşamdan kalmalığım geri döndü. Daha fazla konuşmak istemiyorum,” dedim. Çantamdan kulaklığımı çıkarıp kulağıma taktım ve yüzümü pencereye çevirdim.

“Anna—” Elimi kaldırarak onu susturdum.

“Yola odaklan da bir an önce varalım. Başım gerçekten çok ağrıyor.” Tüm enerjimi gözlerime dolan yaşları tutmaya odakladım. Ev hayatımın dramasını daima işimden ayrı tutmaya çalışmışım ve Will’in eski kocamın benimle öyle konuşmasına kulak misafiri olmasından, beni hiç olmak istemediğim bir kurban gibi görmesinden nefret ediyordum. Will’in kiminle çıkıp kiminle çıkmadığına neden bu kadar takıldığımı da anlamıyordum. Sözleri hiç de mantıksız değildi. Mükemmel kadının beklemesinden daha doğal ne olabilirdi? Bunların hiçbiri benim üzerime vazife değildi.



🔍 İnternette ara



🔍 Doğru kişiye/ruh eşine inanan insanların oranı

🔍 İnsanın birden fazla ruh eşi olur mu?

🔍 Ne kadar şüphecisiniz testi



12. BÖLÜM

Hay'e vardığımızda Will doğruca oteline sürdü. Bana nerede kalacağımı bile sormadı.

"Geldik," dedi kontağı kapatarak.

"Kendi pansiyonuma yürüyeceğim herhâlde," dedim sinirle.

"Nerede kalıyorsun?" diye sordu Will.

"Rose Hill gibi bir şeydi," dedim pansiyonun adına bakmak için telefonumu çıkararak. Kafamı tekrar kaldırdığımda Will'i yolun karşısını işaret ederken buldum.

"Karşıdan karşıya kendi başına geçebilir misin yoksa sana kapıya kadar eşlik edeyim mi?"

Ona dilimi çıkardığımda bana aynı şekilde karşılık verdi. Dudaklarımın kenarları sırtırmak istercesine seğirdi.

"Konuşmanda bol şans," dedim. Çantamı almak için arabadan indim. "Diğer katılımcıların da konuşmasına izin vermeyi unutma."

Will de inip bagajı benim için açtı. "Unutmayayım diye elime yazacağım." Duraksayıp arabasına yaslandı. "Sen de gelecek misin? Bu akşam saat sekizde. Biraz gerginim ve kalabalı-

ğın içinde bir dost yüzü görmek fena olmaz.” Şakacı bir tavırla yüzünü buruşturdu. “Tanıdık bir yüz diyelim.”

“Programım hıncahınç dolu ama bakarız,” dedim umursamazca.



Minik, şirin pansiyonuma giriş yaptıktan sonra yatağa serilmiş desenli örtünün üzerine uzanıp bakışlarımı odamda gezdirdim. Her yüzeye serilmiş danteller, televizyonu saklamak için tasarlanmış maun dolap ve süpürgelik boyunca uzanan ördek motifleriyle dört bir yanım eksantrik Britanya detaylarıyla doluydu. Yanımda biri olsa dalga geçeceğim tüm bu detaylar tek başıma kaldığımdan hüznün üzerime çökmesine neden oldu. Bir yastık alıp suratıma bastırarak yüksek sesle inledim. Will’in kiminle çıktığını neden umursuyordum? Her şeyin onun gözünde bu kadar kolay olmasını kıskanıyor muydum? Belki kriterlerine uymadığıma *sahiden* bozulmuştum. Nedeni ondan hoşlanmam değil, kadınlarla ilgili zevkinin çoğu erkekten farksız olmasıydı. Herkes gibi o da genç, doğurgan ve duygusal yükü olmayan birini arıyordu. Benim gibi birine bakacak erkek kalmamıştı. Dan yirmili yaşlarında biriyle kolayca çıkabiliyordu. Canı isterse beş çocuk daha yapabilirdi. Görünüşe göre sadece kadınların bir son kullanma tarihi vardı.

Hâlâ akşamdan kalma olmalıydım. Biriyle tanışmak bile *istemezken* neden bunları düşünüyordum ki? Birkaç konuşmaya katılıp festivalin tadını çıkaracak ve dün geceyi tamamen unuttuğum. Kolumdaki dövmeyle bakıp tekrar inledim. Araştırmalarım –Google aramam– bana dövme silme işleminin acı verici ve pahalı olduğunu göstermişti. Nasıl böyle bir aptallık yapmıştım? Eh, yine de hâlime şükretmeliydim sanırım. Kolumda Caleb’in adı da yazıyor olabilirdi.

Yataktan kalkıp pencerenin başına geçtiğimde karşıdaki oteli tüm netliğiyle görebildiğimi fark ettim. Will ikinci katta çantasını boşaltıyordu. *Kahretsin*. O beni görmeden panikle-miş bir kurbağa gibi kendimi gerisin geri yatağa attım. Ardın-dan perdeyi kapatmaya karar verip dizlerimin üzerinde tekrar pencereye süründüm. Ona baktığımı fark etmediğinden emin olmak için bir risk alıp ona son bir bakış attığımda başını el-lerinin arasına almış vaziyette yatakta oturduğunu gördüm. Üzgün görünüyordu. Nedeni ben miydim? Keyfini ben mi ka-çırmıştım? Hayır. Kimse Will'i üzemezdi. Muhtemelen araba kullanmaktan yorgun düşmüştü. Belki gerçekten de söyleşiyi sunacağı için gergindi. Perdeleri hızlıca kapattım. Kimsenin – bilhassa da iş arkadaşımın– odasını gözetlememeliydim.

Kısa bir şekerlemenin, temiz havada hızlı bir yürüyüşün ve bir kâse sıcakık tavuk çorbasının ardından aklım nihayet biraz olsun başıma geldiğinde titizlikle hazırladığım konuşma ve röportaj planımı açtım. *Bath Living* okurları yerel haberle-rimizi takdir eder, onlarla aynı topraklarda doğup büyümüş yetenekleri kutlardı. Bu yüzden festivale İngiltere'nin güney batısından katılan birkaç yazarla birer kahve randevusu ayar-lamıştım. Burada, kitapları ve okumayı seven bunca insanın arasında olmak özüme dönmüşüm gibi hissettiriyordu. Günün geri kalanı öyle hızlı geçip gitti ki Dan, Will ve kolumdaki dövme neredeyse aklıma bile gelmedi.

Akşam Will'in söyleşisine geldiğimde Dan'ın arka arkaya attığı mesajlara göz gezdirerek oturacak bir yer aradım. Jess oradaki kıyafetlerini giymeyi reddediyormuş ve Dan istediği şeyleri almak için bana uğrayacakmış. Yedek anahtarı nerede sakladığımı bildiğini ama alarmin şifresini değiştirip değiştir-mediğimi öğrenmek istiyordu. Jess son zamanlarda giydiği ti-şörtler konusunda çok seçiciydi. Hepsi bol kesim ve siyah ya da beyaz tonlarında olmalıydı. Kendini başka hiçbir şeyin içinde rahat hissetmiyordu. Kızımın kıyafetlerine kavuşmasını istesem

de Dan'ın bensiz evime gireceği düşüncesi içimi huzursuz ediyordu. Yatak odasına bir göz atıp yatağın yerini değiştirdiğimi görür müydü? Onun evine girmek için izin isteyeceğim bir senaryoyu hayal dahi edemiyordum. Yine de Jess'in konforunu kendiminkinin önünde tuttuğumdan ona yeni şifreyi gönderdim.

Will sahneye çıktığında seyircilerin uğultusu kesildi. Beyaz renkli jilet gibi gömleği, en sevdiği lacivert takım elbisesi ve yüzünden hiç eksik olmayan siyah çerçeveli gözlüğüyle "Entelektüel Ken" gibi giyinmişti. Aşına olduğum yürüyüşünü izlerken gülümsemekten kendimi alamadım. Konuşmacıları tanıtip tartışacakları konuyu açıkladı: Edebiyatta modern Shakespeare uyarlamaları. Kendinden son derece emin konuşuyordu, konu hakkında bilgili olduğu açıktı. Fakat aynı zamanda soruları diğer konuşmacılara yönlendirerek daha sessiz yazarlara da söz hakkı tanıyordu. Asıl konudan saptıklarında sözü tekrar kitaplara getiriyor ve herkesin ilgisini canlı tutacak sorular soruyordu. Uzun lafın kısası bir söyleşi yönetmek için doğmuş gibiydi.

Sohbete öyle bir kapıldım ki ne ara sona geldiğimizi anlamadım. Aslında niyetim soru cevap kısmından önce sıvışıp Will'e görünmemekti ama çok geç kalmıştım. Önümdeki dinleyicilerden biri elini kaldırdığında sandalyeme gömülmeye çalıştım ama Will'in gözlerinde beliren sevinçten beni gördüğünü anladım. Soru cevap faslı bittiğinde kendimi bir an önce çadırdan dışarı atmaya yeltendim ancak çıkış çok kalabalıktı. Nihayet kapıdan dışarı adım atmayı başardığımda doğruca Will'e tosladım.

"Gelmişsin," dedi muzaffer bir edayla. "Edebiyat dünyasını kasıp kavurmama şahit olmamaya dayanamadın, değil mi?"

"Yerimi ayırttığımda söyleşiyi senin yöneteceğinden haberim yoktu," dedim. Her yanımda sinirden gerilmişti. "İyi iş çıkardın. Aferin sana."

"İyi iş çıkardın mı? Bu kadarcık mı? İltifat kisvesine sokulmuş hakaretlerim nerede?" dedi sırtı ağırlığını bir ayağından ötekine geçirerek. Hâlâ adrenalinin etkisindeydi.

“Edebiyatın dört ağır topunun yanında kendini rezil etmedin işte. Küçük düşmedin.” Bana gözlerini kıstı. “Habire kasıklarına dokunup durdun gerçi. Ellerini nereye koyacağını bilemedin.”

“Hiç de öyle bir şey yapmadım,” dedi sesini alçaltarak. Sırıttım, şaka yaptığımı bilse de içine ufacık bir şüphe tohumu ekmiştim.

“Will, canım. Harikuladeydin!” Kafamı çevirdiğimde benim yaşlarımda, şık bir elbise ve topuklu ayakkabı giymiş bir kadının ona doğru eğilip dudaklarını yanaklarına değdirmekten Will’i öptüğünü gördüm.

“Selam,” dedi Will elini saçlarının arasından geçirerek. Kadın bana bir bakış attığında Will bizi tanıştırmak için elini kaldırdı. “Hen, bu *Bath Living*’ten iş arkadaşım Anna Appleby. Anna, bu da *City Book Review*’un editörü Henrietta Stone.”

“Merhaba,” dedim ona el sallayarak.

Kadın beni şöyle bir süzüp, “Anna Appleby, vay canına, tam da bir gazeteciye yakışır bir isim.”

“Evet. Ya da bir porno yıldızına,” diye karşılık verdim. Sözcükler ağzımdan dökülür dökülmez konuşmamızın tonunu yanlış değerlendirdiğimi anladım. *Neden öyle söyledim ki?* Biriyle tanıştıktan sonraki ilk otuz saniyede söylenmeyecek sözcükler listesi yapılırsa “porno yıldızı” en başta olurdu.

“Sanırım,” dedi Henrietta minik bir tebessümle. Will ise ağzını kapatıp öksürüyormuş gibi yaptı. “Will’i Bath’tan ayrılmaya ikna edemememin güzel sebebi sen misin yoksa?”

Will başını iki yana salladı, yanakları hafifçe kızardı. “Şey, hayır. O değil.”

“Ona editörlük teklif ettik ama Londra’ya taşınmaya yanaşmadı. Gönül meseleleri yüzünden Bath’ta kalması gerektiğini söyledi. Dön de ona bir bak! Yeteneklerini heba ediyor.” Uzanıp yanağını sıktı. “Böyle bir vücudu ve zekâyı bir arada bulmak çok zor.”

“Şimdi sırası değil,” dedi Will kadının elini itip gömleğinin yakasını düzelterek. Onu ilk kez böyle gergin görüyordum.

“Böyle fırsatlar insanın karşısına kırk yılda bir çıkar. Kariyerini her şeyin üzerinde tutmalısın.” Hâlâ bana baktığından istemsizce onu başımla onayladım. “Piyasaya ciddi ciddi dönsen seni havada kaparlar,” diye devam etti Will’in ceketini düzelterek. “Bunun gibi birkaç etkinliğe daha katıl. O çöplükte daha fazla vakit kaybetme.” Uzanıp yanağına bir öpücük kondururken Will’in arkasında tanıdığı birini gördü. “Stanley!” diye bağırarak yanımızdan apar topar uzaklaştı.

“Çöplük mü?” diye tekrarladım. Will bakışlarını kaçırıp kulak memesini çekti. Birden aklımda binbir soru belirdi ama birini bile soramadan Will’in broşürlerini imzalamasını isteyen bir çift genç kız dibimizde bitti. O kızların ricalarını nazikçe yerine getirirken bugün bana verdiği sayısız malzemeyi kullanma heyecanı ile ürperdim.

“Bir şeyler yemek ister misin?” diye sordu bana dönerek.

“Sonrasında peçetemi imzalayacak mısınız?” dedim kendimi tutamayıp. Bana pis pis baksa da seğiren dudakları dikkatimden kaçmadı. “Ee, *City Book Review*’da çalışma fırsatını neden geri çevirdiğini bana söyleyecek misin?” dedim yürümeye başladığımızda.

“Bu söyleşi işini kabul ettiğime neden bu kadar sinirlendiğini söylersen,” diye karşılık verdi. Koca adımlarına yetişmek için koşarcasına yürümem gerekiyordu. Neyse ki hâlimi fark etmiş olacaktı ki çok geçmeden adımlarını yavaşlattı.

“Sinirlenmedim.” İç geçirdim. “Sadece biri kültür ve sanat konularında yerel bir gazeteci için ofisi aradığında bana—”

“Beni istediler. Benim bir tanıdığım,” dedi düz bir sesle.

“Toplantıda birinin ofisi aradığını söylemiştin. Yalan mıydı?”

“Hayır, buna ben gönüllü oldum. Jonathan’ın başka bir iş aradığını düşünmesini istemedim sadece. Gelecekte röportaj,

spikerlik gibi şeylere ağırlık vermek istiyorum. Senin de aynı şeyi istediğini bilmiyordum.”

“İstemiyorum.” Kendimi aptal gibi hissediyor, kuyruk acısından böyle yaptığımı düşünmesini istemiyordum. “Hayatta o sahneye çıkıp senin gibi konuşamazdım. Sadece... önce köşem, şimdi de bu. Sürekli aynı noktalarda kesişiyoruz. Birimiz işten çıkarılacak olsa—”

“Gözün korkuyor. Anlıyorum,” dedi. Duraksayıp bana döndü. Ben de durup aynısını yaptım. Bakışları yüzümde gezinip dudaklarımda oyalandığında benimkiler de onunkilere takıldı. Minik bir hız treni içimde dev bir yokuştan aşağı inip daireler çiziyordu sanki. Bu tuhaf, huzursuz edici bir histi. Bakışlarımı kaçırıp tekrar yürümeye başladım.

Birkaç adım sonra tekrar konuşmaya başladım. “Küçükken çocuklarımı parka götürürdüm. Bizimle aynı sokakta oturan bir çocuk vardı, James Bailey. Ne zaman gitsek o da orada olurdu. Ethan salıncakta sallanmak istediğinde kendini oraya atardı. Kaydırağa gittiğinde ona engel olmak için tersten yukarı tırmanırdı. Tırmanma çubuklarının başına geçtiğinde demirlerin üzerine yatarı. Sen o çocuksun. James Bailey’sin.”

Will sıcacık bir kahkaha patlattı. “Hangi oyuncağı istiyorsun, Anna?” diye sordu tüm flörtözlüğüyle.

“Hadi ama, benimle flört ederek paçanı kurtaramazsın. Ne yaptığını gayet iyi biliyorsun. İşimde benden daha iyi olduğunu kanıtlamaya çalışıyorsun.”

“Öyle bir şey yapmıyorum,” dedi yumuşacık bir sesle. Kolumdaki kitaplarla dolu ağır bez çantayı alıp tüy kadar hafifmişçesine omzuna taktı.

“Kendi kitaplarımı kendim taşıyabilirim,” diye itiraz ettim.

“Bu hızla gidersek açlıktan öleceğim.” Centilmenlik yaparken bile kaba olmayı başarıyordu. Odama dönüp dışarıdan bir şeyler söyleyerek *Emily in Paris* izlemek varken onunla yemek yemeyi neden kabul etmişim bilmiyordum. Ama merakım

kabarmıştı bir kere. Bath'ı terk edemeyecek kadar âşık olduğu kişiyi bilmem gerekiyordu.



Will koyu renkli ahşap duvarları ve loş ambiyansı olan bir Tayland restoranında karar kıldı. Tavandan kırmızı kâğıt fenerler sarkıyordu ve restoranın arka duvarında bir Buda mozaïği yer alıyordu. Bizden başka birkaç kişi daha olsa da içerisi sessizdi ve garson bizi hızlıca masalardan birine yönlendirdi. Oturduğumuzda Will bana muzip bir bakış attı. “Nihayet seni yemeğe çıkarmayı başardım. Buna bir randevu diyebilir miyiz? Belki bir makale yazarız? Aynı akşamı iki ağızdan anlatırız?”

“Bu bir randevu değil. Aynı masada yemek yiyen iki iş arkadaşınız sadece,” dedim. Will hayal kırıklığına uğramış gibi yapıp yumruğunu masaya vurdu. “Hem çocuklarım seni seçmedi. İnternette de tanışmadık. Köşelerimizin temasına uymuyor.”

“Çocuklarıyla tanıştık. Garsonlardan fırsat kalırsa eminim beni de önereceklerdir.” Gözlerini üzerime dikip kaşlarını kaldırdı. Başımı iki yana sallayarak menüye döndüm. Will'in bu huyundan nefret ediyordum. Bana zerre kadar ilgi duymadığını bilsem de kendine hâkim olamayıp benimle flört ediyordu ve ben de ona karşılık verdiğim için kendimden nefret ediyordum. Bu tıpkı bir filmin arka planındaki müziğe ağlamak gibiydi. Yönetmen tarafından manipüle edildiğinizi bilseniz de içinizde kabaran duygulara engel olamıyordunuz.

“Bu yüzden mi erkenden evime damladın?” diye sordum.

“Tabii, öyle diyelim,” dedi kendi menüsüne bakarak.

“Henrietta'nın iş teklifini neden reddettiğini söyleyecek misin?”

“O sıralar Londra'ya taşınamazdım,” dedi. “Kırmızı mı beyaz mı?”

“Gönül meseleleri yüzünden Bath’ta kaldığını söyledi.”

“Meraktan çatlıyorsun, değil mi, Appleby?” dedi bana çapkın bir bakış atarak.

“Sohbet ediyoruz sadece,” diye karşılık verdim masumca omuzlarımı silkerek.

“Nedenini anlatırsam pazartesiye dek tüm ofisin dilinde olurum.”

“Olmazsın. Hay’de olan Hay’de kalır. Söz veriyorum.”

Garson bir sepet karides cipsiyle yanımıza dönüp içecek siparişlerimizi sordu. Will bir şişe kırmızı şarap söyledi. Adam yanımızdan ayrıldığında ona dönüp, “Şarap isteyip istemediğimi söylememiştim.”

“En sevdiğini sipariş ettim.”

“En sevdiğim şarabı nereden biliyorsun?”

“Ofisteki Noel partisinde söylemiştin, hafif bir pinot noir.”

Noel partisinde Will’le konuştuğumu bile hatırlamıyordum. Konudan sapıyorduk. “Hafızan iyiymiş ama yemezler. Hayatının fırsatını geri çevirmene neden olan şu büyük aşkını anlat bakalım,” dedim öne eğilip dirseklerimi masaya koyarak.

“Röportajlarını da böyle mi yapıyorsun?” dedi doğruca gözlerimin içine bakarak. “Doğruca karşındakinin üzerine atlayıp istediğini alarak?”

Yüzüm ısındı. “Göz teması ve imalar üzerimde işe yaramaz, Havers. Bundan daha fazlasına ihtiyacın var.”

“Yine de biraz işe yarıyor ama, değil mi?” dedi alt dudaklarını ısırarak. Gözlüğünü çıkarıp tabağının yanına bıraktıktan sonra bana son derece abartılı ve kışkırtıcı “yatak odası bakışları” attı. Bir kahkaha patlattım.

“İnan bana hiç yaramıyor. Caziben bana sökmez. Sadece soruma cevap vermekten kaçmaya çalışıyorsun.” Kaşları çatıldığında haneme küçük bir zafer yazıldığını hissettim. Gözlerini kırpıştırıp arkasına yaslandı.

“İyi. Madem bilmek istiyorsun, adı Maeve'di. Mr. B'de tanışmıştık,” dedi Will peçetesiyle oynayarak. “İkimiz de aynı anda *Günden Kalanlar*'ın son kopyasına uzanmıştık.”

“İyiymiş,” dedim.

“Kitabı onun almasına izin vermiştim,” diye devam etti.

“İflah olmaz bir centilmensin. Maeve yüzünden mi Londra'daki işi reddettin yani?”

“Evet.” Bir nefes alıp elini saçlarının arasından geçirdi. “Karmaşık bir mevzuydu.”

Garson şarabımızı doldurup yemek siparişimizi almak için döndüğünde hikâyesi yarım kaldı. İkimiz de karidesli *pad Thai* söyledik. “Ne kadar acı olsun?” diye sordu garson.

“Nasıl yapıyorsanız öyle olsun,” dedim ona.

“Benimki çok acı olmasın ama yanında biraz acı biber olursa çok sevinirim. Teşekkür ederim,” dedi Will menüyü adama uzatarak. Şarabımdan bir yudum aldım. Tadı enfesti.

“Beğendin mi?” dedi Will.

“Daha iyisini içmişliğim var.” Yalan söylediğimi biliyormuş gibi sırıttı. “Ne diyordun?”

“Neden bu kadar diretiyorsun?” dedi iç geçirerek.

“Meraklı biriyim.”

“Peki. Şarabı beğendiğini itiraf et, ben de sana her şeyi anlatayım.”

“Mükemmel bir şişe. Yıllardır içtiğim en güzel şarap, zevkten dilim karıncalanıyor.”

Bu seferki gülümsemesi beni etkilemek ümidiyle yüzüne kondurduğu yapmacık olanlardan değildi. Samimiydi. Krikette ilk gölünü atmış bir çocuğa benziyordu ve sevinci içimin tuhaf bir zevkle sızlamasına neden oldu.

“Önce sana ailemle ilgili birkaç arka plan bilgisi vermem gerek.”

“Arka plan bilgilerine bayılırım,” dedim ellerimi çenemin altında kavuşturarak.

“Üç erkek kardeşim var. George, Harry, ben ve en küçüğümüz Simon. Simon on yedi yaşındayken kötü bir araba kazası geçirdi. Arabayı arkadaşı kullanıyordu ve ehliyetini daha iki gün önce almıştı.” Will’in çenesi gerildi, alt dudağını dişledi. “Olayın üzerinden on sene geçti. Kardeşimin belden aşağısı şu an felçli. Sadece bedenen değil, zihinsel olarak da eskisi gibi değil.”

“Ah, çok üzıldüm,” dedim hüznle. Ne anlatacağını bilmiyordum ama böyle bir şey duymayı beklemiyordum.

“Annem ben sekiz yaşındayken öldü. Yani ailem uzun zamandır ben, babam ve kardeşlerimden ibaret.”

“Bu çok zor olmalı,” dedim biraz daha öne eğilerek. Will’le alay ettiğim, hayatı ve geçmişi hakkında varsayımlarda bulunduğum için kendimi berbat hissediyordum.”

“Circus’ta harika bir evde büyüdük. Şimdilerde biraz para ediyor ama büyük büyükbabam onu ilk satın aldığı zamanlar öyle değilmiş. Hepimiz orayı çok seviyoruz. Her bir yanı annemin anılarıyla, zevkiyle ve eşyalarıyla dolu. Ancak eski bir bina ve tekerlekli sandalyeye elverişli hâle getirilmesi kolay değil.” Bir nefes alıp kadehinin sapıyla oynadı. “Simon’ın durumunun iyiye gitmeyeceğini, hayatımızın artık böyle olacağını anladığımızda babamın aynı anda hem ona bakıp hem de evi çekip çeviremeyeceğini biliyorduk. Biraz yardım alsa da kardeşlerimle aile evimizi elimizde tutmak istiyorsak içimizden birinin Bath’ta kalıp onlara destek olması gerektiği konusunda hemfikir olduk.”

Gözlerini ovuşturdu ve gözlüğünü geri taktı. “O sıralar Bath Üniversitesi’nde okuyordum. Zaten buradaydım yani. Yirmi dört yaşma kadar başlarında duracağım konusunda anlaştık. Harry o zamana kadar Oxford’daki yüksek lisansını bitirip geri dönecekti. Dört yılda bir bu sorumluluğu değişecektik.” Bir karides cipsi alıp ikiye böldü. “Ama sonra Harry profesyo-

nel ragbi ligine seçildi. Bu en büyük hayaliydi. Ondan bundan vazgeçmesini isteyemezdim.”

“Baban ve kardeşinle kaldın yani?” dedim.

“Babam ve kardeşimle kaldım. George İsviçre’de yaşıyordu. Ona altı ay vermemi, güneybatıda iş arayacağını söyledi. Maeve’le de o sırada tanıştım.” Duraksayıp hikâyenin kalanını çözmemi bekliyormuş gibi bana baktı. “Yüksek lisansına yeni başlamıştı. George’un İsviçre’yi terk etmek istemediğini biliyordum; işinde terfi almak üzereydi. Bense sadece Maeve’in yanında olmak istiyordum. *Teen Girl*’de iyi bir işim vardı.” Yüzünü buruşturdu. “Acelemin yoktu. Babam evin üst katını Maeve’le bana vermeyi kabul etmişti.”

“Sonra ne oldu?” dedim masanın üzerine biraz daha eğilerek.

“İşler yolunda gitmedi,” dedi elini dudağına sürterek. Görünüşe göre hikâyenin tamamını öğrenemeyecektim. “Tüm hayatımı onun etrafına kurarak saflık etmiştim. İlk kez aşkı tatmıştım. Daha doğrusu, insanı tüm planlarını çöpe atmaya itecek türden bir aşkı.” Aptalın önde gideni olduğunu düşünüyormuş gibi kaşlarını çattı. İçimden elini tutup ona bunu yapan ne ilk ne son kişi olduğunu söylemek gelse de yemeklerimizle dönen garsonumuz aramıza çöken ağırlığı dağıttı. Ona teşekkür edip *noodle*ıma biraz limon sıkarken konuşmaya devam etmesini bekledim.

“Bu esnada George, İsviçreli kız arkadaşı Lena’yla evlendi. Lena hamile kaldı ama süreç sıkıntılı geçtiğinden bir doktora danıştılar. Taşınmaları için hiç uygun bir zaman değildi. Harry ragbiyi bırakacağını söylüyordu ama...” Başını iki yana salladı. “Sırf kırık kalbim yüzünden Bath’a sığamıyorum diye ondan bunu yapmasını isteyemezdim.”

“Zor bir durum,” dedim çatalımı alarak. Yemeğimiz enfes kokuyordu ve konuşmaya ara verip karnımızı doyurmaya başladık.

Will ağzındaki lokmayı bitirdiğinde sözüne devam etti. “Hırslıydım. Başvurmak istediğim işler, yaşamak istediğim yerler vardı. Tüm heyecan verici şeyler başka yerlerde, başka insanların başına geliyordu sanki.”

“Babana böyle hissettiğini söyledin mi?” dedim.

“Hayır. Ona hep Bath’ta olmaktan, onunla ve Simon’la yaşamaktan mutlu olduğumu söyledim. Ki *öyleyim*. Gerçekten. Simon’la aramızdan su sızmaz. Ama... Bath kasaba kılığına girmiş bir köy sanki.”

“Biliyorum,” dedim. Haklıydı.

“Kendime acıyamam.” Masada duran kadehinin sapını çevirdi. “Bath benim yuvam. Gitsem bile muhtemelen eninde sonunda buraya geri dönerdim ama şu an kendimi kanatları kesilmiş bir kuş gibi hissediyorum. Yuvadın uçmaya fırsatım bile olmadı.” Kadehini bırakıp hikâyesinin daha ne kadarını bana anlatacağını tartıyor gibi bakışlarını üzerime dikti. “Şimdi işler yine değişti. George ve Lena buraya taşıyor. Harry de dönüyor. Bath’ın on beş yaş altı takımına koçluk yapacak.” Duraksayıp bana baktı. “Nihayet istediğim yere gitmekte özgürüm.”

“Gidiyorsun yani?” dedim anlamlandıramadığım bir hayal kırıklığıyla. Mesleki açıdan bakıldığında Will’in gitmesi yararına olurdu. En azından işten çıkarılma ihtimalim azalırdı.

“Bilmiyorum.” Elini saçlarının arasından geçirdi. “Bunu düşündüğüm için bile kendimi çok suçlu hissediyorum. Simon en yakın arkadaşım; bensiz yapamaz. Taşınırsam helak olur.”

“Sırf onun için kalamazsın,” dedim.

“Etrafa haber yaymaya başladım, ne çıkacak göreceğiz.” Kirpiklerinin arasından bana baktı. “Portföyümü bu yüzden genişletmeye çalışıyorum. Tecrübem tek konu üzerine, bağlantılarım iki elin parmağını geçmez.” Bir an için yüzünde bir endişe belirdi. “Bunları kimseye anlatmayacağımı umuyorum, Appleby.”

“Dedim ya, Hay’de olan Hay’de kalır.” Dudaklarımın hayali fermuarını çektim.

“Gitmeme en çok sen sevinirsin. Parktaki tüm oyuncaklar sana kalır,” dedi kadehini bana kaldırıyormuş gibi yaparak.

“İyi ama yazım yanlışlarım ve imla hatalarımla ilgili istenmeyen yorumları kim yapacak?”

“Bana e-posta gönderebilirsin.” Göz göze gelip gülümstedik. Sadece bu konuşma bile onu çok daha iyi anlamama yardımcı olmuştu. Hırsının nereden geldiğini, ciddi bir ilişkiden neden kaçındığını artık biliyordum. Karşımda yıllardır çevresindeki herkesi kendinden önce düşünmüş, annesiz büyümüş bir çocuk görüyordum ve bu, ona duyduğum tüm düşmanlığın uçup gitmesine neden olmuştu. Will’in çubuklarını tekrar eline almasını izlerken ne harika bir sofrada adabı olduğunu fark ettim. Hoş bir yemek arkadaşıydı. Oturduğumuzdan beri saatime bir kez bile bakmamıştım. Belki de yeni insanlarla vakit geçirme konusunda biraz fazla çekingenlik ediyordum. Doğru yetişkin arkadaşlıklarından alınan zevkin tadı başkaydı. Uzun zamandır içimi ele geçirmiş gerginliğin bu akşam biraz olsun gevşediğini hissediyordum.

“İyi bir kardeş ve evlatsın. Umarım ailen kıymetini biliyordur,” dedim en sonunda masanın üzerine uzanıp elini tutarak. Dalgın görünüyordu. Ukala sırtışıların ve özgüveninin yerinde yeller esiyordu. Delici yeşil gözleri koyu renkli gür kirpiklerinin ardına gizlenmişti.

“Başka şeylerden konuşalım,” dedi elini çekip gözlüğünü tekrar çıkararak. “Sanırım hiç kimseye kendimden bu kadar bahsetmemiştim.” Bana muzip, biraz hüzünlü bir bakış attı. Çok sevimliydi.

“Demek kafede söylediklerin doğruymuş,” dedim yapbozun kayıp parçasını az önce bulmuşum gibi ellerimi masaya vurarak.

“Yine birbirimizi kızdırdığımız, bana tahammül edemiyormuşsun gibi pis pis baktığın zamana dönebilir miyiz? Bana acıyan gözlerle bakmana dayanamıyorum, Appleby.”

“Peki,” dedim. Masaya bıraktığı gözlüğünü alıp kendi yüzüme taktım. Üzerime hamle yapsa da sandalyemi geriye itip ondan kaçtım. Etrafıma baktığımda her şeyi tüm netliğiyle görebildiğimi fark ettim. Camlar numarasızdı. “Biliyordum! Sırf zeki görünmek için gözlük takıyorsun!”

Will’in suratı kıpkırmızı oldu. Onu gafil avlamıştım, tüm ağırbaşlılığı uçup gitmişti.

“Birinin bu kadar kızardığını hiç görmemiştim,” diyerek gözlüğünü ona geri verdim.

Yüzü domates gibi olmuştu. Başını iki yana sallasa da dudaklarının kenarlarının belli belirsiz kıvrıldığı gözümünden kaçmadı. Kendini tutmayı başardı. “Bunu koşa koşa herkese yetiştireceksin, değil mi?”

“Hayır. Sırrın benimle güvende. Gösterişçiliğinin sonu olmadığını benden başka kimse bilmeyecek,” dedim keyifle.

“Gösterişçilikten değil,” dedi gözlüğünü takarak. “Tam olarak değil yani. Eskiden gözüm bozuktu, sonra lazer ameliyatı oldum ve... Biliyorum, çok saçma ama bir yanım gözlük takmayı, dünyayla aramda bir bariyer olmasını özlüyordu. Bir de gözlüksüzken çok genç görünüyorum. İnsanlar beni ciddiye almı—”

“Zavallı, Will. Temiz yüzlü ve yakışıklı olmak ne zor şey,” dedim bebek sesiyle. Uzanıp yanaklarını sıktım.

Başını geriye çekip bana gözlerini kıstı ve gözlüğünü çıkarıp tekrar bana taktı. “Yakıştı.” Parmakları yanağıma süründüğünde içim bir hoş oldu. Sanki aynısını o da hissetmiş gibi parmaklarını açıp kapattı.

Arkasına yaslanıp, “Sıra sende. Söyle bakalım, şu yirmi iki yaşındaki delikanlıyla tekrar görüşecek misin?” Bu kez kızarma sırası bendeydi. Neyse ki yüzümde ardına saklanabileceğim bir

gözlük vardı. “Hayatında biri olursa yüzün biraz güler belki, Appleby.” Abartılı bir tavırla bana göz kırptı. Nedeni içtiğim şarap mıydı yoksa bana kendisi hakkında çok şey anlatmış olması mıydı bilmiyordum ama ben de ona karşı dürüst olmak istiyordum.

“Hayatımda biri olmayacak.” Duraksadım. “Caleb çekici ve eğlenceliydi. Sanırım benden hoşlanıyordu. Gecenin bir noktasında istesem...” Sözümü yarım bıraktım.

“Onu öpebilir miydin?”

Başım la onayladım. “Belki öpmeliydim. Ânı yaşamalıydim. Ama bu...” Yine tereddüt edip duraksadım.

“Ne?” dedi. “Ama ne?”

Omuzlarımı silktim.

“Söyle hadi,” dedi masanın altından ayağımı dürterek. *Neden flörtleşiyormuşuz gibi hissediyorum? Kim kime iş atıyor?*

“O çekimi hissetmedim. Dudaklarına yapışmak zorundaymışım gibi gelmedi,” dedim. Gözlerimin içine baktığında midem düğümlendi, bakışlarımı kaçırmam gerekti. “Kulağa saçma geliyor.”

“Hayır. Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum,” dediğinde bir şeyler değişti. Aramızdaki hava bir istiridye yavaşça açılıyormuş gibi çıtırdadı. Will boğazını temizledi. “Bu işe nasıl başladın? Başından beri *Bath Living*’te gazeteci olmayı mı hayal ediyordun?”

“Hayır ama yirmi beş yaşında anne olmayı planlamamıştım. Kim olduğumu ya da ne yapmak istediğimi çözmeye fırsat bulamadan çocuğumu kucağıma aldım. Haber gazeteciliği yüksek lisansı yapmıştım. Bölümümü çok seviyordum. Kamera kullanmayı, video düzenlemeyi, haber yazmayı öğrendim. Sonra Al Jazeera’nin staj programına başvurdum. Çok rağbet gören bir programdı ve çok fazla seyahat etmem gerekecekti. Kabul edilirse Dan işini bırakıp bana eşlik edeceğine söz verdi.”

“Kabul edilmedin mi?”

“Edildim. Ama sonra hamile olduğumu öğrendim.” Bir an sessiz kaldım. “Birden Dan’ın işini bırakıp benimle Doha’ya gelmesi gözüme pek mantıklı görünmedi.”

“Ah, anladım.”

“Çocuklar küçükken Dan’ın kariyerine ağırlık vermesi mantıklıydı. İşe dönmeye karar verdiğimde çok uzun zamandır piyasadan uzaktım. Dünyadan haberim yoktu, teknoloji çok ilerlemişti. Bir dergiye girmek çok daha kolaydı.”

“Eh, harika bir yazarsın. Bu konuda bir yeteneğin olduğu açık,” dedi Will.

“Yazım yanlışlarımı saymazsak,” dedim. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılırken kulak memesini ovuşturdu.

“Aslında *Bath Living*’e başvurmamın nedenlerinden biri de senin yazılarındı.”

“Ne?” dedim şaşkınlıkla. Will bakışlarını masaya dikip çatalıyla oynamaya başladı.

“O zamanlar derginin sadece evler ve iç mekânlarla ilgili olduğunu sanıyordum. Sonra oyun yazarı Lucy Prebble’la yaptığın röportajı okudum. Soruların o kadar detaylı ve iyi araştırılmıştı ki. Derginin yazmak istediğim türden yazılara da kucak açacağını düşündüm.”

Dumur olmuşum, öylece Will’in suratına bakıyordum.

“İltifat kabul etmeyi hiç bilmiyorsun, değil mi, Appleby?” dedi. “İş dışında ne yaparsın? Nelerden hoşlanırsın?”

Yine şu hobi sorusu. Dünyadaki her insanın bir hobisi olmak zorunda mı? Buna, “Merhaba, ben Anna. Tığla bir şeyler örmeyi ve kürek sörfü yapmayı seviyorum,” gibi bir cevap vermedikçe herkes beni bir bilgisayar oyunundaki basmakalıp karakter gibi mi görecektir?

“Bu sabah hayatıma tanık oldun. Günümün büyük kısmı öyle geçiyor,” dedim zoraki bir gülümsemeyle.

“Kendin için yaptığın bir şey olmalı?” diye üsteledi.

Kafamı çalıştırdım. Kendim için yaptığım bir şey olmaydı. “Ethan’a hamileyken heykeltıraş kursuna gitmiştim. Pek iyi sayılmazdım ama kendimi kaptırıp hiçbir şey düşünmemeyi çok seviyordum.”

“Neden bıraktın?” dedi.

“Zor geçiniyorduk. Dan *lüks hobime* ayıracak paramız olmadığı düşünüyordu.”

“Peki ya şimdi?” dedi Will.

“Belki şimdi de bunu bir lüks olarak gören benimdir.”

“Belki biraz lüksü hak ediyorsundur.”

Will’in ilgisi baş döndürücüydü. Kendimizi konuşmaya öyle bir kaptırdık ki restoranda sadece bizim kaldığımızı fark etmedik.

“Hesabı alsak iyi olacak,” dedim garsona işaret ederek.

“Hemen gitme. Benimle bir kadeh daha iç,” dedi. “Yolun karşısında ahşap kirişler ve birbiriyle uyumsuz mobilyalarla dolu bir bar var.”

“Bilmiyorum,” dedim başımı iki yana sallayarak. Aramızdaki bu dostane ilişki, gözüme düşmancıl tavırlarımızdan çok daha tehlikeli görünüyordu.

“Harika. Kabul etmene sevindim,” dedi gülümseyip ayağa kalkarak.

Nedense ona itiraz etmedim. Belki içtiğim yarım şişe şaraptan belki de çok iyi vakit geçirdiğimdendi ama o fareli köyün kavalcısı, ben de büyülenmiş vaziyette peşine takılmış minik faresiydim.

Rahat bir köşeye kurulup kırmızı şarabımızı içmeye başladığımızda gözlüklerini çıkarıp bir kenara koydum.

“Zeki görünmek için ona ihtiyacın yok. Ağzını açtığın an herkes bunu anlıyor zaten.”

“Anna Appleby, bana iltifat mı ettin sen?” dedi üzerime eğilerek.

“Bugünü aklına kazısan iyi edersin. Bu ilk ve sondu.”

Biraz daha yakınıma eğildi, masanın üzerindeki ellerimiz birbirine değiyordu. Hava beklentiyle ağırlaştı. Kokusu Noel sabahını ve temiz çarşafı andırıyordu, tek kelimeyle mükemmeldi. *Beni öpecek mi?* Başımı hafifçe geriye eğdim. Bu korkunç bir fikirdi, aramızdaki *her şeyi* değiştirecekti.

“Benimle oyun mu oynuyorsun?” diye sordum usulca. Yüzlerimiz arasında sadece birkaç santim vardı.

“Hayır. Sen benimle oyun mu oynuyorsun?” diye fısıldadı. Serçe parmağıyla elimin yanını okşadığında şimşek çarpmışa döndüm. Gözleri yüzümde gezindi, hissettiğim her şeyi görebildiğinden emindim.

“Odalarımıza dönsek iyi olacak,” dedim elimi çekerek.

“Muhtemelen,” dedi arkasına yaslanarak. Yüzünde belli belirsiz bir hayal kırıklığı vardı. Nedeni neydi? Aynı şeyi o da hissetmiş miydi yoksa sadece ilk havlu atan taraf olmak mı istemiyordu?



Pansiyonumun güvenli duvarları arasına döndüğümde bir fincan çayın aklımı başıma getireceğini umarak biraz su kaynattım. Will Havers’tan nefret etmek yerine onu öpmek istediğim bir alternatif evrene geçiş yapmıştım. Onca insan arasından bula bula ansızın onu çekici bulmaya başlamıştım. Ofiste ona hülyalı hülyalı bakan diğer kızlardan biri olacaktım. Bu kabul edilemezdi. Gözümü ertesi güne açtığımda her şeyin normale döneceğini umuyordum. Tanrı’ya şükür ki aklımı yanında kalacak kadar kaçırmamıştım.

Perdelerin arasındaki boşluktan içeriye parlak ay ışığı sızıyordu. Pencereye yürüyüp berrak geceyi izlerken gözüm yolun karşısına kaydı. Will’in ışığı açıktı. İçeride baksırıyla dolaşıyordu ve şaşırtıcı derece yapılı vücuduyla girintili çıkıntılı kol kasları olduğum yerden tüm netliğiyle seçiliyordu. Ona sadece

bir anlığına, bir saniyeliğine bakıp gözlerimi kaçırdım. Ne var ki tam da o sırada gözleri benim penceremi buldu. *Siktir*. Benim odamın ışığı da açıktı. Beni görmüş müydü?

Pencerenin başından uzaklaşıp yere çömelerek perdeyi elimden geldiğince kapatmaya çalıştım. Hay'de onca otel odası varken bula bula doğruca onun kaldığı odaya bakanı bulmuştum. Telefonumdan bir bildirim sesi yükseldi.

Will Havers

Neye bakıyorsun?

Tanrım. Tanrım. Hayır, onu görmezden gelemezdim. Bir cevap vermek zorundaydım. Ne diyecektim.

Anna Appleby

Bu gece dolunay var. Çok etkileyici.

Ekranımın altında Will'in bir şeyler yazdığını gösteren işaret belirdi. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Aynı anda hem bunun olmasını hem de olmamasını diliyordum. Bu şey artık her neyse.

Will Havers

Pencerenin başına dön de yerini göster. Göremiyorum.

Perdeyi açıp absürt bir hareketle ayı işaret ettim. O da kendi penceresinin başına geçmişti. Üzerinde hâlâ sadece baksırı vardı ve doğruca bana bakıyordu. Tanrım vücudu inanılmazdı. Yutkundum. Will başını telefonuna eğdi.

Will Havers

Üstüm ay izleme buluşmamız için biraz
sönük kaldı sanırım.

Anna Appleby

Eminim ay bunu mazur görecektir.

Will Havers

Ya ben üzerime bir şeyler geçireceğim ya da
sen bir şeyler çıkaracaksın.

Tekrar bana dönüp çenesini kaldırarak bana meydan okudu. Gecenin başından beri zorladığımız sınırı aştığı için onu azarlayıp buna bir son verebilirdim. Fakat içimdeki kıpırtı öncekinden bile beter şekilde geri dönmüştü. Ateşle oynamanın heyecanı. Hem de bir yığın havai fişegın yanında. Üzerine fazla düşünmeden boştaki elimle gömleğimin düğmelerini açtım. Omuzlarımdan aşağı iterek sütyenimi ortaya çıkardım ve kumaşın yere düşmesine izin verdim. Will bir elini pencerenin çerçevesine yaslayıp öteki eliyle mesajını yazdı.

Nefes sesim kulaklarımda çınliyordu.

Will Havers

Ay artık o kadar da ilgimi çekmiyor.

Sadece sana bakmak istiyorum.

Yazdıklarını okuduğumda hafifçe sendeledim, dizlerimin bağı çözülecek gibi oldu. Pervazdan destek alarak tekrar ona baktım. Cevabımı bekliyordu. Şimdi ne yapacaktım? Buna hazırlıklı olduğum tek senaryo yoktu. Etrafta kimsecikler olmasa

da ezkaza birisi geçip başını yukarı kaldırsa pencerenin önünde sütyenimle durduğumu görebilirdi. Geçmek bilmeyen bir süre boyunca öylece birbirimize baktık. Ne hareket ettik ne de telefonlarımıza uzandık. İkimiz de diğerinin havluyu önce atmasını bekliyorduk.

Will Havers

Manzaramı bozan bir şey var.

Anna Appleby

Öyle mi?

Will Havers

Eteğin.

Başımı iki yana salladım. Daha fazla soyunmaya niyetim yoktu ama caddenin karşısından sırtıttığını görebiliyordum ve aramızdaki mesafe bana cesaret veriyor, kendimi dünyanın en seksi kadınıymış gibi hissetmemi sağlıyordu. Bir kez daha üzerine fazla kafa yormadan eteğimin fermuarını açıp ayaklarımın dibine düşmesine müsaade ettim. Pencerenin başında iç çamaşırlarımla dururken bu özgüveni nereden bulduğumu ben de bilmiyordum. Etrafa bir göz gezdirip yolun hâlâ boş olduğundan emin oldum. Will avucunu pencereye yasladı.

Will Havers

Şimdi oldu.

Anna Appleby

Yatsam iyi olacak.

Will Havers

Sakin cüret etme.

Başımı iki yana salladım ve dünyanın en olağan şeyini yapıyormuşuz gibi ona hafifçe el salladım. Perdeyi kavrayıp duraksadım. Will de aynısını yaptı. Bir oyun oynuyorduk sanki. Güldüğünü fark ettim. Perdeyi etrafıma sarıp sütyenimi çıkardım ve görebilmesi için havaya kaldırdıktan sonra yere attım. Bu utanmazlık nereden çıkmıştı böyle? Telefonumdan bir bildirim sesi daha yükseldi.

Will Havers

Çabuk buraya gel.

Kolumla memelerimi kapatarak söylediğini yaptım. Ona bir öpücük atıp yatağa döndüm. Yüreğim ağzımda atıyor, her yanımla karıncalanıyordu. Heyecandan kıkır kıkır gülüyordum. Bu enfes his her yanımla sardı. Uzun zamandır kayıp olan esasını bulmuş bir cadı gibiydim. Bunu hâlâ yapabiliyordum. Biriyle flört edebiliyor, birini arzulayabiliyor, eski eş ve bir anneden fazlası olabiliyordum.

Anna Appleby

Gösteri sona erdi. Üzgünüm.

Will Havers

Bir umut tekrarını beklemeli miyim?

Anna Appleby

İyi geceler, Will.

Will Havers

Beni öldürüyorsun, Appleby.

Yatağымda yatarken bedenim bu yeni hisle uğulduyordu. Uzun zamandır unutulmuş bir yanımla kış uykusundan uyanıyor, gözünü yepyeni ihtimallerle dolu bahara açıyordu. Bu harika bir duyuydu.

Q İnternette ara



🕒 Hay sokaklarında kamera var mı?

🕒 Rose Hill Pansiyonu'nun dışında kamera var mı?

🕒 Pencerenin önünde soyunmak suç mu yoksa sadece ayıp mı?

13. BÖLÜM

Ertesi sabah uyandığımda dün yaşanan her şey gözüme bir hayal gibi göründü. Dönüp yatağı tekmeleyerek Will'le gerçekten mesajlaştığımızı kendime kanıtlamak için telefonumu kontrol ettim. Hiçbiri hayal değildi. Aramızda ay temalı, yarı çıplak, gerçeküstü bir flörtleşme geçmişti. Dünden kalan heyecanımın yanına artık ufak bir pişmanlık da eklenmişti. Sırtüstü dönüp tiz bir çığlık atarak döşeği yumrukladım. Şimdi ne olacaktı? Will bu konuyu açacak mıydı? Aramızda bir tuhafılık olacak mıydı? Belki bu gece... *Hayır, olmaz.* Şu an bunu düşünemezdim yoksa hiçbir şeye odaklanamayacaktım. Kendimi bir arkadaşımın babası ya da okulun bahçıvanı gibi yakışık almayan birine tutulmuş bir genç kız gibi hissediyordum. Biri öğrenecek diye ödüm kopuyordu.

Kafamı dağıtmak için kendimi uzun zamandır ihmal ettiğim kişisel bakımına verdim. Duş alıp her yanıma tıraş ettim. Ardından vücudumu tepeden tırnağa nemlendirip saçlarımı yaptım. Kendimi güzel hissetmek için bunlara ihtiyacım olmadığının ve vücut kıllarına dair cinsiyetçi beklentilere uymaya

çalışarak ataerkilliği desteklediğimin farkındaydım ama siyah kotumu pürüzsüz bacaklarıma geçirip ayağıma nedense çantama koyduğum dore topuklularımı giyerken yıllardır olmadığı kadar kendim gibi hissediyordum. Kafamı ileri geri atıp uzun, koyu renkli saçlarımı kabarttıktan sonra aynanın karşısında geçtiğimde gördüğüm kadın hoşuma gitti.

Pansiyonumdan çıkıp festival alanına yürürken iç çamaşırı satan bir butiğin önünden geçtim. *Saçmalıyorsun, iç çamaşırına ihtiyacın yok. Bir el mini golf oynayıp yepyeni bir golf seti almazsın.* Ne olduğunu bile anlamadan kendimi elimde üç farklı dantel külot ve sütyen takımıyla buldum. Deneme kabinine geçip soyunduğumda üzerimdeki sütyenin ne kadar kasvetli, külotumunsa ne denli demode olduğunu fark edip utandım. *Bunu bir başkası için yapmıyorum,* diye teskin ettim kendimi. *Hepsini kendim için deniyorum. Yeni iç çamaşırlarına ihtiyacım vardı zaten. Konunun Will'le en ufak bir ilgisi yok.*

Will'in sessizliği işkenceden farksız olsa da kasada ödeme yapmak üzereyken telefonuma bir mesaj geldi.

Will Havers

Günaydın, Appleby.

Ekranımda adını görünce bir ergen gibi aptal aptal sıırıttım. Ay ışığının altındaki yarı çıplak hâlini hatırladığımda bacaklarımın arasına bir sıcaklık hücum etti. Ya beni odasına davet ederse? Gider miydim?

Anna Appleby

Günaydın...

Will Havers

Bir işim çıktı. Bu akşam dönmem gerek. Üzgünüm. Eve dönmek için arabamı sana bıraksam olur mu? Anahtarı pansiyona veririm.

BİZ ŞİMDİ NEYİZ?

Üzerime çöken hayal kırıklığı ağırdı. Sabahtan beri kar-
nımda uçuşan kelebekler birden ölmüştü sanki. Ne var ki hayal
kırıklığım yerini hızla öfkeye bıraktı. Hayal kırıklığına uğra-
dığım, süslenip püslendiğim ve yeni iç çamaşırları aldığım için
kendime kızdım. Ne aptaldım. Elbette dün akşam Will için
önemsizdi. Muhtemelen böyle şeyleri sürekli yapıyordu. Bense
yalnızca iki erkeğin karşısında soyunmuştum.

Anna Appleby

Olur. İyi misin?

Will Havers

Bir şey yok. Sadece bir yere gitmem
gerekıyor ve bir arkadaşım beni bırakmayı
teklif etti. Seni ortada bırakmak istemedim.

Üstünkörü açıklamasına şaşırmıştım. Kardeşi ya da bir iş
fırsatıyla mı alakalıydı? Dün geceki konuşmamızın ardından
özel hayatını tekrar bir sır gibi saklamaya başlamıştı sanki.

“Onları alacak mısınız?” dedi kasiyer elimdeki takıma uza-
narak.

“Evet, evet alacağım,” dedim elimden gelen en neşeli se-
simle. Kimsenin görmeyecek olması güzel bir iç çamaşırını hak
etmediğim anlamına gelmezdi. Kendimi iyi hissetmem bile
başlı başına yeterliydi. Mağazadan çıktıktan sonra röportaj-
larıma elimde torbayla gitmemek için pansiyonuma uğramaya
karar verdim. Sokağa döner dönmez kaldırımda Will’i gördüm.
Arabasının anahtarını resepsiyona bırakmış olmalıydı. Bir şey
ona seslenmeme engel oldu, yüz yüze gelsek ona ne diyecek-
tim bilmiyordum. Tam da bu sırada gözüme başka biri ilişti:
güzel, uzun boylu, sarışın bir kadın. Kapısı açık bir Audi’nin
başında onu bekliyordu.

Will yolcu tarafına geçerken şakalaşıp gülüştüler. Ardından kadın direksiyona geçti. Onu gideceği yere bırakmayı teklif eden “arkadaş” buydu demek. Tesadüf bu ya, tam da onun tipi bir kadındı. Midem nahoş bir hisle kasıldı. *Kendimi rezil rüsva ettim*. Uzun zamandır kimseden hoşlanmamıştım. Birine tutulduğunda insanın kendini hayal kırıklığına hazırlaması gerektiğini unutmuştum.

Sokağın ilerisine kaçıp bir posta kutusunun arkasına saklanarak gitmelerini bekledim. Yere çömelmiş vaziyette onlara yakalanmamaya çalışırken geçmişten kalma utanç verici bir anı zihnimde su yüzüne çıktı. Dan’le sönükleşen seks hayatımızı canlandırmak için gösterdiğim son çaba. Oturma odasını mumlarla donatıp çocukları Lottie’ye göndermiş, onu kırmızı ipek geceliğimle karşılamıştım. Bana şöyle bir bakış atıp mumlarla evi yakacağımı söylemişti.

Kafamı dışarı uzattığımda arabanın gittiğini gördüm. Karşıya geçip pansiyona yöneldim. Pekâlâ yeni kural: Bundan böyle Will’le flört etmek yok. Göz temaslarına, kırık kalbine ve trajik aile hikâyelerine artık kanmayacaktım. Şükürler olsun ki işler daha da ileri gitmeden bardan kalkmıştım.

Torbayı odama bıraktıktan sonra festivalin geri kalanının tadını çıkarmaya çalıştım. Fakat bir etkinlikten ötekine giderken olmam gereken yerden kilometrelerce uzakta olduğum hissini üzerimden bir türlü atamadım. Jess bana sıkıldığını ima eden birkaç selfie gönderirken Ethan, Dan’in telefonundan bana neler yaptığımı soran bir mesaj attı. Aylardır bu hafta sonunu iple çekmiştim ve şimdi, tam da isteğime kavuşmuşken, evde çocuklarımın yanında olmak istiyordum.



Pazar günü eve dönerken insanların klasik araba düşkünlüğünü nihayet anladım. Yolda giderken neredeyse motorun tadını alı-

BİZ ŞİMDİ NEYİZ?

yor, şanzımanı avucumda hissediyordum. Otoyola çıktığımda sürat denemesi yapmamak için kendimi tutmam gerekti. Dan'ın çocukları getirmesine yarım saat kala eve vardım. Çantamı boşalttım ve Lottie ya da Jess'in minik alışverişimi fark etmemesi için yeni iç çamaşırlarımı çekmecemin en arkasına sakladım. Ardından Will'e bir mesaj attım.

Anna Appleby

Arabamı ne yapayım?

Cevabı birkaç dakika sonra geldi.

Will Havers

Evin önüne park et. Yarın alırım. Teşekkürler.

Cevabı oldukça resmî ve soğuktu. Bir şey mi olmuştu? Sarhoş kafayla benimle flört ettiğine pişman mıydı? Ayıldığında bunun düşüncesinden bile tiksiniş miydi?

Çocuklar geldiğinde Ethan kapıdan içeri girer girmez üzerime atladı. Jess ise yanımdan geçip giderek odasına çıktı. Bunları beni özlediklerine yordum. Dan, Jess'e gözlerini devirdi. "Tam bir ergen oldu çıktı, kafasını telefonundan kaldırmıyor," diye söylendi. "Sylvie ruh hâli değişimleri için ona kedi otu ve passiflora vermemiz gerektiğini söylüyor."

"Bunu bir doktor mu söyledi yoksa *Taht Oyunları* mı izlediniz?"

Dan bana sert bir bakış attı. "Sylvie böyle şeylerden anlıyor. Bitkisel tıp üzerine dersler almış. Denesek ne kaybederiz, Anna? Son zamanlarda Jess hiç eğlenceli değil."

"Jess bizi eğlendirmek zorunda değil. O bir palyaço mu?"

Dan yüzünü ovuşturdu. Yorgun görünüyordu. "Birkaç haftalığına çocukları alamayacağım. Sylvie'nin ailesi İsveç'ten zi-

yaretimize geliyor. Detayları sana mesaj atarım. Bir de Ethan ödevini yapmadı.” Birden arkasını dönüp mektuplarımı karıştırmaya başladı. “NatWest’ten mektup aldın mı? Yeni bir kart okuyucu gelecekti.”

“Postalarını kendi adresine yönlendirmelisin,” dedim. Ödev konusu sinirimi bozmuştu. Dan, Ethan’ın ödevlerini koydukları uygulamanın şifresini biliyordu. Telefonundan her şeye kolayca erişebilirdi.

“Biliyorum, biliyorum. Tanrım,” diye inledi. Onunla sadece dört dakika geçirmiş olmama rağmen kortizol seviyem tavan yapmıştı. Aradığını bulamayınca bana bir şey söylemek istiyormuş da son anda vazgeçmiş gibi tuhaf bir bakış attı.

“Ne?” diye sordum sertçe.

“Sadece güzel görüldüğünü söyleyecektim. Saçını mı değiştirdin?”

Bir bu eksikti. Kapının önündeki sözlerini ciddiye aldığımı düşünüyordu. Omuzlarımı silktiğimde bana gözlerini devirdi. Tam gidiyordu ki duraksayıp verandamın basamaklarının başına geri döndü. “Sylvie seninle tanışmak istiyor. Seni akşam yemeğine davet ediyor.”

“Ah,” dedim şaşkınlıkla. Gafil avlanmıştım.

“Telefonla konuşmamızı tuhaf buluyor. Aramızdaki bu –parmağıyla ikimizi işaret etti– ‘lojistiği anlamlandıramıyor.’” Ah. “Gecenin köründe araman hiç yardımcı olmadı, Anna.” Bıkkınca iç geçirdi. “Sanırım seninle yüz yüze tanışırsa kendini daha iyi hissedecek. Ne diyorsun, gelecek misin?”

Benimle yüz yüze tanışırsa kendini daha mı iyi hissedecek? Neden? Yorgun bir ihtiyar olduğumu görünce Dan’ın bana karşı en ufak bir duygusu kalmadığından emin mi olacak?

“Tabii, günü bana mesaj atarsın,” dedim.

Beni başıyla onaylayıp gitti. Neden direkt evet demiştim ki? Düşüneceğimi söyleyebilirdim. Bir kenara oturup Sylvie’nin

eski kocamla evcilik oynamasını izlemek istemiyordum. Şimdi bu eziyetten kaçmak için bir bahane bulmam gerekecekti.

Ethan ve Jess, Dan'ın evinden her dönüşlerinde ufak bir uyum sürecinden geçerci. Zaman içinde fazla soru sormamanın ya da süreci hızlandırmaya çalışmamanın en iyisi olduğunu öğrenmişim. Bir müzik açıp yemeği hazırlamaya başlayarak onların bana gelmesini bekledim. Ev yapımı humusun ve pita ekmeğinin kokusuna ilk kanan Ethan oldu.

“Bir sonraki randevun için aklıma biri geldi, anne,” dedi.

“Doğru ya,” dedim. Aptal köşem aklımdan çıkmıştı.

“Şu karlı yerdeki köpekli adam!”

“Peki,” dedim humusu ona uzatarak, “Neden bahsettiğini anlayabilmem için *biraz* daha detaya ihtiyacım var.” Bazen Ethan'ın neyden bahsettiğini anlamam vakit alıyordu. Bir kere sinde bize “ayakları olmayan kızgın bir papağana benzeyen adadan” bahsetmişti ve İrlanda'yı kastettiğini çok sonra anlamıştık. Başka bir sefer kahvaltı için ona “üzerinde ayak izleri olan yuvarlak ekmek” yani *crumpet* yapmamı istemişti.

“Karda köpeğiyle gezen polisli dizi işte,” diye açıkladı Ethan, “sürekli izliyorsun ya hani. Bütün afişlerde yüzü var.”

Kimden bahsettiğini şimdi anlamıştım. *Port, Starboard, Murder*'ın başrol oyuncusu, şimdilerde Bath tiyatrosundaki *III. Richard* oyununun yıldızı Ryan Stirling.

“Ryan Stirling mi?” dedim gülererek. Ethan beni başıyla onayladı. “Onunla randevuya çıkamam.”

“Nedenmiş o?” dedi tüm masumiyetiyle. “Belki Bath'ta kimseyi tanımıyordur ve kendine yeni bir arkadaş arıyordur.”

Oğlum bir konuda haklıydı: Ryan Stirling'e hastaydım. *Port, Starboard, Murder*'ı bu kadar çok sevmemin nedeni de muhtemelen oydu. Eh, o ve sevimli köpeği. Dizide uluslararası sularda işlenmiş bir cinayeti çözmeye çalışan İngiliz dedektif Brandon Farley'yi canlandırırıyordu. İyi bir polis olsa da kötü adamları yakalamak için kanunları çiğnemekten çekinmiyordu.

İnternette her fırsatta söylediği o meşhur sözüyle yapılmış binlerce komik resim vardı. “*Kuralına göre mi oynamak istiyorsun? O hâlde bana çatmayacaktın.*”

“Kaybedecek neyin var ki?” dedi Ethan ona sürekli söylediğim sözü bana satarak.

Teknik olarak haklıydı. Onu izlemek için *III. Richard*’a bir bilet almayı düşünüyordum zaten. Ryan’ın menajerine bir e-posta atıp ona köşemden bahsedebilir, bir gece oyunun ardından benimle görüşmek isteyip istemeyeceğini sorabilirdim. Ryan Stirling’le bir şeyler içme düşüncesi bile içimi kıpır kıpır etti.

Jess yanımıza geldi. Kıyafetini değiştirmiş, üzerine bir eşofman altı ve siyah bir kapüşonlu geçirmişti.

“Baban istediğin kıyafetleri getirdi mi?” diye sordum. Beni başıyla onayladı. Canı bir şeye sıkılmış gibiydi ama yanlış soruları sorarsam benimle konuşmayacağını biliyordum. “Güzel vakit geçirdin mi?” Omuzlarını silktiğinde uzanıp sırtını sıvazladım.

“Penny önümüzdeki hafta sonu paten partisi veriyormuş. Ben hariç bütün okulu davet etmiş,” dedi ellerini kapüşonlunun kollarının içine sokarak.

“Üzgünüm, tatlım. Bu hiç hoş bir davranış değil.”

“Her neyse. Zaten gitmek istemiyordum,” dedi. Yalan söylediğinin farkındaydım ve kalbim onun için sızlıyordu. Buzdolabının başına geçip portakal suyu çıkardı.

“Geçen gün oyuncaklarını çöpte buldum. Onları kasten mi attın, canım?” dedim nazikçe. Jess soruma şaşırdı. “Öyleyse sorun değil. Ama onları Lottie’nin bebeğine vermemiz ya da bir hayır kurumuna bağışlamamız daha iyi olur diye düşündüm.” Kafasını çevirip pencereden dışarı baktı. “Torbayı çöpten çıkardım. Onları başkasına vermemi sorun eder misin?”

“Ne yaparsan yap.” Böyle içine kapanması beni üzüyordu. Onu zorlamamaya karar verdim. Brokolili makarnamızı yemek için masaya geçtiğimizde keyfi biraz olsun yerine gelmiş gibiydi.

“Sylvie seni yemeğe davet edeceğini söyledi. Babamın evini görmem gerek, her şeyi değiştirmiş,” dedi.

“Kendi eşyalarımızı hiçbir yere koyamıyoruz,” diye ekledi Ethan iç geçirerek.

“Minimalist bir tarz yapmış. Hoşuma gitti. İçerisi çok güzel kokuyor, tıpkı White Company mağazası gibi,” dedi Jess.

“Ben hiç beğenmedim,” dedi Ethan. Okul kitapları, çocukların çizdiği resimler ve yarım bırakılmış el işleriyle dolu mutfağımıza baktım. Bu evdeki her şey minimalistliğin tam tersiydi.

“Eh, herkesin zevki kendine. Hepimiz aynı olsaydık dünya çok sıkıcı bir yer olurdu.”

“Bence onu seveceksin, anne,” dedi Jess. *Onu sevmeyeceğim. Instagram hesabını gördüm ve onu sevmeyeceğimi adım gibi biliyorum.* “Ah, bu arada kiminle randevuya çıkacağını buldum.”

“Ben çoktan birini seçtim,” dedi Ethan. “Ryan Stirling.”

“Onunla bir randevuya çıkmam pek mümkün değil, canım,” dedim omzuna hafifçe vurarak. Ardından kızıma dönüp, “Sen kimi düşündün?”

“Michael,” dedi Jess bunun harika bir fikir olduğunu düşüneneğimden eminmiş gibi gururlu bir gülümsemeyle. Ethan’la birbirimize baktık. İkimiz de öyle birini tanımıyorduk. “Michael!” diye tekrarladı. “Postacımız.”

“Ah,” dedim Jess’e makarnasını uzatarak.

“Michael’ı tanımadığına inanamıyorum. *Sürekli* ondan bahsediyordum.”

Sandığım kişiyi diyorsa Micheal, şu otuzlarındaki hafif tombul adam olmalıydı. Ne zaman karşılaştık bana neşeyle selam verirdi ama Jess’in ona adıyla hitap edecek kadar samimi olmasına şaşırmıştım.

“Şu kahverengi saçlı, sürekli dar pantolonlar giyen adam mı?” dedim.

“Evet,” dedi itirazımı bekliyormuşçasına gözlerini üzerime dikerek.

“Eh, sence de o biraz, şey...”

“Biraz ne?” Kaşını kaldırdı. “Kendini bir postacıya layık görmüyor musun?”

“Hayır, hayır,” dedim biraz gücenerek. “Ne bileyim onun daha çok, şey, erkekleri tercih ettiğini varsaymıştım.”

Abartılı bir tavırla ağzı açık kaldı. “O nereden çıktı? Adamın adını bile bilmiyordun! Müzikal şarkıları söylemesi eşcinsel olduğu anlamına gelmez.” Haklıydı ve varsayımlarda bulunduğum için kendimi berbat hissediyordum. “Geçen hafta bana partneri Gail’le ayrıldıklarını söyledi,” dedi Jess.

“Öncelikle, ne zamandır postacımızla aşk hayatına dair samimi sohbetler edecek kadar yakınsın? İkinci olarak, Gale pekâlâ bir erkek ismi de olabilir.”

“Sınıfımda Gail isimli bir kız var, sürekli burnunu karıştırıyor,” dedi Ethan. “Sırası sümük içinde.”

“Kız arkadaşım da dedi. Bu şüphelerini giderir mi, Dedektif Anne?” dedi makarnasından bir lokma alarak. “Hakkında bir şeyler yazacak birini arıyorsun. Neden olmasın ki?”

“Haklısın. İyi, tamam. Onunla konuşacağım.”

Will’le aramızda geçen seksi mesajlar, uzun boylu bir sarışınla gönül eğlendirmeye gitmesi yüzünden son derece ciddi bir “araba teslimine” döndüğüne göre kafamı biraz dağıtmaya hayır demezdim. İçten içe Ryan Stirling’in benimle çıkmayı kabul etmesinin müzikal hayranı postacımız Michael’dan daha muhtemel olduğuna inansam da yepyeni sloganımın da dediği gibi, kaybedecek neyim vardı ki?

Q Internette ara

- 🕒 Ryan Stirling evli mi?
- 🕒 Ryan Stirling hayran hikâyesi
- 🕒 Ryan Stirling çıplak
- 🕒 Arama geçmişi nasıl silinir?

14. BÖLÜM

Müzikal hayranı postacıyla konuşma fırsatı bulmam uzun sürmedi. Kahvaltı ederken zil çaldı.

Kapıyı açıp yüzüme en iyi Julia Roberts gülümsememi kondurarak, “Merhaba!” dedim. “Michael’dı, değil mi?” Bu adam beni pijamalarım, yağlı saçlarımla, sabahlığımın üzerine dökülmüş mısır gevreği parçalarıyla görmüştü. Şayet kadınlardan hoşlanıyorsa beni çekici bulması mümkün değildi.

Michael’ın bakışları merdivende duran Jess’le aramda gidip geldi. “Evet. Buyurun,” dedi barkodu okutup Jess’e gelmiş kutuyu bana uzatarak.

“Yeni fosforlu kalemler aldım,” dedi.

Michael okuyucusunu kılıfına koyarken bunu yapacaksam elimi çabuk tutmam gerektiğini anladım.

“Bu kulağa muhtemelen çılgınca gelecek,” dedim. Bir kahkaha attım ama çok geçmeden bunun beni daha da çatlak gösterdiğini fark ettim. Duraksayıp boğazımı temizledim. “Ben bir gazeteciyim ve internete başvurmadan, hayatın içinden tanış-

tığım insanlarla bir randevuya çıkıp her hafta bunu köşemde yazıyorum.” Tekrar boğazımı temizledim. Michael kafası karışmış ve biraz ürkmüş görünüyordu. “Kızım seninle çıkmamı önerdi.” Tekrar bir kahkaha patlatıp iç geçirerek sustum.

“Randevuya mı çıkmak istiyorsun? Benimle?” diye tekrarladı kulaklarına inanamıyormuş gibi.

“Evet,” dedim samimi görünmeye çalışarak.

“Annem kitap okumayı çok sever,” dedi Jess merdivenden. “Hakkında yazılar da yazıyor.” Başta bunun nereden çıktığına anlam veremesem de beni ona satmaya çalıştığını çakmam uzun sürmedi. *Çıta biraz daha indi.*

“Kocan buna bir şey demeyecek mi?” dedi temkinli bir tavırla Dan Humphries adına gelen paketi uzatarak.

“Ah, hayır. Biz boşandık.” Bir an sessiz kaldım. “Adresini henüz değiştirmedim. Paketi almamla hep birlikte kapının eşğinde öylece dikildik. Evet ya da hayır demediği her saniye durum biraz daha tuhaflaşıyordu ve kapıyı kapatıp hiçbir şey yaşanmamış gibi davranmamak için kendimi zor tutuyordum.

“Babam böyle şeyleri erteleyip durur,” diye araya girdi Jess. “Yüzde yüz boşandılar. Babam artık başka biriyle yaşıyor. Hatta kadın İsveçli.”

Michael’ın gözleri anlayışla doldu.

“Söylediğim her şeyi unut gitsin,” dedim sözlerimi geri alabilecekmiş gibi elimi önümde sallayarak.

“Tamam, seninle bir randevuya çıkacağım,” dedi Michael. Kafam daha da karıştı. Jess’e döndüğümde onu “*Gördün mü? Söylemiştim*” diyen gözlerle bana bakarken buldum.

“Gerçekten mi?” dedim yanlış duyduğumu umarak.

“Evet. İnsanın gün saydığı bir şeyi olması iyidir.” Nazikçe başını sallayarak elime bir not defteri ve kalem tutuşturdu. “Numaranı yaz. Vardiyamı ayarlamaya çalışacağım.”

Vardiyasını ayarlamaya çalışacaktı. Tanrım bu çok aşağılayıcıydı. Cinsel eğilimi belirsiz bir postacı sırf bana acıdığı için benimle randevuya çıkacaktı.



Ofise varır varmaz beni bekleyen bir sonraki aşağılanmayı bir an önce aradan çıkarmak için Ryan Stirling'in menajerine bir e-posta gönderdim. Menajerinin maruzatımı Ryan'a iletmesinin düşük bir ihtimal olduğunun farkındayım ama denemeye değerdi.

"Selam," dedi biri arkamdan. Koltuğumu döndürdüğümde karşımda Will'i buldum. Yoksa "koltuğunu" mu demeliydim? Ofise ondan önce geldiğim için onu geri almıştım. Aramızdaki bu küçük oyun hoşuma gidiyordu.

"Selam," dedim. Sesimi düz ve profesyonel tutmaya çalışsam da tiz ve kadınsı çıktı. Ay ışığının altında, üzerinde sadece baksırıyla durduğu görüntü gözümün önüne geldi.

"Festivalin geri kalanı nasıldı? Erkenden dönmem gerektiği için üzgünüm. Arabayı rahat kullandın mı?"

"Evet, *arabayı rahat kullandım*," dedim kollarımı göğsümde kavuşturup başımı hafifçe yana eğerek. "Yolcu kapısında bir çizik var, jant kapağının teki nereye gitti bilmiyorum ve dört radara yakalandım ama onun dışında gayet iyiydi."

Will'in gözleri kısıldı, dudaklarında minik bir tebessüm belirdi. "Umarım şaka yapıyorsundur, Appleby. Yoksa babam—"

"Ne? Harçlığını mı keser?" diye sözünü kestim tek kaşımı kaldırarak.

Kulağıma doğru eğilip, "Bir ara uğrayıp alacağım," dedi.

Sözleri kulağa manidar geliyordu ve yanaklarım sanki çok müstehcen bir şey söylemiş gibi kıpkırmızı oldu. "Anahtar yanımda, geldiğinde evde olmayabilirim," dedim çekmeceyi açıp anahtarı ona uzatarak. Elime uzandığında teninin tenime değdiği her nokta karıncalandı.

“Ateşli bir randevun mu var?” diye sordu alayla.

“Kim bilir?” dedim saçımı omzumun üzerinden geriye atarak. Ateşli bir randevum falan yoktu. Evde her akşam yaptığım şeyleri –çamaşır, bulaşık ve çocuklara ödevlerinde yardım etmek– yapacaktım. Yine de oturup onu bekleyeceğimi düşünmesini istemiyordum.

“Eh, bir şey çıktığında haber verirsin,” dedi Will.

“Nedenmiş o? Sana hesap mı vereceğim?” diye çıkıştım.

“Hayır.” Kafası karışmış gibi kaşlarını çattı. “Köşe yazımın konusunu belirleyebileyim diye.”

Ah, tabii ya. Köşe yazısı. Tüh. “Olur, tabii,” diyerek hızlıca masama döndüm. Will yanımdan hemen ayrılmadı, arkamda oyalandığını hissedebiliyordum. Nihayet masasına yöneldiğinde kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Harika, bir aptal Will’e abayı yakmam eksikti. Bu bir felaketti. Dikkatimi dağıtıyordu ve anlamsızdı. Pazarlamadaki bütün kızlar zaten ona göz süzüp duruyordu, devasa egosunu daha da şişirmeme ihtiyacı yoktu.

Kulaklığımı takıp işime odaklanmaya çalıştım. Festival hakkındaki yazımı bitirmek ve iki yerel yazara telefon açmak neredeyse bütün günümü aldı. Tam bir çağrıyı sonlandırırken ekranımda WhatsApp bildirimi belirdi.

Will Havers

Bir sonraki dolunay ne zaman?

Kafamı mesajından kaldırıp masasına baktığımda beni izlediğini gördüm. Başını hafifçe eğip kaşlarını kaldırarak dudağını ısırıldı. İçimi bir sıcaklık sardığında kızardığımı görmemesi için bilgisayarımın arkasına saklandım. Ne küstah bir herifti bu. Beni canı istediğinde başından savıp başka kadınlarla gezdik-

BİZ ŞİMDİ NEYİZ?

ten sonra aramızdaki bu küçük flört oyununa kaldığı yerden devam edebileceğini mi sanıyordu?

Anna Appleby

Hay'de olan Hay'de kalır.

Will Havers

Tüh.

Anna Appleby

Boynunu incitmek istemezsin.

Will Havers

Yazıyor...

Cevabını bekledim ama hiçbir şey gelmedi. Ona çaktırmadan bir bakış attığımda masasından kalktığını gördüm. Ekranıma döndüğümde gelen kutumda Ryan Stirling'in menajerinden bir e-posta durduğunu fark ettim.

Bayan Appleby,

E-postanız için teşekkür ederim. On beş yıllık menajerlik hayatımda ilk kez böyle bir taleple karşılaştığımı itiraf etmem gerek. Mesajınızı Bay Stirling'e ilettim ve sizinle bir şeyler içmekten mutluluk duyacağını, oğlunuzun kendisini size layık görmesinden onur duyduğunu söyledi. Perşembe akşamı müsaitseniz, gösterinin ardından onunla kulis kapısında buluşabilir misiniz? Oyunu izlemeyi arzu ederseniz diye size bir bilet ayırtacağım. İzlemenizi tavsiye ederim; Bay Stirling rolünün hakkını veriyor.

Sevgilerimle,
Evan Greenswab

Ne? Teklifimi kabul mü etti? Kendimi tutamayıp koltuğumda küçük bir zafer dansı yaptım. Köşe yazısı bahanesiyle başka kime çıkma teklif edebilirdim? Brad Pitt? Bradley Cooper? Gerçi onlar çok uzakta yaşıyordu. Colin Farrell? *İyice saçmaladın, Anna*. Düşüncelerim Colin Farrell'dan Dan'e kaydı. Dan, Ryan Stirling'e bayılırdı. Randevumuz harika geçse ve Ryan Stirling'le *ciddi ciddi* çıkmaya başlasam ne yapardı? Boşanmanın bir yarış olmadığıнын farkındaydım ama öyle olsaydı onu fena yenerdim.

Açık ofisinden çıkan Jonathan ellerini çırparak, "Millet," dedi. "Arch Medya'dan Crispin perşembe günü ziyaretimize geliyor. Ekiple tanışıp birkaç toplantı yapmak istiyor. Onu etkileyecek fikirler bulmanızı istiyorum." Gergin görünüyordu. "Bilhassa da ikinizin." Önce su sebilinin yanında duran Will'i, ardından da beni işaret etti. "Crispin yeni ilişki köşemize bayıldı. Okuyabileceği kopyalarımız ve onu heyecanlandıracak yeni fikirlerimiz hazır olsun."

Jonathan, Crispin *Bath Living*'in net kârını değil de ofisinin dekorasyonunu önemseyecekmiş gibi içeride gezinip tabloları düzeltmeye, yastıkları kabartmaya koyuldu. Will masasına dönerken yanımdan geçtiğinde ona seslendim. "Gelecek hafta için bir randevu ayarladım."

"Ne çabuk? Kiminle?" diye sordu masamın ucuna ilişerek. Çam, sabun ve temiz, hoş bir ter kokusu burun deliklerime doldu. Gözlüğüne bakmaktan kendimi alamadım. Artık gerçeği öğrendiğimden numarasız olduklarını daha önce fark etmediğime inanamıyordum.

"Ryan Stirling'le," dedim yerimde utangaçça kıpırdanarak. "Menajerine e-posta gönderdim. Kabul etti."

"Çocukların Ryan Stirling'i mi seçti?" dedi kaşlarını çatarak. Ardından gömleğinin kollarını sıvayarak bronzlaşmış, güçlü kollarını gözler önüne serdi. *Bunu kasten mi yapıyor?*

“Oğlum oyununun afişini görmüş,” diye açıkladım gözümün önündeki gergin kaslara bakmamaya çalışarak. Sımsıkı kapatılmış kavanozları bile kolayca açabildiğini düşündüm. Evdeki kavanozlarımı önüne koysam hepsini peş peşe açardı muhtemelen. *Çat, çat, çat*. Boşanmanın en büyük dezavantajlarından biri kesinlikle buydu. Evet, artık acınası hâlde değildim ama kavanozlarımı açacak birine hayır demezdim.

“Anna?” dedi Will. Sesiyle düşüncelerimden sıyrıldığımda bir şey söylediğini ama ben turşu kavanozlarını açtığını hayal etmekle meşgul olduğumdan onu duymadığımı fark ettim. Ne yapıyordum böyle? Turşuyu *sevmezdim* bile.

“Affedersin,” dedim başımı iki yana sallayarak.

“Ryan Stirling’in tam bir göt olduğunu duydum,” dedi yüzünü buruşturarak.

“İyi ki yüzük takmayacağız,” dedim. Umursamaz görünmeye çalışsam da ünlü biriyle randevuya çıkacak olmamdan etkilenmemesi siniri bozmuştu. “Ünlü biriyle çıkmanın çöpçatanlık uygulamalarındaki karşılığı nedir?”

Will parmaklarıyla masamda ritim tuttu. İfadesi ciddiye, yüzünde en ufak bir gülümseme belirtisi yoktu. Ne tuhaftı, daha birkaç dakika önce mesajla flörtleşirken şimdi birden iş moduna girmişti.

“Sadece ünlülerin ve milyarderlerin kullandığı bir çöpçatanlık sitesi olduğunu duymuştum. Bir şekilde üye olabilirsem senin bakış açına uyacak bir şey yazabilirim.”

“Olabilir,” dedim. Hemen bir çözüm bulmasından etkilenmiştim.

“Yalnızca tavsiyelerle yeni üye alıyorlarmış. Şansım pek yüksek değil,” diye ekledi. Bakışları masama kaydığında son maaş bordromun öylece ortada durduğunu fark ettim. Will’in kaşları çatıldı. “Zam istemelisin, Appleby.”

Kâğıt parçasını alıp çekmeceme tıktım. *Bu ne kabalık*. Will bakışlarını bana çevirmişti. Pencerenin başındaki o geceden

beri ilk kez gerçekten göz teması kuruyorduk sanırım. Yüzünden ne çıkarmam gerektiğini bilmiyordum. Ciddi ve samimi görünüyordu ama bir yandan da gözleriyle beni yememek için kendini zor tutuyordu sanki. Kafamdan geçenleri okumuş gibi aniden bakışlarını kaçırdı. “Bu akşam kırk beş yaşında bir deniz teknolojileri mühendisiyle randevum var.”

“Ah, *yaşlı kadın* demek,” dedim. “Zavallı sen, bir büyü-kannenin karşısında oturmaya nasıl dayanacaksın?”

“Elimizden geleni yapacağız artık. Kendi neslinden insanların nelerden konuştuğunu söylersen çok yardımcı olursun.”

“Tabii, bir e-posta atarım. Adresin hâlâ gotherif@burnum-kafdağında.com mu?”

Ona kaba davranmamdan zevk alıyormuş gibi sıırıttı. Yine flörtleşmeye başlamışız gibi geliyordu. Tanrım, ona dair bu aptal düşüncelerden kurtulmam gerekiyordu. Beynimi işgal ediyorlardı ve sonu hiç iyi olmayacaktı. Hay’e giderken arabada “doğru kişiyi” bulana dek gönül eğlendirdiğini itiraf etmişti. Birlikte çalışmak zorunda olduğum birinin oyuncağı olup sonra bir kenara atılmaya dayanabileceğimi sanmıyordum.

Bilgisayarıma dönüp elimle onu yanımdan kovdum. Will gitmeden önce eğilip koltuğumu yükseltip alçaltan kolu çektiğinde çenemi masama çarpmaktan son anda kurtuldum. *Ne olgunca bir hareket.*

Q İnternette ara



- 🔍 Birini kafamdan nasıl atarım?
- 🔍 Kavanoz açan erkekler
- 🔍 Ryan Stirling kavanoz açıyor
- 🔍 Paul Hollywood kavanoz açıyor
- *Arama geçmişini siler*

15. BÖLÜM

İşten eve geldiğimde Katniss'i merdivende dertop olmuş vaziyette buldum. Vücudu tuhaf görünüyordu. Çok gergin, çok düz, çok... Yanına koşup ona dokunduğumda buz gibi olduğunu hissedip irkildim. Tanrım, ölmüştü. Tepeden tırnağa ürperdim. Zavallı Katniss. Yere oturup aşına olduğum siyah beyaz tüylerini izledim. Kaç kez kucağıma kıvrılıp usul usul mırılayarak sessiz gecelerime ses olmuştu? Kapıdan içeri Ethan'la girmediğime şükrettim. O da Jess de çok üzülecekti.

Şimdi ne yapacaktım? Onu veterinerine mi götürmeliydim? Oraya nasıl gidecektim? Onu öylece kucağıma alıp yola mı koyulacaktım? Bu düşünceyle midem bulandı. Cesedini bahçeye mi gömmeliydim? Titreyen ellerimle Google'ı açıp "Ölü bir kediyle ne yapmalıyım?" yazdığım sırada telefonum çaldı. Ofisten arıyordu, muhtemelen Jonathan festivalle ilgili yazımı okumuştum.

"Alo?" dedim usulca.

“Nereye kayboldun? Seninle konuşmak istiyorum.” Ahizenin öteki ucundaki ses patronumun değil, Will’indi. Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı. “Ne oldu?” dedi Will endişeyle.

“Kedim öldü. Az önce içeri girdim ve cansız bedenini buldum. Ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Hemen geliyorum.”

Will Havers’ın bana yardım etmek üzere evime gelmesinin ne kadar tuhaf olduğuna kafa yoramayacak kadar üzgündüm. Çocukların onu görmesini istemediğimden ve haberi aldıklarında ne kadar perişan olacaklarından başka bir şey düşünemiyordum. Bu benim suçum muydu? Kabına çok fazla mama mı dökmüştüm? Belki de Noah çalı çitinin intikamını almak için onu zehirlemişti. Hayır, bu çok saçmaydı. Komşum hayvanları çok severdi. Katniss oldukça yaşlıydı, belki de sadece ömrünün sonuna gelmişti.

Yirmi dakika sonra Will kapıyı çaldığında hâlâ koridorda oturuyordum. Onu içeri alıp başımla merdivendeki kaskatı kesilmiş tüy yumağını işaret ettim. Will bir şey söylemeden beni mutfığa götürüp bir fincan çay yaptı. Ardından dolapları kurcalayıp boş bir karton kutu buldu ve koridora geri döndü.

“Üzgünüm,” dedi nazikçe. “Veterinere gidelim mi? İstemezsen ben tek başıma gidebilirim.”

Onu başımla onaylayıp yerimden kalkarak paltomu aldım. “Teşekkür ederim. Birlikte gidelim.”



Veteriner çok anlayışlı bir adamdı. Bana Katniss’in yaşını sordu ama onu sokaktan aldığımız için bir cevap veremedim. Onu muayene edip aşağı yukarı on iki yaşında olduğunu ve bunun bir kedi için uzun bir ömür olduğunu söyledi. Dilersem ölüm nedenini belirleyebileceklerini eklediğinde bunu istediğimi söyledim. Veterinerle konuşurken Will elimi tuttuğunda hüngür

hüngür ağlamak istedim. Böyle nazik ve destekleyici olması kafamı sinir bozucu ya da flörtöz olmasından daha beter karıştıırıyordu.

“Çok üzgünüm, Bayan Humphries,” dedi veteriner bana Katniss’in tasmaını uzatarak.

“Artık Bayan Appleby’im,” diye düzelttim usulca.

“Affedersiniz, ilk fırsatta dosyalarınızı güncelleyeceğim,” dedi beni başıyla onaylayarak.

Will’le arabaya döndüğümüzde bir süre sessizce oturduk.

“Yirmi dakika sonra Ethan’ı okuldan almam gerek,” dedim en sonunda.

“Ben bırakırım,” dedi. Şaşkınlıkla ona döndüm.

“Hiç gerek yok.”

“Bırakmak istiyorum.”

“Bana neden karşı bu kadar naziksin? Koltuğunu böyle geri alamazsın.”

Will omuzlarını silkti, yanağında bir gamze belirdi. Konsolun üzerine uzanıp elimi tutarak hafifçe sıktı. Sıcak teni rahatlatıcı olsa da altında görmezden gelinmeyi reddeden başka bir duygu yatıyordu.

“Senden hoşlanıyorum. Oldu mu?” dedi. Gülümsemekten kendimi alamadım.

Arabayı Ethan’ın okuluna sürerken Will yine usulca “Build Me Up Buttercup” şarkısını mırıldanmaya başladı.

“Sürekli bu şarkıyı mırıldanıyorsun,” dedim.

“Öyle mi yapıyorum? Özür dilerim.”

“Dileme. Bir şikâyetim yok.” Dışarı bakarken gözüme duvarın tepesinde yürüyen turuncu bir kedi iliştiğinde içimi yepyeni bir keder dalgası sardı. “Evcil hayvanın var mı?” diye sordum ufak bir sohbetin kafamı dağıtacağını umarak.

“Kardeşimin bir kaplumbağası var ama çok asosyal bir şey. Bahçeye saklanıp haftalarca ortaya çıkmıyor.” Kısa bir duraksamanın ardından konuşmaya devam etti.

“Çocukken bir köpeğimiz vardı. Eh, daha doğrusu annemin bir köpeği vardı. Ama adını Simon’ın koymasına müsaade ettiğinden hepimiz ona Kocaman Köpek diyorduk.” Gülümsedim.

“Yürüyüşe çıktığınızda arkasından Kocaman Köpek diye mi bağıırıyordunuz yani?”

“Kısaca KK diyorduk. Bernese dağ köpeği cinsiydi, gerçekten de kocamandı. Simon o sıralar dört ya da beş yaşındaydı; onu eğitip bir kurtarma köpeği yapmak istiyordu. Beni evin bir köşesinde ölü numarası yapmaya zorlayıp KK’ye yerimi buldurturdu.” Nostaljinin etkisiyle yüzüne bir tebessüm yayıldı. “KK gelmiş geçmiş en berbat kurtarma köpeğiydi. Ben numara yapmayı kesene kadar yüzümü yalardı.”

“Bence gayet iyi bir taktikmiş,” dedim.

Yüzünden bir dizi duygunun geçip gitmesini izledim. Sevgi dolu anılar yerlerini acı verici olanlara bıraktı.

“Annem öldüğünde KK haftalarca kapının başından ayrılmadı,” dedi. “Eve neden gelmediğini anlamıyordu. Bir gün Simon yanına bir armut koltuk çekip ona katıldı. Babam bunun sağlıklı olmadığını düşünüyordu. Onlara başka bir şey yapmalarını söyledi ama ikisi de ona kulak asmadı. Bir gece, özellikle kötü geçen bir akşam yemeğinden sonra hepimiz kaybolmuş gibiydik. Bilhassa da babam. Simon yere bir sürü minder istiflemişti. Onunla oturmamızı istiyordu. Biz de istediğini yaptık. Hepimiz köpekle birlikte oturup annem hakkında konuştuk. Aylar sonra ilk kez babamın yüzü güldü.” Will duraksadı, bir an için düşüncelere dalıp gitti. “Belki de KK gerçekten de sandığım kadar kötü bir kurtarma köpeği değildi.”

“Bu çok tatlı bir hikâye,” dedim duygulanarak. Birbirimize bakıp anlayışla gülümsedik. Sonra Will’in telefonu çaldı ve gözüm ekranda yanıp sönen arayan resmine takıldı. Hay’den birlikte ayrıldığı güzel sarışının resmine. Çağırıcı meşgule atıp yerinde huzursuzca kıpırdandı. Kadın sanki hemen arkamızdaymış gibi tekrar tekrar dikiz aynasını kontrol etti. Telefon

tekrar çaldığında ekrandaki ismi gördüm – Deedee. Will bu kez çağrıyı yanıtlayıp telefonu hoparlöre alarak kucağına koydu. Ensesini ovuşturduğunda yanımda onunla konuşmak istemediğini düşündüm.

“Selam,” dedi kadın.

“Selam, Deedee. Şu an pek müsait değilim. Bir iş arkadaşımın arabadayım. Seni birazdan arasam olur mu?”

“Olur, tatlım. Sonra görüşürüz.” Sesi neşeli geliyordu ve tam olarak çıkaramadığım bir aksam vardı.

Will özür dilercesine bana baktı, gözlerinde suçluluk vardı.

Kendimi tutamayıp, “Kimdi o?” diye sordum.

“Kimse. Önemli bir şey değil,” diye yanıtladı gergin bir gülümsemeyle. “Bak, Hay’de işleri karmaşıktırdıysam üzgünüm. Bu en berbat huylarımdan biri.” Gözleri dikiz aynasına kenetlenmişti. *Ne demek bu şimdi? En berbat huyu kadınları kendisi için soyunmaya ikna etmek mi yoksa işleri karmaşıktırmak mı?*

“Önemli değil. Karmaşık bir şey yok,” dedim. Olanlar nihayet gözüme mantıklı görünmeye başlamıştı. O kadınla görüşmeye başlamıştı ve iş yerinde istenmeyen sorunlar yaşamamak için beni nazikçe reddetmeye çalışıyordu.

“Senden gerçekten çok hoşlanıyorum, Anna. Cuma günkü yemeğimiz–”

“Önemli değil dedim ya.” Bana bir açıklama borçlu değildi. “İkimiz de çok içmiştik. Konuyu kapatalım.” Cevabıma kaşlarını çatıp koltuğunda kıpırdandı. İşini kolaylaştırdığım için bana teşekkür etmeliydi. Ortada bir sorun olmadığını anlaması için yüzüme kocaman bir gülümseme kondurdum. “Bugün bir arkadaşına çok ihtiyacım vardı, Will. Teşekkür ederim.”



Ethan ve Jess, Katniss’in ölüm haberini sandığımdan çok daha iyi karşıladı.

“Çok yaşlıydı, anne. Zamanı gelmişti,” dedi Jess nazik, anlayışlı bir sesle.

“O kadar da yaşlı değildi.”

“Kördü.”

“Sadece tek gözü.”

“Artık kedi cennetinde Katsu’nun yanında,” dedi Ethan minik kaşlarını düşünceli bir şekilde çatarak. Ben onları teselli edeceğim sanırken onlar beni teselli ediyordu.

“Üzülme, anne,” dedi Jess hasta olduklarında onlara yaptığım gibi sırtımı sıvazlayarak. “O harika bir kediydi.”

“*Aristokediler* izleyelim mi?” dedi Ethan. “Katniss de bunu isterdi.”

“İyi fikir.” Fırına bir pizza atıp Katniss’in tuvaletini, yatağını ve tırmalama oyuncağını garaja götürdüm. Çocuklar kanepede yanıma sokuldu ve *Aristokediler* eşliğinde pizzamızı yemeye başladık. Jess ve Ethan’ın karşısında ağlamama kuralımı bir kez olsun boş verdim. Gözyaşlarımın yüzde doksan sekizi kediler, kalan yüzde ikisiyse Deedee içindi.

Q internette ara



🔍 Kediler ortalama kaç yıl yaşar?

🔍 Kedi tabutu

🔍 Deedee ismi nereden geliyor?

🔍 Dee Dee Warwick, Suspicious Minds klip

16. BÖLÜM

Çarşamba günü akşam yemeğine Danlere gidecektim. Gözlerime kürdan batırmayı yeğlesem de bir bahane uydurup onları ekmek için çok geç kalmışım gibi gelmişti. Sylvie çocuklarımin hayatının bir parçası olacaksa onunla tanışmam gerekirdi sanırım. Üstelik gecenin köründe Dan'i aradıktan sonra sapığın teki olmadığımı ona göstermeliydim. İhtiyacım olan son şey Sylvie'nin erkek arkadaşına hâlâ âşık olduğumu düşünmesiydi. Hep birlikte Dan'in eviyle benimki arasındaki dört bloğu yürürken Jess ve Ethan'ın içi içine sığmıyor gibiydi.

"Sylvie harika bir aşçı," dedi Jess. *Sırtıma bir hançer de sen sapla.*

"Babamın evi artık çok tuhaf kokuyor," dedi Ethan.

"Nasıl tuhaf?" diye sordum umutla. "Kötü anlamda mı?"

"Sylvie her yere koku difüzörleri koymuş. Benim hoşuma gidiyor," dedi Jess. *İkinci hançer.* Kendi evimiz muhtemelen kedi kumu ve rutubet kokuyordu. "Onu seveceksin, anne. Çok akıllı bir kadın, tam bir kitap kurdu." Henüz evlerine bile varmamış

olmamıza rağmen “Sylvie’yi yel alsın” ölçeğinde on üzerinden dokuza gelmiştim.

“Hoş geldinizzzzz!” diye şakıdı Sylvie kapıyı açtığında. Instagram’daki fotoğraflarını görmüş olsam da hiçbir şey beni gerçek hayattaki güzelliğine hazırlayamazdı. Vücudu ince uzun, bacakları devasa, sımsıkı teni bronz, saçları platin sarısıydı ve dişleri saçmalık derecesinde düzgündü. Deve tüyü rengindeki kaşmir kazağı, gri taytı ve Ugg botlarıyla Alplerdeki bir tatil köyünden yeni dönmüş gibiydi. Güzel bir kadın olduğunu biliyordum ama gözlerimi bu kadar kamaştıracağını tahmin etmemiştim. Dan onun gibi birini nasıl ayartmıştı? Gerçi depresif, içine kapanık Dan’i düşünerek ben hata ediyordum belki. Sylvie yenilenmiş ve gelişmiş, hırslı, dikdörtgen değil, üçgen şeklindeki Dan’le birlikteydi.

“Tanıştığımıza çok sevindim,” dedi ellerini omuzlarıma koyarak. “Gerçi fotoğraflarını görmüş, bıraktığın mesajdan sesini duymuştum.” Manidar bir tavırla duraksadı. “Ama niha yet yüz yüze tanışmış olmak çok *kıymetli*. Tanrım, ne ufak bir şeymişsin!” Daha kapıdan içeri adım atmadan sarhoş kafayla Dan’e bıraktığım sesli mesaja ve kısa boyuma dair üstü kapalı iğnelemelere başlamıştı bile. *Kahretsin, ağzı iyi laf yapıyor.*

“Hoş geldiniz,” dedi Dan. Sylvie’nin arkasına geçip elini beline koyarak. Üzerinde tıpkı onunkine benzeyen bir kazak vardı. *Birbirleriyle uyumlu giyiniyorlar.* “İçeri geçin.”

Bu eve ilk gelişim değildi. Çocukları kapının önünden ya da girişten almışlığım vardı ama hiç ötesine geçmemiştim. Dan bizi terk ettiğinde kendine bir daire kiralamış, sonra da bu üç yatak odalı evi alabilmek için “okkalı bir kredi” çekmişti. İçeri adım attığımda ilk dikkatimi çeken şey etrafın ne kadar düzenli görüldüğü oldu. En ufak bir dağınıklık, kenara köşeye istiflenmiş ıvır zıvırlar ya da dolu çamaşır sepetleri yoktu. *Bu evde yaşamıyorlar mı?* Duvarlar beyaz, mobilyalar gri ve bejdi. Pek iş yapmayan bir White Company mağazasını anımsatıyordu.

İçerideki tek renk duvarları süsleyen büyük, çerçevenlenmiş fotoğraflarıydı. Her biri dağ yürüyüşü, bisiklet veya sörf gibi doğa aktiviteleri sırasında çekilmişti.

“Vay canına, ne çok fotoğrafınız var,” dedim kendimi tutamayıp.

“Hepsini Daniel astı,” dedi Sylvie burnunu kırıstırarak. Sanırım böyle yaparak bana ne kadar tatlı bir adam olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Şayet öyleyse karşısında ona hak verecek son insanın durduğunun farkında değildi herhâlde. Gittikleri onca yerin fotoğraflarına bakarken tüm bunları ne ara yaptıklarını merak ettim. Taş çatlasın üç, dört aydır birlikte olmalarına rağmen bunca seyahate çıkmış, çekildikleri karelerin hepsini bir tür ganimetmiş gibi duvarlara asmışlardı.

Sylvie beyaz kanepenin üzerine bir örtü serip oturmamızı işaret etti. Arkamı döndüğümde çocukların beni bırakıp odalarına kaçtıklarını fark ettim. *Hainler*. Sylvie cam sehpanın üzerine biri antepfıstığıyla dolu, diğeri boş iki kâse bıraktı.

“Kabuklar için,” diye açıkladı karşısında çöplerini öylece yere atmayı planlayan bir barbar duruyormuş gibi. İçimden minderlerinin arasına onlara çaktırmadan kaç kabuk sıkıştırabileceğime dair bir iddiaya tutuştum.

Karşımdaki bej renkli berjere geçip, “Bunu yapabilmemiz ne hoş, değil mi?” dedi kocaman bir gülümsemeyle. “Daniel’la daha dün gece bunu konuştuk. Boşanma kavramı *yıkılmış yuva* gibi son derece toksik sözcüklerle özdeşleştiriliyor. Çok gereksiz ve zarar verici.” Aniden kâsedeki fıstıkların hepsini son derece pahalı görünen halıya döküp üzerlerinde tepinme isteğiyle dolup taştım. “Sözcükler çok önemlidir. İnsanların ağzından çıkana dikkat etmesi gerek. Boşanma denen şey anne babaların sevgi dolu, ortak ebeveynlik dinamiği yaratmasıyla ilgilidir.”

“Tabii,” dedim. Dan’in uzattığı cin toniği alırken yüzüme zoraki bir gülümseme kondurdum. Tam da sevdiğim gibi bol buzlu ve misket limonlu hazırlamıştı. Bu jesti sinirimi daha da

bozdu. Belki artık cin toniğimi böyle sevmiyordum? Belki kokteyli mi artık limonsuz içiyordum? O kendini “Daniel” adıyla baştan yaratıp bambaşka birine dönüşmüş, yepyeni bir evde yepyeni bir kadınla yaşamaya başlamıştı. Bense hâlâ aynıydim, aynı tahmin edilebilir içkiyi içiyordum.

“Benim de büyükannemle büyükbabam boşandı. Sağlıklı bir boşanma sürecini herkese gösterdiler. Bunun nasıl yapılması gerektiğine birinci elden şahit oldum.” Sylvie hâlâ bir şeyler anlatıyordu. “Bana kalırsa çocukların iki farklı anne figürü olması harika bir şey. Çeşitlilikten zarar gelmez, değil mi ama?”

İki anne figürü mü? Çocuklarımdan iki anne figürü yoktu, bir anneleri bir de Sylvieleri vardı. Her yanıma kaşınmaya başladı. Bu geceyi sağ salim atlatacak gücü kendimde bulup bulamayacağımdan emin değildim.

Mutfağa dönüp öğrenci kılıklı Dan’ın bulaşıkları sudan geçirip makineye koymasını izledim. Ondan bunu yapmasını kaç kez istemiştim? Hiç yapmış mıydı? Hayır, elbette yapmamıştı. Sylvie ise birkaç ay içinde ona bunu yaptırmayı başarmıştı. *Yorum yapma. Kendini küçük düşürme.*

“Katniss’in öldüğünden haberin var mı?” diye sordum.

“Evet, çocuklar söyledi. Çok üzüldüm.” Başını hafifçe eğdi. “O kediye ne kadar sevdiğini biliyorum.” *O da o kediye sevmemiş miydi? Yedi yıldır bizimleydi.*

“Ne acı,” dedi Sylvie hüzünlü bir sesle. “Arkadaşım Vespa köpeğinin küllerinden pati şekilli bir kolye yaptırmıştı. Çok hoş değil mi?”

“Anne, bak!” diye bağırdı Ethan. Merdiveni hışımla inip elinde bir şeyle oturma odasına daldı.

“Evde yüksek sesle konuşmamız gerektiğini unutmayalım, Ethan,” dedi Sylvie nazik, melodik bir sesle. Oğlum ona aldırmadı. Legolardan yaptığı arabayı bana göstereceği için çok heyecanlıydı. Yanımıza dönüşünü sevinçle karşıladım. “Süper

olmamış mı?” dedi arabayı bana göstererek. “Hepsini kendim yaptım, kimse yardım etmedi. Tekerlekleri bile dönüyor.”

“Harika olmuş. Aferin sana,” dedim arabasını hareket ettirmesini izleyerek.

“Çocuklar buradayken onları teknolojiden uzak aktivitelerle meşgul olmaya teşvik ediyoruz,” diye açıkladı Sylvie. “Tüm bu teknolojilerin mucidi Silikon Vadisi patronları kendi evlatlarını onların yakınına bile yaklaştırmıyor. Bundan ne anlam çıkarıyorsun? Evimizin kurallarından biri de üst katta ve akşam yemeğinden sonra teknolojiden uzak durmak değil mi, Daniel?”

Sürekli telefonuyla meşgul olduğunu bildiğimden Dan’ın bana “*Ya, öyle tabii*” minvalinde bir bakış atmasını bekledim. Fakat o beni şaşırtarak kız arkadaşını başıyla onayladı. Ardından yanımıza dönüp Sylvie’ye bir bardak mineralli su uzatıp başının üzerine minik bir öpücük kondurdu. “Buyur, tatlım.”

“Eğlencemizi bozduğum için üzgünüm ama şu sıralar alkol almıyorum,” dedi Sylvie bana imalı imalı bakarak.

“Her akşam içtiği cin toniğini Anna’nın elinden hiçbir kuvvet alamaz,” dedi Dan sırtarak yanıma otururken, “ya da telefonunu.”

“Her akşam değil,” diye düzelttim. “Belki sadece perşembe ve cumaları.” Çok geçmeden bugünün çarşamba olduğunu hatırladım.

“Her gün cuma değil mi zaten?” Gülerek elini uyluğuma uzattı ama son anda kendine hâkim oldu. Eskiden insanların yanında komik bulmadığı ya da yersiz olduğunu düşündüğü bir hikâye anlattığımda nazıkçe uyluğuma vurarak bana çenemi kapatmamı söylerdi.

Dostça davran, dedim kendi kendime. *Hepimizin iyi geçinmesi çocukların yararına olur.*

“Erhan, masayı hazırlar mısın lütfen?” dedi Sylvie nazıkçe. Oğlum söz dinleyerek Lego’sunu bıraktı. “Hayır,” dedi Sylvie başıyla Lego’yu işaret ederek. “Aldığın yere lütfen.”

Ethan başını hafifçe eğerek arabasını alıp koşa koşa yukarı döndü. *Kim bu çocuk? Sylvie oğluma ne yapmış böyle?*

“Dekorasyonunuz çok hoş,” dedim etrafıma bakınarak. “Bembeyaz. Bir bulutun içindeyim sanki.”

“Sylvie bu işlerden çok anlar,” dedi Dan. “Minimalist tarzı seviyoruz.”

“Çocuk ıvır zıvırları olmayınca minimalist olmak kolay tabii.” *Kahretsin, ağzımdan kaçtı.* Bir kahkaha patlatıp durumu toplamaya çalıştım.

“Çocukların eşyaları burada zaten,” dedi Dan kaşlarını çatarak.

“Kirli çamaşırları, ödevleri, spor ekipmanlarını ve oyuncakları diyorum. Hepsi dünya yer kaplıyor.” Deli gibi sııttım, böyle yapmak üstü kapalı eleştirimi telafi edecekti sanki.

“Sylvie’den kirli çamaşırlarını yıkamasını istemenin ona haksızlık olduğunu düşünüyoruz,” dedi Dan. “Bu onun sorumluluğu değil.”

“Haklısın, senin sorumluluğun,” dedim. Sırıtmaktan yavaşça yanaklarım ağrımaya başlamıştı. “Sen onların babasısın. Yanında kaldıklarında çamaşırlarını yıkamalısın. Aksi hâlde bana haksızlık oluyor.”

Dan kavgaya hazırlanıyormuş gibi yumruklarını sıktı. Ardından Sylvie’ye döndü ve derin bir nefes alıp yavaşça verdi.

“Bir kez olsun kargolar, kirli çamaşırlar, ödevler ya da herhangi bir konuda bana sataşmadığın bir akşam geçirebilir miyiz, Anna?” dedi usulca. “Lütfen.” Jess ve Ethan aşağı inerken kız arkadaşına *“Bak işte. Gördün mü?”* dercesine bir bakış attı.

Patlamanın eşiğine gelmiş öfkemi bastırmaya çalıştım. *Haksız olan ben miyim gerçekten?* Cin toniğimin kalanını bitirip tuvalet bahanesiyle yanlarından ayrıldım. Alt kattaki tuvalet bile Sylvie’nin fotoğraflarıyla doluydu. Birinde bikinisiyle yoga matının üzerindeydi, diğerinde gürül gürül akan bir nehirde kano yapıyordu, ötekindeyse lanet bir filin tepesinde oturuyordu. Sadece

fotoğraflarına bakmak bile kendimi yüz karası gibi hissetmeme neden oluyordu. Benden on üç yaş daha gençti ve yaptığı şeylerin yarısını yapmamış, gittiği yerlerin yarısına gitmemiştim.

İlaç dolaplarını karıştırırken Dan'ın reçeteli mide ilacını buldum. Sylvie'nin sağlıklı yemeklerinin sindirim sorunlarına deva olmadığını görmek beni mutlu etti. Hazımsızlığının suçunu artık bana atamazdı. Klozeti kapatıp üzerine oturarak hislerimi anlamlandırmaya çalıştım. *Onu kışkanıyor muyum?* Hayır, sanmıyordum. Sinirliydim ve kafam karışık. Sinirliydim çünkü Sylvie tepemin tasını attırıyordu. Kafam karışık çünkü ne yapacağımı bilmiyordum. Çocuklarımın hatırına nezaketimi korumam gerektiğinin farkındaydım ama bu yeni eve, hayata, "Daniel'a" dair bir şeyler beni boşanmış değil, dul bir kadın gibi hissettiriyordu. Bir zamanlar tanıdığım o Dan'e ne olmuştu? Nereye gitmişti?

Aynanın karşısına geçip, "Denemek zorundasın," diye gazladım kendimi. Ardından tuvaletten çıkıp bej topraklara döndüm.

Sylvie akşam yemeği için çeşit çeşit vejetaryen *tapa*² hazırlamıştı. Hepsi sinir bozucu derecede lezzetliydi. Ethan çoğuna burun kıvrıp fasulye yemek istediğinde haneme yazdırdığım küçük zafere sevinip sonra bunu düşündüğüm için kendime kızdım.

"Hepsini hazırlamak çok vakit almış olmalı," dedim Sylvie'ye. "Ellerine sağlık."

"Bunu söylemek pek hoş değil biliyorum ama birlikte yaşamaya başladığımızdan beri geleneksel cinsiyet kalıplarına biraz olsun uymak hoşuma gidiyor," dedi. "Daniel bütün gün çok çalışıyor. Yeni işi onu çok yoruyor. Hiç değilse eve geldiğinde önüne sağlıklı bir yemek koymak istiyorum. Arkadaşlarım saat beşte kalktığı için deli olduğumu düşünüyor ama güne başlamadan önce sporumu yapıp kendime özen göstermeye bayılıyorum," dedi keyifle.

2 Ağırıklı olarak İspanyol mutfağında görülen, küçük porsiyonlu atıştırma malıklara verilen genel isim. -ç.n.

“Benden çok daha iyisin,” dedim düz bir sesle.

“Şanslısın, cildin çok güzel,” dedi Sylvie. “Eminim her gün makyaj yapma ihtiyacı duymuyorsundur. Ben ara sıra hâlâ sivilce çıkarıyorum, hâliyle cilt bakımına büyük özen gösteriyorum.”

Jess, Cedar Kanyonu’na yapacakları okul gezisinden bahsetmeye başlayarak hepimizi Sylvie’nin cilt bakım rutinine dair sıkıcı detaylardan kurtardı. Ardından Ethan lafa atlayıp fasulyeyi kimin icat ettiğini ve neden daha fazla tatlı soslu sebze konservesi olmadığını sordu. Bir an için kendimi eski günlere dönmüş gibi hissettim. Dan, Ethan ve Jess sofranın etrafında birbirinin sözünü kesiyordu. Tek fark artık Sylvie’nin de aramızda olmasıydı.

“Ee, Anna, biriyle görüşüyor musun?” diye sordu Sylvie tatlı için yaptığı tarçınlı, iç dolgulu elmaları getirdiğinde. İçlerinin neyle dolu olduğunu kestiremiyordum ama gözlerim beni yanıltmıyorsa daha fazla elma olmalıydı.

“Sylvie,” dedi Dan başını iki yana sallayıp çocukları işaret ederek. Bu, gecenin başından beri şahit olduğum ilk gerginlik belirtisiydi.

“Ne?” diye karşılık verdi Sylvie kirpiklerinin arasından ona bakarak. “Akılları böyle şeylere erecek kadar büyükler.”

“Annem, Ryan Stirling’le çıkıyor,” diye araya girdi Ethan. Sylvie’yle Dan hep bir ağızdan kahkahalara boğuldu.

“Aşk hayatın hâlâ televizyondan mı ibaret, Anna?” dedi Dan küçümseyici bir bakışla kolunu sandalyemin arkasına atarak. Sinirle ondan uzaklaştım.

“Şu *Port, Starboard, Murder* dizindeki adam, değil mi?” dedi Sylvie. “Ah, benim de rüyalarımı süslüyor. Çok ateşli biri. Gerçi erkek zevkimizin ortak olduğunu zaten biliyoruz, değil mi, Anna?” *Ha ha, Sylvie. Bu kadar komik olma.*

“Rüyalarında değil. Annem gerçekten onunla çıkıyor,” dedi Jess savunmacı bir tavırla. O da ne yaptıklarının farkındaydı. Dan kafası karışmış gibi dudaklarını büzdü.

“Evet, yarın buluşuyoruz,” diye açıkladım elimden gelen en umursamaz sesle. “Elmalar çok lezzetli, Sylvie. Bir ara tarifini almalıyım.”

“Affedersin. Ne dedin sen?” Dan güldü ve birden sıcaklaşmış gibi kazağının kollarını sıvadı.

“Şu sıralar Bath tiyatrosunda *III. Richard* oyununda oynuyor. Ona çıkma teklif ettim, o da kabul etti.”

Menajer ve köşe yazısı detayları olmadan hikâyem kulağa çok daha etkileyici geliyordu.

“Ciddi misin sen? Ryan Stirling? *Meşhur* Ryan Stirling’e çıkma teklif ettin, o da kabul etti?” Sesi kulağa kıskanç geliyordu. Hayranı olduğu adamla bir gece geçireceğim için orta yerinden çatlıyordu. “O diziye sana ben önermiştim,” diye homurdandı, bu ona Ryan’la olma hakkı veriyormuş gibi.

“Eh, düğün konuşmamda sana teşekkür ederim,” dediğimde Jess ağzına attığı elmasını püskürterek güldü.

“Ne ayıp şey,” diye mırıldandı Sylvie kızım peçeteye uzanırken.

“Dalga geçiyorum, kimseyle evlendiğim yok. Üçümüz gayet mutluyuz,” dedim Ethan’a bakarak.

“Beşimiz demek istedin sanırım,” diye düzeltti Sylvie kolunu oğlumun omzuna atarak. Biraz daha oturursak pişman olacağım bir şey söyleyecektim.



Eve döndüğümüzde paspasın üzerinde bir zarf bulduk. Üzerine kaligrafiyle adım yazılmıştı. Güzel el yazısı zarfın içindeki krem renkli kartı da süslüyordu.

Bayan Anna,

Michael Ejner varlığınıza onu onurlandırmanızı rica ediyor.

Bu cumartesi saat dörtte, Jane Austen Centre'da sizi çaya davet ediyor.

Cevabınızı lütfen bildirin.

Yazının altında bir telefon numarası vardı. Kartı hayretle Jess'e gösterdim.

"Orta Çağ'dan fırlayıp gelmiş gibi," dedim.

"İyi bir adam olduğunu söylemiştim," dedi memnun bir gülümsemeyle. Elle yazılmış bir davet mektubu almanın hoş olduğunu inkâr edemedim. Tinder'dan "Takılmak ister misin?" diyen bir mesaj almaktan çok daha özel olduğu su götürmezdi. Kartı evirip çevirirken Jess'in telefonundan bildirim sesi yükseldi. Cihazı cebinden çıkardı ve mesajı okuduğunda yüzü düştü.

"Ne oldu?" diye sordum. Jess yanında olduğumu unutmuş gibi irkildi.

"Bir şey yok. Ödevlerimden birini unutmuşum. Şimdi halledeceğim."

Düşen omuzlarıyla ayaklarını sürüye sürüye üst kata çıkmasını izledim. Ona üzülmeden edemedim. Benim zamanımda ders başlayana kadar unuttuğumuz bir ödev olduğunu bilmezdik. Böylesi daha iyiydi belki.

Çocukları yatırdıktan sonra yatağıma uzanıp "Daniel" ve Sylvie'nin evini düşündüm. Bej ve gri renk paletini hangisi istemişti? Yoksa bu "ortak zevkleri" miydi? Bu evin her tarafını kendimizden tavizler vererek dekore etmiştik. Mutfak dolaplarını koyu yeşil (benim tercihim) mi yoksa beyaz (onun tercihi) mı yapsak karar verememiş, en sonunda sıkıcı bir açık mavi tonunda karar kılmıştık. Dan beyaz deri, bense mavi kadife bir kanepe istemiştik ve ikimizin de ölüp bitmediği ama idare edebileceği bir şey almıştık. Netflix'te ikimizin de izlemek istediği bir şey bulamadığımız kaç gece geçirmiştik? Ben dönem dizileri

ya da reality şovlarını severken o spor belgesellerine düşkündü. Tek ortak noktamız suç dizileriydi. Normal şartlarda yüzüne bile bakmayacağım şeyler izleyerek saatlerimi heba etmiştim. Artık kendimden böyle tavizler vermek zorunda olmadığımı düşüncesi keyfimi yerine getirdi.

Dan'ın evini barkını kurması, mutlu olması güzeldi. Çocuklar için daha iyiydi. Henüz bunu itiraf etmeye hazır olmasam da eskisinden daha mutlu olduğuna seviniyordum. Aradığı şey her neyse onu bulduğu ortadaydı. Telefonumu alıp dalgın dalgın Instagram'da gezinmeye başladım. Ne zaman endişeli ya da üzgün olsam böyle yapardım. Ne var ki diğer insanların hayatlarına bakmak bugün bana her zamanki tatmin hissini vermedi.

Uygulamayı kapatıp e-postamı açarak evle ilgili her türlü sorunumuzla ilgilenen Johnny'ye mutfak dolaplarımızı boyamak için ne zaman gelebileceğini sordum. Artık kimseye taviz vermek yoktu. Ardından bir boya markasının sitesine girip daima imrendiğim koyu yeşil tonunu bulmaya çalıştım. Bu Külkedi'si'nin bir prensi yoktu ama Farrow & Ball'a pekâlâ gidecekti.



🔍 İnternette ara



- 🕒 Okumayı tekrar sevdirecek kitaplar
- 🕒 Mutfak fikirleri, koyu yeşil dolaplar
- 🕒 Farrow & Ball'un ucuz muadili
- 🕒 Poldark birinci sezonu nereden izleyebilirim?



17. BÖLÜM

Ertesi sabah tam kapıdan çıkarken Noah çalı çitin ardından bana seslendi. “Sana bir paket geldi. Kapının önüne bırakmışlardı ama evde değildin. Başına bir şey gelmesin diye ben aldım.”

“Ah, teşekkür ederim,” dedim. “Hiç gerek yoktu.” Sokağımızdaki kimse başkasının paketine göz dikmezdi.

“Bekle biraz,” deyip kulübesine girerek kucağında barbekü boyutlarında bir paketle geri döndü. “Biraz ağır, içeri taşımamı ister misin?”

“Çok sevinirim,” dedim garaj kapısını açarak. “Teşekkür ederim.” Paketi yere bıraktığında doğrulup arka cebinden bir broşür çıkardı.

“Senin için,” dedi. Gözlerini yere dikip kâğıt parçasını elime tutuşturdu.

Bir çıktıydı. Üzerinde “Bath ve Kuzeydoğu Somerset Şikâyet Formu, Çalı Çit Uzunluğu” yazıyordu.

“Ne bu?” dedim.

“Çit yüksekliğiyle ilgili bir sorunun varsa bunu resmî kanallar aracılığıyla çözmelisin. İki yüz sterlin karşılığında belediye anlaşmazlığımızı çözecek. Masrafı kırışmaya razıyım.”

“Belediyeye iki yüz sterlin ödemeyeceğim, Noah. Son konuşmamızdan beri çalılara dokunmadım bile.” İç geçirdim. Araf diye bir şey varsa, her tarafı belediyelerin şikâyet formlarıyla dolu olmalıydı.

“Arkamı döndüğüm an mülkümü tahrip etmeyeceğinden emin olmak istiyorum. Formu doldur lütfen,” dedi beresini kulaklarının üzerine çekip kapıya yönelerek. Bu yüzden mi paketimi evime getirmişti? Tek derdi çalı çit konusunda beni taciz etmek miydi?

Noah gittiğinde elime tutuşturduğu formu yırtıp attım ve kazağımın yakasını yüzüme çekip öfkemi atmak için yün kumaşa avazım çıktığı kadar bağırdım. Bir nebze olsun sakinleştiğimde yere çömelip koca paketi açmaya koyuldum. İçinden koca bir kil yığını ve heykeltıraş edevatlarıyla dolu küçük bir çanta çıktı. Teslimat makbuzunun altına bir not bırakılmıştı.

Bu bir lüks değil. Will.

Notu okur okumaz içimde bir duygu fırtınası koptu. Olmayan bir hıçkırığı bastırmak için elimle ağzımı kapattım. Ne düşünceli bir hediye idi bu. Ne var ki minnettarlığım yerini hızlıca şüpheyi bıraktı. Ne demekti bu şimdi? Bir özür, acıma kili miydi? Kedin öldüğü için üzgünüm kili miydi? Altında yatan anlam ne olursa olsun bana hoş bir jest yaptığını inkâr edemezdim. Ellerimi kutunun kenarına bastırduğымda parmaklarım heyecandan karıncalandı.



Perşembe sabahı kapıdan içeri girdiğimde tüm ofis Crispin'in ziyareti yüzünden telaşlıydı. Jonathan en şık tüvit takımını giymişti, Karl duvarlardaki tabloların tozunu alıyordu ve Steph tüm tuvaletlere lüks sabunlar koyuyordu. Herkes iş dışında her şeyi yapıyordu. Will dışında herkes. Masasında, başı eğik vaziyette etrafında kopan kaosu görmezden geliyordu. Yanına gidip ona kil için teşekkür etmek istiyordum ama gürültü önleyici kulaklıklarını takmıştı. Bu "Rahatsız etmeyin" anlamına gelen evrensel bir hareketti.

Saat on birde Crispin geldiğinde benim kadar ufak tefek bir adam olduğunu görüp şaşırdım. Üzerine mükemmel oturan gri bir takım elbise giyiyordu ve Afro saçları alnı boyunca uzanan keskin bir çizgi oluşturacak şekilde kısacık kesilmişti.

Tanışma faslından sonra Jonathan sessizliği sağlamak için ellerini çırttı. Crispin ofis katındaki personele hitap etmeye başladı.

"Her satın alma bir yolculuktur," dedi basın toplantısı veren bir politikacı gibi sert ve otoriter bir sesle. "Elbet karşımıza engeller çıkacak ama varış noktamızın buna değeceğini umuyorum. Size kulak vermek için buradayım. Kim olduğunuzu ve ne yaptığınızı öğrenmek istiyorum. Bir dergiyi satın salıp çalışanları bir balığın kılçıkları gibi ayıklayacak bir adam değilim. Önce suya girip sizinle yüzmek istiyorum."

Jonathan güldü. Crispin konuşurken onu hayran hayran izlemesi dikkatimden kaçmamıştı.

"*Bath Living*'i zamansız bir yayın yapmak istiyoruz," diye devam etti Crispin. "Önümüzdeki haftalarda ve aylarda geleceğimizin nasıl şekilleneceğini hep birlikte göreceğiz."

İçeride bir alkış tuhafını koptu ama neyi alkışladığımıza anlam veremedim. Birinin cenazesine katılmış gibi konuşmuştu. Jonathan onu oturma odasına götürdüğünde hepimiz rahat bir nefes verdik.

Kolumda hafif bir dokunuş hissedip arkamı döndüğümde karşımda Will'i buldum.

"Jess, Katniss hakkındaki haberi nasıl karşıladı?" diye sordu.

"Sandığımdan çok daha iyi. Yardımların için tekrar teşekkür ederim," dedim bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak. "Kil için de teşekkür ederim. Hiç gereği yoktu."

"Biraz şevk olur diye düşündüm," dedi. Bir süre ellerini nereye koyacağını bilmiyormuş gibi kıpırdandıktan sonra kollarını göğsünde kavuşturmakta karar kıldı.

"Deniz teknolojileri mühendisiyle randevun nasıl geçti?" diye sordum.

"Güzeldi. Harika kariyer tavsiyeleri verdi," diye yanıtladı parıldayan gözlerle. "Belki de yaşlı kadınlar hakkında yanılmışımdır. Bu akşam Ryan'la buluşuyor musun?" Başımınla onayladım. "Eve döndüğünde bana mesaj atar mısınız?"

"Koskoca kadını, Will."

"Biliyorum ama yine de bana mesaj atmanı istiyorum."

Koluma uzanıp parmağını dövmemi gizleyen yeni bandın üzerinde gezdirdi. Dokunuşu karşısında tüm kolumu zevk dolu bir ürperti sardı, içim bir hoş oldu "Adını tenine kazınamamaya çalış. Olur mu, Appleby?" dedi gözlerimin içine bakarak. Başparmağını bileğime doğru kaydırıp geri çekildi. Bunun sahip lenici bir hareket olduğunu düşünüp ona kızmak istedim ama içimdeki tuhaf kıpırtıyı bastırmaya çalışmakla meşguldüm. Biri adımı seslenerek içinde bulunduğumuz ânı mahvetti. Crispin'le birebir görüşmemin zamanı gelmişti.

"Seni fazla tutmayacağım, Anna," dedi Crispin kıcımla daha sandalyeyi bulmadan. "Yazılarını okudum. İyi bir yazarısın. Yetkin ve profesyonelsin. Röportajların harikulade." Elini yumruk yapıp nazikçe avucuna vurdu. "Ama dergiye kafamda biçtiğim yön daha kişisel, daha olay odaklı. Daha az Bath, daha çok hayattan enstantaneler. Bilmem anlatabiliyor muyum?" Bir anlayış belirtisi görmek için bakışlarını yüzümde gezdirdiğinde

onu başımla onayladım. “Gençler TikTok’a neden bayılıyor biliyor musun, Anna?” Cevabımı beklemedi. “Çünkü insanlar orada en savunmasız yanlarını paylaşıyor. Depresyonlarını, aşk hayatlarını, kilo problemlerini, boşanmalarını anlatıyor.” Duraksadığında son örneği havada asılı kaldı. “Bizim yaşımızdakiler bunu anlamıyor. Kuyruğu dik tutup hayatımıza devam edeceğiz diye helak oluyoruz, değil mi ama?” Gülüp ona katılmamı bekledi ama elimden gelen tek şey yüzüme tuhaf bir gülümse kondurmak oldu.

“Yeni ilişki köşemizden hoşlandığınızı sanıyordum,” dedim savunmacı bir tavırla. “Okurlara tam da istediğiniz gibi kişisel bir bakış açısı sunuyor.”

“Öyle. Gerçekten harika bir konsept. Büyük potansiyeli var.” Duraksayıp bacaklarını açtı ve ayağını dizinin üzerine attı. “Burada çalışmaya devam etmek için tüm yazım tarzını değiştirmek zorunda olduğunu düşünmeni istemiyorum. Geleneksel yazarlara da ihtiyacımız var.” *Geleneksel yazarlar mı? Ben bu muyum?* “Arch Medya küresel bir ağıdır. Biz mikroyuz, yereliz ama zihniyetimiz makro. Ben yalnızca insanları biraz itekliyorum. İşim bu, insan itekleyiciyim. Seni de iteklemek istiyorum.” Yumruğunu göğsüne vurdu. “Kalbini söküp kanını sayfalara akıtman gerek. Vampirleri doyurman gerek.”

“Vampirleri doyurmam mı gerek?” diye tekrarladım.

“Okurlar artık sadece fiyakalı cümleler istemiyor. Kan, ter, gözyaşı istiyorlar. Bir suşi misali en çiğ duygularını istiyorlar.”

“Ne demek istediğini anladığımı sanmıyorum,” dedim gergince.

“Bence anlıyorsun.” Bir süre öylece gözlerimin içine baktı. “Bence anladığını biliyorsun.” Birden ayaklanıp ellerini çırpı. “Tüm bu suşi mevzusu karnımı acıktırdı. Güzel sohbetti. Söylediklerimi iyice düşün.” Elimi sertçe sıktı.

Görüşmemizden önce işimi kaybedeceğim konusunda pek de bir endişem yoktu. Dergide saygı duyulan iyi bir yazar ol-

BİZ ŞİMDİ NEYİZ?

duğumun farkındaydım. Şimdiyse özgüvenim altüst olmuştu. Ya bu yeterli değilse? Ya Crispin haklıysa? Dünya gerçekten suşı istiyorsa ve ben sadece çıtır balık pişirmeyi biliyorsam?



Q İnternette ara



① TikTok

① TikTok indirirsem takip edilir miyim?

① Gazetecilik iş ilanı, Bath

① Poldark'taki Aiden Turner kiminle evli?



18. BÖLÜM

Akşam eve döndüğümde tiyatroya giyecek bir şey bulmak için dolabımı talan ettim. Neden bir tanecik bile “tiyatro kıyafetim” yoktu? Lottie meşgul olduğundan çocuklarla iş arkadaşım Kelly ilgilenecekti ama geç kalmıştı. İlk perde başlamadan orada olmak istiyorsam geldiği an çıkmam gerekiyordu. Nihayet giyecek bir şey bulup –kot elbise, ince çorap ve dore topuklu ayakkabılar– odamdan çıktığımda yerde Pokémon kartlarını düzenleyen Ethan’ın kafasını kaşıyıp durduğunu fark ettim.

“Anne, bir aksolotl aldığımızda adını Ninja Çocuk koyacağım.”

“Neden kaşınıyorsun sen?” dedim.

“Kaşınıyorum çünkü.”

Yanına gidip çömeldim ve ensesini kontrol edebilmek için başını nazikçe öne eğdim. Gördüğüm kırmızı lekeler hiç hayra alamet değildi. Telefonumun flaşını yakıp saçlarına tuttuğumda gözüme kıpır kıpır bir şeyler ilişti. *Bitlenmiş. Kahretsin.* İnledim.

Ethan bana dönerek, “Ne? Bitlenmiş miyim?” dedi panik dolu tiz bir sesle. Yüzümü buruşturdum. Yıllardır böyle bir sorunumuz olmamıştı. Jess okula ilk başladığı zamanlar sürekli bitlenirdi. O, Disney Channel izlerken ben artık görmeye bile tahammül edemediğim bit tarağıyla uzun ve gür saçlarına ilaç sürüp saatlerce tarardım. O günleri hatırlamak bile oramın buramın kaşınmasına neden olurdu.

“Endişelenme. Saçların kısa, hemencecik hallederiz. Şehirdeki eczaneden ilaç alacağım,” dedim aramızdaki mesafeyi korumaya özen gösterip omzuna hafifçe vurarak. Ethan yine kaşınmaya başladığında elim istemsizce kendi saçlarıma gitti. Gerçekten kaşınıyor muydum yoksa bu psikolojik bir şey miydi? Tanrım, ya tam da Ryan Stirling’le buluşacağım gün bitlen-diysen? Hayır hayır. Paranoyalık ediyordum. Yine de ne olur ne olmaz diye saçımı toplayacaktım.

Kelly nihayet geldiğinde Ethan kapıdan girer girmez ona bitlendiğini yetiştirdi. Arkadaşım panikle geriye kaçtı. Şimdi-den geldiğine pişman olmuş gibiydi.

“Sakin ol, odanın öteki ucuna atlayamazlar,” dedim. Kelly beni ekerse oyuna gidemezdim ve Ryan’la kolayca iletişime geçip başka bir gün ayarlamam da mümkün değildi. Dahası, bu randevuyu kaçırmayı hiç ama hiç istemiyordum. Çok geçmeden Jess kafasını kaşıyarak aşağı indiğinde Kelly sanki onu Medusa ve Medusa’nın küçük kardeşine bakıcılık yapması için çağırmışım gibi bana dehşet dolu gözlerle baktı. “Panik yok. Bunu halledebiliriz,” dedim iki dakika içinde bunu nasıl halledeceğimize dair en ufak bir fikrim olmasa da.

Dört dakika sonra çocuklar yüzücü boneleriyle televizyonun karşısında oturuyor, Jess beni gözleriyle öldürmeye çalışıyordu.

“Bana bit bulaştırdığına inanamıyorum,” diye inledi Jess kardeşini dürtükleyerek.

“Belki *sen* bana bit bulaştırmışsındır,” diye karşılık verdi Ethan ablasının kolunu yumruklayarak.

“Birbirinizi suçlamayın. Olur böyle şeyler. Kimsenin suçu yok,” dedim enseme kaşıyarak. “İkinize de ilaç alacağım ve yarın okula gitmeden evvel bu sorunu çözeceğiz. Anlaştık mı?” Kelly sanki onun da bit yuvası olduğundan şüpheleniyormuş gibi kanepenin kolçağına ilişti. “Sana, şey... risk ödemesi yapacağım,” dedim biraz gülümseyip biraz yüzümü buruşturarak. “Anlaştığımızı ek olarak.”

Tiyatroya yaklaştığımda bitlendiğime ikna olmuşum. Kafamda minik böcekler gezindiğine yemin edebilirdim. Nedeni paranoya olsun ya da olmasın, iki buçuk saat boyunca diğer seyircilerle iç içe oturmaya gönlüm el vermezdi. Kendimi özgüvenli, seksi ve akli başında bir kadın olarak göstermeyi ummuşum ama pireli bir kedi gibi dakika başı kaşınırsam böyle bir izlenim bırakacağımdan şüpheliydim. Yol üzerindeki bir eczaneye uğrayıp üç kutu bit ilacı aldım. Kasaya geldiğimde tezgâha dizdikleri ipek boneler gözüme ilişti. Görünüşe göre buklelerin uyurken bozulmaması için tasarlanmışlardı ama bir tane taksam sık durabilirdi. *Gerçekten sık durur mu?*

Tiyatroya vardığımda son zil çoktan çalmıştı ve fuayede benden başka kimse yoktu. Gişeden ücretsiz biletimi alıp yeni yeşil renkli ipek bonemi kafama geçirerek koltuğumu buldum. Ne tesadüf ki yanımda oturan ellili yaşlardaki kadının başında da benimkine benzer açık mavi bir bone vardı. Oturduğumda başıyla bana ufak bir selam verdi. Başta geç kalmamı anlayışla karşıladığını varsaysam da ışıklar söndüğünde kulağıma eğilip, “Geçmiş olsun,” dedi.

On dakika sonra sıksa parmaklarını fark ettiğimde kanser olduğunu ya da iyileşme sürecine geçtiğini ve benim de kanser olduğumu sandığı kafama dank etti. Birden bitli evlatlarımı terk etmekten duyduğum vicdan azabı, yok yere kanser sempatisi görmekten duyduğum suçluluğun gölgesinde kaldı. Koltuğuma gömülüp oyuna odaklanmaya çalıştım. Ryan Stirling o kadar çekici ve sahne için yaratılmıştı ki kısa sürede hikâyeye

kapıldım. Tüm salon öyle huşu içindeydi ki kafamdaki bitlerin kıpırdandığını duyabiliyordum.

Arada yanımda oturan kadın koluma sarıldı. “İçecek bir şey ister misin, canım?”

“Ah, hayır. Asıl *siz* bir şey ister misiniz?” diye karşılık verdim abartılı bir hevesle.

“İsrar ediyorum. Bizim gibi kızlar birbirlerine destek olmalı,” dedi başımı işaret ederek. Kanser olmadığımı açıklayarak onu küçük düşürmek istemiyordum. Bu çok tuhaf olurdu ve bitlendiğimi herkesin bilmesinin âlemi yoktu. Muhtemelen bu kadını bir daha asla görmeyecektim. Bu beyaz yalanı sürdürmek muhtemelen daha iyi olurdu.

Ayağa kalktığı anda kıyafetinin tam bir renk cümbüşü olduğunu fark ettim. Gökkuşağı desenli bir etek, parlak yeşil bir gömlek ve beyaz payetli bir yelek giymişti. Muhteşem görünüyor, Manhattan sokaklarında salınan bir moda tutkununa benziyordu. Bara gidip iki kadeh preseccoyla geri döndü.

“Teşekkür ederim, çok kibarsınız,” diye mırıldandım.

“Loretta,” dedi.

“Anna,” dedim uzattığı çelimsiz elini sıkarak.

“Üç aydır temizim,” dedi kadehini benimkine vurarak. “Tedavim dört yıl sürdü. Saçlarım hâlâ yeniden çıkmayı reddediyor,” diye ekledi bonesine dokunarak. “Ya sen?”

“Ah, benimki pek öyle değil,” dedim belirsizce. *Ne yapıyorum ben? Neden ona küçük bir hata yaptığını söylemiyorum ki? Birinin havalı olsun diye ipek bone taktığını düşünmek çok normal çünkü.*

“Daha çok gençsin, güçlüsün,” dedi elimi tutarak. “İnsan bu illetten sonra hayata farklı bir gözle bakıyor.” Loretta içki-lerimizi yudumlarırken bana hayat hikâyesini anlatmaya devam etti. Onu dinlemekten şikâyetçi değildim, çok ilginç şeyler görüp geçirmişti. Binlerce hayatı kurtaracak bir gen terapisi türünün geliştirilmesiyle uğraşan bir bilim insanıydı. Tüm dün-

yayı gezmiş, iki kez evlenip boşanmıştı ve tam da sesli kitap seslendirmeni olacak bir sesi vardı.

“Evli misin?” diye sordu en sonunda.

“Boşandım,” dedim. “Gerçi böyle söylemeyi sevmiyorum. Zsa Zsa Gábor değilim sonuçta.”

Loretta güldü. “Bir arkadaşım bu soruyu EG, yani *evlilik gazisi* diye yanıtlardı. Çok gülerdim. Bir başına değilsin ama. Değil mi?” Sesi endişe doluydu. Boşanmış olmamı kastettiğini varsaymak istesem de içimden bir ses kanserden bahsettiğini söylüyordu.

“Kız kardeşimle çok yakınınız. Pırlanta gibi iki evladım var,” dedim.

“Güzel,” dedi. “O hâlde EG olmaya kucak aç. Rock dönemin başlasın.”

“Anlamadım.”

“Fleetwood Mac.” Bu her şeyi açıklıyormuş gibi gülümsedi. “Kendilerini bir blues grubu sanıyorlardı. Sonra Peter Green’i kaybettiklerinde kendilerini yeniden keşfetmek zorunda kaldılar. Lindsey Buckingham ve Stevie Nicks gruba katıldığında rock dönemlerine başlayıp gelmiş geçmiş en ünlü müzik gruplarından biri oldular.”

“Şarkılarını pek bilmiyorum,” diye itiraf ettim.

“Ah, duysan bilirsin. Ne zaman evimde iç çamaşırlarımla dans edip bağıra bağıra ‘Go Your Own Way’ söylesem derdim tasam kalmaz.” Sözlerine gülümsemekten kendimi alamadım. Işıklar yeniden söndüğünde Loretta ortak kolçağımızda duran kolumu sıkıp kulağıma, “Rock dönemin,” diye fısıldadı.

Oyunun ikinci perdesi bitmek bilmedi. Gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. Shakespeare’in akşam yediden önce ya da iki shot espressodan sonra izlenmesi gerekiyordu. Ryan Stirling’in savaş sahnesinden sonra gömleğini çıkarması bir an için uykumun açılmasına yardımcı olsa da salondan alkış ses-

leri yükseldiğinde irkilerek uyandım. Sızmış olmalıydım, başımı tüm hanımefendiliğimle Loretta'nın omzuna yaslamıştım.

"Ah, özür dilerim," dedim. Dört bir yanımdaki insanlar oyunu ayakta alkışlamak için yerlerinden kalktığında telaşla doğruldum.

"Dileme. Vücudunu dinlemek zorundasın; sana dinlenmeni söylediğinde dinlenirsin." Elime hafifçe vurdu. Alkışlar nihayet durulduğunda bana döndü. "Altı üstü tiyatroda yan koltuğuna denk gelmiş tuhaf bir kadın olduğumun farkındayım ama ruh eşim olduğundan şüpheleniyorum, Anna."

Bunu duymak beni mutlu etti. Aramızdaki onun bihaber olduğu tuhaf yanlış anlaşılmayı saymazsak onunla sohbet etmekten büyük keyif almıştım.

"Gittiğin yoldan dönen birine ihtiyacın olursa diye sana telefon numaramı verebilir miyim?" diye sorduğunda onu başımla onayladım.

"Çok incedin," diyerek çantasından çıkardığı kartviziti aldım.

"Bu evimdeki sabit hattın numarası. Genelde dışarıda oluyorum ama mesaj bırakmaktan sakın çekinme. Cep telefonlarına katlanamıyorum. Kim dünyayı cebinde taşınmak ister ki? Ben değil."

Sözleri beni güldürdü. Loretta'nın enerjisi harikaydı ve bunun tadını biraz daha çıkarmak istiyordum. "Oyunu beğendin mi?"

"Bitmek bilmedi, değil mi?" dedi muzır bir gülümsemeyle. "Gerçi başrol pek hoş bir adam."

Loretta'ya veda ederken aramızdaki yanlış anlaşılmayı açıklığa kavuşturmadığıma pişman oldum. Söylesem muhtemelen gülüp geçiştirirdi. Onunla bir kahve içmeyi çok isterdim ama fırsatım varken ona işin aslını anlatmamıştım.

Tiyatronun tuvaletine gidip ipek bonemi çıkararak kafama yapışmış saçlarımı kabartmaya çalıştım. Ryan Stirling'e bunun

Make-A-Wish³ vakfı tarafından ayarlanmış bir hayır buluşması olup olmadığını sorgulamak istemezdim. Aynaya doğru eğilip saç diplerimi incelediğimde hiçbir kıpırtı göremedim. Bitlenmediğimi varsaysam da hayranı olduğum adamla aramdaki mesafeyi korumaya özen gösterecektim.

Bir grup kadın kulis kapısının önünde Ryan'ın çıkmasını bekliyordu. Onları gördüğümde keyfim kaçtı. Saat zaten on olmuştu. Hepsine imza vermeye kalkarsa işi on birden önce bitmezdi ve uykum gelirdi. Tiyatronun kafeteryasından bir kahve almayı düşündüğüm sırada kulisin kapısı açıldı ve bir ses, "Anna Appleby?" diye seslendi.

"Benim!" dedim. Kalabalık Kızıldeniz gibi ortadan ikiye yarıldı.

Siyah polo tişört giymiş, kulağına bir kulaklık takmış adam beni içeri davet ettiğinde kadınlar kıskanç bakışlarla beni süzdü. Muhtemelen bu imtiyazın nedenini sorguluyorlardı. "Gazeteci-yim," diye mırıldanarak hızlıca adamın yanına ilerledim.

Görevli beni bir koridora götürdü.

"Bay Stirling'ten selfie istemeyin," dedi. "Oyunun ardından fotoğraf çekilmeyi reddediyor." Beni ıslık ıslık bir giyinme odasına soktuğunda kendimi Ryan Stirling'in, *herkesin hayran olduğu* Ryan Stirling'in karşısında buldum. Kostümünü çıkarıp üzerine kot pantolonla beyaz gömlek geçirmişti ve makyajını siliyordu.

"Anna?" dedi hâlâ sahnedeymiş gibi yüksek sesle. Başımla onayladım, onu kanlı canlı görmek dilimin tutulmasına neden olmuştu. "Merak etme, insan kalabalığını atlatmak için yan kapıdan çıkacağız. Yoksa tüm gecemi burada geçirmek zorunda kalırım." Abartılı bir tavırla gözlerini devirdi. "Oyunu beğendin mi?"

3 Hasta çocuklar için bağış toplayan ve hayranı oldukları ünlülerle tanışmaları için hastane ziyaretleri gibi etkinlikler düzenleyerek dileklerinin gerçekleşmesine yardımcı olan Amerika merkezli uluslararası bir kâr gütmeyen yardım kuruluşu. -ç.n.

Kabaran hayranlığımı dizginleyemeyip, “Evet. Harikaydın. Muhteşemdin,” dedim bir çırpıda. Sorusuna doğru cevap vermişim gibi sırtıttı. Makyözünü kovalayıp elini uzatarak paltosunu istedi ve sandalyesinden kalktı.

“Çıkalım mı?” Elini belime koyarak beni soyunma odasından çıkardı ve başka bir kapıdan geçerek kendimizi karanlık bir ara sokakta bulduk. Boyu sandığımdan daha kısa –taş çatlasın bir yetmiş– olsa da bu kadar yakınımıdayken yüzü televizyondakinden bile daha mükemmeldi. Çenesi köşeli, göz kapakları düşük, burnu hafif kemerliydi. Farklı bir çağdan çıkıp gelmiş gibiydi, bir gladyatörü ya da Viking savaşçısını andırıyordu. O kadar güzel bir adamdı ki suratına bön bön bakmamak için çaba sarf etmem gerekiyordu.

Sokağın ilerisinde camları karartılmış bir araba bizi bekliyordu. Ryan binmem için kapıyı açtı ve ardından yanıma oturdu.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Rahatsız edilmeyeceğimiz bir yere. Bir bara gidip bütün gece önüme uzatılan peçeteleri imzalamak istemiyorum.” Öne doğru eğilerek kollarını silkeleyip tuhaf bir ses çıkardı. “Affedersin, Richard’ı üzerimden atmak için böyle yapıyorum. Böylesi bir rolün hakkını vermek kolay değil. Ondan kurtulmazsam geceleri uykum kaçıyor.”

“Ah, tahmin edebiliyorum,” dedim tahmin edemiyor olmama rağmen.

Pleets isimli özel bir kulübün önüne yanaştık. Ryan yolculuk boyunca o tuhaf sesleri çıkarmaya devam etmişti. Görevlinin biz arabadan iner inmez küçük, gizli bir yan kapıyı açmasına bakılırsa Ryan’ı tanıyor olmalıydı. Kulübe girip karanlık bir koridoru aşarak loş, konforlu bir odaya vardık. Adrenalin üzerimdeki mayışıklığı alıp götürmüştü. Gerçekten burada olduğuma inanamıyordum. Ryan Stirling’le, *herkesin hayran olduğu* Ryan Stirling’le gizli bir randevudaydım. *Keşke Will bunu görebilseydi. Şey, Dan demek istedim. Keşke Dan bunu görebilseydi.*

Dan mi yoksa Will mi demek istedim? Bu düşünce kafamı karıştırdı. Neden onları düşünüyordum ki?

“İşte geldik,” dedi Ryan alçak, dairesel siyah deri kanepeyi işaret ederek. Sol tarafımda altı kırmızı ışıkla aydınlatılmış bir bar ve üzeri şişelerle dolu bir vitrin duruyordu. Minyatür bir gece kulübüne veya –daha da kötüsü– kucak dansı için özel bir odaya gelmiştik sanki.

“Burada kimse bizi rahatsız edemez,” dedi Ryan elini tekrar belime koyarak. Tiyatroda bir şeyler içeceğimizi varsaymıştım. “Bir şeyler içmek” sözünün ne kadar açık uçlu olduğunu fark etmemiştim sanırım.

“Ee, anlat bakalım. Oyunun ne kadar harika olduğunu tekrar söyle.” Ryan dibime oturup bacaklarını benimkine değecek kadar genişçe açtı. Gözlerinde muzip bir parıltı olsa da gerçekten de benden bir cevap bekliyormuş gibi görüldüğünden şaka yapıp yapmadığını kestiremedim.

“Ah, muhteşemdin. Repliklerin hâlâ kulaklarımda çınlıyor.” *Repliklerin mi? Elimden gelenin en iyisi bu mu sahiden?*

“Çok tatlısın,” dedi Ryan bakışlarını bir an için memelerime indirerek. “Tiyatro çok fazla pratik gerektiriyor. Televizyondaki gibi sahne sahne repliklerimizi söylemiyorlar. Shakespeare’in dili işimizi kolaylaştırıyor. Uyaklar dilimizden akıp gidiyor; insan replikleri ezberlerken sıkılmıyor.” *Dil* derken dilini çıkarıp bana doğru salladı. Bu hareketini son derece rahatsız edici bulsam da nedenini bilmiyordum. Ryan Stirling’in dilinden bahsediyorduk, bundan iğrenemezdim.

Utangaç bir garsonun siparişimizi almak için yanımıza gelmesini fırsat bilip kanepede kayarak aramıza birkaç santim mesafe koydum. Bitli olayım ya da olmayayım onu daha az samimi bir mesafeden tanımayı tercih ederdim. Ryan bana meyveli bir kokteyl, kendisineyse viski söyleyerek garsonu bir el hareketiyle yanımızdan kovaladı.

“Bilmeni isterim ki, Anna Appleby, şimdiye dek bir hayranımla çıkmayı hiç kabul etmemiştim,” dedi sırtıp dilini alt dudağında gezdirerek. “Menajerim e-postanı bana gösterdiğinde sözlerin içimde bir yere dokundu. O an öyle bir ruh hâlindeydim sanırım.” Elini kolumda gezdirdiğinde irkildim.

“Ah,” dedim ellerimi kucağımda kavuşturarak. “Hayranınım demezdim.” Ryan’ın yüzü düştü. “Öyle demek istemedim. Hayranınım elbette. *Port, Starboard, Murder*’ın her bölümünü izledim. En sevdiğim dizidir.”

“Öyledir tabii,” dedi dilini yine alt dudağında gezdirerek. Az önce açtığım mesafeyi kapatıp kolunu kanepenin sırtına attı. *Diliyle ne alıp veremediği var bu adamın? Ağzına büyük falan mı geliyor?*

“Ama, şey, o e-postanın asıl nedeni köşemdi.” Yakınlığı dikkatimi o kadar dağıtıyordu ki normalden daha hızlı konuşuyor, oynatma hızı artırılmış bir sesli kitap gibi sözcükleri birbiri ardına sıralıyordum. “*Bath Living*’te gerçek hayatta tanıştığım insanlarla flörtün mümkün olup olmadığına dair yazılar yazı—”

“Evet evet, hatırlıyorum,” diye sözümü kesti. “Benimle çıkmanı *oğlun* önermişti.” Oğlun kelimesini vurgulayarak elini omzuma koydu ve saçımın bir tutamıyla oynamaya başladı. Aman Tanrım, Ryan Stirling saçımla, *benim* saçımla oynuyordu. Ya tutamların arasında kımıl kımıl şeyler görürse? Vücudumdaki bütün kan suratıma hücum eder, geriye hiçbir şey kalmazdı. Yere yığılırdım ve domatesten farksız kafam dışında vücudumun geri kalanı kireç kesilirdi. Tepeden tırnağa gerildim. İçimden bir ses beni huzursuz eden tek şeyin bit paranoyam olmadığını söylüyordu. Saçımla oynaması uygunsuz geliyordu. Henüz yeni gelmiştik ve cümlem yarım kalmıştı. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırmaya yeltendiğinde elini nazıkçe ittim. İçgüdülerim bana kalkıp gitmemi söylüyordu.

“En sevdiğin sezon hangisi peki?” dedi. Garson içkilerimizle döndüğünde elini nihayet üzerimden çekip kucağına koydu.

“İkinci sezon, Faye Carraway’e bayılıyorum,” diye yanıtladım. Faye ortağını oynayan aktristi. Bu konuyu konuşmak güvenli geliyordu. Sabaha kadar *Port, Starboard, Murder*’dan bahsedebilirdim.

“Faye sürdüğün tekidir,” dedi Ryan yüzünü buruşturarak. “Daha fazlasını söylemeyecek kadar centilmen bir adamım ama inan bana, herkesin iddia ettiği şu *uyumumuz* var ya? Öyle görünmesi için harcadığım çaba ve gösterdiğim performans bir BAFTA’yı hak ediyor.”

“Vay canına, anlaşılmadığınızı hiç belli etmiyordunuz,” dedim. İçkimden büyük bir yudum aldığım da bardağın ağzına kadar votkayla dolu olduğundan şüphelendim.

“Anlaşamıyorduk demedim. Onun bir sürtüğ olduğunu söyledim.” Ryan dibimden uzaklaşarak arkasına yaslanıp kollarını deri kanepenin sırtına attı. “Faye’den bahsederek gösteri sonrası heyecanımı mahvettin.” Şaka yapıyormuş gibi gülümseme de samimi olmadığını görebiliyordum. Soğuk bakışlarını hedeflerine kilitlenmiş lazerler gibi benimkilere dikmişti.

“Affedersin,” dedim gergince gülerek.

“Bunu telafi etmek için ne yapacaksın?” dedi usulca.

“Bath’ta yapabileceğin tüm harika şeyleri anlatabilirim,” dedim ona daha fazla bakmak istemediğimden gözlerini kademe çevirerek. “Harika bir tur rehberiymdir. Roma Hamamları’nı gezdin mi?”

“Roma Hamamları’nın bana aradığım heyecanı sunacağını sanmıyorum,” diye karşılık verdi. Tekrar yüzüne baktığımda bakışlarının hâlâ üzerimde olduğunu gördüm. Gözleri daha koyu görünüyordu, göz bebekleri irislerini yutacak kadar genişlemişti. Viskisini fondipleyip dudaklarını yaladı. *Ben de dili nereye kayboldu diyordum.*

“İlk kez beni düşünerek boşaldığın zamanı anlatır mısın?” dedi. “Mümkün olduğunca ayrıntılı olarak.”

“Pardon?” Vücudum gerildi, elimdeki kadehi öyle sıkı kavradım ki camın ardındaki eklemlerim bembeyaz kesildi.

“Bana fantezilerini anlat. Hepsini gerçeğe dönüştürmek için elimden geleni yaparım. Rollerimden birine bürünüp seni tutuklamamı ister misin? Bana Dedektif diye hitap edebilirsin.” Üzerime çullanıp bir eliyle boynumun arkasını, ötekiyle de kalçamı kavradı. “Utanma. Yaptığın her türlü yaramazlığı bana anlatabilirsin.” Viski ve sahne makyajı kokusu burnuma doldu. Hareketi o kadar ani, tutuşu o kadar sertti ki donakaldım. Gözlerim umutsuzca garsonu aradı ama sessiz sedasız gittiğini fark ettim. Bu küçük, loş, penceresiz odada yapayalnızdık.

“Hayır, teşekkür ederim.” Sözlerim fısıltıdan farksız olsa da içimden avazım çıktığı kadar bağıırıyordum. *Neden ayağa kalkmıyorum? Neden uzuvlarım felç olmuş gibi?*

“Naz mı yapıyorsun? Kuralına göre mi oynamak istiyorsun? O hâlde bana çatmayacaktın,” diye fısıldadı kulağıma Brandon Farley sesiyle. “Daha rahat bir yere geçsek mi?” dedi. Kalçamda gezinen terli ellerinden ne kadar tiksindiğimin farkında değil gibiydi. “Kaldığım otel hemen şurası.”

Hâlâ şoktan donakalmış vaziyetteydim. Kılımı bile kıpırdatamıyordum. Ağzımı açtım ama beynim sözcükleri bir araya getiremedi. Eli eteğimin biraz daha altına kaydığında sesimi çıkarmayı başardım. “Bitliyim!” deyiverdim, sesim boğuk bir fısıltıdan ibaretti.

“Ne?” Ryan birkaç santim geri çekildi, boynumdaki eli gevşedi. “Ne dedin?”

“Bitliyim. Yerinde olsam fazla yakınlaşmazdım,” dedim daha yüksek sesle. Sözlerim bu sefer istediğim etkiyi yarattı. Suratına bir tokat atmışım gibi irkildi.

“Hadi oradan.” Kaşlarını çatıp üzerini silkeledi. “Neden benimle buluşmaya... bu hâlde geldin?”

“Kasten olmadı. Keşke gelmeseydim.” Kalkıp ondan uzaklaştım. Aramızdaki mesafe arttıkça paniğim azaldı ve sesim

normal hâline döndü. “Bil diye söylüyorum, birinin oynadığın diziye sevmesi sana tanışır tanışmaz ona dokunma hakkı vermez.”

Bana sert bir bakış attı, kısacık bacaklarını yine ardına kadar açmıştı. Kendimi aptalın teki gibi hissettim, tek isteğim arkama bakmadan kaçmaktı. O soğuk bakışlarına bir dakika daha maruz kalamazdım. Kapiya yöneldiğimde arkamdan, “Der-gideki künyenden çok daha yaşlı görünüyorsun. Buna dolandırıcılık derler,” dedi.

Koridoru aştım ve görevlinin benim için açtığı kapıdan dışarı çıktım. “Dikkatli gidin, hanımefendi,” dedi anlayış dolu bir sesle. Ryan Stirling her gösteriden sonra farklı bir hayranıyla buraya mı geliyordu? Naifliğim neredeyse başımı belaya sokuyordu.

Parke taşlı caddede yürürken gözyaşlarına boğuldum. Berbat bir gece olmuştu. Ryan Stirling berbat bir herifti. İnsanların neden kahramanlarınızla asla tanışmayın dediğini şimdi anlıyordum. Muhtemelen onlarla randevuya çıkamamak da gerekiyordu. Üç saatlik bir oyundan çıkmıştı, elbette beni tanımak gibi bir derdi yoktu. Sadece internette bulduğu bir fotoğrafımı beğenmiş, seve seve altına yatacağımı varsaymıştı. Yüzünü görmeye aşına olduğum için onu tanıdığımı sanmak büyük bir hataydı.

Eve dönmemle Kelly akşamımın nasıl geçtiğini sordu. “Hayal kırıklığı,” deyip abartılı bir tavırla esneyerek onu geçiştirdim. Bit sorunu yüzünden ona fazladan otuz sterlin ödedikten sonra yukarı çıkıp aldığım ilaçlardan birini kafama boca ettim. Küveti kaynar suyla doldurup Ryan’ın ellerinin hatırasını tenimden kazımaya çalıştım.

Konuşmamızı kafamda tekrar tekrar oynatarak farklı davransaydım akşamımın farklı geçip geçmeyeceğini düşündüm. Faye Carraway’in adını anmasaydım, daha az gergin olsaydım. Onunla otel odasına gitmeyi isteyeceğim bir senaryo olabilir

BİZ ŞİMDİ NEYİZ?

miydi? Hayır, sanmıyordum. Tanıştığımız andan beri onda bir tuhaflık, bir kötülük sezmiştim.

Bit tarağıyla saçlarımı dikkatlice taradım ama hiçbir şey bulamadım. Bitli falan değildim. Kaynar suyla yıkanmış olmama rağmen ürperip duruyordum. Kurulanırken telefonumdan bir bildirim sesi yükseldi. Will. Bir çöpçatanlık uygulamasındaki profilin ekran görüntüsünü göndermişti. Kadının adı Tiffany'di. Yirmi beş yaşındaydı, düz siyah saçları, özenle çizilmiş kaşları ve tanıdık bir siması vardı.

Will Havers

Bir Ryan Stirling sayılmaz ama teknik olarak ünlü...

Kim olduğunu şimdi çıkarmıştım. Bir futbolcunun kızıydı ve *Celebrity Love Island*'a katılmıştı. Şu bahsettiği uygulamaya üye olmuştu demek.

Will Havers

Ona dergideki rakibimin çok ünlü bir adamla randevuya çıktığını ve ona kafa tutmak için en iyi şansım olduğunu söyledim. Seninle aşık atacağım diye yaptığım şeylere bak, Appleby.

Mesajını cevapsız bırakmak istemesem de bir şey dersem Ryan'la gecemin nasıl geçtiğini soracağından endişeleniyordum.

Will Havers

Muhtemelen hâlâ RS'nin yanındasın. Seni tutmayayım.

Birkaç dakika öylece ekrana baktıktan sonra eve döndüğümde ona mesaj atacağıma söz verdiğimi hatırladım. Hiç değilse birkaç şey yazmalıydım.

Anna Appleby

Gecemi Tiffany'yle geçirmeyi yeğlerdim.

Ryan Stirling = bok çuvalı ☹

Gönder tuşuna basar basmaz ekranımda Will'in adı yanıp sönmeye başladı. *Neden arıyor?*

Yeşile bastığım an, "Ne oldu?" diye sordu endişeyle.

"Bir şey olmadı. Aşağılık herifin tekiymiş sadece. Yirmi dakika geçmeden kalktım."

"Öyle diyorlardı zaten." Sesi kulağıma öyle sıcak ve aşina geliyordu ki aradığına memnun oldum. "Üzgünüm, seni uyarmalıydım. Ne yaptı?"

"Tek derdi onunla... anla işte, işi pişirmek olan bir hayranı olduğumu sandı," dedim iç geçirerek.

"İyi olduğundan emin misin?" Sesi o kadar samimi, o kadar endişeliydi ki boğazım daraldı.

"İyiyim, önemli değil," dedim çatallı bir sesle.

"Gelmemi ister misin?" diye sordu.

"Hayır. Gerçekten iyiyim."

"Oyununu sabote etmemi ister misin? Kötü bir yorum yazayım mı?"

Kendimi tutamayıp güldüm. "Hayır, sadece biraz egom zedelendi." Duraksadım. "Derginin künyesindeki fotoğrafımdan daha yaşlı görüldüğümü söyledi." Dramatik bir tavırla iç geçirdim.

"Düpedüz saçmalamış. Sen tanıdığım en güzel kadınsın." İltifatı karşısında gafil avlandım. Ne diyeceğimi bilemesem de yüzümü ele geçiren kocaman gülümsemenin ve göğsümü saran sıcacık hissin bilincindeydim.

“Yalan söylüyorsun ama nezaketin için teşekkür ederim.”

Aramıza kısa bir sessizlik çöktü.

“Nezaket olsun diye söylemedim,” dedi. İçimde bir zeyk dalgası kabardı.

“İyi geceler, Will.”

“İyi geceler, Anna,” diye karşılık verdi. İkimiz de bir an için oyalandık, nihayet kapatan o oldu.

Telefonu bıraktığımda içeriye derin bir sessizlik çöktü. Her yanım sıcaklamıştı ve uyumam mümkün değildi. Komodinimde duran kulaklığımı alıp müzik uygulamama girerek arama kısmına Fleetwood Mac yazdım. “Go Your Own Way” şarkısının hareketli melodisi kulaklarımı doldurdu. Şarkıyı gerçekten de *biliyordum*. Loretta’nın iç çamaşırlarıyla evinde dans ettiğini hayal edip gülümsedim. Sesi açıp yataktan kalktım ve bunun, gecesini hayran olduğu oyuncu tarafından taciz edilip aşağılanarak değil, zaferle bitiren bir ana kahramanın hikâyesinin arka plan müziği olduğunu hayal edip pijamalarımın içinde dans ederek aşağı indim.

Hayatta bazı şeyleri seçmek mümkün değildi. İnsan hikâyeyi değilse de arka plan müziğini seçebilirdi. “Everywhere” çalmaya başladığında sesi biraz daha açıp salonumda salınmaya, kimin beni göreceğini umursamadan sözlere eşlik etmeye başladım. Çok geçmeden her yanım iyice ısınmaya, tenim ince bir ter tabakasıyla ıslanmaya, ruhum şakımaya başladı.



🔍 İnternette ara



- 🕒 Fleetwood Mac'in en meşhur şarkıları
- 🕒 Anna Appleby künye fotoğrafı
- 🕒 Ryan Stirling, sapık, Reddit



19. BÖLÜM

Will'i sonraki görüşümde bir kafede oturmuş biriyle gülüşüyordu. Dükkânın yanından geçiyordum ve pencere kenarındaki bir masaya oturmuştu, gözden kaçırılması imkânsızdı. Yakınlarda yaşamıyordu. Çok geçmeden gülüştüğü kişinin Deedee olduğunu fark ettim. Birlikte Will'in ona telefonunda gösterdiği şeye gülüyorlardı ve kadının eli onun kolundaydı.

Vücudum gerildi, nedeni öfke mi kıskançlık mı kestiremiyordum. Mantıklı yanımla ona kızmaya hakkım olmadığını söylüyordu. Aramızda hiçbir şey geçmemişti, Will'in üzerinde hiçbir hakkım yoktu. Yazdığı köşe randevulara çıktığı kadınlar hakkındaydı. Ama aynı şey değildi. Karşısındaki insanla bir gelecek göremediği müddetçe iki randevudan fazlasına çıkmadığını söylemişti. Deedee'yle bir gelecek görüyor muydu yani? Neden onunla yaşadığı yerden bu kadar uzakta buluşuyor, arabadayken onu aradığında geriliyordu? Bir sonraki köşenin ardına saklanıp teorimi test etmeye karar verdim. Telefonumu çıkarıp onu aradım. İkinci çalıştan sonra açtı.

"Selam, Anna," dedi sıcacık, neredeyse sevgi dolu bir sesle.

“Selam. Ofise gidiyordum da Colonna & Small’ın önünden geçerken aklıma düştün. Kahve ister misin?”

“Ah, hayır. Teşekkür ederim. Bugün biraz geç geleceğim.”

“Sağlam bir hikâye mi kovalıyorsun?” dedim başımı caddeye uzatıp telefonda benimle konuşmasını izleyerek. Deedee uzun, sarı saçlarını savurup dolgun dudaklarını büzdü.

“Hayır, dişçideyim,” diye yanıtlayıp boğazını temizledi. Berbat bir yalancıydı. “Beni çağırıyorlar. Sonra görüşürüz.”

“Peki, görüşürüz,” deyip telefonu kapattım.

Neden bana yalan söylüyordu? Neden Deedee’yle görüştüğünü benden saklıyordu? Gerçi Will’den bahsediyorduk, böyle olacağını tahmin etmeliydim. Hay’deki flörtöz tavırları, düşünceli hediyesi ve gecenin köründe yaptığımız samimi konuşmalar... Tüm bunlar beni manipüle etme planının bir parçası mıydı? O gün ofiste ne demişti? *Seni etkilemek isteseydim inan bana bunu yapardım.* Göğsüm sıkıştı. Hayır, kimse bu kadar kötü olamazdı. *Yoksa olabilir miydi?*



Will bir saat sonra ofise geldiğinde doğruca masama yönelip sevdiğimi bildiği fırından aldığı tarçınlı çöreği önüme koydu.

“Sana aldım,” dedi tüm tatlılığıyla. Tekrar el koyduğum ergonomik koltuğumda döndüm.

“Görelim bakalım,” dedim.

“Neyi görelim?” diye karşılık verdi.

“Temizlettiğin inci dişlerini.”

Kızarıp ensesini ovuşturdu. Gergin olduğunda bunu yapmak gibi bir alışkanlığı olduğunu fark ediyordum. “Dişlerimi temizletmedim. Kontrole gittim.”

Ona şüpheli bir bakış attım.

“Ne?” dedi.

“Hiç. Sadece...” Parmağımla dişlerini işaret ettim ve var olmayan kırıntıyı çaresizce bulmaya çalışmasını izledim.



Öğlen olduğunda Jonathan’la toplantı yaptık. Son köşe yazımız dün gece yayınlanmıştı ve Jonathan’ın keyfinin yerine olmasına bakılırsa her zamankinden daha çok tıklanmış olmalıydı. Bugün üç parçalı, kareli bir takım elbise giymiş ve konuşurken parmağına doladığı sarı bir kravat takmıştı.

“Köşe yazılarınızla ilgili çok fazla geri dönüş aldım. Şikâyetler kadar övgüler de,” dedi. “Demode bir emlak dergisi imajından sıyrılmamız için tam da buna ihtiyacımız var. Bit hikâyen çok komikti, Anna.”

Makalemde adı lazım değil aktörün tacizci ellerinden ziyade bit sorunuma odaklanmıştım. “Ya sana ne demeli, Will?” diye ekledi Jonathan elini bacağına vurarak. “Anna’nın flörtüne denk birini bulma çabasıyla internette ünlü avına çıkmanı anlatarak yazına kattığın rekabetçi tona bayıldım. Aranızdaki bu çekişme çok tatlı.” Will gözlüğünü çıkarıp başını sallayarak patronumuzun övgülerini kabul etti. Öte yandan benim pek de sevinçten havalara uçtuğum söylenemezdi. Ryan’la geçirdiğim akşamın ardından köşem, çocuklarımı bu maskaralığa dâhil etmem ve kendimi böyle savunmasız durumlara sokmam gözüme son derece rahatsız edici görünmüştü. Jonathan duygularını dorukta yaşamayı severdi ve yazım hakkındaki iltifatları bol kesedendi. Hikâyem komik olabilirdi ama gerçek hislerimin hiçbirini kâğıda dökmemiştim. Crispin’e o çok istediği duygu dolu suşiyi vermemiştim.

“Sana birlikte çalışabiliriz dememiş miydim?” dedi Will başını bana doğru eğerek.

“Haklısın, demiştin.” Birbirlerine manidar bakışlar attıklarında o nahoş his tekrar içimi sardı. *Will sırf kendi başarısı uğruna mı benimle flört ediyor?*

“Size birkaç haberim var,” dedi Will öne eğilip dirseklerini dizlerine koyarak. “Ulusal bir gazete bizimle iletişime geçti. Pazar eklerinde dergideki yazılarımızın benzerlerini yayınlamak istiyorlar. Bu, *Bath Living* için harika bir reklam fırsatı olabilir.”

“Bundan hiç bahsetmemiştin,” dedim gözlerimi kısarak.

“Fırsatım olmadı. E-posta kısa zaman önce geldi,” diye açıkladı, masaya bıraktığı gözlüğünü alıp tekrar yüzüne takarak.

“Ulusal bir gazete mi?” diye haykırdı Jonathan. “Tanrım, sen yokken biz ne yapıyormuşuz, Will?”

“İkimizi de istiyorlar, sadece e-postayı bana göndermişler,” dedi Will bakışlarını kucağında kavuşturduğu ellerine dikerek. “İlgilerini çeken asıl şey Anna’nın aşkı gerçek hayatta bulma çabaları olmuş.”

“Eh, ne istiyorlarsa yazın. Böyle fırsatlar insanın karşısına her gün çıkmaz. Kutlama için biraz makaron alır mısınız?” dedi Jonathan krem renkli şık bir kutuyu Will’in önüne iterek.

“Şu e-postayı görmedim bile. Bilmediğim bir şeyi kabul edemem,” dedim huysuzca.

“Detayları Will’den *özel olarak* alırsın,” dedi hiç de onluk olmayan alaycı bir tavırla. Pembe makaronundan bir ısırık aldı. *Bildiği bir şey mi var?* Ona gözlerimi kıstığında bana dudak büktü.

Jonathan’ın ofisinden çıktığımızda Will beni fotokopi odasına çekip kapıyı arkamızdan kapattı. “Ne yapıyorsun?” diye sordum yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle.

“Bu haberi aniden verip seni gafil avladığım için üzgünüm,” dedi. “*Times*’daki bir editöre özgeçmişimi gönderip köşemizin linkini ekledim. Bu yüzden yazılarımız dikkatlerini çekti,” diye ekledi alçak sesle. “Bunu Jonathan’a söyleyemezdim.”

“Yalan söylemenin en kötü yanı bu işte. Kime ne söylediğini aklında tutman gerek,” dedim. Bir tepki için bekledim ama istediğimi alamadım.

“Senden yalan söylemeni istemiyorum. Sadece seni salıncaktan ittiğimi düşünmeni istemedim.” Gözlerinden sadece ikimizin anlayabileceği bir şaka yapmış gibi muzip bir parıltı geçti ama ona yüz verecek havada değildim.

“Peki, ne tür bir yazı istiyorlar?” diye sordum. Konuşmamızı bitirip içinde bulunduğumuz küçük, dar alandan bir an önce çıkmak istiyordum. İçerideki hava bir tuhaftı, çok sıcaktı. Gömleğim üzerime fazla geliyordu ve ensem karıncalanıyordu.

“Teknolojiden uzak bir inziva hakkında,” diye yanıtladı Will. “Mendip Hills’te. Yerel bir gazeteciden bir inceleme istiyorlar. *Daha derin bağlar* için kırk sekiz saat boyunca her türlü teknolojiden uzak kalıyorsun.” Duraksayıp bakışlarını yere dikti. “Çiftler için,” diye ekledi usulca.

“Affedersin, ne? Bu romantik bir inziva mı? Birlikte mi gideceğiz?” dedim. Başıyla onayladığında kaşlarımı çattım. “Bu fikir senden mı çıktı?”

Will güldü. “Anna, seninle baş başa kalmak isteseydim bunun için *Times*’a bayağı bir inziva fikri satmama gerek olmazdı.” *Pekâlâ, ağzımın payını aldım.* Başını iki yana salladı. “Endişelendiğin buysa ciddi bir randevuya çıkmayacağız. Sadece öyleymiş gibi yazacağız.” Duraksayıp bakışlarını yüzümde gezdirdi. “Seni sinirlendirecek bir şey mi yaptım? Tarçınlı çöreğin tarçını fazla mı kaçmıştı?”

“Hayır, sadece çok yoğunum. Yeterince işim yokmuş gibi önüme bir yenisini koyuyorsun, bir hafta sonumu daha istiyorsun. Önce bana danışmalıydın.”

“Başka biriyle de gidebilirim.” Bunu isteyip istemediğini merak etmekten kendimi alamadım.

“Benim köşe yazımı beğendiklerini ve ikimizi de istediklerini söyledin, değil mi?” Başıyla onayladı. “Bir yolunu bulurum. Şu e-postayı bana ilet.”

“Çoktan hallettim.”

“İyi.”

“İyi.” Birbirimize sert bakışlar atarken tekrar eski hâlimize döndüğümüzü düşündüm. Will haklıydı, bu harika bir fırsattı. Sadece konuyu Jonathan’a benimle paylaşmadan açtığı ve Deedee hakkında yalan söylediğine bozulmuştum. Başka ne konularda beni aptal yerine koyduğunu merak ediyordum. Ona güvenmiyordum. Ya da koca hafta sonu onun yanında geçireceğim düşünülürse belki kendime güvenmiyordum.

Yeşil gözleri ve gür kirpiklerine bakarken telefonda bana güzel olduğumu söylediği geceyi hatırladım. Bakışlarım dudaklarına kaydığında nefesim kesildi. Buradan hemen çıkmam gerekiyordu. Will’den bir hareket göremeyince telaşla kapı koluna saldırdım. Kolum kalçasına sürtündü. Yolumdan çekilmek için yan döndü ama bir kapının nasıl açıldığını unutmuş olacaktım ki kolu bir o yana bir bu yana çevirmeme rağmen hiçbir şey olmadı.

“Ben yapayım,” dedi elini benimkinin üzerine koyarak. Kolu nazikçe çevirip asıldığında kapı nihayet açıldı. Kafesinden kurtulmuş bir tazı gibi koridora fırladım. Teninin sıcaklığını hâlâ hissettiğim elimi göğsüme bastırırken arkama bakmaya cesaret edemedim.

*Düzenleme
Ny.ozlem*



Q İnternette ara



① Çift inzivaları, Mendip Hills

① Epilatörler parasına değer mi?

① Ofis aşkı temalı ateşli kitaplar

Elena Armas'ın İspanyol Aşk Aldatmacası kitabını sipariş eder



20. BÖLÜM

"Bence onunla yatmalısın," dedi Lottie. Sahanın kenarında durmuş, Ethan'ın hokey maçını izliyorduk.

"Şşş," diye tıslayıp onu duyan biri var mı diye gergin gergin etrafı kolaçan ettim. Lottie zaten yeterince dikkat çekiyordu. Üzerine *Dünyanın En Harika Teyzesi* yazılı bir tişört giymişti ve hamile karnı kumaşı zorluyordu. Bu da yetmiyormuş gibi top ne zaman Ethan'ın takımından birine geçse avazı çıktığı kadar bağııyordu. Etrafımız anne babalarla doluydu. Kale çizgisinin yanında bir başına duran Neil gözüme iliştiğinde kalbim sızladı. Aramızdaki yarım sahalık mesafeye rağmen yanağındaki tuhaf morluğu seçebiliyordum.

"Will'in yatağından gelip geçmiş kadınlardan biri olmak istemiyorum," dedim.

"Belki gelip geçmezsın. Belki sana âşıktır." Bir kahkaha patlattım.

"Saçmalıyorsun."

“Hiç de bile!” dedi Lottie. Kendini hemen bu fikre ikna etmişti. “Yıllardır senden hoşlanıyor ama gideceğini bildiği için kendine hâkim olmaya çalışıyor.”

Ona ay ışığının altındaki flörtleşmemizi, Katniss için gösterdiği nezaketi ve Deedee konusundaki tuhaf tavırlarını anlattığımdan beri kardeşim her gün karşıma başka bir teori ve tavsiyeyle çıkıyor, büyük bir kısmı “ihtiyatlı olmayı bir kenara bırakıp” onunla yatmamı içeriyordu.

“Peki Deedee bu seferki teorinin neresinde?” diye sordum. Ethan ayak bileklerine rakip takımdan biri tarafından sert bir darbe aldığında yüzümü buruşturdum.

“Onunla dikkatini dağıtıyor,” diye yanıtladı.

“Hay’den sıkılmış olması daha muhtemel. Üstelik karşısına daha iyi biri çıkana kadar dikkatini *benimle* dağıtıyordu.”

“Daha iyi biri mi?” Başını iki yana salladı. “İyice saçmaladın artık.”

“O ne demek şimdi?”

“Taş gibisin demek! Nereye gidersen git tüm bakışları üzerine çekiyorsun. Hep çektin. Ne ara bu kadar kör oldun gerçekten bilmiyorum.” Ethan’ın topun peşinde koşmasını izleyip sözlerini sindirmeye çalıştım. *Bu doğru mu yoksa sadece kardeşim olduğu için mi böyle söylüyor?* “Bastır, Ethan!” diye sahaya bağırdı Lottie. Ardından tekrar bana dönüp az öncekinden aşağı kalır yanı olmayan bir sesle ekledi, “Tam da Will gibi ne yaptığını bilen, senden daha genç bir adama ihtiyacın var. Aç artık şu gözlerini, özgüvenini geri kazan. Sevgili olunacak biri değilse ne olmuş? Kimin umurunda? Hafta sonunun tadını çıkar sonra da hayatına kaldığın yerden devam et.”

“Selam, Anna,” dedi biri arkamdan. Lottie’yle aynı anda döndüğümüzde karşıımızda Neil’i bulduk. Onu gördüğümde irkildim. Nedeni sadece sessizce dibimize sokulmuş olması değil, yüzünün yakından çok daha kötü görünmesiydi.

“Tanrım, Neil, yüzün... hiç iç açıcı görünmüyor. Doktora gittin mi?” diye sordum.

“İkincil enfeksiyon,” dedi Neil. “Göründüğünden daha beter. Gerçi böyle sızması iyiye işaretmiş.”

“Öyle miymiş?” dedim yüzümü buruşturarak. “Ah, bu kız kardeşim Lottie.”

“Merhaba,” dedi Lottie elini uzatarak. “Kızın da oynuyor mu?”

Neil onu başıyla onayladı. “Gol bile attı,” dedi gururla. Ardından gözlerini sahaya dikip ekledi, “Sheila’ya birlikte olduğumuzu söyledim. Umarım sorun değildir.”

“Peki. Şey... neden?” dedim. İçime bir sıkıntı çöktü.

“Hayatıma devam ettiğini bilmesini istedim. Bir şey yapmana gerek yok. Olur da bir şey derse haberin olsun diye söyledim.”

Lottie’yle birbirimize bir bakış attık.

“Kimseye yalan söylemek istemem, Neil,” dedim nazikçe.

“Birkaç kişiye daha bahsetmiştim. İstersen ayrıldığımızı söylersin.” Ellerini ceplerine soktu. Öfkem kabarırken dişlerimi sıktım. İnsanlar bu yüzden çöpçatanlık uygulamalarını kullanıyordu. Buluştuğun kişiyi bir daha asla görmemek daha kolaydı.

“Biz biraz da şurada duracağız. Tanıştığımıza memnun oldum, Neil,” dedi Lottie beni ondan uzağa sürükleyerek. Yüzünde öyle sıcak bir gülümseme vardı ki Neil hiç de alınmışa benzemiyordu. Bize el sallayıp veda bile etti.

“Tekrar yüz yüze bakmak zorunda olduğun insanlarla görüşünce böyle oluyor işte,” diye söylendim. “Will’le hafta sonumun tadını çıkarıp sonra hayatıma devam edemem. Birlikte çalışıyoruz. Ayrıca neden nefesimizi boşa tüketiyoruz ki? Belli ki hayatında biri var.”

“Neden onunla konuşmuyorsun? Kaybedecek neyin var?”

“Özgüvenim var. Başkalarının mesleki saygısı var. Aramızdaki bu şey dikkatimi zaten fazlasıyla dağıtıyor, yapacak bir dünya işim var.”

“Bahaneler, bahaneler.”

“Bahaneler mi?”

“Evet. Kardeşin olduğum için söylemek üzere olduğum şeyi mazur göreceksin ama bazen dergiyi ve çocuklarını işine gelmeyen şeylere hayır demek için bahane olarak kullandığını düşünüyorum.” Yüzümün düştüğünü görmüş olacaktı ki kolunu etrafıma doladı. “Sadece ara sıra beyninden başka bir şeyle düşünmenin sorun olmadığını söylemeye çalışıyorum,” dedi kasıklarının müstehcen bir hareketle öne iterek. Jess tam da bu sırada yanımızda bitti.

“Ethan nasıl?” dedi kulaklıklarını çıkarıp sahaya dönerek.

“Eli topa değmedi ama harika vakit geçiriyor,” diye yanıtladı Lottie.

Ethan sopasını sallayıp, “Bana bakın!” diye bağırarak yanımızdan geçti.

“Hayat Ethan’a güzel,” dediğinde Lottie’yle hep bir ağızdan güldük. Ne demek istediğini çok iyi anlıyorduk.

“Yedi yaşındaki bir erkek çocuğunun özgüvenine sahip olmak mı? Kulağa mükemmel geliyor,” dedim.

“İyi misin, Jessie?” dedi Lottie. Kızıma döndüğünde yüzünün düştüğünü gördüm.

“Ne oldu?” dedim uzanıp elini sıkarak.

“Penny teneffüste herkese bundan böyle cinsiyetsiz olmaya karar verdiğimi söylemiş,” diye yanıtladı bıkkınca gözlerini devirerek. Umursamaz görünmeye çalışsa da sıkıdığı dişleri aksini söylüyordu. “Gerçekten bunu istesem sorun etmezdim ama istemiyorum.”

“Bu kabul edilemez. Öğretmeninle konuştun mu?” dedim.

“Hayır, anne,” dedi elini geri çekerek. “Öğretmenim ne yapacak ki? Her şeyi bırakıp bununla mı uğraşacak? Penny tam

da bunu *yapmamı* istiyor.” Avucunu açtı. “Arabanın anahtarını verir misin? Eşyalarımı bırakacağım.”

Jess yeterince uzaklaştığında, “Şu Penny denen kızla ne yapacağım?” dedim Lottie’ye.

“Hiçbir şey yapmayacaksın,” dedi. “Sadece kızına destek olacaksın. Sana bu konuyu açması için zaman verecek, başının etini yemeyeceksin. Belki altında başka bir şey yatıyordur.”

“Ne gibi bir şey?” dedim. “Bir şey mi söyledi?”

“Hayır, sadece içime doğuyor. Jess de sana çekmiş, her şeyi içine atıyor.”

“Ben hiç de öyle yapmam,” diye çıkıştım.

Düdük çaldı ve maç sona erdi. Ethan sopasını havada sallayarak yanımıza koştu. “Gördün mü? Yaptıklarımı gördün mü?”

“Harikaydın,” dedi Lottie sopasını kapıp onunla zıplamaya başlayarak. “Harika koştun!”

“Neredeyse topu kaptığım ânı gördün mü?” dedi ardına kadar açtığı heyecanlı gözlerini bana çevirerek.

“Görmez miyim? Jet gibiydin!” dedim ona bir beşlik çakarak.

Arabaya doluşup eve doğru yola çıktığımızda Ethan ön koltuğa doğru eğildi.

“Kolundaki o şey ne, anne? Dövmemi yoksa?” diye sordu hayretle.

“Ne?” diye bağırdı Jess tiz bir sesle. Başımı eğdiğimde yapıştırdığım bandın düştüğünü gördüm.

“Ah.” Sertçe yutkundum.

“Ne ara yaptırdın?” dedi Jess. Ağzı şaşkınlıktan bir karış açılmıştı.

“Bir kazaydı. En kısa sürede sildireceğim,” dedim koruyucu bir tavırla elimi dövmenin üzerine kapatarak.

“İnsan kazayla nasıl dövme yaptırır ki?” dedi Lottie.

“İşle ilgili bir mevzuydu,” diye konuyu geçiştirmeye çalıştım.

“Bayıldım, çok havalıymış. Ben de yaptırabilir miyim?” dedi Jess.

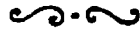
“Hayatta olmaz.”

“Anlamı ne? *Ve* mi?” dedi Lottie kahkahasını bastırmaya çalışarak.

“Sembolik bir *ve*.”

“Bence kalsın,” dedi Lottie. “Tüm dünyaya baş kaldırıyor gibisin. *Evet, adım Anna. VE? Ne olmuş yani? Bununla bir derdin mi var?*” Kendi keline kıkırdadı.

Ethan elini kaldırıp, “*Elive* konuş çünkü ben dinlemiyorum,” dediğinde üçü de kahkahalara boğuldu. Kulağımı dolduran sesleri o kadar harikaydı ki alay edilen taraf olmama rağmen onlara katılmaktan kendimi alamadım.



Eve dönüp mutfağa girdiğimde dolaplarımı koyu yeşilin en güzel tonuna boyanmış vaziyette buldum. Johnny gün içinde gelmiş olmalıydı. İçerisi nefis görünüyordu. Birkaç saksı bitkisi de aldım mı her yemeğimizi ormandan toplayıp hazırlamışım gibi hissedecektim.

“Yeşil demek. Güzel olmuş,” dedi Ethan.

“İçerisi leş gibi boya kokuyor,” diye sızlandı Jess.

Bu değişikliği benim kadar heyecan verici bulmadıkları ortadaydı. Çok geçmeden ikisi de ödevlerinin başına geçmek için üst kata çıktı. Akşam yemeğine ne yapacağımı bulmam, çamaşır yıkamam ve iş e-postalarımın cevap yazmam gerekirken doğruca garaja yöneldim.

“Jess, Ethan! Beni ararsanız garajdayım!” diye bağırdım merdivenin başından. “Yemeği dışarıdan söyleyeceğiz. Canınız ne isterse!”

Aynı şekilde bağırarak planımı onayladıklarını belirttiler. Garaj kapısını açmamla soğuk hava suratıma çarptı. Üzerime bir hırka alıp yağlı radyatörü fişe taktım. Ardından bir köşeye kaldırdığım katlanır masayı bulup tozunu silerek üzerine bir

muşamba serdim. Devasa kil paketini açıp tatmin edici bir gümbürtüyle masanın üzerine koydum.

Yeniden heykeltıraşlığa soyunmayı erteleyip duruyordum. Çabalarımın utanç verici derecede yetersiz kalacağından, bu zanaata yetenekli olduğumu yanlış hatırladığımdan korkuyordum. Fakat bugün Ethan'ı sahada görmek bana bir şeyden zevk almak için o konuda usta olmak gerekmediğini hatırlatmıştı. Alet edevat çantasını çıkarıp kilden büyükçe bir parça kesdim. Belki de Lottie haklıydı. Her şeye çok fazla kafa yoruyor, gözüme başarısız olmak ya da hayal kırıklığına uğramaktan daha az korkutucu görüldüğü için her şeye hayır diyordum. Belki de onun gibi olmaya çalışıp içgüdülerime daha fazla kulak vermeliydim.

Son birkaç yılım etrafımdaki herkesi mutlu etmekle, Jess ve Ethan'ın babalarıyla aramızın bozulmasından olabildiğince az etkilenmesini sağlamak, Dan ve Dan'in değişken ruh hâllerine uyum sağlamakla geçmişti. Bana daha başka ne istediğimi, neye ihtiyacım olduğunu soran sese hiç kulak vermemiştim. Ellerim soğuk kili ısıtırken içinde sakladığı sonsuz olasılıkları düşünmek parmaklarımın heyecanla karıncalanmasına neden oldu.



Q internette ara

- ① Kille yapılan heykel videoları
- ① Ve işareti dövmesi çok mu kötü?
- ① Patrick Swayze, Hayalet filmi Netflix'te var mı?

21. BÖLÜM

Çay salonunda beni bekleyen Michael'ı görünce gergin gergin gülümsedim. "Affedersin, kostüm giymem gerektiğini bilmiyordum," dedim. Üzerinde yüksel bel pantolon, yüksek yakalı bir gömlek ve yeşil bir frak vardı. Ayağa kalkıp eğilerek bana selam verdikten sonra sandalyemi çekti.

"Hayır hayır. Zorunlu bir şey değil," dedi frakının kuyruğunu savurarak yerine otururken. "Mesaim yeni bitti. Genelde Bingley olurum fakat bugün Edward Ferrars olarak hizmetinizdeyim."

Jane Austen Centre yazarın hayatına ve yolunun Bath'a nasıl düştüğüne adanmış şirin bir müzeydi. Harika şeyler satan hediyelik dükkânı, Naiplik Dönemi'nden⁴ ilham alınmış çay salonu ve Austen'in romanlarındaki karakterler gibi giyinmiş aktörlerin dolaştığı koridorlarıyla meşhurdur.

4 İngiliz Tarihi'nde resmî olarak 1811'den 1820'ye kadar süren döneme verilen isim olsa da genellikle 1795'ten 1837'ye kadar olan zaman dilimi için kullanılır. Bilhassa Jane Austen'in kitapları nedeniyle meşhurdur. -ç.n.

“Postacılığın yanı sıra müzede rehberlik mi yapıyorsun?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Haftanın iki günü. Bir de iki haftada bir cumartesileri. Austen benim hayatımdır.” Yüzü aydınlandı. “Kitaplarını okumuşsundur herhalde?”

“Hepsini değil,” diye itiraf ettim. “Yanılmıyorsam öğrenciyken *Emma* ve *Mansfield Park*’ı okumuştum. *Gurur ve Önyargı*’nın dizisini ve Emma Thompson’ın oynadığı *Aşk ve Yaşam* filmini izledim. Filme bayılmıştım.”

Michael’ın beti benzi attı, ağzı dehşetle aralandı. “Bu kitapları okumakla aynı şey değil, hiç değil. Uyarlamalar orijinal metnin gölgesi gibidir,” dedi kaşlarını çatarak. “Kitaplar kişiye insan doğasına dair keskin bir içgörü sunar. Austen’in kalemi eşsizdir.” Rahatsız olmuş gibi kol düğmeleriyle oynadı. “Biri-cik Jane’imiz gencecik yaşta yitip gitmeseydi bize daha neler sunardı bir düşünsene. Yarım kalmış romanı *Sandition*’ın dışında yani.” Derin bir iç geçirdi.

“En sevdiğin kitabı hangisi?” dedim gülümsememi bastırarak.

“*Gurur ve Önyargı* elbette, gerçi bunun son derece klişe bir yanıt olduğunun farkındayım. Kimileri *İkna*’nın çok daha derin olduğunu, Austen’in o vakte kadar bir yazar olarak tecrübe kazandığını savunur ama bana kalırsa hiçbir şey *Gurur ve Önyargı*’nın karakterizasyonunu geçemez. Kitabı baştan sonra otuz sekiz kez okudum.”

“Şaka yapıyorsun,” dedim bu sefer kendimi tutamayıp gü-lerek.

“Jane konusunda asla şaka yapmam,” diye yanıtladı Michael sırtını dikleştirip gömleğinin yüksek yakasını düzelterek.

Çaylarımız geldi. Michael’ın ilgimi çektiğini inkâr edemezdim. Onun gibi biriyle hiç tanışmamıştım. *Mansfield Park*’ı benim gibi öğrenciyken okuduğunu ve Fanny Price’in ilk aşkı olduğunu söyledi. Ben de bir zamanlar *Küçük Kadınlar*’daki

Jo March'a tutulduğumu itiraf ettim. Ardından hangi kurgusal karakterle yemeğe çıkmak istediğimize dair hararetli bir tartışmaya tutuştuk. Michael bana ne işim ne ailem ne de boşanmam hakkında bir şey sordu. Yalnızca Austen ve kitaplar hakkında konuşmak istiyordu. Bu hoş bir değişiklikti.

Çaylarımızı bitirdiğimizde beni müze turuna çıkardı ve Austen'in aile ağacını uzun uzun açıkladı. O konuşurken düşüncelere dalıp gittim. Ne tür bir kadın Michael'dan hoşlanabilirdi? Çekici bir adam sayılırdı. Edebiyat tutkusu ve bir kitap kurdu olduğu da ortadaydı. Ne var ki ben aramızda bir kıvılcım hissedemiyordum. Başkasına duyulan bu kıvılcımın, elektriğin fitilini ne ateşlerdi? Dan'le genç yaşta tanıştığımдан, onunla olmasaydı zaman içinde başka birini bulurdum diye düşünmüştüm. Fakat iyi ilişkiyi oluşturan faktörlerin mükemmel şekilde bir araya gelmesi nadir görülen bir şeydi belki de. *Gerçek* bir çekim hissetmek, hayatın aynı aşamasında olmak, hepsi bir olmasa da yeterince ortak şeyler istemek ve iyi birer yoldaş olmak. Belki tüm bunlar aynı kişide sık sık bulunmuyordu.

Aklım Will'e kaydı. İş yerinde benimle flört etmeyi kesmişti. Artık koltuk çalma oyunumuzu bile oynamıyorduk, tüm hafta o ergonomik güzelliğe oturmama izin vermişti. Ofiste yüz yüze geldiğimizde bana profesyonel ve nazik davranıyordu ama hepsi buydu. Son günlerde ofis dışında normalden daha fazla vakit geçiriyordu. Çarşamba günü için izin bile almıştı. Kim haftanın ortasında izne çıkardı ki? Bir de bana Appleby yerine Anna demeye başlaması vardı. Nedense bu da gözüme önemli bir değişiklikmiş gibi görünüyordu. Dürüst olmam gerekirse rahatlamıştım. Böyle yapması hayatımı kolaylaştırıyordu. Önümüzdeki hafta çıkacağımız inzivayı düşünüp gerilmeden işimi yapabiliyordum. Hayatımda kafamı karıştıracak ya da zamanımı tüketecek iş flörtlerine yer yoktu.

Michael, "Sana en sevdiğim odayı göstereyim," dediğinde daldığım düşüncelerden sıyrıldım. Üzerinde "Personel Harici

Girilmez" yazan bir kapıyı açtı. "Kostüm dolabı. Biraz giyinip süslenmek ister misin?"

İstemiyordum ama bunu söylersem büyük hayal kırıklığına uğrayacağından emindim. Gönülsüzce kabul ettim. İçerisi Naiplik Dönemi'ne ait kıyafetlerle doluydu. Michael'ın bana mavi bir prenses elbisesi ve ona uygun bir bone seçmesine müsaade ettim.

"Şahane oldun," dedi parmak uçlarını bir öpücük kondurup elini bana doğru savurarak. "Royal Crescent'te bir tur atmak ister misin?" dedi. "Kısa süreliğine olduğu müddetçe kıyafetleri ödünç almama izin veriyorlar?" diye ekledi fısıldayarak.

"İnsan içine mi çıkacağız?" diye sordum dehşetle. "Herkes bize bakmaz mı?" Yüzü düştüğünde kendimi tutamayıp, "İyi madem. Kısa bir yürüyüş. Ama sonra geri döneceğiz," deyiverdim.

Royal Crescent, muhtemelen Bath'ın en ünlü caddesiydi. Royal Victoria Park'a bakan bu sıra evler George dönemi mimarisinin en etkileyici örneklerindendi. Will'in yaşadığı yer olan Circus'tan pek uzak sayılmazdı. Böyle buram buram tarih kokan bir yerde büyümenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştım. Caddede yürürken insan gündelik kıyafetlerinin içinde bile kendini bir dönem dramasının başrolü gibi hissedirdi. Michael koluma girdi ve birlikte hilal şekli oluşturacak şekilde dizilmiş sıra evlerin bahçe tarafında ağır ağır yürümeye başladık. Güneş yüzlerimizi ısıtıyordu. Victoria Park sarı lalelerle doluydu. Bundan keyif alıyor olmama şaşırdım.

"Jane Austen bir hobiden fazlasıdır," dedi Michael. "Bazıları kendini buna adamakta zorlanıyor." Bize doğru yürüyen yaşlı bir adama şapkasını kaldırarak selam verdiğinde ihtiyar sirkin yolunu kaybetmiş bir grup sanatçıymışız gibi bize şaşkın şaşkın gülümsedi.

"Eski sevgilim Gail edebiyata çok düşküncüydü, yaptığım bu şeyi desteklerdi. Ama baloya katılmaya yanaşmadı," dedi. "Or-

ganizasyon komitesindeyim. Bu çok önem verdiğim bir etkinlikti ama o kalkıp aynı tarihte Roma'ya bir gezi ayarladı.”

Hangi baloyu kastettiğini sormama gerek yoktu. Naiplik Dönemi hayranları her yaz Austen'den esinlendikleri resmî bir balo düzenlerdi. İnsanlar bu baloya katılmak için dünyanın dört bir yanından Bath'a gelirdi. Bu şehrin en önemli etkinliklerinden biriydi. “Ayrıca ailesiyle tanışırken *normal kıyafetler* giymem konusunda çok ısrar etmişti. Ben buyum, Anna. *Normal kıyafet* denen şey benim gözümde bu.”

“Gail seni hayal kırıklığına uğrattığı için üzgünüm,” dedim kolunu hafifçe sıkarak.

Michael da aynı şekilde karşılık verdi. “Austen, hayal kırıklığıyla sonuçlanmış bir aşkın devası nedir der biliyor musun?”

“Şarap mı?” dedim.

“Arkadaşlık,” diye yanıtladı. “Umarım bana gücenmezsin ama Jane'in yalnızca iki kitabını okumuş biriyle aramda romantik bir şey gelişebileceğini sanmıyorum. Fakat arkadaş olabileceğimizi umuyorum.”

“Çok isterim,” dedim.

Kola kola yürümeye devam ederken önümüzde bir kapı açıldı ve bir adamla bir kadın sokağa çıktı. Gözüm ikisini de bir yerden ısırtıyor gibiydi. Aramızdaki mesafenin giderek kapanmasıyla adamın Will olduğunu fark ettiğimde içimi bir panik sardı. *Tanrım, olamaz.* Beni Naiplik Dönemi'nden fırlamış bir palyaço gibi giyinmiş vaziyette görecekti. Çok geçmeden bakışlarım yanındaki kadına kaydı. O da gözüme tanıdık geliyordu. Kırmızının en canlı tonunda bir bluz ve mor bir tulum giymiş, başına çiçek desenli bir fular bağlamıştı. Tanrım, bu tiyatroda yanıma oturan kadındı. Loretta.

“Anna?” dedi Will şaşkınlıkla. Rezil kılığımı tepeden tırnağa süzdü.

“Ah, Will. Selam. Şey... bu Michael,” dedim telaşla. Hâlimi çok eğlenceli bulduğu yüzünden okunuyordu. Suratıma

gülmemek için kendini tutmaktan acı çekiyor gibiydi. Michael şapkasını kaldırarak onlara selam verdi.

“Çok tatlı olmuşsun,” dedi Will sanki kanatlarım çıkmış gibi bana tuhaf tuhaf bakarak. Loretta da ondan farksızdı. Kim olduğumu çıkaramıyordu. *Lütfen beni tanıyamasın.*

“Austen esintili bir randevuya çıktık da ondan böyle giyindik,” diye açıkladım. Avuçlarımın terlemeye başladığını hissedebiliyordum.

“Tabii ki. Bu arkadaşım Loretta Fields,” dedi Will. “Bir hayır kurumunun bağış toplama komitesindeyiz.” Korktuğum başıma geldi. Loretta kim olduğumu nihayet anladığında yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

“Anna! Tabii ya! Tanrım, kafadaki peruk mu?” Uzanıp saçlarımı okşadı. “Harika görünüyor. *Sen* harika görünüyorsun.”

“Seninle tekrar karşılaşmak ne güzel,” dedim. İçten içe kabalık etmeden bu sohbeti sonlandırmanın bir yolunu arıyordum. “Kalıp sohbet etmeyi çok isterdim ama şey... kostümleri saat altıya kadar teslim etmemiz ger—”

“Acelemiz yok,” diye araya girdi Michael.

“Will’i nereden tanıyorsun?” diye sordu Loretta.

“Birlikte çalışıyoruz,” diye açıkladım.

“Hayatı bana dar ediyor,” dedi Will bir gülümsemeyle. Haftanın başından beri görmediğim parıltı gözlerine geri dönmüştü.

“Bu güzel kızı fazla yormuyorsundur umarım. İşe alıştırma alıştırma dönmek çok önemlidir. Vücudun toparlanırken kendini zorlamamalısın,” dedi Loretta uzanıp elimi sıkarak. Will’le Michael’ın şaşkın bakışları aramızda gidip geldi.

“Ah, şey... son görüşmemizde ufak bir yanlış anlaşılma oldu sanırım,” diye söze başladım. Suratımın kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordum. “Hasta değilim. İyileşme sürecinde de değilim. Ufak bir hata oldu.” Bu kadarının yeterli olduğunu umsam da herkes hâlâ bön bön suratıma bakıyordu. “Loretta’yla tiyatroda tanıştık. Kafama bone takmıştım çünkü... şey,

bitlendiğimi sanıyordum ama öyle bir şey yokmuş. Loretta da sandı ki... Ortada bir yanlış anlaşılma olduğunu hemen söylemeliydim ama utandım ve bana karşı çok nazıktın. Özür dileirim.” Bu şimdiye dek bir parçası olduğum en berbat konuşma olabilirdi. Will ve Loretta birbirlerine bir bakış attıklarında utançtan yerin dibine gireceğimi sandım. Üzerimdeki ödünç kostüm bir deli gömleğinden farksız geliyordu.

“İyileşme sürecinde değil misin yani?” dedi Loretta, kafası iyice karışmıştı.

“Hayır, bu bir peruk değil. Kendi saçım.”

Uzunca bir duraksamanın ardından Loretta bir kahkaha patlattığında kendimi tutamayıp ona katıldım.

“Tanrım, varsayımda bulunan bendim.”

“Hayır, hepsi benim hatamdı.”

“Artık benimle bir kadeh cin içmek *zorundasın*. Bunun üzerine biraz daha gülmemiz gerek,” dedi. “Mazeret yok.”

“Mazeret yok,” diye tekrarladım. Aramızdaki yanlış anlaşılmayı giderdiğimiz için rahatlamıştım.

Vedalaşırken Will’i yine bana tuhaf tuhaf bakarken yakaladım. Sokak ortasında iç çamaşırı ya da en az onun kadar açık saçık bir şeyle yürüdüğümü görmüş gibi yanakları al al oldu. Michael’la hilal şeklindeki caddede yürüyüşümüze kaldığımız yerden devam ederken yakalanmış olmanın utancını hâlâ üzerimden atamamıştım. Michael kolumu beni rahatlatmak istercesine sıktı. “Austen zamanında flört etmenin çok daha kolay olduğuna bahse girerim,” dedi. “Artık çok fazla seçeneğimiz olduğundan karşımızdaki insandan beklentilerimiz de arttı sanırım.”

“Katılmıyorum. Geçmiş insanın gözüne hep daha hoş görünür,” dedim. “Tüm bu şaşılağı elbiselerin ve formalitelerin altında, evlilik özünde iki erkek arasında bir mülk takasından ibaretti. Kimse o günlere dönmek istemez.”

“Orası öyle,” dedi Michael.

Cadde boyunca dizilmiş görkemli evlere bakıp eski duvarlarının arasından kaç çiftin gelip geçtiğini merak ettim. Kaç büyük aşk hikâyesine, kaç sonu hayal kırıklığıyla biten ilişkiye, kendilerini mutsuz evliliklerinden kurtaramayan kaç kadına şahit olmuştu bu evler? Birden ne kadar çok şeyin kıymetini bilmediğimi fark ettim. Boşanmakta, flört etmekte, kendi ayaklarım üzerinde durmakta, dilersem bekâr kalmakta, kendi mutluluğumu seçmekte özgürdüm. Tarih boyunca kaç kadın, kaç *insan* bundan yoksun bırakılmıştı? Kaç kişi *hâlâ* bu ayrıcalıklara sahip değildi?

“O hâlde belki zamanda geriye dönmek istemiyorumdur,” dedi Michael. “Tek isteğim Jane’i benim kadar takdir eden, ara sıra küçük oyunlar oynamaya sıcak bakan bir kadın.” Yanakları kızardı. “Bu kıyafetlerle insan içine çıkmaya utanmayacak, kotilyonun adımlarını öğrenip benimle baloya gelecek bir kadın. Çok mu şey istiyorum sahiden?”

“O kadını internette aramayı hiç denedin mi, Michael?” diye sordum.

“Hayır.” Yüzünü buruşturdu. “Bunun benlik olduğunu sanmıyorum.”

Ona aynı çekinceleri taşıdığımı ama internetin bahsettiği kadar spesifik birini bulmanın en mükemmel yolu olabileceğini, otuz kilometre çapındaki her Jane Austen hayranının parmaklarının ucunda olacağını açıkladım. “İzin ver de sana bir profil oluşturalım,” dedim. Bir kez olsun başka birinin aşk hayatına odaklanma fikri beni heyecanlandırmıştı. “Balo için sana bir eş bulalım!”

“Aklıma Emma Woodhouse geldi,” dedi minik bir tebessümle. “Peki, tamam. Balo için kendime bir eş bulmama yardım etmeni çok isterim.”

“Yaşasın!” Ellerimi çırpıttım. Nedense Michael’ın şahsi Emma’sı olmak için sabırsızlanıyordum.

“Ama bir şartım var,” diye ekledi. “*Gurur ve Önyargı*’yı baştan sona okuyacaksın. Aksi hâlde arkadaş olabileceğimizi sanmıyorum.”

“Tamam. Anlaştık,” deyip elini sıktım.

Jane Austen Centre’a dönüp üzerimizi değiştirdikten sonra Michael’a veda ettim. Eve dönüş yolunda Loretta’yı arayıp telesekreterine bir fincan kahve ya da bir kadeh cin içmek için ne zaman müsait olduğunu soran bir mesaj bıraktım.

Q Internette ara



- ① Jane Austen hayranları için çöpçatanlık uygulamaları
- ① İngiltere'nin güneybatısı, Naiplik Dönemi hayranları
- ① Hangi Jane Austen karakteriyim testi
- ① Colin Firth mü yoksa Matthew Macfayden mi daha iyi bir Darcy?

22. BÖLÜM

"Neden arabayla gelmedik ki?" diye sızlandı Will hiçliğin ortasındaki bir yolda aktarma yapacağımız otobüsü beklerken.

"Çünkü bu doğa dostu bir inziva. Konuklarını arabalarıyla gelmemeye teşvik ediyorlar," diye açıkladım üçüncü kez.

"Teşvik etmek ve yasaklamak aynı şey değil ama," dedi bacaklarını esneterek. Ne kadar uzun boylu olduğunu bir kez daha hatırladım. Bu kadar yer kaplamanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum.

"Bizi haklarında bir yazı yazmamız için davet ettiler, felsefelerini benimsememiz gerek." Bu planı neden savunduğumu ben de bilmiyordum. Bir saatlik yolculuğun üçüncü saatini doldurmak üzereydik.

"Harcadığım zamana geçecek bir sürü şey yapabilirdim," dedi saatine tekrar bakarak.

"Ben yapamaz mıydım?" diye çıkıştım sertçe. Çocuklara bir hafta sonu daha baktığı için Dan'e borçluydum zaten. Üstelik

Will'le aramızdaki kafa karıştırıcı ilişki düşünüldüğünde onunla baş başa bir hafta sonu geçirecek olmaya benim de bayıldığım söylenemezdi. Hayatımın bir süredir gözüme bitmek bilmez bir sahte randevu gibi görünmesinden bahsetmiyordum bile.

“Keşke üzerinde geçen günkü şu harika kostüm olsaydı. Şimdiye dek kesin bir at arabası imdadımıza koşmuş olurdu.”

“Çok komik,” deyip telefonuma döndüm.

“Önümüzdeki kırk sekiz saati telefonsuz nasıl geçireceksin?” diye sordu, parmağımı bir o yana bir bu yana kaydırmamı izleyerek. Yanıma gelip omzumun üzerinden ekranıma baktı. “Neden bir çöpçatanlık uygulamasındasın? Bu kurallara aykırı değil mi?”

“Başka biri için. Çöpçatan ben oldum,” diye yanıtladım.

Gözlerinde muzip parıltılar belirdi. “İddiaya varım kırk sekiz saat dayanamayacaksın.”

“İddia mı? Nesin sen, on iki yaşında falan mı?”

“Çok haklısın, tüm ünlü kumarbazların on iki yaşında olduğunu unutuverdim,” dedi başını gökyüzüne kaldırarak. “İlk pes eden...” Duraksadı.

“Ne?” dedim ne saçmalayacağını merak ederek.

“Koltuktan sonsuza dek vazgeçer.” Gözlerimin içine baktığında gülümsemekten kendimi alamadım. Elini uzatıp anlamayı kabul etmemi bekledi ama çocukça oyunlarını çekecek havada değildim.

“O koltuğu seviyorum,” dedim.

“Koltuğumu demek istedin sanırım.”

“Teknik olarak *Bath Living*'in koltuğu,” diye karşı çıkıp başımı bıkkınca iki yana salladım. “İyi, tamam. Telefonuna ilk bakan güzelim koltuktan vazgeçer.”

Will gülünç bir zafer dansına başladığı sırada otobüsümüz geldi. Yerime oturup Michael'ın profilini oluşturmaya kaldığım yerden devam ettiğimde Will bana manidar bir bakış attı.

“Oraya vardığımızda başlayacağız,” dedim.

Nihayet inzivaya vardığımızda batmaya yüz tutmuş güneş ana yoldan uzanan çakıl taşlı patikayı turuncuya boyuyordu. Yer internet sitesinde vadedildiği kadar büyüleyiciydi. Etrafımız çalı çitlerle çevrelenmiş, alabildiğine uzanan yemyeşil tepelerle doluydu ve kuşların cıvıltısından başka ses yoktu.

Will patikada atlaya zıplaya yürümeye başladı. Başımı eğdiğimde sık deri ayakkabılarını çamurla kirletmemeye çalıştığını anladım.

“Eyvah. Zavallı şehir faresi lastik çizmelerini evde mi unutmuş yoksa?” dedim tüm kendimi beğenmişliğimle. Yıpranmış spor ayakkabılarımı giydiğime seviniyordum. Ne var ki lafımı bitirir bitirmez tökezleyip derin bir çamur birikintisine bastım. Kahverengi sıvı bacağıma sıçradığında istemsizce inledim.

“Eyvah. Köy faresinin üzerine çamur mu sıçradı yoksa?” dedi Will bastığım çamur birikintisinin üzerinden atlayarak.

Üzerinde “Reconnect İnziva. 2024’ten beri teknolojiden uzak” yazan bir kapıya vardık. Kapının yanında çamurun içine park etmiş bir Land Rover duruyordu. İçindeki kadın bizi görür görmez indi. Neşeli ve çıtı pıtı bir şeydi, kahverengi bukleleri tüvit şapkasının altından dışarı fırlıyordu. Hunter marka çizmeleri ve açık renkli Barbour ceketiyse tam bir Barbie’yi andırıyordu. Plastik av tüfeğini kapıp birkaç plastik ördek vurma an meselesiydi.

“*Times*’tan Anna ve Will olmalısınız,” dedi. Bunun kulağa ne kadar hoş geldiğini düşünmeden edemedim. “Yolculuğunuz keyifli geçmiştir umarım.”

“Öyle diyelim.” Manikürlü elini sıkmak için uzandım.

“Adım Verity, Halkla İlişkiler’den sorumluyum,” dedi minik bir periye andıran neşeli ve tiz sesiyle.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Verity,” dedi Will, en göz kamaştırıcı gülümsemesiyle elini sıkarak. Onu incelerken kadının gözleri parıldadı. *Evet evet. Çok yakışıklı, kör değiliz.*

Verity bizi ormanın içinden geçirirken inzivanın kuruluş ilkelerinden bahsetmeye başladı. Kot pantolonu o kadar dar, poposu o kadar dikti ki arkasında yürürken gözlerimi ondan alamadım. Kendi popom *hiç* böyle görünmüş müydü?

“Kurucumuz Malin, partneri Brad’le aslında var olmayan bir festivale bilet alıp dolandırıldıklarında tanışmış,” dedi Verity. “Kendilerini Karayip’te, hiçliğin orta yerindeki bir adada bulmuşlar. Telefonlarını şarj etme imkânları ya da kullanabilecekleri neredeyse hiçbir kaynak olmadan bir başlarına kalmışlar. Belki her şey kaderin bir oyunuydu ama Malin aralarında filizlenen aşkı telefonlarını kullanamamalarına, anda kalmalarına borçlu olduklarına yemin ediyor. Reconnect İnziva’nın temel prensibi çiftlere tekrar birbirlerine odaklanmalarına yardımcı olacak bir alan sunmaktır. İster ilk randevu ister ilişkinizi sağlamlaştırmak için olsun, burada geçen iki gün gerçek dünyadaki bir aya denkmiş gibidir.”

“Bunun bilimsel bir dayanağı var mı?” diye sordum. “Bu hakemlerce belirlenen bir istatistik mi? Ya karşımdaki kişi berbat biriye? Bir ay boyunca korkunç bir insanla aynı ortamda sıkışıp kalmak işkence olmaz mı?”

“Anna her şeye böyle şüpheyle yaklaşır,” dedi Will. “Bir de evinden çıkmaya alerjisi var.”

“Öyle bir şey yok, sadece evimde olmayı seviyorum,” diye açıkladım.

Verity bilimsel dayanaklarına dair sorumu duymazdan gelip Will’e sohbet etmeye devam etti.

Ağaçların arasındaki on beş dakikalık bir yürüyüşün ardından dökme demirden tekerlekleri olan ahşap bir kulübeye vardık. Ötesinde uzanan vadiye bakan büyük penceresiyle son derece modern ve şık görünüyordu. Verity kapıyı açıp bize içeriye gezdirmeye koyuldu. Çift kişilik yatağı, küçük masası, yağlı radyatörü ve içinde duşu ve kompost tuvaleti olan ikinci bir odasıyla beklediğimden daha donanımlıydı. İçerisi açık renkli

ahşap kirişler, açık bordo renkli çarşafklar ve zarif yastıklarla zevkli bir tarzda dekore edilmişti. Tam “kampsız kamp” fikrine ısınmaya başlıyordum ki aklıma endişe verici bir düşünce geldi.

“İkinci bir kulübe daha var, değil mi? Aynı yerde kalmamızı beklemiyorsunuz?” dedim.

“Tek kulübenin yeterli olacağını söylemiştim, canım,” dedi Will. “Hata mı ettim?”

Midem düğümlendi, boğazım daraldı. Bu bir şaka *olmalıydı*. Yazımızı bir randevuya çıkmışız edasıyla yazmamız gerektiğinin farkındaydım ama aynı yatağı paylaşmanın gazetecilik sorumluluklarımızdan biri olduğunu hiç sanmıyordum. Verity kulak tırmalayıcı bir kahkaha patlattı.

“Endişelenme, ağaçların biraz ilerisinde bir kulübe daha var,” dedi. “Bu *ayrı ama beraber* paketimiz. İlk randevu için idealdir. Bunun gibi sayısız kombinasyonumuz var.”

“Suratındaki o dehşet ifadesi kalbimi çok kırdı,” dedi Will başını hafifçe yana eğerek.

“Birlikte değilsiniz o hâlde?” dedi Verity. Bakışları ikimiz arasında gidip geldi.

“İlk randevumuz,” diye yanıtladı Will beni kışkırtmak için başvurduğu sesiyle. “Ama aramızda çözemediğimiz ciddi bir cinsel gerilim var.”

Verity dünyanın en komik şakasını duymuş gibi kahkaha krizine girerken ben utançtan kıpkırmızı kesildim. Onunla mı, benimle mi yoksa ikimizle de mi flört ediyordu bu adam? Kafam neden böyle şeylere bir türlü ermiyordu?

Verity bizi kulübeden çıkarıp dışarıdaki ateş çukurunu ve yanındaki ahşap depoyu gösterdi. “Tüm hafta sonu yetecek yiyeceğiniz müessesemiz tarafından sağlandı. Her kulübede dolu bir soğutucumuz da var. Yemeklerinizi pişirmek ya da suyu ısıtmak için burayı kullanacaksınız. Odun, çıra ve çakmaklar depoda, içme suyuysa burada.” Büyük plastik su deposuna hafifçe vurdu. “Yaşam alanlarınız ayrı olsa da yemek

için bir araya gelmeniz gerek.” Bana beklenti dolu bir bakış attı. “Kullandığınız odunları tamamlamanızı rica ediyoruz. Kesilmeyi bekleyen kütükler şurada. Bir de ormanda ayak izlerinizden başka bir şey bırakmamanızı isteyeceğiz. Son olarak da telefonlarınız. Vadide hatlar pek çekmiyor ve internet yok. Hâliyle kuralları çiğnemeniz biraz zor. Ne var ki elinizin istemsizce onları arayacağını bildiğimizden telefonlarınızı koyabileceğiniz kilitli kutular sağlıyoruz. Acil durum ihtimaline karşı ailenize sabit hattımızın numarasını verdiniz mi?” İkimiz de başımızla onayladık. İki gün boyunca sahiden dünyadan kopuk yaşayacağımız gerçeği ilk kez içimde panik uyandırdı. “Sizinle görüşmek isteyen biri olursa uğrayıp haber veririm. Böyle durumlarla pek sık karşılaşmıyoruz ancak bunu bilmek insanın içini rahatlatıyor, bilhassa da çocukları varsa.” Bana dönüp gülümsedi. *Anne olduğumu ona söyledim mi yoksa bunu yorgun görünmemden mi çıkardı?*

“Her şey harika görünüyor. Teşekkür ederiz, Verity. Kendimi şimdiden gevşemiş hissediyorum,” dedi Will yalaka bir öğrenci edasıyla.

“Kapılar şifreyle kilitleniyor. İhtiyacınız olan tüm bilgiler burada.” Elimize “sıkça sorulan sorular” başlıklı bir kitapçık tutuşturdu.

“Şifreniz şurada. Beş yedi sıfır dört,” dedi ön sayfayı göstererek. “Mandala basmadıkça kapınız kilitlenmez. Rakamları ezberleyene ya da gece yatmak için dönene dek kapınızı açık bırakın.” Ormanın sessizliğine kulak verip omuzlarımın gevşemeye başladığını hissettim. Kulübe çok güzeldi, ağaçların ötesindeki vadi manzarasıysa söylenecek hiçbir şey yoktu. Hafta sonumu çok daha kötü yerlerde geçirebilirdim. Yanıma *Gurur ve Önyargı*’yı almıştım ve dikkatimi dağıtacak telefonum ya da dizüstü bilgisayarım olmadan bol bol kitap okuyacağımı umuyordum.

“Sizden başka altı misafirimiz daha var,” dedi Verity. “Ama kulübeleri ormanın diğer ucunda, neredeyse bir kilometre uzaklıkta. Sizi rahatsız etmeyeceklerdir. Korucumuz Malcolm yarın bir flora ve fauna yürüyüşü düzenliyor. Katılmayı derseniz saat on ikide kapıda toplanacağız. Katılım zorunlu değil elbette. Vadinin aşağısındaki nehirde yüzmeye elverişli bir dalma havuzu da var. Ahşap okları takip etmeniz yeterli. Çıplak yüzmeye kalkışırsanız diğer ziyaretçilerimiz tarafından basılabileceğiniz ihtimalini unutmayın.”

“Aklımda tutarım,” dedi Will flörtöz bir tınıyla. Verity keyifle kıkırdarken ben inleme isteğimi bastırdım.

“Harika vakit geçireceğinizden emin olabilirsiniz,” dedi Verity. “İnanın bana burada geçireceğiniz iki gece bir ömre bedel olacak, iyi anlamda diyorum elbette. Sizi olabildiğince baş başa bırakmaya özen göstereceğiz ama acil bir durum hâlinde ofisimiz yolun beş kilometre ilerisinde. Telefon da şu tepenin üzerinde çekiyor.” Vadinin öbür ucundaki, fazlasıyla uzak görünen bir tepeyi işaret etti. Anlatacakları bitmesine rağmen oyalanıp ağırlığını öteki ayağına vererek Will’e baktı. “Sizi yalnız bırakayım o hâlde?” dedi soru sorarmış gibi.

“Evet, gerisini biz hallederiz. Teşekkürler, Verity,” dedim.

Yanımızdan ayrıldığında Will bana döndü. “Ne kibardı.”

“Evet,” diye onayladım. “Ben çantamı boşaltmaya gidiyorum.”

“Gitme, ateşi yakalım,” dedi Will ellerini kavuşturup avuçlarını birbirine sürterek. Gözleri parıldıyordu. “Sen de kamp yapmaya bayılmıyor musun?”

“Sen bayılıyorsun, değil mi?” dedim. Heyecanına gülümsemekten kendimi alamadım.

“Çok mu belli ettim?” dedi sırtarak.

“Kardeşini bırakmak sorun olmamıştır umarım,” dedim onun da benim gibi ailevi sorumlulukları olduğunu hatırlayarak.

“Olmadı. George babama yardım etmek için geldi. Hafta sonu boyunca yanlarında olacak. Hava kararmadan şu dalma havuzuna baksak mı?”

“Yanımda mayo getirmedi,” dedim, “ve hayır, hiç çıplak yüzelim deme.”

“Nasıl istersen,” dedi Will. “Telefonlarımızı birbirimize verelim mi? Yoksa gecenin bir yarısı *Daily Mail* okumak için gizlice şu tepeye çıkmayacağını nereden bileceğim?”

“Bütün planlarımı mahvettin,” diyerek telefonumu kapatıp ona uzattım. O da aynısını yaptıktan sonra yerleşmek için kulübelerimize çekildik.

Will’in telefonunu duvardaki kilitli kutuya koydum. Belki de böyle yapmamız daha iyi olmuştu. Gizlice iki film indirmiş olmam muhtemelen teknoloji detoksu ruhuna ters düşüyordu. *Çocukların başına bir şey gelirse Dan sabit hattı aramayı hatırlar mı ki?* Yok yere endişelendiğim için kendime kızdım. *Bir şey olmayacak. İkisi de kocaman oldu.*

Çantamı ve kitapçığı masanın üzerine koyup dışarı çıktım. Basamakları dikkatlice inerken sert bir esinti kulübenin kapısını küt diye kapattığında irkildim. Güneş alçalmış, Will çoktan ateşi yakmaya başlamıştı. Loş ormanın ortasında odunları dizmesini izlemek içimde ilkel bir duygu uyandırdı. Ateş yakan bir erkekten etkilenmek taş devrinden kalma, evrimsel bir içgüdü olmalıydı. Günümüzde ateş yakmanın pek de matah bir şey olmadığı –bilhassa da elinin altında çakmak varsa– düşünülüğünde bu saçmalığın daniskasıydı. Skybox’ı indirilen programlar silinmeden yeniden başlatmak ya da banyo lavabosunu kıl içinde bırakmadan tıraş olmak gibi daha ender görülen yetenekleri çekici bulmaya başlamalıydık.

Will yanma geldiğimi fark edip kocaman bir gülümsemeyle bana döndüğünde gözlüğünü kulübesinde bıraktığını fark ettim. Gömleğini çıkarıp yerine pazularını sımsıkı saran ince, pamuklu bir tişört giydiği de dikkatimden kaçmadı. Yanağında

ufak bir is lekesi vardı ve hiç olmadığı kadar mutlu görünüyordu. Soğutucusundan aldığı iki biranın tekini bana uzattı.

“Benimle ormanda bir hafta sonu geçirmeye tahammül edebilecek misin, Appleby?” *Yine Appleby olduk.*

“Elimden geleni yapacağım,” dedim bir kütüğe oturup biramı ona doğru kaldırarak. Gözleri muzip parıltılarla dolup taşıyordu. Flört havasında olduğunu görebiliyordum ve Verity gittiğine göre benimle yetinmek zorundaydı. “Benimle flört etmeyi kes,” dedim gözlerimi kısarak.

“Bir şey yaptığım yok,” diye karşılık verdi gülerek. “Yüzüm böyle. Ne? Bu kez cazibeme karşı koyamayacağından mı endişeleniyorsun yoksa?” dedi yumuşacık bir sesle. Gülümsemesine karşılık vermediğimi fark ettiğinde yüzü düştü. “Ne oldu?”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bu konuyu açmaya hiç niyetim yoktu ama sanırım artık başka çarem yoktu.

“Her şey senin için bir oyundan ibaret, değil mi?” dedim biramdan büyük bir yudum alarak. “Flört edecek kimsen kalmadığında oyuncağın olmak istemiyorum.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Seni öyle görmüyorum,” dedi dirseklerini dizlerine dayayıp endişeyle kaşlarını çatarak. “Hem de hiç görmüyorum.”

“Bir şey olmasını *istediğimden* demiyorum. Hay’de olanlar bir hataydı, çok içmiştim. Ama biriyle görüşüyorsan, ciddi olsun ya da olmasın, sekiz kilometre çapındaki her kadınla flört etmenin doğru olduğunu düşünmüyorum.”

“Neyden bahsediyorsun sen?” diye sordu. Gerçekten kafası karışmış görünüyordu.

“Deedee’den bahsediyorum.” Bakışlarını kaçırdığında içim zafer hissiyle doldu.

“Ne olmuş ona?” dedi daha alçak bir sesle.

“Hay’den onunla döndüğünü gördüm.” Duraksayıp bildiklerimin ne kadarını açık edeceğime karar vermeye çalıştım. “Bana dışçide olduğunu söylerken onunla kahvaltı ediyordun.”

Başını iki yana sallayıp sıırttı. *Bu hoşuna mı gidiyor?*

“Gülünecek bir şey yok! Tam bir göt olduğunun farkında-sın, değil mi?” diye homurdandım. “Sana yüz verende kabah—”

“Anna Appleby, beni kıskanıyor musun sen?” dedi dudağını ısırarak. Bıramı ona fırlatıp suratındaki o kendini beğenmiş sırıtışı silmemek için kendimi zor tuttum.

“O nereden çıktı?” diye karşılık verdim. Ayaklanıp gergince volta atmaya başladım. “Kiminle düşüp kalktığın umurumda bile değil, sadece benimle böyle oyunlar oynamanı istemiyorum.”

“Bitirdin mi?” diye sordu. Onu başımla onaylayıp kollarımı etrafıma doladım. “Deedee bir yetenek avcısı. Avrupa’daki haber ajansları için çalışıyor. Hay’e söyleşimi izlemeye gelmişti ve ertesı sabah Paris’e uçacaktı. Beni uluslararası bir haber kanalına bağlamak istiyordu ama özgeçmişimin diğer adaylar arasından sıyrılamayacağını düşünüyordu. Beni onunla uçağa atlayıp kanalın müdürüyle görüşmeye ikna etti, böyle bir fırsatın elime tekrar geçmeyeceğini söyledi.” Duraksadı. “Aramızda sandığın gibi bir şey yok. Aslına bakarsan Deedee bir arkadaşım la evli.

“Ah.”

“Tanışmama aracı olduğu adam beni beğendi, bir deneme çekimi yapmak istedi. Geçen günkü buluşmamızı da Deedee ayarladı. Sana bir şey söylemedim çünkü girdiğim mülakatları dillendirmeyi sevmiyorum. İşı alamadığımda insanların ne olduğunu sorup durması sinirimi bozuyor. Jonathan’a da iş değiştirmeyi düşündüğümden bahsetmediğim için dışçide olduğuma dair bir yalan uyduruverdim. Öteki tarafla kesin bir karara varana dek kovulup ortada kalmak istemem.” Ayağa kalkıp ateşin etrafından dolaşarak yanıma geldi.

“Haber sunuculuğu, ha? Vay canına, bu harika olurdu,” dedim. Yeni öğrendiğim bilgileri sindirmeye çalışırken kendime biraz daha sıkı sarıldım.

“Öyle,” dedi. Artık aramızda sadece birkaç adımlık mesafe vardı. Parfümünün, terinin ve kamp ateşinin kokusu tüm

duyularımı alarm durumuna geçiren baş döndürücü bir karışımı. “Söylemek istediğin başka bir şey var mı?”

“Özür dilerim,” diye mırıldandım bakışlarımı ayakkabılarıma dikerek.

“Ne için?” dedi alayla.

“Sana göt dediğim için.” Yüzümü buruşturdum. *Her şeyi anca bu kadar yanlış anlayabilirdim.* Tekrar yüzüne baktığımda gülümsediğini gördüm.

“Senden başka biriyle ay ışığı altında hovardalıklar yaptığımı varsaymanı da unutma, Appleby.” Gözleri benimkilere kenetlendiğinde karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim. Aramızdaki inkâr edilemez enerjinin çıtırtısı tüm şiddetiyle geri dönmüştü.

“Onun için de özür dilerim,” dedim dudağımı ısırarak.

“Teşekkür ederim,” dedi usulca. Başını eğip ağır ağır boynuma doğru eğildi. Kendimi tutamayıp kokusunu içime çektim. Teninin sıcaklığını hissedebiliyordum. “Ben de sana Hay’in bir hata olduğunu düşündürttüğüm için özür dilerim. Bundan böyle kendimi tutmaya çalışacağım.” Benimle alay etse de yakınlığı omurgamdan bir heyecan dalgası geçmesine, kaskırlarımın zonklamasına neden oluyordu. “Artık bunu aradan çıkardığımıza göre biraz rahatlayabilir miyiz? Belki biraz eğleniriz bile.” Duraksayıp yüzümü inceledi. “Bir de Deedee ya da iş mevzusunu kimseye anlatmazsan çok sevinirim.”

“Elbette.” Başım dönmeye başladığında kendimi ateşin yanındaki kütüğe attım. Savaşımız hâlâ devam ediyorsa bu raundun galibi Will’di. Fakat Deedee’yle arasında bir şey olmadığına, kendimi Hay’de küçük düşürmediğime o kadar sevinmişim ki bu kez kaybetmek umurumda bile değildi.

Güneş batarken akşam yemeği hazırlıklarına başladık. Will çıkardığı patatesleri folyoya sararak ateş çukuruna koydu. Ben de bir tencereyi suyla doldurup ateşin üzerinde uzanan çubuğa astım. Soğutucuda taze çorba, tavada kızartabileceğimiz biftekler, PVC kaplı bir menü ve talimat kâğıdı vardı. Yemekle-

rin kokusu ağız sulandırıcıydı. Açık havada yemek pişirmenin insanı tatmin eden bir yanı vardı ve Will'in rahat tavırlarının bulaşıcı olduğunu inkâr edemezdim. Karnımızı doyururken Jonathan'ın eksantrik kıyafetleri, hayranı olduğumuz yazarlar ve kırsalda yaşamamanın çekiciliği gibi güvenli konularda sohbet ettik.

Yemeklerimiz bittiğinde ikimiz de o kadar tıka basa doymuştuk ki biraz uzanmak için ateşin iki yanına birer kilim serdik. Öylece yatarken görebildiğim tek şey oydu, ormanın geri kalanı karanlığa gömülmüştü. Ateş tenini turuncunun sıcacık bir tonuna boyuyor, altın renkli alevler gözlerinden yanıyordu. Fotoğrafını çekmek için telefonuma uzanmamla onu Will'e verdiğimi hatırlayıp bu sahneyi hafızama kazıyamam gerektiğini anladım.

“Demek kamp yapmayı çok seviyorsun,” dedim ateşe bakmasını izlerken. “Çocukken de ormana gider miydin?”

“Evet. Babam nefret ederdi ama annem çocukluğumuzda her yaz bizi Exmoor'a götürürdü.”

“Bu zorlu bir iş olmalı. Ben çocuklarımı hiç kampa götürmedim. Hazırlanacak ve boşaltılacak eşyalar hep gözümde büyür.”

“Eminim zor olmuştur,” dedi. “Simon karanlıktan korkardı ve bizim de pek anlayışlı abiler olduğumuz söylenemezdi. George, Exmoor Canavarı isimli panter boyutlarında, geceleri çocukları çadırlarından kaçırarak yaratığa dair bir hikâyeye uydurmuştu. Hepimizin ödü kopmuştu. O kadar ki Simon geceleri çok korktuğundan gündüzleri uyurdu. Annem bize çok kızmıştı.”

“Bir abim olmadığına seviniyorum,” dedim ona bir bira daha vermek için soğutucuya uzanarak.

“Kız kardeşinle böyle şeyler yapmaz mıydınız?” diye sordu.

“Yapardık tabii ama bizimkiler çok daha sıradan şeylerdi. Ben kötü ablaydım. Bazen o yokmuş gibi davranırdım. O da bana aynısını yapmaya çalışır ama on dakika sonra sıkılıp onunla oyun oynamamı isterdi.” Biramdan bir yudum alıp ateşe bak-

tığımda Will'in beni izlediğini fark ettim. Ani bir utangaçlıkla hızla gözlerimi kaçırdım.

"Seni örnek alır mıydı?" dedi.

"Sanırım. Benden dört yaş küçük olduğundan onun yaptığı her şeyi ben çoktan yapmış olurdum. Her konuda bilirkişi olduğumu düşünürdü."

"Değil miydin peki?" dediğinde başımı iki yana salladım. "Bir keresinde doğum sırasının insanın aile hayatını nasıl şekillendirdiğine dair bir makale okumuştum," dedi Will. "Evin en büyük çocuğu ebeveynlerin beklentilerinin yükünü taşıırken en küçük çocuğun özgür bırakıldığını anlatıyordu. Küçük kardeş sen olsaydın farklı bir insan olup çıkar mıydın sence?"

"Güzel soru. Bilmem ki." Duraksayıp bir süre düşündüm. "Belki başarısızlıktan daha az korkardım. Hiçbir hata yapmayacağını düşünen küçük bir kardeşi olunca insan kendini baskı altında hissediyor. Ya sen?"

"Ben klasik bir ortanca çocuğum. Ara bulucuyum, sürekli herkesi memnun etmeye çalışırım. Belki en büyük çocuk olsaydım daha hırslı olurdum."

"Zaten öylesin," dedim aksini düşünmesine şaşırarak.

Will yanaklarını şişirip doldurduğu havayı üfledi. "Ülkeyi yönettiğim ya da kendime bir risk fonu oluşturduğum söylenemez."

"Hırs dediğin sadece bunlardan ibaret değildir. Kendine net bir hedef koymak ve kararlılıkla bunu gerçekleştirmeye çalışmaktır. İnan bana, Will, sen tanıdığım en hırslı insanlardan birisin."

Bakışlarımı ona çevirdiğimde gülümsediğini gördüm. Ağırlığını değiştirerek başını eline yasladı. "Bu bir iltifat mıydı, Appleby?"

"Hırs her zaman iyi bir şey değildir. *Para Avcısı* filmini izlemedin mi?" dedim. Will bunun üzerine sessiz ormanda yankılanan gür bir kahkaha patlattı. "Dört oğluyla bir başına

kampa gitmesine bakılırsa annen de hırslı bir kadınmış,” dedim ailesini anlatmaya döneceğini umarak.

“Öyleydi. Bir o kadar da cesurdu.” Sesi o kadar içtendi ki kalbim annesini kaybeden küçük Will için sızladı. “Günün birinde kendi çocuklarımla da aynısını yapacağım. Bence bunun karakter gelişimine büyük faydası var.”

“Çocuk istiyor musun?” diye sordum. Umursamaz görünmeye çalışsam da cevabını beklerken göğsüm sıkıştı.

“Neden olmasın? Yakın zamanda değil elbette ama heba etmek istemediğim bir dünya berbat şakam var. Çocuklara bayılırım.” Bana döndüğünde yoğun göz temasından kaçmak için sırtüstü uzanan bu kez ben oldum. “Bana aileni anlat. Yakın mısınız?” dedi.

“Pek sayılmaz. Frome’da saz çatılı eski bir kır evinde yaşıyorlar. Emekli olduklarında evlerini Airbnb’de kiralayarak kazandıkları parayla gemi seyahatlerine çıkabileceklerini fark ettiler. Yıllardır bir gemiden ötekine atlıyorlar. Sanırım annem, babamı etrafta başka insanlar varken daha çok seviyor.” Annemle babamı ve bindikleri gemilerin açık büfelerini nasıl ballandıra ballandıra anlattıklarını düşünüp başımı iki yana salladım. “Dan’le işler iyice sarpa sardığında Lottie onları arayıp yanımda olmalarına ihtiyaç duyduğumu söylemiş sanırım. Karayip turlarını yarıda kestiler ve annem birkaç haftalığına yanımda kalmaya geldi. Dan henüz taşınmıştı ve hâlim pek iç açıcı sayılmazdı.” Duraksadım. Sığınabileceğim hiçbir dikkat dağıtıcının olmadığı sessiz bir ormanda konuşmaktan başka yapılacak bir şey yoktu. Gecenin karanlığı beni dürüst olmaya itiyordu. “Annem yanımda olmaya bir hafta tahammül edebildi. Çok depresif olduğumu, çocukluğumuzdan beri üzüldüğümüzde ne yapacağını bilemediğini söyledi. Yakamdan düşsünler diye çocukları bir gemi seyahatine götürmeyi teklif etti.”

“Vay canına. Gittiler mi?” dedi Will.

“Hayır. Okulları vardı, bu isteyecekleri son şeydi. *Teklifim daima geçerli, canlarım,*” dedim annemin tiz sesini taklit ederek. “*Acı çekmene şahit olmak istemiyorum ama çocuklarını Norveç fiyortlarını gezmeye götürebilirim.* Tanrım, tüm bunları neden anlattığımı bile bilmiyorum. Affedersin.”

“Kamp ateşinin kanunudur bu. Alevler insanın en derin sırlarını gün yüzüne çıkarır,” dedi Will eliyle ateşi işaret ederek. “Kız kardeşinden biraz daha bahseder misin?”

“Kız kardeşimi ne yapacaksın?”

“Konuşmanı dinlemeyi seviyorum,” dedi. Birden gözlerinin ne kadar nazik baktığını, renklerinin ne denli koyu ve karmaşık olduğunu fark ettim. Yeşilin tonu her saniye değişiyordu sanki.

“Uzun lafın kısası ben Elinor’um, Lottie de Marianne,” dedim tazelediğim Austen bilgilerimi satarak.

“*Aşk ve Mantık* mı?” dediğinde onu başımla onayladım.

“O daima romantik, ayran gönüllü olandı. Lottie yirmilerini Willoughby kılıklı adamlarla biri bitip öteki başlayan tutkulu ilişkilerle geçirirken ben akli başında bir adamla evlenen, tüm arkadaşlarından önce bir aile kurup ev kredisi çeken Elinor’dum. Lottie benim hayatın şifresini çözdüğümü düşünür, her konuda benden tavsiye isterdi. Şimdi Albay Brandon’la mutlu bir evliliği var, işinde bir numara ve anne olmak üzere. Artık bana pek ihtiyacı yok. Aramızdaki dinamik tersine döndü.” Daha önce bunları hiç sesli dile getirmediğimi fark ettiğimde duraksadım. Böyle yaparak kendimi bile şaşırtmıştım. “Şimdi o sorunlarımı çözmeye çalışıyor ama ben ihtiyaç duymaktan çok ihtiyaç duyulmaya alışkınım.”

“Sana hâlâ ihtiyaç duyduğundan eminim,” dedi Will. “Eskisi kadar olmasa bile. Belki de artık sana uymayan rollere tutunmak pek sağlıklı değildir.” Bir odun alıp alevlerin arasına attığında etrafa kıvılcımlar saçıldı, ateş tütmeye başladı. “Ben de aynı dertten mustaribim. Her ailede herkese bir rol atanır ve bundan kurtulmak zordur. Mesela kardeşlerim beni asla bir

iş adamı olarak görmeyecek. Gözlerinde daima Rice Krispies çıkırdamıyor diye ağlayan çocuk olacağım.”

“Şaka yapıyorsun!” dedim bir kahkaha patlatarak.

“Duygusal bir çocuktum,” dedi Will çarpık bir gülümsemeyle. Kendiyle dalga geçebiliyor olması kalbimi hızlandırdı.

Geç saatlere kadar sohbet ettik. Aileden kitaplara, felsefeden seyahate kadar her şeyden konuştuk. O bana ziyaret etmek, yaşamak istediği yerleri anlattı ben de ona çocuklarım doğmadan önceki seyahatlerimi ve hâlâ görmek istediğim yerleri sıraladım. Flörtöz ve burnu havada tavırlarını bıraktığında çok keyifli biri olup çıkıyordu. Bu kadar çok insanın onda ne bulduğunu şimdi anlıyordum. Arkadaşlarım ve ailemin yanıdayken bazen kendimi rol yaparken bulurdum. Olmamı istedikleri kişi olur, kimseyi endişelendirmek istemezdim. Will’in yanıdayken kendim olabileceğimi, gönlümden geçen her şeyi söyleyebileceğimi hissediyordum. Benden başka biri olmamı istemiyor ya da buna ihtiyaç duymuyordu. Birkaç kez kafamı çevirdiğimde beni izlediği dikkatimden kaçmamıştı ancak yıldızların altında hayat hikâyelerini paylaştığın biriyle bağ kurmak işten bile değildi. Ateşten geriye akkorlar kaldığını ürperene dek fark etmedim.

“Yatsak iyi olacak,” dedi Will. “Oturmak istersen ateşe birkaç odun daha atabilirim.”

“Yatmayı tercih ederim sanırım,” dedim. Ayağa kalktığımda soluduğum duman ve içtiğim biralar başımı döndürdü. “Biliyor musun, akşamın başından beri telefonumun yokluğunu hiç hissetmedim.”

“Ben de öyle. Bunu harika arkadaşlığımıza borçluyuz sanırım.”

“Sanırım.” Duraksadım. “İyi geceler. Sabah görüşürüz.”

Yüzüne bir sırıtış yayıldı ve o alaycı, flörtöz bakışları geri döndü. Tek kaşını kaldırdı. “Gecenin bir yarısı kapıma gelmezsen tabii. Ormanda olan ormanda kalır.”

Üzerine uzandığım kilimi çırparken güldüm. “Sabah görüşürüz, Havers.”

Will el fenerini yaktı ve karanlığa gömülmüş ağaçların arasından güç bela seçilen kulübesine doğru yürümeye başladı. Ben de kendiminkine yöneldim, akkorlar ve ay ışığı kapıya uzanan basamakları çıkmama yetecek kadar etrafı aydınlatıyordu. Kapının kolunu çevirdiğimde kilitli olduğunu fark ettim. *Kazayla mandala falan mı dokundum? Hayır, dokunmadığımdan eminim. Kahretsin, şifre neydi? Kitapçıkta yazıyordu... içerideki masanın üzerinde duran kitapçıkta.* Birkaç rakam kombinasyonu denedim –içinde beş ve yedi olduğundan emindim– fakat kapı açılmadı. Beynimi zorlayıp şifreyi hatırlamaya çalıştım ama çabalarımın nafile olduğunu anlayınca sinirle kapıyı zorladım. Bu hiç iyi değildi. Kulübeye giremiyorsam nerede uyuyacaktım? Ne yapmam gerektiğini fark ettiğimde midem bulandı.

23. BÖLÜM

Will'in kulübesinin ışıkları yolumu bulmama yardımcı oldu. Dar patikadan saptığımda dikenli çalılar bacaklarımı çizdi. İki derin nefes alıp elimi kapıya uzatarak iki kez tıklattım. Will üzerinde sadece baksırıyla karşımda belirdi. Bronz teni ve kaslarıyla tek kelimeyle mükemmel görünüyordu. Kanımın yüzüme hücum ettiğini hissettim.

“Vay, vay, kimler gelmiş?” dedi keyifle.

“Kulübeme giremiyorum,” dedim elimi belime koyarak. “Kapı kilitlendi ve kitapçık içeride kaldı. Şifreyi hatırlıyor musun?”

“Sen hatırlamıyor musun?”

“Hayır,” dedim sertçe. “Hatırlasam şu an burada olmazdım, değil mi?” Durumun ciddiyeti kafama dank ederken duraksadım. “Kilidi kırabilir misin?”

“Öyle bir şey yapmayacağım, Anna.” Kısa bir duraksamanın ardından, “Benimle kalmaktan başka çaren yok,” diye ekledi.

“Kimseyle kalmayacağım,” dedim öfkeyle. Sabrım taşmıştı. Ateşin başındaki arkadaşlığımız yerini bambaşka bir şeye bırakmıştı ve içimden bir ses Will'in bu güç değişiminden pek hoşlandığını söylüyordu.

“Peki madem,” dedi. Üzerine bir kapüşonlu geçirip arkasını döndü.

“Bekle! Nereye gidiyorsun?” diye bağırdım.

“Telefonunu getirmeye. Tepeye çıkıp Verity’yi arayabilir, şifreni sorabilirsin.”

Will ahşap kutunun başına ilerlerken öylece dikildim. Geri döndüğünde bakışlarım onunla zifiri karanlık ufuk çizgisi arasında gidip geldi. “Oraya kendi başıma çıkmak istemiyorum. Tepeyi bile göremiyorum. Ya bir hendeğe düşersem?”

Will benden bıkmış gibiydi. “Burada, benimle uyuyacaksın o zaman.”

“Benimle gelemiz misin?” dedim yalvarırcasına.

“Benden tekrar giyinip kör karanlıkta seninle tepeye tırmanmamı mı istiyorsun?”

“Evet. Lütfen.”

Bıkkınca inledi. “İyi, tamam.”

Will iç geçirişleri ve homurtularıyla bu minik gezintimizden hiç memnun olmadığını açıkça belli etse de benim aksime tepenin nerede olduğunu biliyor gibiydi. Ay ışığı ve yanına aldığı el feneri önümüzü güç bela aydınlatıyordu ve düzlüğü aşırıp tepeye uzanan yokuşu bulmamız on beş dakikamızı aldı. Aramıza bir sessizlik çöktüğünde cesaretimi toplayıp gecenin başından kafamı kurcalayan soruyu ona sormaya karar verdim. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Her hâlükârda sormayacak mısın zaten?” diye karşılık verdi.

“Eski sevgilin Maeve’le aranızda ne geçti? İlişkiniz neden yürümedi?”

“Neden bilmek istiyorsun?” dedi ağzından hiç duymadığım sert bir tonda.

“Hay’de ondan bahsettiğinde ardında bir hikâye yattığı izlenimine kapıldım.” Duraksayıp ondan bir cevap bekledim ama Will bir şey söylemedi. Sessizlik uzadığında konuyu açtığıma pişman oldum.

“İlla bilmek istiyorsan, kalabalık bir restoranda ona evlenme teklifi ettim. Ailesi ve arkadaşları yandaki barda kutlama için bizi bekliyordu,” dedi hüzünlü bir kahkahayla.

“Çok üzüldüm, Will,” dedim. Bunu hayal etmek bile kalbimin sıkışmasına neden oluyordu.

“Teklifimi kabul etmedi, insan içinde böyle bir şeye kalkıştığım için utandı.” Duraksadı, tekrar konuştuğunda sesi gergindi. “Kendimi çok çabuk kaptırdığımı, evlenmek için henüz erken olduğunu söyledi.”

“Böyle mi bitti yani?” dedim yüzünü görebilmeyi dileyerek.

“Ayrılmak istemiyordu ama bu öylece unutulacak bir şey değildi.” Bir an sessizleşti. “Hata bendeydi, ilişkimizi yanlış değerlendirmiştım. Bir şeyi yapacaksam tam yaparım. Onun da öyle olduğunu sanmıştım.”

“Bu tür şeylerde hata genelde tek tarafta olmaz,” dedim. “Ama evet, kalabalık bir restoran evlilik teklifi için en ideal yer sayılmaz.”

Yüksek sesli bir kahkaha patlattığında şaşkına döndüm. Kolunu omzuma atıp beni kafa kola aldı ve saçlarımı karıştırdı. “Tavsiye için çok sağ ol, Appleby.” Gülerек onu ittim. Bir süre sessizce yürümeye devam ettikten sonra Will, “Kocan sana nasıl evlenme teklifi etti?” diye sordu.

“Bristol’deki dairemizde. Jess’e hamileydim,” diye yanıtladım.

“Sorun değilse sizin aranızda ne geçtiğini sorabilir miyim?” Sesi temkinliydi.

“Her hikâyenin farklı versiyonları vardır, ben sadece kendiminkini anlatabilirim,” dedim yürümeyi bırakıp gökyüzüne bakarak. “Büyük bir kırılma noktası ya da başka bir kadın yoktu, birbirimizden yavaş yavaş koptuk. Tanıştığımızda yirmi bir yaşındaydık, bambaşka insanlardık.” İç geçirdim. “Benim için âşık olmak gece göğüne bakmak gibidir. Başta tek görebildiğin alabildiğine uzanan karanlıktır ama sonra gözlerin ya-

avaş yavaş alışıır ve birkaç yıldız ortaya çıkar. Ne olduğunu bile anlamadan her şeyi görmeye başlarsın. Binlerce yıldız, sonsuz bir ışık spektrumu karşındadır. Aklın başından uçar gider. Birine duyduğun aşkın tükenmesi de aynıdır, süreç tersten işler. Yıldızlar bir bir söner, gökyüzünü gri bulutlar sarar. Sonra bir gün bir bakmışsın ki karanlıkta bir başınasın, görülecek hiçbir şey kalmamış.”

“Ne şairane bir cevap,” dedi Will.

“Şairane olmayanı çok kasvetli,” dedim minik bir tebesümle. “Boşanmak hayatımda yaptığım en zor şeydi.”

Tepeye uzanan yolun yarısında telefonum çekmeye başladığında rahatlamamanın etkisiyle tiz bir çığlık attım.

“Koltuğun artık benim olduğunun farkındasın, değil mi?” dedi Will.

“Bu sayılmaz. Acil bir durumdu.”

“Bal gibi de sayılır, Appleby,” diye tersledi. Ekranımda Jess’ten birkaç, Dan’dan bir mesaj ve bolca e-posta bildirimi belirdi. Acil bir şey olup olmadığını görmek için hepsine hızlıca bir göz gezdirdim. “Sen e-postalarını kontrol edeceksin diye burada benim kığım donuyor, Anna.”

“Affedersin. Bir saniye,” dedim ısınmak için bir sağ bir sol ayağımın üzerinde zıplayarak.

Gelen kutumda Reconnect İnziva’dan gelmiş bir e-posta bulup uyuşmuş parmaklarımla numarasını çevirdim. “Reconnect İnziva’dan selamlar. Ofisimiz sabah sekiz ila akşam sekiz arasında açıktır. Bu saatler dışında arıyorsanız lütfen mesaj bırakın, en kısa sürede size geri döneceğiz. Acil bir durum söz konusuysa lütfen ilgili kuruluşları arayın.”

“Telesekreter çıktı!” diye sızlandım. “Şimdi ne yapacağız? Hey! Nereye gidiyorsun?” Will çoktan tepeyi inmeye başlamıştı. Ona yetişmek için koşmak zorunda kaldım.

“Yatağıma dönüyorum,” dedi. “Üşüdüm.”

“Ama Verity acil bir durumda onu arayabileceğimizi söylemişti.”

“Belki de gerçek bir acil durumu, ambulansı ya da itfaiyeyi kastetmiştir.”

“Bu da gerçek bir acil durum. Dışarıda kaldım!” diye bağırdım. “Ofis ne kadar uzakta demişti? Beş kilometre miydi?”

“Gecenin bu saatinde orada kimi bulacaksın? Benim yatağında yatarsın. Ben de yerde uyurum. Dönelim artık. *Lütfen*. Kulübene giremiyorsun diye acil hatları arayamazsın.”

Haklıydı. Elbette öyleydi ama bu içimi rahatlatmıyordu. Nasıl idare edecektik? Kulübeler küçüktü, yerde uzanabileceği kadar geniş bir alan bile yoktu. Taksi çağırıp bir otele yerleşebilir miydim? Gerçi hattın çektiği alandan çıkmıştık ve Will’den bir yerlere telefon açabilmem için benimle tepeye dönmesini istersem beni öldüreceğinden şüpheleniyordum.

Will’in kulübesine vardığımızda kapısının kapandığını fark ettik. Benimle alay etmek için şifresini hatırlamıyormuş gibi yaptı. “Hiç komik değil,” dedim kaburgalarını dirsekleyerek.

Nihayet içeri girdiğimizde ellerini kollarıma koyup kuvvetlice yukarı aşağı sürttü. Buz kesmiş vücudum bu hareketi sayesinde hemen ısındığında ona gergin bir mırıltıyla teşekkür ettim. Ona da aynısını yapıp yapmamam gerektiğini düşünürken kolunu yatağa doğru uzattı.

“Emrine amade,” deyip bir yastıkla battaniye kaparak yere uzandı.

“Gözüne uyku girmeyecek,” dedim acınası hâlini inceleyerek. Bir doksan boyuyla ayakta durmaya bile güç bela yeten küçücük bir alana kıvrılmıştı. “Altında halı bile yok. Gel hadi, yatak çift kişilik sonuçta. Yapılacak tek şey...” Gerisini getirmeye dilim varmadı.

“Birbirimizin kıyafetlerini yırtıp atmamaya çalışmak mı?” diye cümlemi tamamladı. Sesinde flörtözlükten eser yoktu, son derece düzdü.

Ayağa kalktığında yapılı, güçlü ve ateşli vücuduyla benimki arasında sadece birkaç santim kaldı. Arkasını dönüp çantasından bir tişört çıkararak bana uzattı. “Yatarken giymen için.”

Çamurlu kot pantolonumla yatağına girmek istemediğimden sessizce tişörtünü alıp soyunmak üzere küçük tuvalete yöneldim. Kumaşı üzerime geçirirken kokusunu içime çektim. Temiz olsa da tıraş losyonunun kokusunu hâlâ alabiliyordum. Bu kadar güzel koktuğu için içimden ona bir küfür savurdum. Uyluklarıma kadar gelen eteğini çekiştirerek peynirden hâllice bacaklarımı saklamaya çalıştım. Şükürler olsun ki gelmeden önce ağda yapmış, yeni aldığım güzel çamaşırlarımı giymiştim.

İçeri döndüğümde Will’i yatakta otururken buldum. “Burayı mı duvar tarafını mı istersin?” diye sordu.

“Açıktaki tarafı. Olur da üzerime çullanırsan altında ezilmek yerine yataktan düşerim.”

“Elimden geleni yaparım,” dedi. Tişörtünün içindeki vücudumu hızlıca bir süzdükten sonra gözlerini yumup kafasını duvara doğru çevirdi. Gece lambasını kapatıp yanına uzandım. İçine girmemle sözde çift kişilik yatağın aslında ne kadar küçük olduğunu fark ettim. Will kulübenin duvarına yapışmış olmasına rağmen birbirimize değmemek neredeyse imkânsızdı.

“Üzgünüm,” dedim usulca karanlığın içine doğru.

“Takma kafana,” diye karşılık verdi nazikçe. Vücudundan yayılan ıstıyı hissedebiliyordum. “Dışarıda kalan ben olsaydım sen de bana yatağını teklif eder miydin?”

“Tabii ki ederdim,” dedim gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırarak.

“Hadi oradan,” dedi bacağıma hafifçe tekmeleyerek. “İyi geceler, Anna.”

“İyi geceler, Will.”

Gıkımızı çıkarmadan, kılımızı bile kıpırdatmadan öylece yattık. *Ciddi ciddi uyuyacak mı?* İstediğim buydu elbette ama şaşırmaktan da kendimi alamıyordum. Neden bana sataşmı-

yordu? Tüm o flörtöz tavırlar şakadan mı ibaretti? Benimle bir şey yapmaya niyeti olmadığı hâlde sırf utanayım diye benimle oyun mu oynuyordu?

Nefes alıp verişleri sanki uykuya dalmak üzereymiş gibi yavaşladığında gururum incindi. Yanında sere serpe yatan yarı çıplak bir kadın varken birkaç dakika içinde sızmış mıydı? Bu kadar yakın olmamızdan belli ki hiç rahatsız değildi. *Herkesle* şansını deneyen Will, konu ben olunca şansını denemeye bile kalkışmamıştı.

Sinir bozucu ve bir o kadar da acı verici bir netlikle hayal kırıklığına uğradığımı fark ettim. Vücudumdaki her kas gergindi, tepeden tırnağa tüm tüylerim diken diken olmuştu. Zihnimde düşünceler dört dönüp yanı başımda yatan iri ve güçlü vücudunun yaydığı sıcaklığını her yerimde hissederken uyumam söz konusu bile olamazdı.

Gözlerimi sımsıkı yumup kendi kendime bunu bastırmam gerektiğini, yanımda değilmiş gibi yapmam gerektiğini söylesem de vücudum ona sokulmak, kollarını etrafımda hissetmek, sabaha lafını bile etmeyeceğimiz şeyler yapmak istiyordu. Bacaklarımın arasında giderek yoğunlaşan ısrarcı bir zonklama vardı. *Hayır, hayır.* Bacaklarımı karnıma çekip dertop oldum. Sadece kafam karıştı, böyle şeylere alışkın değildim. Will'in çekici bir adam olduğu inkâr edilemezdi, iki yılı aşkın süredir seks yapmamıştım. Böyle hissetmeme şaşmamak... *Böyle şeyler düşünme.*

"Anna?" dedi Will usulca.

"Efendim?" diye karşılık verdim tiz bir sesle.

"İyi misin? Çok hızlı nefes alıp veriyorsun."

"Öyle mi yapıyorum? Affedersin," dedim. Sesimin bir iniltiden farksız çıktığını fark ettiğimde elimle ağzımı kapattım. *Kendine gel, Anna. Gören de daha önce hiç saçmalık derecesinde çekici bir erkek iş arkadaşınla küçücük bir yatakta yatmadın sanır.* Elbette yatmamıştım. Kim bunu düzenli aralıklarla yapardı ki?

Muhtemelen Will o aptal seks şakasını yaptığı için böyleydim. Bu fikri aklıma o sokmuştu. Ciddi değildi, sadece benimle dalga geçiyordu. Ama ya... *Ya dalga geçmediyse?* Will hafifçe kıpırdandı, kesik nefesler almaya başladı. O da uyuyamayacak kadar gergin miydi? Kafamda dönüp duran düşünceler iyice çığırından çıktı. *Aramızda bir şey geçse gerçekten çok mu kötü olur?* Dergiden ayrılmayı, Bath'tan taşınmayı planlıyordu. Bazen bana baktığında tüm sinir uçlarım harekete geçiyordu. Benim gibi biriyle ciddi bir ilişki istemiyordu, aramızda çok hoş ve karmaşadan uzak bir şey gelişebilir... *Hayır. Böyle şeyler düşünme.* Ama nafileydi. On dakika boyunca dönüp durduktan sonra kendimi usulca battaniyenin altına uzanıp elimi Will'in sırtına koyarken buldum.

Will benim tenine değer değmez dönüp bileğimi kavradı. Beni geriye iterek elimi yastığa mıhladığında dudaklarımdan beklenti dolu bir inilti kaçtı.

"Ne yapıyorsun?" dedi alçak, ciddi bir sesle.

"Ben de bilmiyorum," dedim dudağımı dişleyerek. Konuşmak, düşünmek istemiyordum. Sadece dudaklarına yapışıp aramızdaki bu dayanılmaz gerilime bir son vermek istiyordum.

"Anna," dedi yastığa mıhladığı elimi bırakmadan. "Sen istemediğim müddetçe sana dokunmayacağım, seni öpmeyeceğim." Sesi soğukkanlılığını korumakta zorlanıyormuş gibi alçak sesli bir hırıltıdan ibaretti. "Senden faydalanmadığımı bilmem gerek."

"Faydalanabilirsin, faydalanmıyorsun," dedim alçak sesle. Kalçamı nazikçe yukarı doğru iterek. "Bunu istiyorum."

"Tam olarak ne istiyorsun?" Sesi alçak ve sakindi. Utançtan, arzudan ya da her ikisinden de ölmem an meselesiydi. Boştaki elimle ona uzandığımda o da diğer eliyle bileğimi kavrayıp yastığa, ötekinin yanına bastırdı. Will dönüp üzerime çıktığında istemsizce inledim. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

“Soruma cevap ver, Appleby,” dedi. “Bana kafamı allak bullak eden sinyaller gönderiyorsun.”

“Ne dememi istiyorsun? Seni istiyorum,” dedim bıkkınca. Her bir zerrem için için yanıyordu, şüphelerimin yerinde yeller esiyordu. “Bana dokunmanı, beni öpmeni, beni becermen istiyorum,” diye sıraladım nefes nefese ama kendimden emin bir sesle. *Bunu ben mi söyledim? Kimim ben?*

“Emin misin?” Gözleri karanlıkta benimkilere kenetlendi, üzerimde asılı duran bedeni taş kesilmiş gibi hareketsizdi. Bir an için kulaklarımda nefeslerimizden başka ses duymaz, gözlerim ondan başka kimseyi görmez oldu.

“Evet.”

Bununla birlikte üzerimde taş kesilmesine neden olan büyü bozuluverdi. Kasları gevşedi ve yerlerimizi değiştirip beni kucağına alarak dudaklarıma yapıştı. Elini saçlarımanın arasına geçirip alt dudağımı emerek beni açlıkla, sertçe öptü. Her bir zerrem küle döndü.

“Tanrım, çok ateşlisin,” diye fısıldadı ağzıma. Üzerine eğildim, daha fazlasını, her şeyini istiyordum. İçimdeki vahşi, sekse hasret kalmış canavar zincirlerinden kurtulmuş, vücudumu ele geçirmişti. Will uyluğumu okşayıp elini üzerimdeki tişörtünün altına kaydırdı. Külotumun kenarını kavrayıp kumaşı bir kenara ittiğinde inleyip yüzümü omzuna gömdüm.

“Beni istiyorsun,” dedi parmağını ağır ağır uyluklarımanın iç kısmında gezdirerek. “Söyle.”

Tepeden tırnağa beklentiyle titreyip, “Seni istiyorum, Will,” dedim nefes nefese. Nihayet sözcükleri bir kenara bırakıp dayanılmaz arzuya teslim olduk.



Q internette ara



24. BÖLÜM

Gözlerimi açtığımda gülümseyip uzun bir şekerlemeden yanmış kedi gibi ağır ağır esnedim. Yeniden doğmuş gibiyim. Tüm vücudum zinde ve gevşemişti, her yanımda enfes bir şekilde sızlıyordu. Öylece yatmak, yerimden bile kımıldamayıp her şeyi tekrar tekrar hissetmek istiyordum. Yan dönüp Will'e uzandım ama elim boş yatağı buldu. Tekrar önüme dönüp içeriye göz gezdirdiğimde kulübede olmadığını fark ettim. Nereye gitmişti?

Yataktan çıkıp kulübenin kapısını açtığımda onu ateş çukurunun üzerine eğilmiş vaziyette, su kaynatmak için yeni bir ateş yakarken buldum.

"Günaydın," diye seslendim el sallayarak. Üzerimde bana verdiği tişörtü ve iç çamaşırım vardı. Söz konusu tişört her ne kadar üzerime büyük olsa, eteği uyluklarıma kadar inse de bu sabah kendimi içinde fena ateşli hissediyordum.

Bana bir bakış atıp, "Günaydın," diyerek çukura birkaç odun daha attı.

"Kulübeye dönüp bana yardım etmek istemez misin?" diye sordum. Omzunun üzerinden bana gülümsese de yanıma gelmeye yeltenmedi.

"Ateş yakma sürecinin en önemli aşamasındayım," dedi. "Sana çay yapıyorum."

Odunları dizmeye devam ettiğinde kot pantolonumu ve ayakkabılarımı giyip ona katıldım. Attığım her adımla ayaklarımın altındaki dallar çıtırdadı. Yeni yeni doğan güneş doğanın disko topu gibi ormanı aydınlatıyordu. “Çok güzel değil mi? Vahşi doğada uyanmak, ormanın içinde olmak, çiyin tazeleyici kokusu ve hâlâ dağılmamış sabah sisi.”

“Birileri iyi tarafından kalkmış,” dedi Will. Çaydanlığı ateşin üzerine asıp doğrularak yanıma geldi. Önüme düşmüş bir tutam saçımı yüzümden çekti.

“Öyle,” dedim yüzüne bakmak için başımı geriye yatırarak.

“Su ısınırken biraz yüzsek mi?” diye önerdi. Elimi tutup beni ağaçların arasındaki patikaya sürüklediğinde güldüm. Nehrin sesi ve küçük ahşap oklar bize rehberlik etti. Kıyıya yaklaştığımızda Will elimi bırakıp tek hamlede gömleğiyle kot pantolonunu çıkardı. Çırılçıplak kaldığında doğruca karanlık suya atladı.

“Bu çok tehlikeliydi,” diye bağırdım arkasından çıplak vücudunu görmek yüzümün kızarmasına neden olsa da. “Suyun ne kadar derin olduğunu bilmiyorsun.”

“Yeterince derin,” deyip suyun altına daldı. Çok geçmeden hızla dışarı fırladı, soğuktan nefes nefeseydi. Başını iki yana sallayarak etrafa su damlacıkları saçtı.

Tişörtümü ve kot pantolonumu çıkarsam da mahremiyetimi biraz olsun korumak adına külotuma dokunmadım. Hafifçe sıçrayarak suyun sığ kısmına atladım, buz gibi su dört bir yanıma sardığında tiz bir çığlık koyverdim. Will elimi tutup beni kendine doğru çekti, dondurucu soğuğa inat sıcacık vücudu duyularımı allak bullak etti.

“Çok ferahlatıcı,” dedim nefeslerimin arasından. Will güldü. Gün aydınlandığından beri ilk kez yüz yüzeydik. Gözleri sorularla dolu olsa da ne sorduğunu çıkaramadığımdan onu öptüm. Dün gece bir rüyadan farksızdı, gerçek değildi sanki. Fakat

dolgun, yumuşak ve ısrarcı dudaklarını dudaklarımda hissetmemle o enfes, kavurucu his son sürat geri döndü.

Will başını eğip omzuma öpücükler kondurdu.

“Bunu nasıl yazacağız?” diye sordum boğuk bir sesle.

“Sıkı bir sansürle,” diye yanıtladı. Ansızın beni kucağına alıp ileriye fırlattığında suyun derinliklerine battım. Nefes nefese yüzeye çıktığımda Will çoktan kıyıya çıkıp giyinmeye başlamıştı. Sudan çıkıp ellerimle memelerimi kapatarak yanına yürüdüm, acımasız gün ışığı kendimi özgüvensiz hissetmeme neden oluyordu. Will bana bir bakış attığında kaşlarımı çatıttım. “Bakma!”

“Memelerinden fazlasını gördüm, Appleby. Unuttun mu?”

“Böyle görmedin,” dedim telaşla tişörtümü bulup ıslak vücuduma geçirerek.

Kulübeye döndüğümüzde çaydanlıktan buharlar yükseliyordu. Will kancalı bir kulpla onu ateşin üzerinden alırken ben bir koşu içeri dönüp kendime yeni bir tişört buldum. Kapıdan çıktığımda Will bana seslendi, “Şifreni hatırlıyorum, istersen gidip kendi kıyafetlerini giyebilirsin.”

“Ne?” dedim kafamı şaşkınlıkla yana eğerek.

“Kapı şifreni diyorum. Gecenin bir vakti aklıma geldi. Beş yedi sıfır dört.”

“Gecenin bir vakti aklına geldi, ha?” dedim şüpheli gözlerle onu süzerek.

“Ne? Tam da öyle oldu,” dedi başını iki yana sallayarak. Ardından kaşlarını çatıp güldü. “Benimle uyu diye hatırlamıyormuş gibi yaptığımı mı sandın yoksa?”

“Will Havers, sen tam bir alçaksın,” dedim ona pis pis bakarak.

“Yemin ederim Verity’nin o melodik sesi uyandığımda kulaklarımda çınladı. Sana da aynısı olmuyor mu?” Doğruyu söylüyormuş gibi görünse de şüpheli tavırlarımı eğlenceli bul-

duğu ortadaydı. “Sırf seni yatağa atmak için karanlıkta o tepeye tırmanıp yerde uyumayı teklif edeceğimi mi sanıyorsun?”

“Aklından çıkıverdi demek. Bak sen şu işe,” dedim. Hâlâ ona inanıp inanmadığıma karar vermeye çalışıyordum.

“Yanlış hatırlamıyorsam ilk hamle benden değil, senden gelmişti.” Ateşin etrafından dolanıp yavaş yavaş bana doğru yürürken bakışları içimi eritti. “Her şeyi içime atmaktan mutluydum,” dedi. “Eh, aslında mutlu değildim. Daha çok buna razıydım.”

Elini tişörtümün yakasına uzattı. Kumaşı parmağına dolayıp beni kendine çekti. Parmak uçlarımda yükselip başımı geriye attım. “Dikkatli olmazsam boyun fıtığı olacağım,” dedi usulca.

“Buna değerim,” dedim onu öperek.

“Seni tişörtümün içinde görmeyi seviyorum,” dedi. Bakışları benimkilerle buluştu, genişlemiş göz bebekleri için için yansa da tekrar dudaklarıma yapışmak yerine tişörtümü bıraktı. Hayal kırıklığıyla ayak tabanlarımdan üzerine indim. “Gel hadi, bakalım şifreni doğru hatırlamış mıyım?” Ağaçların arasından kulübeme doğru ilerledi. Şifreyi girdiğinde bir tıkırtı sesi duyuldu. Kapıyı açarken dönüp bana bir bakış attı. Hâlâ bıraktığı yerde, ateşin başında duruyordum.

“Şu doğa yürüyüşüne katılmak istiyor musun?” diye sordu.

“Belki. Neden sordun?” dedim. Parmağıyla yanına gelmemi işaret ettiğinde görünmez bir ipin ucundaki yoyo gibi ona çekildim.

Kapıya uzanan basamaklara geldiğimde, “Ne kadar vaktim olduğunu öğrenmek için,” demesiyle içimi bir heyecan sardı.

“Gitmek zorunda değiliz,” dedim hiç de benlik olmayan fingirdek bir kıkırtıyla.

“Güzel.” Tek hamlede beni kucağına alıp basamakları tırmandı ve kulübenin kapısını ayağıyla arkamızdan kapattı.

Günün geri kalanı bir rüya gibi geçti. Kendimi tanıyamıyordum. Ne anne Anna ne gazeteci Anna ne de abla Anna’y-

dım. Boşanmış, otuz sekiz yaşında bir kadın değildim. Olduğumu sandığım kimse değildim. Sadece bir ormanda, kendi cennetinde, en vahşi, en hayvani hâline dönmüş sıradan bir kadındım. Bu güzel, burnu havada, kendini beğenmiş adamın karşısına çıkan her şeyi neden müthiş bir özgüvenle karşıladığını keşfetmek hem sinirimi bozuyor hem de beni mutlu ediyordu. Bana dokunduğunda kendimi uzun süredir garajda toz toplayan bir Ferrari gibi hissediyordum, artık böyle bir arabayı nasıl kullanacağını *çok iyi* bilen bir Formula 1 pilotum vardı.

Telefonlarımıza bakmadığımızdan zamana veya dünyada olan bitenlere dair en ufak bir fikrim yoktu. Gün, sonu ya da başlangıcı olmayan, konudan konuya atlayan bir sohbet gibi geçti. Yatakta değilsek ormandaki açıklıkta uzanıyorduk. Ben göğsünde yatarken Will bana kitabımdan bir bölüm okuyordu. Bu fiziğini spor salonuna değil, her gün açık havada yaptığı egzersizlere borçlu olduğunu öğrendim. Vücudunu inanılmaz pozisyonlara sokabiliyordu. Bana amuda kalkmayı öğretmeye çalışsa da çabaları bolca kahkaha ve kıpkırmızı suratımla sonuçlandı.

Güneş tepeye ulaştığında ormanda uzun bir yürüyüş yaptık. Ardından öğle yemeği için soğutucuda bulduğumuz ekmek, peynir ve salatayı yedik. Akşam olduğunda bir battaniyenin üzerine uzanıp yıldızları izlerken buraya gelişimizin üzerinden bir gün mü yoksa bir yıl mı geçtiğini düşünmekten kendimi alamadım. Kendimi enerjik, mutlu ve çekici hissediyordum. Daha önce kış uykusundaysam artık hayatıma nihayet bahar gelmişti.

“Sana gönlümce bakabilmek ne güzelmiş,” dedi Will yan dönüp başını eline koyarak. Tembel bakışları dudaklarımdan memelerime, sonra tekrar gözlerime kayd. “Ofiste gözüm ne zaman sana kaysa kendimi suçlu hissederdim.”

“Neden ofiste gözün bana kayıyordu ki?” diye sordum.

Elime bir öpücük kondurdu. “Çünkü kaymaması imkânsızdı.”

“İstekiler bizi görse ne der?” dedim öteki elimle yüzümü kapatarak.

“Kimsenin bir şey bilmesine gerek yok,” dedi parmak uçlarını kolumdan yukarıya doğru kaydırarak.

“Ormanda olan ormanda kalır,” dedim onu başımla onaylayarak.

Will avucunu yanağıma yaslayıp şefkatli gözlerini yüzümde gezdirdi, ardından inleyerek battaniyeye geri uzandı. “Durduk durduk en berbat zamanı bulduk, Appleby.”

“Nasıl yani?”

“Yıllardır senden hoşlanıyordum. Dergide çalışmaya başladığımdan beri. Ama sen bana hiç yüz vermedin. Şimdi bu oldu ve...” Derin bir nefes verdi. “Tanrım.”

Yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı, sözleri beni mutluluktan havalara uçurdu. “Bu doğru değil, yalan söylüyorsun,” dedim. Yanaklarım sırtıtmaktan ağrımaya başlıyordu.

“Anna, sırf seninle konuşmak için türlü türlü bahaneler uydurduğumu fark etmedin mi gerçekten? Seni iki kez yemeğe davet ettim, ikisinde de beni reddettin. Benden nefret ettiğine ikna olmuştum.”

“Biraz ediyordum. Ta ki Hay’e kadar. Yemek davetlerini hiç hatırlamıyorum.”

“Eh, hatırla ya da hatırlama.”

“Yazım hatalarımı düzelterip köşemi çalmaya çalışarak benimle flört ediyordun yani?” dedim yüzünü görebilmek için yan dönerek.

“İşe yaradı sonuçta, değil mi?” Pis pis sırıttığında şakadan ona yumruk attım. Will gülerek yumruğumu avucunun içine aldı. “Köşenin seninle bir ilgisi yoktu. Jonathan arka sayfa içeriğini gözden geçireceğini söylediğinde fırsatın ayağıma geldi-

ğini düşündüm. Yazıların hakkındaki yorumlarım da dergiyi gerçekten daha iyi hâle getirmek istediğimdendi. Bir de...”

“Bir de ne?”

“Seni sinirlendirmeye bayılıyorum. Çenende sevimli bir çukur beliriyor ve gözlerinde fırtınalar kopuyor. Hâlin içimi bir hoş ediyor. Üzgünüm.” Pişkin pişkin gülerek sırtüstü döndüğünde üzerine çıktım.

“Beni kızdırmaktan zevk alıyorsun demek.”

“Yüzünü güldürmek kadar değil,” dedi sırtarak.

“Ahmağın tekisin,” deyip onu öptüm. “Deedee’yle aranda bir şey yoksa Hay’dan sonra neden aramıza mesafe koydun?”

“Asıl *sen* aramıza mesafe koydun. Evinde başka bir dolunay partisi önerdiğimde konuyu kestirip attın. Hay’de olanın Hay’de kalacağını söyledin. Aramızda geçenlere pişman olduğumu sandım.”

“Pişman değildim. Hâlâ da değilim,” dedim gözlerinin içine bakıp cesaretimi toplayarak. “Beni Hay’de bırakıp gittiğinde bir şeylerin değiştiğini hissettim.”

“Üzgünüm. Kafam karıştı. Üzerine çok fazla düşmek istemedim sanırım. Penceredeki olayla şansımı fazla zorladığımdan endişelendim. Ne hissettiğini anlayabilmek için yüz yüze görüşelim istedim.” Beni üzerinden indirip doğruldu, dirseklerini dizlerine koyup avuçlarını gözlerine bastırdı. “Neden benden nefret etmediğine altı ay önce karar vermedin ki? Önümüzdeki hafta sonu Paris’e gidiyorum. Kanalin müdürüyle bir toplantım var. Son görüşme için.”

“Vay canına. İş gerçekten alabilirsin yani,” dedim onun adına seviniyormuş gibi yapmaya çalışarak. “Harika.”

“Öyle. Tam da istediğim gibi bir iş. İki yüz aday arasından son üçe kaldım...” Sözlerini yarım bırakıp gözlerini yumdu. “Dereyi görmeden paçaları sıvamamalıyım. Paris’ten elim boş dönme ihtimalim hâlâ yüzde altmış.”

“Elin boş dönmeyeceksin,” dedim kendimden emin bir sesle.

“Bir yanım senin yüzünden elenmeyi istiyor,” dedi usulca. Gözlerini açtı, bakışları hüznüydü. “Paris’e taşınman mümkün değildir herhâlde,” dedi gergin bir gülümsemeyle.

“Korkarım önümüzdeki on yıl boyunca şuradan şuraya gidemem,” dedim yanma sokulup elini tutarak.

“Tüm bunlar bir hiç uğruna olsun istemiyorum,” dedi gözlerimin içine bakarak. “Bulutların üzerindeyim. Sen inanılmaz birisin.” Duraksadı. “Ama gidiyorum diye kendimi kötü hissetmek de istemiyorum. Kardeşlerim Bath’a dönüyor. Yuvadın uçuşu sırası nihayet bana geldi, ister Paris’teki iş için olsun ister başka bir yerdeki.”

“Biliyorum. Will, bu sadece... ormanda geçirdiğimiz bir hafta sonu. Tüm planlarını benim için bir kenara bırakmanı beklemiyorum.”

Geri çekilip yüzümü inceledi. “*Sadece ormanda geçirdiğimiz bir hafta sonu da ne demek?*”

“Ormanda olan ormanda kalır,” diye şakıdım.

“Öyle mi olur? Bunun sadece bu hafta sonuna mahsus kalmasını mı istiyorsun?” diye sordu kafasını çevirerek. Hayal kırıklığına mı uğramıştı yoksa rahatlamış mıydı kestiremiyordum. Sadece dilimizden düşürmediğimiz sözü tekrarladığımı söyleyip her şeyi açıklığa kavuşturmaya niyetlendim. Başka ne olacaktı ki? Kendime bir erkek arkadaş, bilhassa da birkaç ay içinde veda etmek zorunda kalabileceğim bir erkek arkadaş aramıyordum. Ne var ki Will benden önce davrandı. “Belki de en iyisi budur. Yoksa işler sarpa sarabilir.” Göğsüm sıkıştı. Ne sarpa sarabilirdi? İçinde bulunduğumuz huzurlu an bozulmuş, aramıza bir gerginlik çökmüştü. Keyfimizi biraz yerine getireceğini umarak çaresizce uzanıp onu öptüm.

“Hepsi senin yüzünden,” dedim dudaklarına doğru. “Şifremi unutmuş gibi yapan sendin.”

“Kendini böyle mi kandıracaksın?” dedi yerlerimizi değiştirip ellerimi başımın üzerine mıhlıyarak. Kıkır kıkır gülerek

tutuşundan kurtulmaya çalıştım ama çok güçlüydü. “Şifresini unutan kimdi?” diye sordu.

“Bendim. Ben unuttum,” dedim Will dudaklarımızı tekrar buluştururken gülerek. Böylece altımızdaki battaniye dışında hiçbir şeyin önemli olmadığı, sözcüklere ihtiyaç duymadığımız dünyamıza geri döndük.

Bu seferki dokunuşlarımız öncekinden farklıydı. Birbirimizi acele etmeden, yavaş yavaş soyduk. Dün gecenin aciliyetinden de bu sabahki birbirimizin vücutlarını keşfetme hevesinden de yoksunduk. İkimiz de daha sakindik. Will bana neyi sevdiğimi, ne istediğimi sordu. Şefkatli ve nazikti. Dönerken bunu yanı-mızda götüremeyeceğimizi bildiğimizden her saniyenin tadını çıkarmak, en küçük detayları bile hafızamıza kazımak istiyorduk sanki. En azından ben öyle istiyordum. Gözlerimin içine bakarken aramızda geri dönüşü olmayan bir bağ kurulduğu hissine kapıldım.

Zaman yine akıp gitti. Birinin bizi izlediğini fark ettiğimizde aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Hâlâ battaniyenin üzerinde yatıyorduk, ısınmak için ikinci bir battaniyenin altındaydık. Onu görmeden önce kırılan dalların sesini duydum. Ziyaretçimiz altmışlı yaşlarında, gri saçlarını topuz yapmış bir kadındı. Elinde bir kamera tutuyordu.

“Sakın kıpırdamayın,” dedi karşısında ürktükten korktuğu bir geyik varmış gibi. “Harika görünüyorsunuz.” Deklanşöre bastığında battaniyeyi üzerime çektim.

“Ne oluyor! Kimsin sen?” diye bağırdım. Will telaşla kalkıp bana siper olarak giysilerimizi aramaya koyuldu.

“Fotoğrafımızı çekmeyin lütfen,” dedi sertçe.

“Greta Van Prague,” dedi kadın yaptığı çok olağan bir şeymiş gibi. “*Times* için çalışan bir fotoğrafçıyım.” Duraksayıp bakışlarını aramızda gezdirdi. “Makaleniz için fotoğraf çekiyordum. Umarım doğru yere gelmişimdir.”

“Ah, doğru ya,” dedi Will. Kadına arkasını dönüp kot pantolonunu üzerine geçirdi. Suratı kıpkırmızı olmuştu. “Geleceğiniz aklımdan çıkmıştı.”

“Geleceğinden haberin *var* mıydı?” diye bağırdım battaniyeyi üzerime daha sıkı sarıp bir tişört bulmak için emekleyerek. Cesaretimi toplayıp Greta’ya bir bakış attığımda onu elini beline koymuş, bize keyifle sırtırırken buldum.

“Özür dilerim.” Will yüzünü ovuşturup kısa bir volta attıktan sonra kadına elini uzattı.

“O fotoğrafı kullanamazsınız,” dedim.

“Fotoğraflar sizin, onlarla ne yapacağınız size kalmış. Işıkların altında, battaniyenin arasında harika görünüyordunuz. Böyle doğal anları poz vererek yaratamazsın.” Bakışları ikimiz arasında gidip gelmeye devam ediyordu. “Yazınız romantik bir inziva hakkındaydı, değil mi?”

“Evet ama bu... yarı çıplak fotoğraflarımızı kullanacağımız anlamına gelmiyor,” dedi Will başını iki yana sallayarak. “O kareleri siler misiniz lütfen?”

“Yakından çekmedim. Hiçbir yeriniz görünmüyor.” Kareleri görmesi için kamerasının ekranını Will’e doğru eğdi. “Makale için kullanmasanız bile partnerimle ben olsam bunları saklamak isterdim.”

“Şey, hayır. Biz...” diye geveledim.

“Hayır hayır. Öyle bir şey değil,” dedi Will utançla.

Greta bize tuhaf tuhaf baktığında yüzümü tişörtümün içine gömdüm.

“Biz sadece iş arkadaşınız.”

“Ah, anlıyorum,” dedi Greta bir kahkaha patlatarak. “Peki o hâlde. Ben bir sürü fotoğraf çekeceğim, makale için hangilerini kullanacağınıza siz karar verirsiniz.” Duraksayıp Will’i süzdükten sonra bana dönüp göz kırptı. “Böyle iş arkadaşlığına can kurban.”

Greta giyinmemiz için yanımızdan ayrıldı. Will'le birbirimize utançla gülümsedik. Yüzlerimiz normal renklerine döndüğünde Greta ateşin başında, ardından da elimizde çay fincanlarıyla kulübenin önünde poz vermemizi istedi.

“Sizi işinizden alıkoymayayım,” dediğinde Will'in yanakları yine al al oldu. “Şu Reconnect İnziva vaatlerinin hakkını gerçekten veriyormuş, ha?”

“*Times*'taki kimseye bundan bahsetme lütfen,” dedim yalvarırcasına.

“Sakin ol, canım,” dedi Greta. “Benim yaşıma geldiğinde keşke daha fazla hafta sonumu böyle geçirseydim diyeceksin.” Bunun üzerine arkasını dönüp geldiği yoldan dönmeye başladı.

Greta bizi duyamayacak kadar uzaklaşır uzaklaşmaz Will bana döndü. “Çok üzgünüm,” dedi. “Bir fotoğrafçı göndereceklerini söylemişlerdi ama detay vermemişlerdi. Etrafın resimlerini çekmek için sonradan gelecekler sandım.” Suçluluğu yüzünden okunuyordu. “Bu hiç profesyonelce değildi.”

“Yarı çıplak fotoğraflarımızın ulusal bir gazetede yayınlanmasını isteyeceğimizi düşündüğüne inanamıyorum,” dedim. Göz göze geldiğimizde ikimiz de kahkahalara boğulduk.

“Güzel çıkmışsınız ama. Bastırıp iş yerimdeki masama koyabilirim,” dedi Will.

“Tüm ofiste harika bir izlenim bırakırsın,” dedim. Gülmekten yanaklarım sızlıyordu.

Will tek hamlede beni kucağına alıp ağaçların arasından kulübesine götürmeye başladı. “Ne yapıyorsun?” dedim sırtarak.

“Üzerinde harika bir izlenim bırakacağım.”

Q İnternette ara



25. BÖLÜM

Gerçek hayatlarımıza döndüğümüzde ne yapacağımız konusunu tekrar açmadık. İkimiz de bunu düşünmek istemiyorduk sanırım. Günlerimiz yüzerek, ormanda yürüyüş yaparak ve ateşin başında ya da yatağında uzanarak geçiyordu. Will'in eline geçen her fırsatta bana dokunmasına alışmaya çalışıyordum, bu benim için yeni bir deneyimdi. Yürüyüşlerimizde sürekli elimi tutuyor, kolunu omzuma atıyor, yanağıma bulaşan tozu toprağı siliyordu. Temastan ve samimiyetten hoşlandığı ortadaydı ve bunu göstermekten çekinmiyordu. Ateşin başında otururken beni kucağına çekiyor ya da saçlarımı okşuyordu. Vücudum buna bayılıyordu. Kendimi buz gibi bir denizde yüzdükten sonra sıcacık bir duşa girmiş gibi hissediyordum.

Pazar sabahı Will'den önce kalkıp ateşi yakarak kahvaltımızı hazırlamaya koyuldum. Pastırma ve yumurtanın kokusunu duymuş olmalı ki çok geçmeden kulübenin kapısından çıktı ve beni ateşin başında görünce başını iki yana salladı. "Sana yatakta kahvaltı hazırlayacaktım," deyip arkamdan bana sarı-larak boynuma bir öpücük kondurdu.

"Affedersin, erken uyandım," dedim.

Omzumun üzerinden uzanıp kokuyu içine çekti. "Pastırmalar da çıtır çıtır olmuş."

“Bir restoran eleştirmenine yemek pişirdiğimi unutmuşum.” Pastırmalardan birine uzandığında spatulayla hafifçe eline vurdum.

“Ben de bir işin ucundan tutayım,” dedi.

“Peki, servisi sen yaparsın o zaman.”

Keyifle sırtıp bir parça ekmeğin arasına sahandaki yumurta ve iki dilim pastırma koydu. Soğutucuda çeşit çeşit sos bulduk. Kahverengi sostan mayoneze, ev yapımı *chutney*den *relish*e kadar isteyebileceğimiz her şey vardı.

“Ormanda mıyız beş yıldızlı bir restoranda mı?” dedi Will. “Sen nasıl istersin?”

“Nasıl yaparsan öyle,” dedim omuzlarımı silkerek. Cevabımdan tatmin olmamış gibi suratıma baktı.

“İyi de ne *istersin*?” dedi.

“Mayonez ve *chutney*.”

“Böyle sorulara hep *nasıl yaparsan öyle* diye cevap veriyorsun,” dedi benim ekmeğimi hazırlarken.

“Öyle mi yapıyorum?”

“Evet. Belki de bu anneliğin getirdiği bir şeydir. Annem de aynısını yapardı. Bir keresinde Anneler Günü’nde, ben aşağı yukarı yedi yaşlarındayken öğle yemeği için ona bayılacağı bir sandviç yapmak istemiştim. Ne istediğini sorduğumda jambonlu ve peynirli demişti ama ben kafasındaki *mükemmel* jambonlu ve peynirli sandviçin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordum. Bunu söylediğimde o da aynı senin gibi nasıl yaparsan öyle demişti. Sonunda ısrarıma dayanamayıp mükemmel sandviçini tarif etmişti. Çavdar ekmeğinin arasına biraz mayonez, üzerine jambon ardından peynir ve marul, bir dilim daha jambon, son olarak da azıcık Dijon hardalı. Mutfağı savaş alanına çevirmiştim ama hâlâ onun şimdiye dek yaptığım en iyi sandviç olduğunu düşünüyorum.” Sırttığında kalbim patlayacak gibi oldu. “Kim bilir, belki beni kırmamak için bayılmış gibi yapmıştır.” Kısa bir duraksamanın ardından konuşmaya devam etti. “Neyi

nasıl sevdiğimizi çok iyi bilirdi. Mesela Simon Red Leicester peynirini tercih ederdi, bense çedarı. Ben karabiberli salama hayır demezdim ama Harry ağzına sürmezdi. Okul için hazırladığı her öğle yemeği bize duyduğu sevginin, bize dair küçük detayları hatırladığının bir kanıtıydı.” Ekmeğimi bana uzattı. “Ölümünün ardından babam hepimize aynı şeyi koyardı. Biz de gıkımızı çıkarmazdık.”

“Bu çok üzücü,” dedim.

“Üzülme, huysuz çocuklar değildik. Yine de bunu ne kadar özlediğimi hatırlıyorum. Hayatımda bana dair her minik detayı bilen biri olmasını.”

“Eh, faydası olur mu bilmem ama bu şimdiye dek yediğim en leziz sandviç,” dedim. Hikâyesi içimi burkmuştu. “Sen kendininkini nasıl seviyorsun? Tercihlerini bilmem gerekiyormuş gibi hissediyorum.”

“Kahverengi sos. Kahverengi sosa asla hayır demem,” dedi ateşten başka bir ekmek alarak. “Mayonez ama sadece markası Hellmann’s ise. Bir de kahverengi sosla asla karışmaması gerek. İkisini ekmeğin farklı yüzüne sürüp ayrı tutmalısın.”

“Bana kalırsa gittiğin o beş yıldızlı restoranlar seni iflah olmaz bir sandviç divasına dönüştürmüş,” dedim onu nazikçe dirsekleyerek.

“Öyle mi dersin? Bir saniye burnuna...” Yüzüme uzanıp bir şeyi siliyormuş gibi yaptı ama arkasından elimi burnuma götürdüğünde kahverengi sos sürdüğünü fark ettim.

“Hey!” diye çıkıştım ama sonra eğilip burnumu bir öpücükle temizlediğinde onu affettim.



Kahvaltıdan sonra nehrin öteki tarafındaki ormanda yürüyüşe çıktık. İki genç âşık gibi el eleydik. Hafta sonu tek kelimeyle mükemmel geçmişti, daha önce kimseyle böyle çabuk bağ ku-

ramamıştım. Ne var ki çok geçmeden bunun yakında sona ereceğini hatırladım.

“Sonsuza dek burada kalsak ne güzel olurdu,” dedi Will aklımı okumuş gibi.

“Keşke,” dedim.

“Neden kalmıyoruz? Ormanda yemek bulmayı, balık tutmayı öğrenebilirim.”

“Çocuklarım beni özlemez mi?” dedim.

“Doğru ya.” Çocuklarımdan bahsederek hayalini mahvettiğimi düşündüm. Onları düşünmek beraberinde rahatsız edici bir vicdan azabı getirdi. Bu, konuşmadan geçirdiğimiz en uzun süreydi. Ya bir şey olduysa? Jess iki yaşındayken kız arkadaşlarımla bir hafta sonu kaçamağı yapmıştım. İlk kez onu bırakıp bir yere gitmiştim. Harika vakit geçirmiştim ama döndüğümde Dan’ın kızımızın parmağını kapıya sıkıştırdığını ve acile gitmeleri gerektiğini öğrenmiştim. Bir yanımda bunu evladımın ayrı iyi vakit geçirme cüretini göstermeme karşılık evrenin bir cezalandırma yöntemi olarak görmüştü.

Kulübeye döndüğümüzde, “Mesajlarıma bir göz atayım,” dedim.

“Hayır. Hafta sonu henüz bitmedi. Dış dünyayı içeri aldığı an büyü bozulacak.”

Fakat içime kurt düşmüştü bir kere. Çocuklarımdan bahsettiğim an içimi bir huzursuzluk sarmıştı. “Bakmam gerek,” dedim olması gerekenden daha sert bir sesle. Will ebeveynliğin nasıl bir şey olduğunu, bunun öylece askıya alınabilecek bir şey olmadığını bilmiyordu. Ağaçların arasından soğuk bir rüzgâr estiğinde telefonumu hemen kontrol etmem gerektiğinden emin oldum.

“Nasıl istersen,” dedi. Odun yığınınna ilerleyip birkaç kütük kesmeye başladı. Bana kızıp kızmadığını anlayamadım.

Telefonumu kutudan çıkarıp vadiye, hattın çektiği tepeye doğru ilerledim. Mesaj, e-posta ve uyarı bildirimleri ekranıma

doluşmaya başladığında panikledim. Jess'ten gelenlere odaklandım.

Jess

Ne zaman döneceksin, anne?
Sana ihtiyacım var.

Hemen beni ara.

Bir de somurtan yüz attığı üçüncü bir mesaj vardı.

Dan'den herhangi bir haber, bana sorunun ne olduğuna dair bir ipucu verecek hiçbir şey yoktu. Jess'i aramaya çalıştım ama telefonu kapalıydı. Mecburen Dan'ın numarasını çevirdim.

"Şehirden uzakta, doğayla iç içe olduğunu sanıyordum?" dedi telefonu açtığında. Sesini duyar duymaz cennetim kaybolup gitti ve gerçek hayat suratıma bir tokat gibi çarptı.

"Öyleyim zaten, her şey yolunda mı diye aradım. Jess iyi mi? Bana mesaj atmış."

"Ağlayıp duruyor. Biraz tuhaf. Kızsal mevzular işte. Sylvie'yle *milkshake* içmeye gittiler. Endişelenecek bir şey yok."

"Arkadaşları bir şey mi yapmış? Konu yine Penny mi?" dedim. Birkaç tıngırtı, bisiklet zincirine sürten aletlerin sesi kulağımı doldurdu.

"Ne bileyim, Anna. Muhtemelen önemsiz bir şeydir, kızımız nasıldır bilirsin," dedi. Endişem iyice tırmanmıştı. Bir şey olmuş, Jess benimle konuşmak istemişti ama yanında değildim. Sylvie onu *milkshake* içmeye götürmüştü. Tepeden aşağı koşup kulübeye döndüğümde Will'i kestiği odunları üst üste istiflerken buldum.

"Gitmem gerek. Eve dönmem lazım," dedim.

"Neden? Ne olmuş?" diye sordu endişeyle.

"Bilmiyorum, anne sezgileri. Bir sonraki otobüse yetişemiyim."

“Peki, ben de geliyorum,” dedi. İkimiz de etrafımıza, otların üzerine serilmiş battaniyelere ve yıkanmayı bekleyen bardaklarla kâselere bir bakış attık.

“Saat ikide bir tane kalkıyormuş,” dedim telefonumun saatine bakarak. Hızlıca battaniyeleri silkeleyip katlamaya koyuldum. Will yanıma gelip elimdeki örtüyü aldı.

“Etrafı ben toplarım. Hemen gitmezsen ikideki otobüse yetişemezsin,” dedi.

“Sorun olmayacağından emin misin?”

“Seni zorla tutacak değilim ya? Her şeyi ben hallederim.”

Bunun üzerine kulübeye koşup eşyalarımı toplamaya başladım, Will de bana yardım etti. Her şey hazır olduğunda bana yola kadar eşlik edip otobüs gelene dek yanımda bekledi.

“Partimizi mahvettiğim için üzgünüm,” dedim usulca. Aniden üzerimize bir tuhaflık çökmüştü sanki. Aramızda birkaç adımlık mesafe vardı. Elini tutmak istiyordum ama bunun kurallara aykırı olup olmayacağını kestiremiyordum. Hafta sonu çoktan bitmiş miydi yoksa ben otobüse bindiğimde mi bitecekti?

“Olacağı buydu sanırım,” dedi. Uzun bir nefes verip elimi tuttu. Güçlü, sıcak tutuşunun tadını çıkardım. Her şey buraya kadarsa, bu elime geçip geçecek tek fırsatsa onu tekrar öpmek istiyordum. Son kez bana sıkıca sarılmasını istiyordum.

“Will...”

“Anna, bu hafta sonu çok—”

Otobüsümün gelmesiyle sözü yarım kaldı. Üzerimizdeki büyü çoktan bozulmuştu. “Sonra görüşürüz, Appleby,” dedi omzumu sıkarak.

“Görüşürüz,” dedim. Ona el salladıktan sonra önüme dönüp yüzümü buruşturdum. Pencere kenarına oturdum, motorun ve diğer yolcuların gürültüsü bile dayanılmazdı. Kulaklarımın dış dünyaya tekrar alışması için zamana ihtiyacı vardı. Sessiz sedasız ormanda iki gün değil de aylarca yaşamıştım sanki.

Telefonum çekmeye başlar başlamaz Jess'e mesaj atıp ne olduğunu sordum ve yola çıktığımı haber verdim.

Jess

Bir an önce gel de beni buradan al.



Nihayet Dan'in evine vardığımda kapıyı Sylvie açtı. Üzerinde daracık bisiklet forması vardı. Bisiklet kıyafetlerinin içinde harika görünen birine ilk kez şahit oluyordum. Beni görünce yüzünden bir endişe geçti.

"Ne oldu?" dedim.

"Şu arada iki anne olarak konuşalım mı?" diye fısıldadı sokağa çıkıp kapıyı arkasından kapatarak. *İki anne olarak mı?* Bir aydır Dan'le yaşıyor olması onu çocuklarımın üvey annesi yapmazdı.

"Ne olduğunu söyler misin artık?" dedim öfkemi bastırmaya çalışarak. Sylvie vaaza başlayacak bir rahip gibi ellerini kavuşturup başını öne eğdi.

"Küçük Jess'imiz bu hafta sonu bir kadın oldu," dedi.

"Ah."

"Beyaz kanepemizle alakalı... bir aksilik çıktı."

"Tanrım."

"Endişelenme. Dan fark etmeden hallettim. Zavallı kız utançtan yerin dibine girecekti. Biraz ağrısı oldu, ona aldığın şeyler yanında değildi. Biraz zorlu bir sabah geçirdik ama canını hiç sıkma, kız kıza öğle yemeğine çıkıp her şeyi konuştuk. Ona bir aytaşı aldım. Kadınlığa ilk adımımı attığımda annem de bana bir tane almıştı."

Göğsümdeki sıkışma hissi gevşedi. Daha kötü bir şey olmadığına sevinsem de içimde yepyeni bir duygu fırtınası pat-

lak verdi. Burada olmadığımın duyduğum üzüntü, yanında Sylvie olduğu için duyduğum öfke, kızım utandığı ve evinden uzak olduğu için duyduğum keder. Bu konuyu çoktan konuşmuştuk, evde her ihtimale karşı ona özel hazırladığım bir ped kutusu bile vardı ama Dan'ın evinde tabii ki böyle bir şey yoktu. Bunun olabileceğini tahmin etmeli, ona göre hazırlık yapmalıydım.

"Teşekkür ederim," dedim Sylvie'ye. Nezaketine gerçekten minnettardım.

"Tatilin nasıl geçti?" diye sordu.

"Tatil değil, bir iş gezisiydi. Gayet güzeldi, sorduğun için teşekkür ederim." Yüzüme gönülsüz bir gülümseme kondurdum. "Çocuklar gitmeye hazır mı?"

"İçeri gelsene," dedi ön kapıyı açıp bej renkli antresine girerek. İçeri girmek istemiyordum ama dışarıda beklemeyi tercih edeceğimi söylemek kabalık olurdu. Dan daracık bisiklet kıyafetleriyle salondaydı.

"Şu selenin alyan anahtarını başka bir yere mi koydun, canım?"

"Hayır," deyiverdim refleks olarak.

"Ah. Selam, Anna," dedi Dan.

"Hiçbir şeyi ellemedim," dedi Sylvie sertçe. Dan'ın aksine o, sürçen dilimi fark etmişti.

Dan karşımda hayal gücüne pek yer bırakmayan bisiklet giysileriyle dururken onu kısa süre önce çırılçıplak gördüğüm Will'le karşılaştırmaktan kendimi alamadım. Sylvie'yle Dan'ın yaptığı seks Will'le aramda geçen türden miydi yoksa Dan'le aramda geçen türden mi? Aklım cuma gecesine kaydığında Will'in otoriter sesi zihnimde yankılandı. "*Ben istiyorsun. Söyle.*"

"İyi misin? Suratın kızarmış gibi," dedi Dan kaşlarını çatarak. "Sakın hastayım deme. Önümüzdeki hafta sonu triatlon kulübünün etkinliği var. Yataklara düşmem."

“Hasta falan değilim, içerisi çok sıcak.” *Neden içeri girme davetini kabul ettim ki? Bu daima berbat bir fikirdir.*

Ethan bahçede kriket oynuyor, plastik sopasıyla toplara vuruyordu. Fransız balkonda durduğumu fark ettiğinde sopasını bir kenara fırlatıp koşarak yanıma geldi. Kapıyı açıp içeri dalarak bana sarıldı.

“Selam, ufaklık,” dedim onu kollarımın arasına alarak. Saçlarını öpüp eşsiz kokusunu içime çektim.

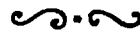
“Krikette ne kadar harika olduğumu gördün mü?” dedi.

“Ethan, önce sorumluluklarımızı yerine getirelim. Oynacaklarını topla,” dedi Sylvie parmağıyla bahçeyi işaret ederek. Ethan itaatkâr bir şekilde söylediğini yapmaya gitti. “Etrafın derli toplu olmasını seviyoruz, değil mi?”

Jess basamakları döve döve merdivenden inip elinde çantasıyla kapının önünde durdu.

“Selam, Jess,” dedim ona anlayışlı gözlerle bakıp kollarımı iki yana açarak.

“Abartılacak bir şey yok. Gidelim hadi,” dedi. Sinirini bozmamaya özen göstererek peşinden dışarı çıktım.



Eve vardığımızda Ethan kulübedeki kriket sopası ve topuyla oynamak üzere doğruca bahçeye koştu. Onun dışarıda olmasını fırsat bilip Jess’le konuşmaya karar verdim.

“Sylvie regl olduğunu söyledi. Bana ihtiyacın varken yanında olamadığım için özür dilerim.”

Jess bir şeyler homurdandığında kollarımı tekrar iki yana açıp şansımı tekrar denedim. Neyse ki bu sefer yanıma gelip ona sarılmama izin verdi.

“Utançtan ölecektim, anne. Sadece evde, seninle olmak istedim,” diye fısıldadı omzuma.

“Biliyorum. Çok üzgünüm. Ama duyduğum kadarıyla Sylvie sana çok anlayışlı davranmış.”

“Bana bunu aldı,” dedi aytaşlı bilekliği göstererek. “Feminen enerjiyi simgeliyormuş.”

“Hı-hı.” Başka ne söyleyebilirdim bilmiyordum.

Jess bilekliğiyle oynayarak mutfak tezgâhına yaslandı. “Bu dünyanın en önemli olayıymış gibi davrandı ama ben son derece iğrenç ve sinir bozucu olduğumu düşünüyorum.”

“Eh, biraz iğrenç ve sinir bozucu bir şey olduğu doğru ama son derece normal bir şey.” Duraksayıp öylece kızımı izledim. Gözümde hâlâ bir çocuk olsa da artık bundan çok daha fazlasıydı.

İçimi bir suçluluk hissi sardı. *Aklımdan ne geçiyordu?* Ormanda seks yapıp sorumluluklarımı nasıl unutturdum? Çocuklarım hafta sonu boyunca aklıma bile gelmemişti. Bunun olacağını tahmin etmeliydim ama Will’le o kadar meşguldüm ki geri kalan her şey aklımdan uçup gitmişti. *Korkunç bir anneyim.*

Ethan içeri döndüğünde hep birlikte kanepeye kıvrılıp hepimizin en sevdiği filmlerden biri olan *Güzel Dedektif*’i izledik. Kafam hâlâ ormanda olduğundan Sandra Bullock’un değişimine odaklanamıyordum bile. Will’in ne yaptığını merak ettim? Dönmüş müydü? Telefonumu evirip çevirdim, ona mesaj atmak istiyordum. Her şeyin yolunda olduğunu bilmek isterdi. Sırf seks yaptık diye artık ona mesaj da mı atamayacaktım?

Telefonumu kararsızlıkla evirip çevirdiğimi gören Jess, “İki koca günü telefonsuz nasıl geçirdin?” diye sordu.

“Sandığımdan daha kolay oldu.”

“Will nasıldı?” dedi.

“Pardon?” dedim, sorusu karşısında gafil avlanmışım.

“İş yerindeki Will’le değil miydin?”

“Ah, evet. Onunlaydım. İyiydi.” Neden bana Will hakkında sorular soruyordu? Normalde o da Ethan da işim ya da hayatımın onları ilgilendirmeyen yanlarına dair tek kelime etmezdi.

Yerimden kalkıp tuvalete gittim. Kapıyı arkamdan kilitleyerek Will'e bir mesaj yazmaya koyuldum.

Her şey yolunda, tam zamanında dönmüşüm. Bu güzel hafta sonu için teşekkür ederim. Silip başka bir şey yazdım. *Her şey yolunda. Seni düşünüp duruyorum.* Hayır, böyle bir şey söyleyemezdim. Bu çok abes kaçırdı, aramızdaki her şeyin bitmiş olması gerekiyordu. Bir GIF nasıl olurdu? Hem onu düşündüğümü belli edecek hem de yılışık görünmeyecek bir şey. Ya açıkça, *Seni şimdiden özledim*, desem? Telefonumu sinirle alnıma vurdum. Derdim neydi böyle? Yine on beş yaşına dönmüş, saçımı toplarsam mı yoksa açık bırakırsam mı Lance Reynolds'ın dikkatini daha fazla çekerim diye düşünüyordum sanki.

"Anne, iyi misin? Çıkmak bilmedin," diye seslendi Jess oturma odasından.

"İyiyim. Geliyorum," dedim. Hızlıca, *Burada her şey yolunda. Umarım sağ salım eve varmışsındır*, yazıp düşünmeden gönder tuşuna bastım.

"Bir aksolotl alabilir miyiz, anne?" diye sordu Ethan.

"Şu şeyi göstere bana," dedim ona. Telefonumda kısa bir araştırmanın ardından karşıma tüyümsü solungaçları olan, gülümseyen tuhaf pembe bir amfibi çıktı. "Bakımı zormuş gibi duruyor."

"Hiç değil. Uzuvarlarını yenileyebiliyorlar." Oğlum umut dolu gözlerle bana bakıyordu.

"Biraz daha araştırma yapmam lazım. Düşüneceğim," dedim başının üzerine bir öpücük kondurarak. "Bir de başka bir randevu önerisine ihtiyacım var. Fikri olan var mı?"

"Neden şu Will'le çıkmıyorsun?" dedi Jess. Will'in adını kızımın ağzından tekrar duymak gerilmeme neden oldu. *Bir şey mi biliyor?*

"Hayır, Will'le çıkamam," dedim umursamaz görünmeye çalışarak. "O iş arkadaşım."

“Sınıftaki Kenny büyükbabasının evinde bir keçi beslediğini söylüyor. Adamın bütün ayakkabılarını kemirmiş,” dedi Ethan.

“Bekâr mıymış? Kaç yaşında?”

“Keçi mi?” diye sordu Ethan.

“Hayır! Kenny’nin büyükbabası. Hayır, veto. Yeni kurallar koyuyoruz. Okuldan, okulla ilgisi olan biriyle ya da birinin büyükbabasıyla çıkmıyorum.” Ethan’ın bahsettiği keçiyle tanışma hayalleri yıkılmış gibi yüzü düştü. “Neden Kenny’ye okuldan sonra bir gün büyükbabasının keçisini görmeye gidip gidemeyeceğini sormuyorsun?” Bu önerim keyfini hemen yerine getirdi.

“Michael’la tekrar görüşecek misin?” dedi Jess.

“Michael çok tatlı bir adamdı, iletişimimizi koparmamaya karar verdik. Harika bir öneriydi ama yeni birine ihtiyacımız var.”

“Neden telefonuna bakıp duruyorsun?” diye sordu Jess.

“Bakmıyorum,” dedim cihazı kanepe minderlerinin arasına iterek.

“Aynı anda birden çok kişiyle oyun buluşması yapıp kiminle arkadaş olmak istediğine karar verebilsen ne harika olurdu,” dedi Ethan.

“Sanırım buna randevu maratonu deniyor,” diye karşılık verdim.

“O ne demek?” dedi Jess. Konsepti açıklamamla çocuklarım bunun dâhiyane bir plan olduğu konusunda hemfikir olduğunda dizüstü bilgisayarımı açıp araştırma yapmaya koyuldum.

“Bak, otuz beş yaş üstü içinmiş. Senden bahsediyorlar, anne,” dedi Jess ekranı işaret ederek.

“Bunun köşe yazımın şartlarını sağladığından emin değilim,” dedim kaşlarımı çatarak. “Aklınıza başka kimse gelmiyor mu cidden?”

Kapı çaldığında yerimden kalktım. Açtığımda karşımda ezilmiş bir süt kutusu tutan Noah’yı buldum.

“Çöp kutuna yine tilkiler dadanmış,” dedi huysuzca. “Hep-sini kovdum. Çöp toplama günlerini *beklemeyeceksen* kapağın üzerine bir tuğla koymalısın.”

“Teşekkür ederim ama tuğla koymuştum zaten,” dedim suçlayıcı tavrına sinirlenerek.

“Yeterince büyük değilmiş demek ki,” dedi Noah.

“Belki de tilkiler kas yapıyordur. Belki evrimleşiyor, tuğ-laları el birliğiyle çöp kutularının üzerinden atmayı öğreni-yorlardır,” dedim. Gözüm ayaklarına kaydığında çoraplarının birbirinden farklı olduğunu gördüm. Biri kırmızı ekoseli, di-ğeri gri yünlüydü.

“Daha dikkatli ol işte,” diye homurdanarak basamakları indi. Ardından arkasını dönüp, “Çalı çit şikâyet formunu da doldurmayı unutma,” diye ekledi.

“Daha dikkatli olmayı göstereceğim sana,” diye söylendim kapıyı kapatırken kendi kendime. Oturma odasına döndüğümde Ethan ve Jess manidar bakışlarla beni süzdü.

“Hayır, hayır, hayır, hayır. O olmaz. Veto. Kocaman bir veto,” dedim ellerimi önüme kaldırarak.

“Bana kalırsa tüm veto haklarını tükettin, anne,” dedi Jess sinsi bir gülümsemeyle.



Q Internette ara



- 🕒 Tilkiler çöp kutularının üzerindeki tuğlaları kaldırabilir mi?
- 🕒 Çöp kutularının üzerindeki tuğlaları atan tilki videoları
- 🕒 WhatsApp mesajında mavi tik olmaması karşı tarafın mesajı okumadığı anlamına mı gelir?
- 🕒 Birinin okundu bilgisini kapattığını nasıl anlarım?
- 🕒 Will Havers, LinkedIn



26. BÖLÜM

Yerini yeni değiştirdiğim yatağında yatarken mesajlarımı akşamın başından beri ellinci kez kontrol ettim. Will şimdiye dek telefonunu çoktan açmış olmalıydı ama mesajıma hâlâ cevap vermemişti. Bunu yapmasına ihtiyacım *yoktu* ama insan sırf nezaketen bile olsa birkaç kelime yazardı. Tikler maviye dönmemişti ama geçmiş mesajlarımıza bir göz attığımda hepsinin soluk renkli olduğunu fark ettim. Belki gerçekten de okundu bilgisini kapatmıştı. İnsanlar bunu sık sık yapıyor muydu? Ben de gizemli bir hava yaratmak için aynısını yapmalı mıydım? Gözlerimi yumup sinirle inledim.

Biriyle yakınlaşmak tehlikelerle dolu bir şeydi. Neil gibi bir psikopatı, Parma jambonu sevdalısı Richard gibi bir sahtekârı ya da Ryan Stirling gibi iğrenç bir herifi bulmak işten bile değildi. Fakat Will gibi başka bir ülkeye taşınacağını, ciddi bir ilişki istemediğini bildiğim biriyle yakınlaşmak... bu bambaşka bir tehlikeydi. Ne yapacağımı bilmiyordum. Böyle bir hafta

sonunun ardından bana mesaj atmamasını kafama nasıl takmazdım bilmiyordum. Michael'la çöpçatanlık uygulamalarından bulduğum Coltswolds'tan Olivia ve Bradford-on-Avon'dan Jane (tesadüfe bak) isimli iki Austen hayranının fotoğraflarını göndererek kafamı dağıtmaya çalıştım. İkisi de Michael'la tanışmaya hevesliydi ve profilinde *İkna*'dan bir alıntıya yer veren Jane'den son derece umutluydum.

Bip. Neydi bu ses? Aradan beş dakika geçmeden aynı tiz ses bir kez daha duyuldu. *Bip.* Harika, şimdi sesin kaynağını bulana dek gözüme uyku girmeyecekti. *Bip.* Ethan ve Jess nasıl uykularından uyanmıyordu? Çok yüksek ve sinir bozucu bir şeydi. Koridorda gezinirken faili buldum. Duman dedektörü. Üzerindeki kırmızı renkli pil ışığı yanıyordu. Evin elektrik hattına bağlı olsa da her ihtimale karşı takılan yedek pilleri bitiyordu herhâlde. Nedeni her neyse boyum uzanıp cihazı kapatmaya yetmiyordu.

Belki sabaha kadar görmezden gelebilirdim. Çocuklar top atılsa uyanmayacak gibiydi. Ne var ki yatağa döndüğümde dünyadaki hiçbir tıkacın bu tiz sesi engellemeyeceğinden emin oldum. Bir şekilde tavana yetişmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Odamdaki sandalyeyi alıp koridora geri döndüm ama tepesine çıkıp parmak uçlarıma yükselmeme rağmen cihazla aramda otuz santim kaldı. Tam yere inmek üzereydim ki Jess odasının kapısını açtı, beni görmesiyle bir çığlık patlattı. Onu aniden karşımda görmenin şokuyla ben de aynısını yaptığımda bağırışlarımız Ethan'ı uyandırdı. Oğlum kucağında devasa bir peluş oyuncakla koridora çıktı.

“Kapımın önünde, sandalyenin tepesinde ne işin var?” dedi Jess sakinleşmeye çalışarak.

“Duman dedektörü ötüp duruyor. Sinirim bozuldu,” diye açıkladım tepemdeki kutuyu işaret ederek. Dedektör tam da bu ânı bekliyormuş gibi tekrar öttü. “Kapatacaktım ama boyum yetmiyor.”

“Duymazdan gel o zaman,” dedi kızım omuzlarını silerek. Yanımdan dolanıp banyoya yöneldi.

“*Duymazdan gelemem.* Denedim. Bu lanet şey insanlar sesini duysun diye tasarlanıyor.”

“Merdiveni kullansana,” dedi Ethan mantığının sesi olarak.

Doğru ya. Dan zamanında olukları temizlemek için bir merdiven almıştı. Onu bulmak için garaja indim. Ne var ki kapıyı açarken Dan’ın merdiveni boşanma ganimeti misali giderken yanında götürdüğü aklıma geldi.

Gerisin geri üst kata döndüm. “Merdiven yok,” dedim çocuklara. *Bip.*

“Neden babamı aramıyoruz?” diye önerdi Jess.

“Saat gecenin biri. Babanı falan arayamayız,” dedim. Dan’i aramaktansa hep birlikte bir otele gitmeyi yeğlerdim. Bir an için Will’i aramayı düşünsem de çok geçmeden bunun çok daha acınası olacağına karar verdim. Ethan odasına döndü ve birkaç saniye sonra havaya kaldırdığı parmağıyla geri çıktı. Bir fikri olduğunda böyle yapardı.

“Söyle bakalım,” dedim.

“Noah’nın ışığı yanıyor,” dedi.

“Hayır, hayır, hayır. Noah’dan yardım isteyemeyiz.”

“Ya Noah’ya gidersin ya da babamı ararım,” dedi Jess tehditkâr bir tavırla. “Yarın matematik sınavım var.” *Bip.* “Anne, lütfen!”

Neden? Neden eşyalarımızı bölüşürken merdiveni ona bırakmıştım ki?

Paltomu giyip Noah’nın evine doğru yürürken içten içe hem kapıyı açmasını hem de açmamasını umuyordum. Kapıyı çekimser tavırlarla usulca tıklattığımda yaklaşan ayak seslerini duydum. Noah kapıyı açıp bana pis bir bakış attı. Üzerinde ekoseli pijamaları ve güve yemiş gibi görünen pandufları vardı. Uykusundan uyanmış gibi değildi. “Ne var?”

“Gecenin bir vakti rahatsız ettiğim için üzgünüm ama acil bir durumumuz var.” Yüzünün yumuşamasını, ne tür bir acil durumumuz olduğunu sormasını bekledim ama yanıldım. “Ödünç alabileceğim bir merdivenin var mı? Duman dedektörüm ötüp duruyor ve boyum kapatmaya yetmiyor. Çocuklarla delirmek üzereyiz.”

Noah uzun bir süre öylece durdu. Yüzündeki bıkkın ifadeye bakılırsa bunun pek de acil bir durum olduğunu düşünmüyordu.

“Yedek piller bitti herhâlde,” dedi.

“Ben de öyle düşündüm,” dedim ters bir şey söyleyip merdiven bulma şansımı mahvetmemek için kendimi zor tutarak. “Çocuklar ses yüzünden uyuyamıyor,” diye ekledim benden ziyade çocuklara yardım etmeye daha istekli olacağını düşünerek.

“Bodrumda olacaktı,” dese de kapı eşiğinde durmaya devam etti.

“Harika,” dedim. “Ödünç alabilir miyim?”

Noah kapıyı biraz daha açtı. Evine ilk kez giriyordum. Planı benimkine çok benzese de içerisi daha rutubetli ve işlevsel şekilde dekore edilmişti. Görünürde herhangi bir bitki, duvarlarda herhangi bir tablo göremiyordum, sadece koridor boyunca dizilmiş karton kutular vardı. İstemsizce ürperdim. Bu adamdan elimden geldiğince uzak durmak istiyordum. Çalıçit konusundaki tavırları yüzünden gözüme son derece tekinsiz görünüyordu.

“Bu taraftan,” dedi önüme geçerek. Gözüme bir kadınla çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafı ilişti. Karısı olmalıydı. Lastik çizimleri ve boyunlarındaki dürbünleriyle bir tarlada duruyorlardı. Kadının saçları uzun ve koyu renkliydi, çilli yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Çok güzeldi. Noah ise çok daha genç ve çok daha az huysuz görünüyordu. Komşum duraksadı ve aşağı *benim* inmemi istiyormuş gibi gıcırdayan bodrum kapısını açtı. “Feneri tutman gerek. Bodrumun ışığı bozuk.”

Hayatta olmaz. Noah'yla karanlık bir bodruma inmeyecektim. Birden aklıma huzursuz edici bir düşünce geldi. Ya Noah'nın karısı doğal nedenlerden ölmediyse? Ya onu öldürüp bodruma gömdüyse? Neden bir bodrumu vardı ki? Benim evimin planında böyle bir şey yoktu.

"Burada beklemeyi yeğlerim," dedim iki yanımdaki yumruklarımı sıkarak. Beni merdivenden itmeye kalkarsa suratına bir tane geçirmeye hazırdım.

"Aynı anda hem merdiveni taşıyıp hem de feneri tutamam," dedi Noah söz konusu el fenerini bana uzatarak.

"Belki ben biraz abartmışımdır. Merdivene ihtiyacım yoktur. *Bip* sesine katlanabilirim herhâlde," diye mırıldandığımda bana sert bir bakış attı. "Belki taşınırım, o zaman ikimiz de mutlu oluruz." Güldüm ama çıkan ses kulağa bir kahkahadan çok nefes darlığı yaşıyormuşum gibi geldi.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Bodrumlardan pek hazzetmiyorum," diye yanıtladım.

Başını iki yana sallayıp bıkkın bir nefes vererek aşağı tek başına indi. Birkaç tangırtı ve şangırtı duyuldu, ardından Noah birkaç küfür savurdu. Bir süre sonra elinde merdiven, ağzında el feneriyle koridora döndü.

"Teşekkür ederim ve özür dilerim," dedim. Feneri tutacak birine ihtiyacı olduğu ortadaydı ve aşağı inmeyi reddederek işini zorlaştırmıştım. Merdiveni bana uzatırken omuzlarını silkti. "Olan oldu." Haklı olarak bana öfkeliydi. Gecenin köründe onu rahatsız edip merdiven istemiş, sonra da söz konusu merdiveni almasına yardım etmeyi reddetmiştim. Gelmiş geçmiş en kötü komşuydum.

Birlikte evime döndüğümüzde Ethan elinde bir paket cipsle kapıyı açtı.

"Ethan! Gecenin bir vakti neden tıkınıyorsun?" diye bağırıp paketi elinden kaptım. Yatmadan önce tuzlu şeyler yemek mesaneye iyi gelmezdi. Ne var ki bunu tartışacak vaktim

yoktu. Noah merdivenini benim güzel ahşap tırabzanlarıma çarpa çarpa üst kata çıkmaya başlamıştı.

“Ah, tırabzanlara dikkat et. Sadece–” Noah hışımına dönüp bana yine o meşhur sert bakışını attığında sözüm yarım kaldı. “Her neyse. Sorun değil. Altı üstü ufak bir çizik.”

Noah merdiveni açıp duman dedektörüne uzandı ve iki tornavidanın yardımıyla birkaç denemenin ardından cihazın kapağını nihayet çıkardı. En sonunda evime huzurlu bir sessizlik çöktü.

“Çok teşekkür ederiz, Noah. Hayatımızı kurtardın, minnettarlığımın göstergesi olarak çalı çitlere bir daha elimi sürmeyeceğim,” dedim gülümseyerek. Ne var ki çelik gibi sert bakışları bana çalı çit şakaları için henüz çok erken olduğunu söylüyordu.

“Annem sana bir şey soracaktı,” dedi Jess. Görünüşe bakılırsa uyku mahmurluğunu üzerinden atmıştı.

“Şimdi olmaz, Jess,” dedim onu gözlerimle uyararak. Noah’ya çıkma teklifi etmeyecektim, bu geceden sonra bunu hayatta yapamazdım. Mecbur Kenny’nin büyükbabasına kalmıştım.

“Annem sana çıkma teklifi etmek istiyor,” dedi Ethan tüm dobralığıyla.

Ona sormak istediğim şey tam da bu değilmiş gibi zoraki bir gülüşle, “Ha,” dedim.

Noah’nın pis pis bakışlar atan gözleri birden yumuşadı. “Ne?”

“Şey, hayır... Evet. Öyle bir şey değil ama. İş için. Köşe yazım için.” Giderek kızaran suratıyla bir şeyler gevelerken güzel mi güzel bip sesinin bu konuşmayı bölmesini diledim.

Yardıma Jess koştu. “Annem onun için seçtiğimiz erkeklerle randevuya çıkıyor. İnternette bulduğu kişilerle değil, hayatın içinden insanlarla. Çalıştığı dergi için,” diye açıkladı.

Noah bunun doğru olup olmadığını onaylamak istercesine bana döndüğünde başımı salladım.

“Şimdiye dek seçtiğimiz kimseden hoşlanmadı, birbirinizi sevmek zorunda değilsiniz yani,” diye ekledi Ethan.

“Çok sağ ol, Ethan,” dedim boğazımı temizleyerek.

“Bir de bara falan gidemezsiniz, ilginç bir şeyler yapmanız gerek,” dedi oğlum.

“Ve erkek arkadaş istemiyor, kendi başına olmaktan çok mutlu,” diye araya girdi kızım.

Ne hâllere düşmüştüm böyle? Çocuklarım resmen pezevenkliği yapıyordu. *Sevginin Bağladıkları* filmindeki çocuk aynısını yaptığında nasıl kimse bunu tuhaf bulmamıştı?

“Peki, tamam. Madem öyle istiyorsunuz,” dedi Noah bıkkınca başını sallayarak. Merdivenini kapattı. “İyi geceler.”

Ethan’la Jess, komşumuz arkasını döner dönmez birbirlerine bir beşlik çaktı. Basamakları inen Noah güzelim tırabzanlarımı biraz daha çizdi.

“Lütfen tırabzanlara biraz dikkat–” diye söze girsem de gerilen kambur sırtı bana çenemi kapatmamı söyledi. “Sorun değil. Böylesi çok daha güzel oldu, evime yaşanmışlık kattı.”

Noah arkasını dönüp bize el sallamaya ya da veda etmeye zahmet etmeden çekip gitti. “Tekrar teşekkürler!” diye bağırdım arkasından kapattığı ön kapıya.

Merdivenin üst basamağına oturup telefonumu kontrol ettim. Will’den hâlâ cevap yoktu. Saatin kaç olduğu düşünüldüğünde bu pek de şaşırtıcı sayılmazdı. Böyle hissetmekten nefret ediyordum. Dakika başı telefonunu kontrol eden o takıntılı insan olmak istemiyordum. Gecenin bir yarısı komşusundan yardım isteyen o kadın olmak da istemiyordum. Yarın ilk iş kendime bir merdiven ve ihtiyaç duyabileceğim her türlü alet edevatı alacağıma söz verdim. İnsanlara kendi başımın çaresine bakabildiğimi söyleyip durmaya devam edeceksem eğer bunun doğru olmasını istiyordum.

Q İnternette ara



① Merdiven

① Ucuz merdiven

① Neden bu kadar çok çeşit merdiven var?

27. BÖLÜM

Jonathan başını ofisinden dışarı uzatıp bana seslendi.
“Anna, biraz gelir misin lütfen?”

İçeri girdiğimde Will’i sandalyelerden birinde otururken buldum. Mesajıma hâlâ cevap vermemişti ve koca hafta sonunun bir rüya olduğundan şüphelenmeye başlıyordum. Üzerinde mavi takım elbise, beyaz gömlek vardı, kalın, koyu renk çerçeveli gözlüğü de her zamanki gibi gözünde idi. Yüzü artık gözüme o kadar aşına geliyordu ki. Sadece yüzüne çok yakından bakıldığında fark edilen çenesindeki sakal çıkmayan minik bölge, yeşil gözlerine serpiştirilmiş gri benekler. Onu karşımda görmek içimi bir hoş etti. Hep bu kadar yakışıklı mıydı?

“Will hafta sonunun başarılı geçtiğini söyledi,” dedi Jonathan keyifle. Sözleri üzerine kan yüzüme hücum etti.

“Öyleydi,” dedim normalden daha tiz bir sesle.

“*Times* için yazı yazmak. Kimin aklına gelirdi ki? Makalenizi okumak için sabırsızlanıyorum.” Bize brandy snap⁵ ikram

5 Birleşik Krallık, İrlanda ve Yeni Zelanda’da popüler, rulo şekilli, içi krem şanti dolgululu kızarmış bir tatlı. –ç.n.

etti. Will onu geri çevirse de ben bir tane aldım. Jonathan tüm tatlılarını pahalı bir pastaneden sipariş ederdi ve hepsi birbirinden lezzetli olurdu. Will'in bakışlarını üzerimde hissetsem de kendimde ona karşılık verecek cesareti henüz bulamadım. "Crispin bu sabah hepimizle bir görüntülü görüşme yapmak istedi," dedi Jonathan faresiyle bilgisayarının ekranında bir yerlere tıklayarak. "Will, şunu halleder misin?" Başıyla bilgisayarını işaret etti. "Böyle şeylere kafam hiç basmıyor."

Will masanın arkasına dolanarak ekranı kendine çevirirken Jonathan gazetesini alıp, "Haz, dört harfli son harfi K?" dedi.

"Zevk," dedik Will'le aynı anda. Masanın öteki ucundan göz göze geldiğimizde bakışlarımı kaçırmam gerekti.

"Harikasınız," dedi Jonathan cevabı yazarken. Will boğazını temizleyip ekranı hepimizin görebileceği şekilde çevirdi. Gözlerim kollarını sıvadığı gömleğinin açıkta bıraktığı tenindeki seyrek tüylere, benimkileri tekiyle kolayca kavrayabilen güçlü, büyük ellerine—

"Son yazını beğenemedim, Anna," dedi Crispin. Ben düşüncelere dalıp gitmişken görüşmenin çoktan başladığını fark ettim. Boğazımı temizleyip onu başımla onaylayarak söylediklerine odaklanmaya çalıştım. "Yirmi iki yaşında biriyle flört edip bir ev partisinde kafayı bulduğun ya da hayranı olduğun ünlüye neredeyse bit bulaştırdığını anlattığın yazını sevmiştim. İkisi de çok komikti. Naiplik Dönemi'nden kalma kıyafetlerle yürüyüşe çıkman için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Romantizm nerede? Tehlike nerede?"

Bacak bacak üzerine atıp kavuşturduğum ellerimle dizimi kavradım. "Bana kalırsa okurlarımız aradığımız o kıvılcımı her insanda bulamadığımız konusunda bana hak verecektir." Bu kez Will'e kayan gözlerime hâkim olamadım. O da bana bakıyordu. Gözleri yine beni içinde bulunduğumuz toplantıdan çok uzaklara götürdü. Ormandaydım, bir örtünün üzerinde yatıyordum, elleri üzerimde gezi—

“Anna, Anna.” Crispin’in *cık cık*lamasıyla hayallerimden sıyrıldım. Ekrandan bana kaşlarını çatıyordu. “Daha fazlasına ihtiyacım var, Anna. *Daha fazlasına*. Bu adamda o kıvılcımı hissetmemek seni hayal kırıklığına mı uğrattı sevindirdi mi? O senden etkilendi mi? Yeni biriyle tanışmak istiyor musun yoksa boşandığından beri yoğurdu üfleyerek mi yiyorsun? Güven sorunların var mı? Eski eşinle aran nasıl? Gerçek sorular, samimi duygular. Makalen üçüncü kişinin bakış açısından yazılmış gibi. Satırlarda sana dair tek bir şey görmüyorum.”

“Düzenleyebilirim,” dedim. Sözlerine kırıldığımı inkâr edemezdim.

“Ben beğendim,” diye araya girdi Will. “Anna internet/gerçek hayat tartışmasında ilginç bir konuya parmak basıyor. Karşındaki kişide son derece niş bir şey arıyorsan internetin en büyük yardımcın olduğunu söylüyor.”

Yardım etmeye çalıştığının farkındaydım ama buna ihtiyaç duymasından rahatsız oldum.

“Yazımda randevuların bazen romantik anlamda olmasa bile insanlarla bağ kurmaya yardımcı olduğunu anlatmaya çalıştım,” diye açıkladım. “Önümüzdeki ay Austen temalı bir balo düzenleniyormuş ve Michael’ın kendine uygun bir eş bulmasına yardım edeceğim—”

Crispin parmağını kaldırarak beni susturup yumruğunu hafifçe ağzına vurdu. “Şu baloyu anlatsana.”

“İnsanlar her yaz Naiplik Dönemi’ne ait kıyafetler giyip Austen esintili bir balo düzenliyor. Bath’ın en meşhur etkinliklerinden biri.”

“Yazılarında eksik olan şey bu işte. Bir hedef, büyük bir final,” dedi Crispin yumruğunu öteki elinin avucuna vurarak. “Şu baloya gitmeli, koluna da hakkında yazdığın erkeklerden birini takmalısın. Makalelerin bir nevi hikâye olacak ve okurlar her hafta kimi seçtiğini öğrenmek için köşeni okuyacak.”

“Ben mi? Baloya mı gideceğim?” Bir kahkaha patlattım ama Crispin ve Jonathan’a hızlı bir bakış atıp gülmediklerini fark edince sustum. “Ettikleri dansları bile bilmiyorum.”

“Öğrenmeye bir an önce başlasan iyi olur o zaman,” dedi Jonathan. “Ah, çok eğleneceksin. Okulda öğrendiğim en yararlı iki şey eskrim ve *eightsome reel*⁶’di.” Görünüşe göre Jonathan’la çok farklı okullarda okumuştuk.

“Will’in de bir sona ihtiyacı var. Hem modern hem de alışlagelmiş romantik kalıplara uyacak bir şeye,” dedi Crispin.

“Eyfel Kulesi’ni hiç görmedim,” dedi Will.

“Harika!” diye bağırdı Crispin parmağını kamerasına doğrultarak. “Paris’te bir hafta sonu. Her kadının hayali.”

Neyin peşinde olduğunun farkındaydım. Olur da tekrar yurt dışına gitmesi gerekirse diye şimdiden yolunu yapıyordu. Yerimde huzursuzca kıpırdandım. Crispin keyifle masasına vurdu. “Anna baloya, Will de Eyfel Kulesi’ne gidecek ve okurlarımız iki mutlu sona kavuşacak.”

“Yapmacık görünmeyecek mi?” dedim. “Ya ikimiz de kendimize uygun birini bulamazsak? Bir eş bulmak kadar insanın kendisini keşfetmesi de bu sürecin bir parçası değil mi?”

“Sana seçtiğin adamla evlen demiyoruz, Anna. İnsanlar olayların bir sonuca bağlanmasını sever,” dedi Crispin arkasına yaslanıp bakışlarını tavana çevirerek. “Bak, köşenin temasından rahatsız olmaya başladıysan—”

İşimi kaybetmeden bir çırpıda, “Baloya gidiyorum. Sorun yok,” dedim.

“Bu hafta için kimi ayarladın?” diye sordu Crispin. Öne doğru eğildim, rahatsızlığım giderek tırmanıyordu. Will’e bakmamaya, Eyfel Kulesi’ne götüreceği kadın olmayacağım için kıskançlıktan çatlamamaya çalıştım.

“Komşum. Karısı ölmüş. Hiç anlaşıyoruz.”

6 İskoçya’ya özgü bir folklor dansı. —ç.n.

Jonathan mutlu mutlu iç çekti. “Ah, nefretten aşka. En favori tamam.”



Görüşmemiz nihayet bittiğinde vücudumun bir mıknatıs misali Will'e doğru çekildiği gerçeğini görmezden gelmeye çalışarak kendimi masama attım. Kulaklıklarımı takıp işime odaklanmaya çalışırken ekranımda bir e-posta bildirimi belirdi.

Will: Crispin ayıp etti.

Anna: Kazık kadar kadınım. Oturup ağlayacak değilim ya.

Artık böyle mi yapacaktık? Hiçbir şey olmamış gibi davranıp iki iş arkadaşı olmaya geri mi dönecektik? Belki de bu onun için büyütülecek bir şey değildi. Belki her hafta sonunu böyle geçiriyordu. Öte yandan ben dımdızlak ortada kalmış gibiydim, beni kış uykumdan uyandırmıştı, şimdi tekrar mağarama dönmemi bekliyordu. Bir e-posta daha geldi.

Will: Bu arada telefonum bozuldu. Benimle iletişime geçmeye çalıştıysan diye söylüyorum.

Beni görmezden gelmiyordu demek. İçim rahatladı. Başparmağını kaldıran el emojisiyle ona politik bir yanıt verdim. Cevap gelmediğinde arkamı dönüp ona bir bakış attım, masasından kalkmıştı. İş yerinde romantik ilişkilerin neden kötü bir fikir olduğunu anlamaya başlıyordum. Kafam allak bullaktı ve sabahtan beri elle tutulur hiçbir iş yapmamıştım. Yirmi dakika sonra Will nihayet yerine döndüğünde, bir e-posta daha aldım.

Will: Böyle olmayacak.

Cümlenin sonuna gelmeden kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

Anna: Ne böyle olmayacak?

Will: Ormanda olanlar. Sanırım ormanda kalmayacaklar.

Sırıttığımı görmemesi için gözlerimi ekranımdan ayırmadım.

Anna: ???

Will: Sanırım hepsi tekrarlanacak. Dört dakika sonra üst kattaki arşiv odasında.

Arkamı döndüğümde masasından kalkıp arkasına bakmadan merdivene doğru yürüdüğünü gördüm. *Aman Tanrım. Ne yapacağım?*

Aklımdan hızlıca Will'i takip etmenin artılarını ve eksilerini sıraladım. Eksiler: Bugün güzel iç çamaşırlarımı giymedim. Burada çalışıyoruz. Bu hiç profesyonelce bir davranış değil. Yakalanabiliriz. Kovulabiliriz. İnzivada böyle konuşmamıştık. Artılar... Artıları sıralayacak vaktim yoktu çünkü çoktan peşine takılmıştım bile.

Dar basamakları tırmanırken bacaklarım titriyordu. Ofisin ikinci katında kimse çalışmıyordu, sadece derginin 1954'ten bugüne dek yayınlanmış sayılarının arşiv kopyalarını saklamak için kullanılıyordu. Adımlarım hızlandı. Bluzumun üst düğmesini açıp atkuyruğu topladığım saçlarımı çözerek omuzlarıma dökülmelerine izin verdim.

Arşiv odasının kapısını açtım. Adını fısıldamaya fırsat bulamadan bir el uzanıp beni içeri çekti. Kapıyı arkamdan ka-

pattı. Tavandaki floresanlar kapalı olsa da köşede loş bir masa lambası yanıyordu.

“Ne yapıyoruz biz?” dedim gergince. Tüm bedenim beklentiyle dolup taşıyordu.

“Şşş,” dedi parmağını dudaklarına götürerek. “Arşivde olanlar arşivde kalır.” Eğilip boynuma bir öpücük kondurduğunda her bir sinir ucum zevkle yanıp kavruldu.

“İşleri karmaşıktırmamaya ne oldu?” dedim. Sesimi sabit tutmaya çalışsam da sözlerim alçak sesli bir iniltiden ibaretti.

“Ben de onu düşünüyordum,” dedi ağır ağır, her sözcüğü köprücük kemiğime kondurduğu bir öpücükle vurgulayarak. Bir eliyle bluzumun kalan düğmelerini açıyordu. “Sadece bununla sınırlı kalırsak işler karmaşılaşmaz.”

“Seksle sınırlı kalırsak mı?” dedim. Kemerine uzanıp gömleğini pantolonundan çıkararak ellerimi kumaşın altına kaydırardım. Kokusu, avuçlarımdaki teni arzudan başımı döndürüyordu. Will kulağıma doğru eğildi, boynumu okşayan nefesi aklımı başımdan aldı.

“Evet,” dedi. “Birbirimize bağlanmazsak canımız yanmaz.” Bluzumun son düğmesini açmasıyla önümde dizlerinin üzerine çöküp ellerini çıplak karnıma koydu. Kollarını kalçamın iki yanından arkama uzatıp eteğimin fermuarını açtı. “Sence işe yarayacak mı?” dedi. Boğuk sesi konuşmaya devam etmekte ne denli zorlandığını ele veriyordu.

“Yarayabilir,” dedim elimi saçlarının arasına geçirip boğazıma yükselen iniltiyi bastırarak.

“Emin misin? Seni incitmek istemiyorum,” dedi duraksayıp loş ışıktaki gözlerime bakarak. Bakışlarında adını koyamadığım bir şey gizliydi.

“Kendini bir şey sanma, Havers,” dedim başparmağımı çenesinin altına koyup başını geriye iterek. “Unuttun mu? Timpim değilsin. Sevgili olunacak biri hiç değilsin.”

“Hiç unuttur muyum?” dedi. Gözlerinde muzır bir parıltı, yüzünde bir gülümseme belirdi. İhtiyacı olan tek izin buydu. Yüzünü bacaklarımın arasına gömdüğünde ortalığı inletmemek için yumruğumu ısırarak zorunda kaldım.

Q İnternette ara



İş yerinde seks yapmak suç mu yoksa sadece ayıp mı?

28. BÖLÜM

Öğle aramda Loretta'yla buluşmamıza yetişebilmek için aceleyle Holburne Müzesi'ne doğru yola koyuldum. Kahve ya da başka bir şeyler içmeyi önermiştim fakat o sanatla iç içe olmak istemiş, bunun çok daha dinlendirici olacağını söylemişti. Cep telefonu kullanmadığından ona bir mesaj atıp geç kalacağımı haber veremiyordum. Great Pulteney Caddesi'nde yürürken işle ilgili birkaç e-postaya cevap yazıp Instagram'dan aldığım birkaç videoyu beğenerek *Bath Living*'in son hikâyelerini hesabımdan tekrar paylaştım.

Telaşla ana girişten içeri girdiğimi gören Loretta, "Aradığına çok sevindim, canım," dedi. Sarının en canlı tonunda ipek bir elbise ve neon turuncu tayt giymiş, başına taytıyla aynı tonda bir bone takmıştı. Son derece cesur bir seçim olsa da Loretta bunu kendine yakıştıırıyordu.

"Ben de öyle. Geciktiğim için üzgünüm," dedim.

"Lafı bile olmaz," dedi elini sallayıp beni geçiştirerek. "Şu hâline bak, resmen ışıldıyorsun. Ne havasındasın? Fazla vaktin olmadığını biliyorum. Tablolara mı baksak yoksa porselenlere

mi? Belki antik kaşıkları incelemeliyiz. Hepsini aynı gün yapamayız. Sanat Marmite⁷ gibidir, azı karardır.”

“Sahte eserleri bölümüne ne dersin?” diye önerdim.

“Şahane fikir.” Loretta müzenin gediklisi olduğundan beni misafiri olarak kaydettirdi ve birlikte büyük merdiveni tırmanmaya başladık. William Holburne 19. yy’da tüm Avrupa’yı dolaşıp sanat eserleri, kıymetli ve nadir eşyalar toplayan zengin bir koleksiyonerdi. Zaman içinde satın aldığı parçaların bazılarının sahte veya replika olduğu ortaya çıksa da müze bazılarını tutup gerçek eserlerle sergilemeye devam etmeye karar vermişti.

“Sanatla iç içe olmayı seviyorum. Ya sen?” dedi Loretta ikinci kata vardığımızda. “İnsanlar ağaçların arasında durup oksijeni ciğerlerine doldurmanın faydalarından bahsedip duruyor ama dürüst olmam gerekirse ben Gainsborough’un yanında durmayı çok daha tazeleyici buluyorum.” Duraksayıp bakışlarını yüzümde gezdirdi. “Son görüşmemizden bu yana yüzüne renk gelmiş sanki. Bunu kime borçluyuz? Şu Naiplik Dönemi’ne düşkün beyefendiye mi?”

“Hayır, ona değil,” dedim. Yanaklarımın ısınmaya başladığını hissedebiliyordum. “Ama rock dönemime girmiş olabilirim, Loretta.”

“Ah, ne güzel.” Ellerini çırpı. “Her şeyi duymak istiyorum.”

“Bilmiyorum...” Minik bir tebessümle başımı iki yana salladım, bunu düşünmek bile beni utandırıyor. Loretta’ya Will’i anlatmak gibi bir niyetim yoktu ancak yanında kendimi çok rahat hissediyordum. Üstelik arşivdeki gizli saklı buluşmamızın heyecanı hâlâ o kadar tazeydi ki bunu içimde tutamadım.

7 Maya özütünden yapılan bir gıda ürünü. Ekmeğe sürülerek tüketilir ve tadı oldukça tuzludur. -ç.n.

“Kırk yıl düşünsem aklıma gelmeyecek biriyle görüşüyorum. Öyle ciddi bir şey değil ama bu mevzulardan elimi eteğimi çekeli o kadar uzun zaman oldu ki ne düşüneceğimi bilemiyorum.”

“Bazen düşünmemek en iyisidir. Son evliliğim çok düşünmekten bitmişti.” Sırıttı. Değerli eşyalar katına vardık. Loretta beni minyatür nesnelerle dolu vitrine sürükledi. Mücevherlere ya da taşlara oyulmuş portrelerden kolye uçları o kadar detaylıydı ki. Hemen yanlarında kemikten oyulmuş kaşıklar, yaldızlı tereyağı kaşıkları gibi antikalar sergileniyordu. Bazıları gerçek koleksiyon parçaları, diğerleriye sahte ya da replikaydı. Kayan ahşap paneller hangilerinin sahte olduğunu gösteriyordu.

“Bir şeyin gerçek olup olmadığını nasıl anlarsın?” diye sordum Loretta’ya.

“Öyle hissettiriyor mu?” dediğinde onu başımla onayladım. “Yüzüne bir gülümseme konduruyor mu?” Sırıttım. “Cevabını aldın o hâlde.”

“Sence şunlardan hangisi gerçek?” dedim vitrindeki iki kaşığı işaret ederek.

“Şu,” dedi Loretta yüksekte duranı göstererek. Paneli kaydırarak cevabı kontrol ettiğimizde sahici olanın aşağıdaki olduğunu gördük. Loretta omuzlarını silkti.

“Dünyanın dört bir yanındaki insanların duvarları sahte eserlerle doludur. Onları sanatı sevdikleri için almışlarsa kimseye zararları yoktur. Fakat başkalarının gözünde değerli oldukları için almışlarsa belki yanlış şeylere değer veriyorlardır.”

İçeride gezinip büyüteçlerle ufacık minyatürleri incelerken Loretta bana moda ve kimyaya olan tutkusunu anlattı. Bana en değerli eşyamın ne olduğu, en çok neyi arzuladığım, bu sergiden bir şey alabilseydim neyi seçeceğim gibi cevaplamakta zorlandığım sorular sordu. Fikirler ve sorularla dolu bir kadındı. Ona ayak uydurmakta zorlansam da varlığı bile beni büyülüyordu.

Merdivene döndüğümüzde bir kızın betimlendiği yağlı boya tablonun önünde duran çifti izledik. İkisi de telefonlarıyla ilgileniyordu. “Çağımızın en büyük icadı yaratıcılığı katleden bir alet,” dedi Loretta alaycı bir gülümsemeyle.

“Sahiden cep telefonun yok mu, Loretta?” dedim.

“Yok tabii. İnsanlar bana ihtiyaç duyarsa hemen buradayım.” Duraksadı. “Bir ara Ludizm⁸ Yemeği’ne katılmalısın, canım. Teknoloji de gluten de yok, hah.”

“Ludizm Yemeği de ne?” diye sordum merakla.

“Telefonunla değil, aç karnınla gel. Ortamı hiç yadırgamazsın.”

“Çok isterim, teşekkür ederim. Artık gitmem gerek,” dedim saati kontrol ederek. “Buluşma davetimi kabul ettiğin için sağ ol, harika zaman geçirdim.”

“Güzel belirsizliğinin tadını çıkar,” dedi göz kırparak.

“Güzel belirsizliğim mi?”

“Şu ne düşüneceğini bilmediğin, ciddi olmayan şey. Bana kalırsa bunun keyfine varmak için birinden izin bekliyorsun.”

“Bana izin mi veriyorsun yani?” dedim alayla.

“Hayır,” dedi birden ciddileşerek. “Bunu sadece sen yapabilirsin.”

Ofise dönerken telefonumu çantamdan çıkarmadım. Bir kez olsun aşağıya değil, yukarı bakarken bulutların ne kadar mükemmel göründüğünü, masmavi bir tuvale serpilmiş beyaz pamuk şekeri andırdıklarını fark ettim. Derin bir nefes alıp elimi göğsümün üzerine koyarak kaldırımı döven ayaklarımla eş zamanlı atan kalbimi dinledim.



8 19. yy’da İngiltere’de sanayileşmeyle makine kullanımının yaygınlaşmasının ardından işsiz kalacaklarından endişelenen tekstil işçilerinin makineleri kırarak tepkilerini gösterdikleri organize isyan. Bu bağlamda teknoloji karşıtlığı anlamında kullanılmıştır. -ç.n.

Haftanın geri kalanında Loretta'nın tavsiyesine uydu. Will'le aramızdaki şeyin keyfine varmak için kendime izin verdim. Yine ona kulak verip beynimden başka şeylerle düşünmeye başladım. Arşiv ziyaretlerim gündelik bir rutin hâline geldi. Kulağa fazlasıyla kibirli geldiğini düşündüğümünden cinsel bir uyanış yaşadığımı iddia etmek istemiyordum ama olan tam da buydu. Belki de yasak bir şeye kalkışıyor olmamız, işimiz bittiğinde aşağı inip hiçbir şey olmamış gibi davranmamız bunu bu kadar baş döndürücü hâle getiriyordu. Her gün ilk kim pes edecek, "Arşiv?" sözcüğünden ibaret e-postayı ilk kim atacak oyunu oynuyorduk.

Birbirimizle flörtleşmiyorduk. İş dışında mesajlaşmıyorduk. Köşe yazısı hakkında e-postalaşırken bunun lafını etmiyorduk. Aramızdaki bu şeye, sadece ama sadece yeni yeni filizlenen arkadaşlığımızdan ayrı tutarak devam edebileceğimize dair yazılı olmayan bir kuralda hemfikir olmuştuk sanki. Ormanda kurduğumuz uzun, duygu yüklü göz temaları, sohbet etmek, birbirimizi kışkırtmak yoktu. Arşivin karanlığında bile birbirimize isteklerimizi fısıldamak dışında konuşmuyorduk.

Will'le yattığımı kimseye, Lottie'ye bile söylememiştim. Ormandaki hafta sonunun ardından eve döndüğümde bunu ona anlatmaya niyetliydim ama fırsatını bulamamıştım. Ailemi ilgilendiremeyen, sadece bana ait bir şeyim olmasını sevdiğimi fark etmiştim.

Will iş dışında buluşmayı teklif etse hiç düşünmeden kabul ederdim ama bunu öneren taraf olmak istemiyordum. Ona bağlandığımı, bunu daha ileriye taşımak istediğimi düşünmesini istemiyordum. Böyle bir isteğim yoktu. O ayaklarımı yerden kesen bir uyuşturucu gibiydi ve bağımlı olmadığım, bunu sadece ufak bir eğlence olarak gördüğüm müddetçe kimseye bir zararı yoktu.



Çarşamba günü muhasebeden Malik’le konuşuyordum. Ma-
aşım henüz hesabıma yatmamıştı ve ondan bir sorun olup ol-
madığını kontrol etmesini istemiştim.

“Sisteme bir giriş yapayım,” dedi Malik. O bir şeyler ya-
zarken Will’in toplantıdan çıktığını ve masasına doğru yü-
rdüğünü fark ettim. Bakışlarım kendi bilgisayarına kaydı.
Durduğum yerden ekranımı, gelen e-posta bildirimini görebili-
liyordum. Herhangi birinden olabilirdi. Ondan geldiğini var-
saymak mantıksızdı. Muhtemelen abone olduğum bir bültendi.
Boden’de yüzde on indirim başlamıştı belki. Boden’de daima
yüzde on indirim olurdu. Parmaklarım masama dönüp e-pos-
tayı kontrol etmek için seğiriyordu. Ekran koruyucum devreye
girdiğinde hiçbir şey göremez oldum.

“Giriş yaptım,” dedi Malik. “Şimdi bir–”

“Affedersin, meseleyi sonra halletmemiz gerekecek,” dedim.
Çoktan yanından uzaklaşmaya başlamıştım. “Acil bir işim çıktı.”

Q İnternette ara



- ① Birini düşünüp durmayı nasıl bırakırım?
- ① Popo sıkılaştırıcı krem
- ① Brazilian Bum Bum Cream indirim kodu
- ① Biri sildiğim arama geçmişimi bulabilir mi?

29. BÖLÜM

Perşembe sabahı işe giderken Will'in sokakta volta attığını gördüm. Telefonla konuşuyor, boştaki kolunu hışımla etrafa savuruyordu. Sinirli görünüyordu. "Hayır, bunu yapmam gerek. Bana güveniyorlar," dediğini duydum ama onu dinlediğimi düşünmemesi için oyalanmadan içeri girdim. İş mevzu muydu? Belki de son görüşmesi iptal olmuştu. Bir an işi almadığını umsam da sonra kendi isteklerimi onun hayallerinin önüne koyduğum için kendimi suçlu hissettim.

Will nihayet içeri girip masasına oturdu. Sabah boyunca arşive dair herhangi bir e-posta göndermedi. Yazım üzerinde çalıştığımdan böylesi benim de işime geldi. Öğle vakti ortak mutfağımızda kahve yaparken arkamı döndüğümde onu kapı eşiğinde dururken buldum. Gurme kahvesiyle doldurduğu termosunu yanından eksik etmediğinden buraya nadiren uğrardı.

"Selam," dedi ağırlığını bir ayağından ötekine geçirip boğazını temizleyerek. Bugün arşiv odasındaki özgüveni ve otoriter tavırlarının yerinde yeller esiyordu.

“Selam,” dedim usulca. Ellerimi meşgul etmek için kahveme biraz süt ekleyip karıştırdım. Will kapıda dikilmeye devam etti. Ayağıyla dolapta ritim tuttuğunu duyabiliyordum.

“*Times* yazımızı yaz sonuna erteledi, taslağı teslim etmek için bir ayımız daha var,” dedi.

“Güzel, ne yazacağıma karar vermek zaman alacaktı muhtemelen,” dedim çarpık bir gülümsemeyle. O da aynı şekilde karşılık verdi.

“Bir de senden bir ricam olacaktı,” dedi.

“Neymiş?”

“Her türden insana kucak açan bir korodayım. Bir hayır kurumu için, Loretta’yla yönetim kurulundayız.” Karşılaştığımızda bundan bahsettiğini anımsayıp başımla onayladım. “Simon bunu çok önemsiyor. Kurum parasal sıkıntılar çekiyor, prova yaptıkları mekânı kaybetme riskleri var. Eğer koro dağılırsa...”

“Nasıl yardımcı olabilirim?” diyerek kahvemden bir yudum aldım. Bunun otobüs durağından beri aramızda tamamen giyinik vaziyette geçen ilk konuşma olduğunu fark ettim.

“Bu akşam Bath Manastırı’nda şarkı söyleyecekler. Konserlerinin videosunu çekip birkaç röportajla birleştirerek bir bağış toplama videosu hazırlayacağıma söz verdim. Öyle zorlu bir iş değil ama ayarladığım kameraman Birmingham’da mahsur kaldı.” Duraksayıp bana suçlu bakışlar attı. “Güzel bir kamera kiraladım, sadece onu nasıl kullanacağını bilen birine ihtiyacım var. Sonra aklıma sen geldin... haber gazeteciliği okumuştun. Ne yapılacağını bilirsin diye düşündüm.”

“Doğru ama biraz paslandım, yıllardır kameraya elimi sürmedim,” dedim. Yüzü düştüğünde telaşla, “ama bisiklet sürmek gibi bir şey olduğuna eminim. Madem bana ihtiyacın var, orada olacağım,” diye ekledim.

“Senden bunu istememeliydim, üzgünüm. Meşgul olduğunu biliyorum ama Simon’ı hayal kırıklığına uğratamam, bilhassa da şu sıralar.”

“Önemli değil. Ne zaman nerede olacağımı söyle yeter.” Sütü buz dolabına koyup tekrar ona döndüğümde birkaç adım yakınımaya geldiğini fark ettim.

“Anna.” Gözleri benimkilere kenetlendi. Öylece durup bakışlarımı yüzünde gezdirerek onun bana yaptığı gibi ben de onun kafasından geçenleri okumaya çalıştım. Will aramızdaki mesafeyi kapatıp çekimser bir tavırla yüzüme uzandı. Parmak ucu tam çeneme değmişti ki arkasından gelen ses içinde bulunduğumuz ânı mahvetti. Karl ve Steph bağıra çağıra sohbet ederek mutfığa girdiğinde Will elini çekip sert bir baş hareketiyle bana veda ederek dışarı çıktı. Tekrar buz dolabına dönerek karıncalanan avuç içlerimi soğuk kapağına bastırdım.

Masama döndüğümde telefonumda Dan’dan iki cevapsız arama buldum. Bir sorun olabileceğinden endişelenerek hemen onu aradım.

“Selam,” dedi. “Ofisinin yakınlarındayım. Bir kahve içecek vaktin var mı? Seninle konuşmam gereken bir şey var.”

“Olur, biraz kaçabilirim. Her şey yolunda mı?” dedim.

“Evet. Beş dakika içinde ofiste olucğim.”

Ben ona dışarıda beklemesini söylemeye fırsat bulamadan telefonumu kapattı. İş arkadaşlarımla ağzına laf vermek istemiyordum. Onu içeri girmeden yakalamak için eşyalarımı toplarken çoktan koridorda gezindiğini fark ettim.

Hızla yanına gidip, “Her şey yolunda mı?” diye sordum.

“Dedim ya, bir şey yok. Endişelenme,” dediğinde işim başımdan aşkınken öğle aramı onunla geçirmeyi kabul ettiğime pişman oldum.

“Yüz yüze konuşalım istedim,” dedi köşeyi dönüp Circus’a doğru yürürken. “Artık seni hiç yalnız kıstıramıyorum, hazır ofisinin yakınlarındayken de—”

“Neyi yüz yüze konuşalım istedin?”

“Sylvie hamile.”

Sylvie hamile mi? “Vay canına,” dedim. “Direk konuya girdin.” Şaşırmış olsam da beklediğim duygu fırtınasından ses seda yoktu. Verdiği haber tuhaf bir şekilde içimde hiçbir his uyandırmıyordu.

“Okuldaki babalar yarışında nefes nefese kalan moruklardan olmamı istemedi. Bunu yapacaksak bir an önce yapmamız gerektiğini söyledi.”

“Daha sadece birkaç aydır birliktesiniz.”

“Birkaç aydan biraz daha uzun zaman oldu. Mutluyuz, Anna.” Sözlerinin altında uyarıcı bir tını saklıydı. “Senden izin istemiyorum. Nezaketen ilk sana haber veriyorum.”

“Ne güzel. Harika. Senin adına sevindim,” dedim bana haksızlık ettiğini düşünsem de. Alt tarafı gerçekleri belirtmiştim, onları yargıladığım falan yoktu.

“Sylvie sürecin daha çok başında ama çocuklara söylemek istiyor. Yanlış bir izlenime kapılmalarını, onları...” Sözlerini yarım bıraktı.

“Dışlayacağını düşünmelerini istemiyor musun?” dedim.

“Evet.” Kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. “Hayır, dışlayacağımı değil, ihmal edeceğimi.” Bir barın önünden geçtiğimizde Dan başıyla kapıyı işaret etti. “Kahveden daha sert bir şeye ihtiyacım var.”

“Artık alkol kullanmıyorsun sanıyordum,” dedim. Ne var ki Dan çoktan aşağı uzanan merdiveni yarılamıştı. Bar henüz yeni açıldığından boştu. Dan kendine bir bira, bana portakal suyu söyledikten sonra köşedeki masalardan birine oturduk. İçeriye gören tarafa yerleşip bakışlarını bardağına dikti, yüzü gergindi. Altında bebekten başka bir neden yatıp yatmadığını merak etmeden duramadım.

“Tekrar çocuk sahibi olmak benim için büyük bir olay. Kendini tuhaf hissetmeni istemiyorum,” dedi bardağın dışındaki su damlacıklarını parmağıyla silerek.

“Öyle hissetmiyorum,” dedim. Bunu gayri ihtiyari onu rahatlatmak için söylemiş olsam da sözcükler dudaklarımdan dökülür dökülmez gerçek olduklarını fark ettim. Birkaç ay önce Dan’ın Sylvie’yle birlikte yaşamaya başlaması gözüme çok büyük bir olay gibi görünmüştü. Şimdiyse hamilelik gibi çok daha büyük bir haberi şaşırtıcı derecede sakin karşılıyordum. Bu çocuklar için önemli bir gelişme olacaktı elbette. Jess sevinçten havalara uçacaktı, hep bir kardeş daha istemişti. Ethan buna alışmakta zorlanabilirdi, hele de bebek erkek olursa. Bunun ötesinde Sylvie’nin hamileliği beni pek de ilgilendirmiyordu. Dan’ın üçüncü çocuğunu doğurmayacağıma üzüldüğüm yoktu. Aksine, kendimi rahatlamış hissediyordum. Şimdiye dek bunun farkında değildim ancak daha fazla çocuk istemiyordum. Hayatımın o bölümünü bir daha açmamak üzere kapatmıştım.

“Tebrik ederim,” dedim kocaman bir gülümsemeyle bardağıma ona kaldırarak. “Sylvie’nin içi içine sığmıyordur.”

“Öyle. Bana zorla spirulina ve diğer iğrenç ıvır zıvırlarla dolu bir karışım içiriyordu. Hiç değilse ondan kurtuldum.” Kafasını kaldırıp gülümsedi. Bu uzun zamandır aramızda geçen ilk şakaydı. Sylvie hakkındaki ilk şakamızdı. Dan başını iki yana salladı. Kambur duruşunu, masanın üzerinde ritim tutan parmaklarını fark ettim.

“Biraz korkman çok doğal,” dedim nazikçe.

“Mutluyum. Gerçekten,” dedi sandalyesinde kıpırdanarak. “Bu ikimizin de istediği bir şeydi, sadece...” Sessiz kalıp devam etmesini bekledim. “Bebeklik dönemi zorlu oluyor.”

“Evet.”

“Çocuklarla her şey artık çok daha kolay. Bunu söylemem ne kadar doğru bilmiyorum ama boşandığımızdan beri Jess’le de Ethan’la da daha iyi anlaşıyorum. Biz birlikteyken hep seninle olmayı tercih ederlerdi. Şimdi bana geldiklerinde benimle bir şeyler yapmak istiyorlar, benimle konuşuyorlar. Bu yeni

ilişkimizden memnunum ve aramızı bozacak bir şey yapmak istemiyorum.”

“Yapmayacaksın,” dedim eline uzanıp hafifçe sıkarak.

“Uykusuz geceleri ya da bezleri özlediğim söylenemez. Sylvie’yle... baş başa olmayı seviyorum.”

Konuştukça birine içini dökmek istediği için beni aradığını anladım. Dan’ın bir sürü arkadaşı olsa da en savunmasız yanlarını açacak kadar yakın olduğu kişilerin sayısı bir elin parmağını geçmezdi.

“Bu çok normal. Çiçeği burnunda bir çiftsiniz. Bu güzel zamanların tadını biraz daha çıkarmak istiyorsun,” dedim.

Yüzüne utangaç bir gülümseme yayıldı. “Bunları sana anlatmam tuhaf mı?”

“Belki ama bunu yapabilmen beni memnun etti.”

Arkasına yaslanıp elini başında gezdirdi. Kazıttığı saçlarının uzamaya başlamasıyla gerileyen saç çizgisi çok daha belirgin hâle gelmişti. Çenesi ve alnında yeni çizgiler belirmişti. Yepyeni kaslarına ve diş tedavilerine rağmen geçen yılları geriye alamıyordu. Kimse alamazdı.

“Senden ne haber?” diye sordu. “Şu köşen için buluştuğun adamlardan kayda değer bir şey çıktı mı? Ryan Stirling nasıldı?”

“Meğer oynadığı rollerle alakası yokmuş. Sırf laf olsun diye randevulara çıkıyorum, biriyle tanışmak istediğim yok.”

Sözlerimi başıyla onaylarken beni ilk kez anladığını düşündüm. Hâlâ onun yasını tuttuğum için değil, bekâr olmaktan mutlu olduğum için bekârdım.

“Öyle ya da böyle köşeni seviyorum, kendin hakkında yazdığında çok komik oluyorsun. Şu yirmi ikilik delikanlıyı anlattığına bayılmıştım,” dedi uzun zamandır görmediğim içten bir gülümsemeyle. Köşemi okuması beni utandırdı. “Sen yirmilerinde biriyle çıkıp sabahlara kadar partilerken benim üçüncü kez baba olup sil baştan çocuk bakacağım kimin aklına gelirdi?” deyip gülse de sesinde bir parça pişmanlık saklıydı.

“Dışarıdan her şey güllük gülistanlık görünür,” dedim konuyu şakaya vurarak. Dan birasını bitirip boş bardağını masaya bırakırken kaşları çatıldı.

“Sylvie’yi seviyorum. Gerçekten. Harika biri, aramız çok iyi...” Yine sözlerini yarım bıraktı. Doğru sözcüğü bulma çabasını izledim. “Ama sen... çok eğleniyor gibisin. Ya böyle yaparak kendi eğlencemi kaçırdıysam?”

Sözleri karşısında içim bir tatmin hissiyle dolsa da masanın altından bacağına nazikçe bir tekme attım.

“Üzgünüm ama böyle konuşamazsın. Kız arkadaşın hamile. Hadi ama, Dan, götlük etme.”

“Haklısın, affedersin.” Azarlanmış bir çocuk gibi yerine sindi. “Öyle demek istemedim. Neden böyle bir şey söyledim bilmiyorum. Sylvie’yle seks hayatımız—”

“Orada dur bakalım. Aramıza hiç değilse *biraz* sınır çeke-
lim.” Kulaklarımı tıkadığımda bir kahkaha patlattı.

“Özür dilerim.” Yüzünü utançla ellerinin arasına gömdü. “Hastaneden kucağımızda Jess’le döndüğümüz geceyi hatırlıyor musun?” Biraz daha gevşemiş görünüyordu. “O kadar yorgunduk ki merdiveni çıkmaya bile takatimiz yoktu. Oturma odasında, beşiğinin yanında, battaniyelerin üzerinde uyumuştuk. Reflüsü yüzünden dakika başı onu kontrol ettiğimi hatırlıyorum. *Muh-teşem Gatsby*’nin sesli kitabını dinlemiştik. Hem berbat hem de mükemmel bir geceydi. Bu işte birlikteydik.”

“Dediğin gibi, hem berbat hem de mükemmel zamanlardı,” dedim elini tutarak.

“Mükemmel zamanlardı,” dedi kararlılıkla. Duraksayıp gözlerimin içine baktı. “Haberini anlayışla karşıladığın için teşekkür ederim. Sylvie tuhaf tepkiler verebileceğinden endişeleniyordu.”

Çok şaşırdım. “Neden tuhaf tepkiler vereyim ki?” diye sordum sıktığım dişlerimi bir gülümsemenin ardında saklayarak.

“Günün birinde...” Boğazını temizledi. “Şey, bunu benim değil, onun düşündüğünü belirtmek istiyorum. Eninde sonunda tekrar bir araya geleceğimizi düşündüğünden şüpheleniyor.”

“Ha,” dedim alaycı bir nefes vererek. Ne var ki Dan pürdükat cevabımı bekliyordu. *O da mı aynısını düşünmüştü?* “Öyle bir şey düşünmüyorum. Tekrar bir araya gelelim istemiyorum,” dedim. “Hayatımızın ilk yarısını zaten birlikte geçirdik, Dan. İki evladımız var, birbirimizden istesek bile kopamayacağız.”

“Biliyorum. O da buna zamanla alışacaktır,” dedi bir gülümsemeyle. “Ebeveynlikle ilgili bir dünya fotoğraf kolajı yapıyor. Sürecin büyük bir kısmının bez değiştirmekle, yorgunluktan kolunu kaldıracak gücü bulamamakla ve süt lekeli eşofmanlarla geçtiğinden haberi olduğunu sanmıyorum. Bunların altından nasıl kalkacak bilmiyorum. Yedi aşamalı bir cilt bakımı rutini var.”

“Öyleymiş. Ama bir yolunu bulacaktır,” dedim. Böyle karşılıklı otururken Dan’ın çok farklı görüldüğünü düşündüm. Yüz hatları gevşemiş, gerginliği uçup gitmişti. “Madem dürüst oluyoruz ben de biraz içimi dökebilir miyim?”

“Elbette.”

“Çocukların çamaşırlarını yıkamak, ödevlerini yapmak, Ethan’ın hokey tekmeliklerini ve ağızlığını yıkamak gibi sıkıcı ebeveynlik işlerine el atmanı istiyorum. Her seferinde eve koca bir çöp torbası dolusu çamaşırla dönmelerini istemiyorum.”

Ben konuştukça vücut dili savunmacı bir hâle büründü. “Altı üstü iki günlüğüne geliyorlar, çamaşırlarını yıkasam ne olacak? Ayrıca bütün gün işteyim, ne ara vakit—”

“Dan,” diye sözünü kestim. “Elbette her seferinde her şeye-rine yetişemezsin ama hiç değilse deneyebilirsin. Ben de bütün gün evde oturmuyorum.”

Dudaklarını birbirine bastırıp beni başıyla onayladı. “Ben de bir şey söyleyebilir miyim? Avukatlarımızın bunu çoktan kararlaştırdığını biliyorum, yani karar tamamen sana ait...”

“Ne kararı?” dedim gergince.

“Hafta ortası bir gece ve iki hafta sonunda bir gelmelerinden hoşlanmıyorum. Yerleşmeye bile vakitleri olmuyor, yanlarında getirdikleri çantalarla yaşıyorlar. Çarşamba günleri okuldan sonra görüşmeyi ve iki haftada bir üç, dört geceliğine kalmalarını tercih ederim.” Duraksadı. “Bence onlar da bunu ister.”

“Bunu kendi ağızlarıyla mı söylediler?” diye sordum.

“Doğrudan değil.”

“Bilemiyorum, bu büyük bir değişiklik.”

“Daha fazla kalmayacaklar, sadece bizde daha fazla gece geçirecekler. Hiç değilse bir düşünür müsün? İstemezsen sorun değil. Sadece söylemek istedim.”

Başımınla onayladım, bir düşünecektim. “Madem eteğimizdeki taşları döküyoruz, beni rahatsız eden bir şeyi daha seninle paylaşmak istiyorum.” Duraksadım. “Sylvie geçen gün çocukların artık iki annesi olduğuna dair bir şey söyledi.”

“Biliyorum, kendini çok kaptırdı. Onunla konuşacağım,” dedi Dan.

“Havadan nem kapıyormuş gibi görünmek istemiyorum. Sadece—”

“Ethan’la Jess’in annesi sensin, Anna,” dedi uzanıp omzumu sıkarak. “Harika bir annesin, hep öyle oldun.” Birasını bitirdiğini unutup bardağına saldırdı. “Evliliğimizin son zamanları için özür dilerim. Katlanılmaz birine dönüşmüştüm. Depresyonda olduğum konusunda haklıydın. Kendimle ilgili sorunlarımı çözmek sana düşmezdi, bunu artık görebiliyorum.”

Dan bu konuda benden hiç özür dilememiş, ruh sağlığının ilişkimizi etkilediğini hep inkâr etmişti. O kadar şaşkına dönmüştüm ki ne diyeceğimi bilmiyordum. En sonunda, “Teşekkür ederim, sanırım ikimiz de birbirimizle konuşmak konusunda iyi değildik,” dedim gülümseyerek. O da aynı şekilde karşılık verse de gözlerinde hüznü vardı.

“İlişkimizin benim yüzümden bittiğini düşündüğünü biliyorum ama depresyonumun tek nedeni iş ya da başka bir şey değildi. Ethan’ın bebekliğinden beri sende bir şeylerin değiştiğini görebiliyordum.”

“Yanılıyorsun,” dedim başımı iki yana sallayarak.

“Hayır. İçindeki o kıvılcım benimkinden çok önce sönmüştü ama bunu hiç itiraf etmedin. Kendine bile.” Sözleri canımı yaktı, Dan elimi tutup hafifçe sıkarken sertçe yutkundum. “Bazen merak ediyorum, gencecik yaşta tanışmamış olsaydık...”

“Yine de buna değerci, değil mi?” dedim.

“Değerci.”

Tuttuğu elimi dudağına götürüp parmak eklemlerime masumane bir öpücük kondurdu. Dolan gözlerini boştaki eliyle hızlıca sildi. Bir süre öylece birbirimize baktık, yıkılmış onca şeyin üzerine bir köprü kuruyorduk sanki.

Bardan çıktığımda bir süre duraksayıp tenime vuran gün ışığının tadını çıkardım. Dan bana ofisime kadar eşlik etti. Koridorda vedalaşırken içten bir kucaklamayla bana sarıldı. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı kulağıma. Ardından arkasını dönüp gitti. Bebek haberini tam olarak sindirip sindiremediğimden emin değildim ama bu, boşandığımızdan beri aramızda geçen en dürüst ve yapıcı sohbet olmuştu. İlişkimiz bundan sonra böyle devam edecekse bu kutlamaya değeri bir gelişme olurdu.

Masama döndüğümde Dan’le kucaklaşmamızı tüm ofisin gördüğünü fark ettim. Will’e bir bakış attığımda beni izlediğini gördüm. Yüzünden bir şey geçip gitti. Kıskançlık mıydı yoksa? Her neyse saklamak istediği bir şey olmalıydı ki bakışlarını hızla kaçırdı. Günün geri kalanında ikimiz de birbirimize arşiv ziyaretimize dair e-posta yazmadık.

Q Internette ara



1 DSLR kamera kullanımı

2 Spiralim olmasına ve prezervatif kullanmama rağmen hamile kalma oranım nedir?

3 Birden fazla orgazm hamile kalma ihtimalini artırır mı?

30. BÖLÜM

Birlikte ofisten çıkarken Will kiraladığı kamera çantasını omzuna attı.

“Yardım etmeyi kabul ettiğin için çok teşekkür ederim,” dedi Milsom Caddesi’ne çıktığımızda. “Sana minnettarım.”

“Sorun değil.” Aramızdaki resmiyet tuhafıma gidiyordu. Gömleğimi çekiştirdim, kumaş birden üzerime dar gelir olmuştu. Memelerim mi büyümüştü? Dan’le konuşmamızın ardından paranoyaklaşmış, tüm günümü hamile olabileceğimi düşünerek geçirmiştim. Hiçbir doğum kontrol yöntemi yüzde yüz etkili değildi. Karnımda gerçekten bir bebek varsa ne yapacaktım? Bir bebek daha –bilhassa da yakında yurt dışına taşınacak bir adamdan– *hiç* istemiyordum. Belki de duygusal bağlanma olmadan yapılan seks sandığım kadar kusursuz değildi.

“Şuradan bir şeyler alsam sorun olur mu? Öğle yemeği yemeye fırsatım olmadı,” dedi yeni açılan popüler bir bagel dükkânının önünden geçtiğimiz sırada.

“Olmaz tabii.” Birlikte içeri girdik. Kuyruğun en arkasına geçtik ve tam sıra bize geleceği sırada Will’in telefonu çaldı.

Ekrana bir bakış attı, yüzünden aramayı yanıtlamaya fırsatı olup olmadığını tırttığını anlayabiliyordum.

“Açman gerekiyorsa siparişini ben verebilirim,” dediğimde rahatladı. “Ne istersin?”

“Ne olursa,” diyerek sıradan çıkıp telefonu açtı.

“Sıradaki,” dedi telaşlı kasiyer. “Ne alırsınız?”

“Çavdarlı bagel arasına pastırma, marul ve domates lütfen. Pastırma ekstra çıtır olsun. Ah, kahverengi sosunuz da var mı? Harika. Teşekkür ederim.”

“Mayonez?”

“Evet ama markası Hellmann’s ise. Değilse kalsın.” Adam beni başıyla onayladı. “Biraz da şundan.” Adam bageli önümde hazırlamaya başladı. “Sizi biraz yoracağım ama mayonezi bir yüze, kahverengi sosu ötekine sürebilir misiniz? Teşekkür ederim.”

Siparişimi bitirip arkamı döndüğümde Will’i beni izlerken buldum. Telefon görüşmesini bitirmişti ve suratında tuhaf bir ifade vardı.

“İyi misin? Bir şey mi oldu?” dedim. “İçine pastırma, marul ve domates koymalarını istedim, sorun değildir umarım.”

“Bir şey yok. Teşekkür ederim,” dese de suratına ona bagel sipariş etmemişim de rögardan yavru bir köpek kurtarmışım gibi bakmaya devam etti.

“Neden öyle bakıyorsun?” diye sordum gülerek. Will gamzeli gülümsemesiyle başını iki yana salladı.

Karnını rahatça doyurabilmesi için manastırın önündeki banklardan birine oturduğumuzda kiraladığı kamerayı incelemeye koyuldum.

“Doğru modeli kiralamış mıyım?” diye sordu ben çantayı açarken. Daha önce kullandığım modellere hiç benzemese de kısa bir duraksamanın ardından kendimden emin bir tavırla başımı sallayıp onu onayladım.

“Evet,” dedim.

“Bu arada bagel da çok güzelmiş,” dedi Will abartılı bir keyifle.

Kamerayı nasıl açacağımı ve cihazı tripod tablasına sabitlemem için gereken vidanın yerini bulmamın ardından manastıra girdik. Yıllar içinde buraya defalarca gelmişim ama manastır her seferinde beni kendine hayran bırakıyordu. Yelpaze tonozlu devasa tavanı, rengarenk ve karmaşık deseniyle nefin sonunda bir gökdelen gibi yükselen kocaman vitray penceresi... Böyle-sine güzel ve ihtişamlı bir mimari karşısında büyülenmemek imkânsızdı.

Koro bölümünde yoğun bir hareketlilik vardı. Herkes üzerinde *Sesini Duyur* yazan sarı tişörtler giymişti. Birkaç müzisyenden oluşan küçük orkestra ısınmaya başlamıştı. Will’in omuzları şarkı söyleyen insanları görür görmez gevşedi.

Beni kalabalığın arasından geçirirken, “Ailemle tanışmak ister misin?” diye sordu parıldayan gözleriyle. Uzun boyuna ve hislerini fazlasıyla dışa vuran yüzüne dayanarak babası olduğunu tahmin ettiğim bir adamın yanına yürüdük. Biraz kambur duruyordu ve saçları bembeyazdı ama bir Havers olduğu su götürmezdi. Diğer yandan Simon abisine hiç benzemiyordu. Saçları kıvılcık renkliydi ve yüzü çillerle doluydu. Oturduğu tekerlekli sandalyesini bana doğru çevirdi.

“Baba, Simon, bu dostum ve iş arkadaşım Anna. Yardım isteğimi geri çevirmedi, sağ olsun,” dedi Will. Tokalaşmak için elimi uzatırken arkadaşısı olarak takdim edilmek beni saçmalık derecesinde mutlu etti. “Anna, bunlar da babam Rory ve sinir bozucu küçük kardeşim Simon.”

Simon kasvetli bir sesle, “Çok üzüldüm,” dediğinde hafif peltek olduğunu fark ettim. Elim avuçlarının arasına alıp hafifçe sıktı.

“Neden?” diye sordum, kafam karışmıştı.

“Abimle çalışmak zorunda olduğun için,” diye yanıtladığında bir kahkaha patlattım.

“Teşekkür ederim. Zaman zaman sabrımı zorlasa da dişimi sıkmaya çalışıyorum.”

“Herkes yerli yersiz tavsiyelerde bulunuyor mu?” dedi Simon.

“Bulunmaz mı?” dedim. “En favori hobisi yazım hatalarımı bulmak.”

Will başını iki yana sallasa da yüzünde bir gülümseme vardı. “Şimdiden bana karşı ittifak mı kurdunuz?”

“Will’in bir kabahati yok,” dedi Rory oğlunun sırtına vurarak. “İnsanın dört erkek evladı olunca hepsi diğerlerinden ayrışmak için kendine bir rol benimsiyor. George kitap kurduydı, Harry sporcuydu, Simon haylaz oldu, Will de...” Duraksadı.

“Will de ne?” diye üsteledim. Onu ailesinin ağzından dinlemek hiç ummadığım kadar keyifliydi.

“Will hassas oldu, her şeyi çok ciddiye alırdı,” dedi Rory. “Düzeni bu yüzden sever. Karmaşa onu huzursuz eder. Baksırlarını bile ütülediğini biliyor musun?”

“Bu kadarı yeter,” diye araya girdi Will. Gergin omuzları rahatsızlığını ele veriyordu. “Anna bunları bilmek istemiyor.”

“Hem de nasıl istiyorum,” dedim sırtıp bakışlarımı tekrar Simon’a çevirerek. “Bütün kirli çamaşırlarını ortaya dök.”

“On üç yaşına kadar peluş köpek oyuncağıyla uyurdu,” dedi Simon benimle büyük bir sır paylaşıyormuş gibi. “Adını Dodge koymuştu.”

“Hadi oradan. On yaşına kadardı.” Artık iyiden iyiye sinirlenmişti.

“On üç,” dedi Simon ağzını oynatarak.

“Bir de arkadaşlarımı neden eve hiç getirmediğimi soruyorsun,” diye söylendi Will. Gözüm Simon’ın tişörtüne işlenmiş *SH* harflerine takıldı, Rory’ninkinde de *RH* yazıyordu.

“Tişörtün ne güzelmiş,” dedim Simon’a. Yüzü gururla aydınlandı ve ellerini çırpı.

“Simon dikişle uğraşmayı seviyor,” diye açıkladı Will. “Noel’de ona bir monogram kiti almıştım. Artık evde ortalık yerde bir şeyini bırakırsan ertesi gün üzerinde baş harflerini buluyorsun.” *Demek bu yüzden her şeyinin üzerinde baş harfleri yazıyor!* Bu küçük, tatlı detay içimi ısıttı.

“Üstüne baş harflerini işletmek istediğin bir şeyin var mı, Anna?” diye sordu Simon umutla.

“Olursa ilk sana geleceğim,” dedim.

“Konser başlamadan önce birkaç kişiyle röportaj yapacağız. Kiminle başlasak?” dedi Will.

Simon koronun şefliğini yapan Janet isimli kadını, yirmilerindeki Down sendromlu Carly’yi ve on üç yaşındaki en genç üyeleri Todd’u önerdi. Will bana Todd’un serebral palsili olduğunu, korucuyu ailesiyle yaşadığını ve koruyucu ebeveynleri değişse de koroyu hiç bırakmadığını anlattı.

Kamerayı manastırın sakın bir köşesine kurduktan sonra Will röportajlara başladı. Janet koroyu toplumsal bilinci geliştirmek ve farkındalığı artırmak kadar müziğin gücü ve getirdiği neşeye dikkat çekmek için fiziksel ve nörolojik dezavantajları olan insanlar için kurduğunu anlattı. Projesine çok fazla zaman ayırdığı ve uzmanlığını kullandığı açıktı. Onu dinlerken ceviz kabuğunu doldurmayacak sorunlarıma endişelenerek harcadığım zaman yüzünden kendimi berbat hissettim.

Will yetenekli bir gazeteciydi. Hangi soruları soracağını iyi biliyordu. Todd koroyu ailesi gibi gördüğünü söylediğinde gözlerim doldu. Beşinci üyeye yaptığımız röportaj bittiğinde Will bana döndü. “Konserin başlamasına yirmi dakika var. Aklına konuşacak başka biri geliyor mu?”

“Birkaç aile üyesine koronun üzerlerindeki etkisini sorsak mı?” diye önerdim. “Baban mesela.”

Will duraksadı. Nedeni babasıyla röportaj yapmak istemesi mi yoksa bunu akıl edememiş olması mıydı bilmiyordum. Çok geçmeden, “Olur, güzel fikir,” dedi.

Rory isteğimizi ikiletmeden kabul ettiğinde yakasına hızlıca bir mikrofon taktım.

“Pekâlâ, Simon’ın babası olarak bizimle koronun sizin için ne anlama geldiğini paylaşır mısınız?” diye sordu Will.

“Koro bizim her şeyimiz. Simon’ın kazasının ardından zorlu günler geçirdik. Şoku atlattıktan sonra oğlumun fiziksel sağlığından çok zihinsel sağlığını iyileştirmekte zorlandım. Yeni hayatına dair olumlu hiçbir şey göremiyordu. Onu seven insanlara çok öfkeliydi.” Will’le birbirlerine manidar bir bakış attılar, neler yaşadıklarını hayal bile edemezdim. “Zaman içinde hepsine uyum sağlamayı öğrendi elbette. Kollarını tekrar hareket ettirmeyi başardı, doktorlar bunun mümkün olmadığını düşünüyordu. Yeni arkadaşlar edindi, neşesi geri döndü. Koro oğlumun iyileşmesinde büyük rol oynadı. Tüm haftamızı provalara, konserlere göre planlıyoruz. Mekânımızı kaybedersek ne yapacağız hiç bilmiyorum.”

Will fikrimi almak istercesine bana döndü.

“Belki son kısmı daha kısa ve öz geçebiliriz. *Koro oğlumun iyileşmesinde büyük rol oynadı. Onsuz ne yaparız gerçekten bilmiyorum*, gibi bir şey mesela.” Haddimi aşmadığımdan, babasına akıl verdiğimi düşünmediğinden emin olmak için Will’e döndüğümde beni başıyla onayladı. “Tekrar alalım.”

Seyirciler manastıra doluşup sıralara oturmaya başladığında kamerayı salonun gerisine götürdüm ve koronun Bill Withers’in “Lean on Me” şarkısıyla yaptığı açılışı geniş açıdan çektim. Devasa mekânda yankılanan ses insanı etkiliyordu. Şarkıları öyle hisli söylüyorlardı ki yüzlerini yakın çekime almanın işimize yarayacağını düşündüm. Kamerayı tripoddan indirip kimsenin görüş alanına girmemeye özen göstererek usulca salonun ön kısmına ilerledim. Will’in yanına geçerken birkaç sıra ötede oturan Loretta’yla göz göze geldiğimde birbirimize el salladık.

“İstediğin her şeyi çektin mi?” diye sordu. Onu başımla onayladım. Kendini şarkıya kaptırmış, hafif hafif sallanıyordu. “Gitmek istersen kamerayı ben devralabilirim.”

“Gitmek istemiyorum.”

“Kalmak zorundaymışsın gibi hissetme,” dedi, ardına kadar açılmış gözleri bana umutla bakıyordu.

“Will. Kalmak istiyorum.”

Koro “Build Me Up Buttercup” şarkısını söylemeye başladığında Will usulca onlara eşlik etti. “Neden bu şarkıyı mırlıdanıp durduğun şimdi anlaşıldı,” diye fısıldadım.

“Simon’la kahvaltılarda prova yapıyoruz,” dedi. Mısır gevreklerini kaşıklarken şarkı söylediklerini hayal ettiğimde içim sıcacık oldu. Koro sıradaki şarkıya geçerken Will elimi tutup hafifçe sıktı. Ona aynı şekilde karşılık verirken kalbim şefkatle dolup taşıtı. Elini hiç bırakmak istemiyordum. Ne var ki mutluluğum çok geçmeden huzursuzluğumun gölgesinde kaldı. Aramızdaki sınırlar bulanıklaşıyordu. İş Arkadaşım Will’i ve Arşiv Will’i kafamda iki farklı insan olarak kodlamıştım. Fakat yanımda ormandaki Will duruyordu. Ailesinin yanında, değer verdiği insanlarla ve şeylerle dolu bu salonda oradaki insana dönüşüyordu.

“Eski kocanla öğle yemeğin nasıl geçti?” diye sordu. Umursamaz görünmeye çalıştığını düşündüm. “Aranız artık daha iyi gibi görünüyordu.”

“Evet, öyle,” dedim. “Tekrar baba oluyor.”

Koro hep bir ağızdan “This Is Me” şarkısını söylerken bana döndü.

“Üzgünüm,” dedi ne hissettiğimi kestirmeye çalışıyormuş gibi yüzümü inceleyerek.

“Ben üzülmedim,” dedim elini bırakarak. “Onun adına sevindim. Bunu istemediğimi fark etmeme yardımcı oldu. Bir çocuk daha doğurmak istemiyorum.”

“Öyle mi?” Bu iki sözcüğün ardında çok şey saklıydı. Kalbim umutla doldu, onun da aramızdaki bu şeyin arşivdeki birkaç kaçamaktan ibaret olmadığını düşündüğünü umdum. Bir yandan da hüngür hüngür ağlamak istedim, hayat ikimizi de bambaşka yollara sürüklüyordu.

“Evet, hayatımın o bölümü sona erdi,” diyerek önüme döndüm.

Konserin sonuna kadar yanında durmaya devam ettim ama Will tekrar elimi tutmaya yeltenmedi. Bağışlarla ilgili duyuru yapmak için sahneye çıktığında sessizce manastırdan ayrıldım.

Eve vardığımda doğruca banyoya gidip hamilelik testi yaptım. Paranoyaklık ettiğimin, hamile kalmamın mümkün olmadığını farkındaydım ama sonucu yüreğim ağzımda bekledim. Çubuğun üzerinde tek çizgi belirdiğinde tuttuğumu bile fark etmediğim derin bir nefes verdim.

Q İnternette ara



- 🔍 Sesini Duyur, koro, nasıl bağış yaparım?
- 🔍 Nefret ettiğim biriyle randevu için nereye gidebilirim?
- 🔍 İspanyol Aşk Aldatmacası'nın filmi çıkacak mı?

31. BÖLÜM

Şimdiye dek çıktığım onca randevuyla kıyaslandığında Noah'yla olanı dört gözle beklediğim söylenemezdi. *Sorumlu çöp kovası kullanımı* temalı nutuklarla dolu bir akşam geçirmek istemiyordum.

Çocuklara bakmak için gelen Lottie hiç değilse *çaba göstermiş* gibi görünmem için beni iki kez üzerimi değiştirmeye zorladı. Noah kapıyı çaldığında kardeşimi dinlediğime memnun oldum çünkü o da *çaba göstermişti*. Tıraş olmuş, temiz bir gömlek ve üzerine tam oturan bir kot pantolon giymişti. Çorap ve terlik ikilisinden eser yoktu.

“Vay canına. Selam,” dedim. Tuhaf kıyafetler giymeyip huysuzluğu bir kenara bıraktığında ne kadar çekici bir adam olduğunu unutmuştum.

“Hazır mısınız?” dedi. İki dirhem bir çekirdek hâline rağmen kabalığından ödün vermiyordu demek.

“Şehre otobüsle gideriz diye düşündüm. Sekiz dakika sonra bir tane kalkıyor.”

“Otobüs saatlerini ben de biliyorum,” diye tersledi beni.
Tanrım, bu akşam geçmek bilmeyecek.

Kaldırımında yürüyüp durağa doğru dönerken yolun karşısında bir araba durdu. Kafamı çevirdiğimde şoförü tanıdığımı fark ettim. *Will. Burada ne işi var?* Duraksayıp arabadan devasa bir pembe şakayık buketiyle inmesini izledim.

“Selam,” diye seslendim şaşkınlıkla.

“Ah, selam.” Yanımıza gelirken bakışları Noah’yla aramda gidip geldi.

“Bu komşum Noah,” diye açıkladım. Ona sıradaki randevumdan bahsetmiştim, bizi birlikte görmek şaşırtıcı olmamalıydı. “Noah, bu da iş arkadaşım Will.”

“Merhaba.” Will başıyla ona selam verse de soğuk bakışlarla onu süzmeye devam etti. “Böldüğüm için üzgünüm. Kötü bir zamanda geldim sanırım. Dün ortadan kayboluverdin. Ben, şey...” Elindeki buketi bana uzattı, böyle eli ayağı birbirine dolandığında çok sevimli oluyordu. “Dün için sana teşekkür etmek istedim. Yardımına koştüğün için.”

Noah’nın bakışları ikimiz arasında mekik dokuyor, muhtemelen böyle şaşaalı bir buketi hak edecek ne yaptığımı merak ediyordu.

“Teşekkür ederim. Hiç gereği yoktu, koroya bir faydam dokunduyorsa ne mutlu bana,” dedim.

“Simon ısrar etti,” dedi Will gözlerini benimkilere kenetleyerek. “Görüntüleri izledim, hepsi mükemmel.”

“Affedersin, mükemmel mi dedin sen?” Gülümseyerek elimi kulağıma götürdüm. “Herhangi bir yorum, tavsiye yok mu?”

“Yok,” dedi sırtarak. Birbirimizi gözlerimizle yiyorduk.

Noah boğazını temizledi. “Otobüsün gelmesine dört dakika kaldı,” dedi.

Elimde koca bir buketle şehre inmek istemesem de bir koşu eve dönüp çiçekleri götürerek Noah’yla Will’i yalnız bırakmak

korkunç bir fikir gibi geliyordu. Will çıkmazımı hissetmiş gibi, “Evde kimse var mı? İstersen buketi ben bırakabilirim,” dedi.

“Kız kardeşim var. Harika olur. Teşekkürler.”

Sanki daha fazla şey söylemek istiyormuş da komşum yanımızda olduğundan söyleyemiyormuş gibi gözleri bir süre benimkilerde oyalandı. Noah sabırsızca homurdandığında buketi hızlıca Will’e geri uzattım.

“Eh, iyi eğlenceler o hâlde,” dedi Will. Ardından yavaşça arkasını dönüp çiçekleri yanına indirerek evime doğru yürümeye başladı.

Durağa doğru ilerlemeye döndüğümüzde Noah’ya dönüp, “Affedersin,” dedim.

“Kimdi o?” diye sordu. “Kili gönderen adam mıydı?”

“Evet.”

“Sana fena tutulmuş,” dedi dünyanın en sıradan şeyini söylüyormuş gibi dümdüz bir sesle.

“Hiç de bile. Birlikte çalışıyoruz.” Kısmen yalan söylüyor olsam da Noah’ya Will’le ilişkimizi uzun uzun anlatacak değildim. “Karmaşık bir mesele.”

“Elindeki hiç de *teşekkürler* buketine benzemiyordu,” dedi görmeye hiç alışkın olmadığım muzır bir tavırla. “Teşekkür buketi dediğin zambak, karanfil ya da gülden olur. Çiçekleri ve anlamlarını iyi bilirim, o şakayıklar bir teşekkürden fazlasını olduğunu söylüyordu.”

“Will konusunu kapatsak?” dedim adımlarımı hızlandırarak.

“Şikâyet formunu doldurdun mu?”

“Çalı çitlerden ya da çöp kutularından da bahsetmeyelim. Rica ediyorum, Noah,” dedim ellerimi dua eder gibi kavuşturup gökyüzüne bakarak.

“İyi, çöp kutusu mevzusunu çöpe atalım,” dedi hoplaya zıplaya bana yetişerek.

Yok yere acele etmiştik, otobüs geç kalmıştı. Henüz yirmi dakikadır birlikte olmamıza rağmen Noah şimdiden sinirlerimi zorlamaya başlamıştı. Yaptığı her şey yavaş ve titizdi. Otobüse binerken cüzdanını çıkarıp kartını alışından boş koltuklara yönelmeden önce kartı yerine özenle geri koyuşuna kadar her şeyi bana batıyordu. Neden normal bir insan gibi kartını *yürürken* yerine koymuyordu ki? Bu otobüste Will’le oturmayı, yolunun kesiştiği her yabancının yüzüne bir gülümseme kondurmayı başarmasını izlemeyi ne kadar çok istediğimi düşünmekten kendimi alamıyordum.

Jonathan “şehrin güzelliklerini tanıtmanın harika bir yolu olacağını” söyleyerek buluştuğum erkekleri Bath’ın turistik mekânlarına götürmemi önermişti. Tam da bu yüzden Roma Hamamları’nın gece ziyaretine gidiyorduk. Hamamları defalarca kez gezmiştim ve Noah’yla koca bir gecenin beni beklediğini düşündükçe alkol servis eden bir yer seçmediğim için kafamı duvarlara vuruyordum.

“Romalıların tüm bunları iki bin yıl önce inşa ettiğini düşünmek insanı büyülüyor, değil mi?” dedi Noah biletlerimizi tarayıcıya okuturken.

“Keltler, Romalılardan çok önce doğal kaynak suyunu kullanıyormuş,” diye karşılık verdim.

“Evet ama Roma Hamamları’nın mühendisliği,” dedi. “Yeraltı suyunun sıcaklığından yararlanmak için kurdukları kanallar. Bugünün standartlarına kafa tutacak kadar ince bir işçilikten bahsediyoruz.”

Müzenin ilk salonuna girdik. İçeride hamamların ilk zamanlarındaki hâlini gösteren bir maket, birkaç orijinal duvar, sütun ve termal kaynakların tanrıçası Sulis’e adanmış oymalar sergileniyordu. Noah her bilgi panosunun önünde duraksayıp yazıları sessizce okuyor, bu da yetmiyormuş gibi telefonuyla QR kodunu taratıp “ekstra bilgi” indiriyordu.

“Hepsini tek ziyaretinde okuman mümkün değil,” dedim kibarca. “Hamamlara daha önce gelmiş miydin?”

“Evet ama öğrenmenin sonu yoktur, değil mi?”

Müzenin sessizliği düşüncelere dalmama neden oldu. *Lot-tie kucığında o koca buketle gelen Will’e ne tepki verdi acaba? Kesin buna bir anlam yükleyecek, kardeşim her şeye bir anlam yükler. Will şakayığın en sevdiğim çiçek olduğunu hatırladı mı yoksa tesadüfen mi onları seçti?*

“Gel de şuna bir bak,” dedi Noah cam vitrini işaret ederek. “İnsanlar kalay parçalarına lanetler ve dilekler kazıyıp onları suya atar, tanrıçadan kendilerine kötülük yapanları cezalandırmasını istemiş.”

“*Docimedis iki eldiven kaybettiği için hırsızın tanrıçanın tapınağında aklını kaçırp gözlerini kaybetmesini diliyor.*” Çevrilmiş yazılardan birini okudum. “Bu biraz acımasızca değil mi? Bir çift eldiven uğruna birinin aklını kaçırp *bir de* gözlerini kaybetmesini dilemek?” Noah’ya bir bakış attım ama o hâlâ bir şey okumakla meşguldü.

“Şuna bak. *Çalı çitlerimi onları kafasına göre budayanlardan koru,*” dedi kafasını bana çevirmeden tüm ciddiyetiyle. “Sen olsan ne dilerdin?”

“Komşumun yuttuğu dev sopayı çıkarmasını,” dediğimde Noah sert bir kahkaha patlattı. “Bir de müzede karşısına çıkan her yazıyı okumayı bırakmasını. Böyle giderse sabaha kadar burada olacağız.”

“İyi, tamam,” dedi. Başını iki yana sallasa da gülümsüyordu, gözlerindeki sıcak bakış da dikkatimden kaçmamıştı. Açık havaya, bir dizi taş sütunla çevrelenmiş yeşil bir su havuzuna uzanan yürüyüş yoluna çıktık.

“Birbirinden çok farklı hayatlar yaşamamıza rağmen gündelik sıkıntılarımızın birbirine bu kadar benzemesi ne komik,” dedim. “Hamama koşup sinirini bozan insanları lanetlemek, ha? Bu, internet zorbalığının Antik Roma versiyonu olmalı.”

Noah güldü. “Yine de düşününce biraz üzücü değil mi? Şu Docimedis denen adamdan geriye sadece çalınan eldiveninden yakındığı sözleri kalmış.”

“İki eldiveninden,” diye düzeltti Noah.

“Doğru.”

“Gemma hastalığıyla boğuşurken bunu düşünürdü,” dedi dalgın dalgın. “Çocuğumuz olmadığından, öldüğünde onu kimin hatırlayacağını merak ederdi. Bitki biyolojisi üzerine doktora yapıyordu ama bitirmek nasip olmadı. Arkasında bir şey bırakamayacak olmak içine dert oluyordu.”

“Onu tanımaya fırsatım olmadığına üzüldüm,” dedim yumuşak bir sesle. “Nasıl biriydi?”

Noah’nın yüzü aydınlandı. “Doğayı çok severdi. Sürekli bir şeyler toplar, eve bir dünya ıvır zıvırla dönerdi. Bitkiler, dallar, terk edilmiş kuş yuvaları, hoşuna giden deniz kabukları ve taşlar. Bahçemize gelen hayvanlarla kaynaşmaya çalışırdı, kaç tane kuş ve sincap yemliğimiz vardı bilmiyorum. Arılar için lavanta bile dikmişti.”

“Kulağa muhteşem biriymiş gibi geliyor,” dedim. Birden hayatla dolup taşmasına hayret ettim.

“Taşındığımızda çalı çitler çelimsiz ve hastalıklıydı,” dedi. “Onları iyileştirmeyi kendine görev edinmişti. Ölü kökleri söküp yerlerine yenilerini dikti, yaprakları bir bir tedavi edip hepsini hayata döndürdü.”

“Ah, Noah. Özür dilerim,” dedim kolunu tutarak. “Neden söylemedin?”

Başını eğdi. “Onun çalı çit olarak yeniden doğmadığının farkındayım,” dedi usulca, “ama kocaman olduklarını gördüğümde dallarının arasında ondan bir parça saklanıyormuş gibi hissediyorum. Mutfak pencereden dışarı baktığımda kulağıma, *Hâlâ buradayım*, diye fısıldadığını hissediyorum.” Sesi çatallandı ve avuçlarıyla gözlerini sildi.

“Başın sağ olsun. Anlattıklarına bakılırsa gerçekten de harika bir kadınmış.”

Noah bir yaban hayatı koruma alanında tanıştıklarını, İskoçya’ya taşınıp bir kuş cenneti kurmayı planladıklarını ama bunu tek başına yapmak istemediğinden evlerinde yaşamaya devam ettiğini anlattı.

“Ne kadar oldu? Sekiz yıl mı?” diye sordum duvara yansıtılmış taş levhaların üzerinde masaj yaptıran Romalılar gibi giyinmiş insanları gösteren projeksiyonun önünden geçtiğimiz sırada. Noah beni başıyla onayladı. “Bunca zamandır kimseyle görüşmedin mi?” Bu sefer başını iki yana salladı. “İstemediğinden mi yoksa...” Sözümün gerisini getirmedim.

“Kimseyi Gemma kadar sevemem,” dedi kararlı bir sesle.

“Yaşadıklarını kendi durumumla karşılaştırmak istemem ama otuz sekizimde her şeye sil baştan başlayacağım benim de aklıma gelmezdi. Seni anlıyorum.”

“Sana iyi bir komşu olamadıysam özür dilerim,” dedi usulca. “İnsanlarla pek anlaşılamam. Gemma bir zamanlar sosyal becerilerimin bir bahçe cücesine denk olduğunu söylerdi.”

“O ne demek şimdi? Gayet iyi bir komşusun. Kargolarımı alıyorsun, merdivenini bana ödünç veriyorsun, geri dönüşüme gidecek çöpleri yanlış günde çıkardığımda beni uyarıyorsun. İnsan daha başka ne ister?” Noah çenesini sıvazlayıp gülümsedi. “Gel hadi, gidip şu *şifalı* kaplıca suyundan içelim.”

Müzenin sonunda ziyaretçilerin yeraltı kaynağından çıkan suyu içebileceği bir çeşme vardı. Kimileri bu suyun şifalı olduğuna, her türlü rahatsızlığı iyileştirdiğine inanırdı. Noah bana küçük bir kâğıt bardak uzatıp, “Neye içiyoruz?” diye sordu.

“Ateşkesimize?” diye önerdim.

“Ateşkesimize,” dedi bardağını kaldırıp sudan bir yudum alarak.

“Tanrım, ne iğrenç bir şey bu,” dedim yüzümü buruşturup yutkunarak.



Otobüsten inerken Noah'yla kahkahalar atıyorduk. O hâlâ tuhaf ve sessiz, bazen de kabaydı ama artık onu daha iyi tanıdığımı hissediyordum.

"Bu akşam için teşekkür derim," dedi. "Güzel zaman geçirdim."

"Ben de öyle," dedim verandama çıkan basamakların dibinde durarak. "Bir ara akşam yemeğine gelmek ister misin? Harika bir aşçı olduğumu iddia etmiyorum ama seni ağırlamayı çok isteriz."

"Olur tabii. Teşekkürler." Başıyla çöp kutularını işaret etti. "Unutma, geri dönüşüm çöpleri bu akşam çıkartılacak."

"Anlaşıldı," dedim asker selamı çakarak.

Noah kendi evine yönelirken ben de gülümseyerek basamakları çıktım. Anahtarımı kilide sokarken içeriden sesler duydum. *Çocuklar hâlâ ayakta değildir herhâlde?* Saatime bir bakış attığımda daha dokuz olduğunu gördüm, o kadar da geç kalmamıştık. İçeri girip oturma odasına ilerledim ve eşikte durup karşımdaki manzarayı inceledim. Ethan ve Jess pijamalarıyla yerde, Lottie de elinde çay fincanıyla kanepede oturuyordu. Will ise odanın ortasına geçmiş sessiz sinema oynar gibi elleri ve kollarıyla bir şeyler anlatıyordu.

"*Aslan, Cadı ve Dolap!*" diye haykırdı Ethan. Will başını iki yana sallayarak bir kapıyı açıp kapatıyormuş gibi yaptı.

"Bir kapıdan girip ötekinden çıkıyorsun!" diye bağırdı Lottie.

Will kaşlarını çatarak hışımla kollarını havaya savurdu.

"İkinci kısmı tekrar yapsana," dedi Jess. Kendilerini o kadar kaptırmışlardı ki geldiğimin farkında bile değillerdi. Will kulak memesini çekiştirip filmi ses benzerliğiyle anlatmaya çalıştığını göstererek bir merdiveni tırmanıyormuş gibi yaptı.

Ethan, "Open climber?" diye tahmin yürüttüğünde Will parmağını ona doğrultarak hışımla başını salladı. Ardından tekrar kulağını çekti.

"Open slimer?" dedi Ethan bu kez.

"Oppenheimer," dediğimde içerideki tüm gözler bana çevrildi.

"Evet!" dedi Will ellerini çırparak. Hemen sonra kendini toplayıp ensesini ovuşturdu. "Selam."

"Geldin demek," dedi Lottie yüzünde kocaman bir sırıtışla.

"Ne yapıyorsunuz böyle?" dedim elimden geldiğince umursamaz görünmeye çalışarak.

"Will sana çiçek getirmiş," dedi Jess arkasını dönüp fal taşı gibi açtığı gözlerini üzerime dikerek.

"Jess'le benim kafamın toplamından daha büyük bir şey," dedi Ethan. "Ölçtük."

"Noah nasıldı? Cesedini gömmeye gidiyor muyuz?" diye sordu Lottie.

"Hayır, güzel bir akşamdı," dedim. Will'in neden hâlâ burada olduğunu merak ediyordum.

"Beni akşam yemeğinde onlara katılmaya, sonra da sessiz sinema oynamaya zorladılar," diye açıkladı Will ağırlığını bir ayağından ötekine geçirerek. Bakışları yüzümde gezindi. "Affedersin, gitsem iyi olacak."

"Gitme," dedi Lottie. "Anna sessiz sinemada çok iyidir."

"Evet. Sıra sende, anne," dedi Ethan.

"Sizin çoktan yatmış olmanız gerekmiyor mu?" dedim kanepenin üzerinden aşağı eğilip Ethan'ı gıdıklayarak.

"Bunun suçlusu sanırım benim," dedi Will.

"Hayır hayır. Kabahat bende," dedi Lottie bana sırıtarak. "Hadi, Anna. Sadece bir tur daha."

Çocukların yalvaran bakışlarına dayanamayıp sessiz sinemanın kapanışını yapmayı kabul ettim. Jess'in en sevdiği film olduğundan çabucak bileceğini düşünüp *Senden Nefret Etme-*

min 10 Sebebi'ni anlatmaya karar verdim. İlk ipucunda cevabı bulduğunda ellerimi çırparak yatma vaktinin bu kez gerçekten geldiğini vurguladım.

"Will'e doğum günüm için bir aksolotl istediğimi söyledim," dedi Ethan. "Akvaryumu kurmamıza yardım edeceğine söz verdi." Bakışlarım oğlumla Will arasında gidip geldi.

"Annen izin verirse elbette," dedi Will bakışlarını yere indirerek.

Onu merdivene yönlendirirken, "Will'in kardeşinin altmış yaşında bir kaplumbağası varmış. Altmış! Onunla tanışabilir miyiz? Olur mu? Hayvanlarla aram çok iyidir," dedi Ethan heyecanla.

"Ben hallederim," dedi Lottie yeğeninin omuzlarını kavrayarak. Gitmeden bana son bir bakış atıp başıyla Will'i işaret etti ve ağzını oynatarak, "Harika biri," dedi.

"Seni geçireyim," dedim Will'e dönerek. Askıdan paltosunu alıp peşinden ön kapıya ilerledim.

"Özür dilerim, niyetim bu kadar uzun süre kalmak değildi," dedi kapının önünde yalnız kaldığımızda. "Kardeşin çok ısrarcı biri."

"Öyledir," dedim. Birbirimize kibarca gülümsedik.

"Yakışıklı komşunla randevun nasıldı?" diye sordu gözlerini kaçırarak.

"Ufuk açıcıydı. Bir sorun mu var?"

"Benden başka erkeklerle randevulara çıkmandan nefret ediyorum."

"Bu yüzden mi oyalandın?" Kollarımı göğsümde kavuşturup çenemi kaldırarak ona sert bir bakış attım.

Bana doğru bir adım atıp belimi kavradı. Beni kendine çekerek, "Bunu yapabilir miyim?" diye sordu. Vücudumdaki her hücre bir mıknatıs gibi ona çekiliyordu.

"Bilmem, kuralları sen koydun," dedim ona sokularak. Will kollarıyla beni sıkıca sarmalayıp ellerini sırtımda gezdirdi.

“Kuralları *sen* koydun,” dedi.

“Ormanda olanların ormanda, arşivde olanların arşivde kalacağını kendi ağzınla söyledin.”

“Sevgili olunacak adam olmadığımı, tipin olmadığımı sen söyledin,” diye karşı çıktı. Umut dolu bakışları yüzümde gezindi, çenesi gerildi.

“Çünkü gidiyorsun,” dedim geri çekilip gözlerimi göğsüne dikerek. “Şimdi de kalkıp aileme kendini sevdirdin.”

“Ben de onları sevdim,” dedi.

“O zaman çocuklarıma akvaryum sözü verip sonra ortadan kaybolarak onları hayal kırıklığına uğratma.”

Gözlerimin içine bakarak, “Çocuklarını mı yoksa seni mi hayal kırıklığına uğratacağımdan endişeleniyorsun?” diye sordu alçak sesle. “Ne istiyorsun, Anna? Ne olmamızı istiyorsun?”

“Bilmiyorum, gitmeni istemiyorum,” dedim gözlerim dolarken. Will ben ne olduğunu anlamadan yüzümü avuçlarının arasına alıp dudaklarıma yapıştı. Sıcak, dolgun, sahiplenici dudakları benimkileri bulur bulmaz ormana, arşive, olmak istediğim tek yere geri ışınlandım. Ağzı aralandığında eridiğimi, karnımda binlerce kelebeğin uçuştüğünü hissettim. Tüm duyularım onunla dolup taşıtı. Bana bakmak için geri çekildiğinde aramıza mesafe koymanın aklımı başıma toplamama yardımcı olacağını umarak bir adım geriledim.

“Sözümün gerisini beklemedin.” Destek için sırtımı kapıya yasladım. “Gitmeni istemiyorum ama kalmanı da istemiyorum. Sırf benim için her şeyden vazgeçemezsin. Bunun oluru yok, ikimiz de çok farklı şeyler istiyoruz.”

Yüzü düştü. “Ciddi misin sen?”

Biri içeriden bana seslendi. “Bunu şimdi konuşmayalım,” dedim yalvarırcasına. Ne istediğimi bile bilmezken pişman olacağım bir şey söylemek istemiyordum. “Çiçekler için tekrar teşekkür ederim, çok güzeller.”

Arkamı döndüğümde elimi tuttu. “Bunun gerçek olduğunu biliyorsun, değil mi?” dedi usulca.

Başımla onayladığımda o elimi bıraktı, ben de içeri döndüm. Kapıya yaslanarak dışarı koşup ona seslenme isteğimi bastırmaya çalıştım. Gerçi bunu yapsam bile hayatlarımızı birbirine uyumlu hâle getirecek ne söyleyebilirdim ki?

*

*

Q İnternette ara



① Aşk ve şehvet arasındaki fark nedir?

① Aksolotl ne kadar bakım ister?

① Bristol, Paris arası direkt uçuşlar

*



*

*



32. BÖLÜM

Aşkı tekrar nerede bulacağımı hayal edecek olsam aklıma umut, romantizm ve büyüyle dolu bir yer gelirdi. Westgate Caddesi'ndeki bir bar değil. Bir arkadaşımın randevu maratonuna katılmak kulağa ne kadar eğlenceli geliyorsa, tek başıma gitmek de bir o kadar trajik geliyordu. Tüm arkadaşlarımdan evli olduğu ya da çok uzakta yaşadığını fark ettiğimde aklıma Loretta'nın çöpçatanım olma teklifi geldi. Telesekreterine mesaj bırakmamdan birkaç saat sonra beni arayıp ahizenin öteki ucundan, "Oldu bil, güzelim!" diye bağırdı.

Barın önünde buluştuk. Caddenin ucunda belirir belirmez onu davet ettiğime sevindim. Üzerine kırmızı bir elbise, payetli bir deri ceket giymiş, başına mavinin en canlı tonunda bir eşarp bağlamıştı.

"Pekâlâ, tam olarak ne yapıyoruz?" diye sordu bodrum katındaki mekâna uzanan köhne basamakları inerken. "Ya da dur, söyleme. Sürprizi kaçmasın."

Kadife bir tulum giymiş, başına mor bir bere takmış ruju dağılmış kadın –göğsündeki isimlikte Betty yazıyordu– elimize

birer isimlik ve ahşap sekreterlik tutuşturdu. Hoş bir kadındı, erkeklerden ziyade kadınların gözüne hitap edecek türden tuhaf bir güzelliği vardı.

“Selam, Betty,” dedi Loretta.

“İlk gelişiniz mi?” diye sordu kadın.

“Evet,” dedim elimden gelen en hevesli gülümsememle.

“Ücretsiz bir içki hakkınız var,” dedi. “Gerginliğinizi alın diye.”

“Kafandaki bereyi kendine yakıştırmış ender insanlardan biri olduğunu söylemeden edemeyeceğim,” dedi Loretta. “Bilhassa da Fransa dışında bir yerde. Ama sen, canım, onu müthiş bir özgüvenle taşıyorsun.”

“Teşekkür ederim!” Betty kocaman bir gülümsemeyle bize fazladan birer ücretsiz içki kuponu daha uzattı. “Buyurun, iyi eğlenceler.”

“Müsaade eder misin? Rujun dağılmış da,” dedi Loretta çantasından bir mendil çıkararak. Betty şaşkın şaşkın başını salladığında ekürim kadının dudaklarının etrafını temizledi. İçeride birkaç kişi olsa da ilk gelenlerden sayılırdık.

“Alınma ama, Anna, bence kıyafetine çok özenmemişsin,” dedi kot pantolonumu, kapüşonlumu ve topladığım saçlarımı süzerek. İçerideki diğer kadınların hepsi elbiseleri, parıltılı bluzları ve kocaman küpeleriyle göz kamaştırıyordu. “Gel benimle, sana biraz hava katayım.”

“Bana hava mı katacaksın?”

“Aynen öyle!”

Beni tuvalete götürüp devasa el çantasını açarak birkaç saç tokası ve eşarp çıkardı. “Müsaade var mı?” diye sordu, gözlerinde heyecanlı parıltılar yanıp sönüyordu.

“Tabii, neden olmasın?” Omuzlarımı silktim. Kapüşonlumu çıkarmamı isteyip şal desenli mavi ipek eşarbını üzerime bağlayarak bana bir bluz yaptı.

“İnsan içine böyle çıkamam!” diye itiraz ettim memelerimi elimle kapatıp kapüşonluma uzanarak.

“Güzel vücudunu biraz göstermekten kimseye zarar gelmez,” deyip iç geçirdi. “Bir zamanlar memelerim ateş ederdi.” Pes edip kapüşonlumu bıraktım. Sözlerine karşı çıkamazdım.

Saçlarımı açıp hepsini bir yana toplayarak tutamları birkaç tokayla tutturduktan sonra çantasından kırmızı rujunu çıkardı. Kırmızının bana yakışmadığını bilsem de ona engel olmadım. Loretta beni süsleyip püslemekten zevk alıyordu ve bardaki insanları bir daha asla görmeyecektim.

Tuvaletten çıktığımızda içerisi iyice kalabalıklaşmıştı. Betty herkesin dikkatini çekmek için bardağına vurdu. “Hepiniz on üçüncü mikro randevu etkinliğimize hoş geldiniz! Aramızda eski katılımcılar kadar yeni simalar da görmek çok hoş.”

Kalabalığa bir göz gezdirdiğimde diğerlerine kıyasla genç olduğumu fark ettim. Etkinliğin yaş aralığı otuz beş ila elli beş arasındaydı fakat çoğu katılımcı ellilerindeymiş gibi duruyordu. “Her mikro randevu üç dakika sürecek,” diye devam etti Betty. “Lütfen karşınızdaki kişiye onu beğenip beğenmediğinizi söylemeyin, yalnızca elinizdeki kartta yazan adının yanına bir tik atın. Etkinliğin sonunda kartlarınızı teslim ettiğinizde birbirini tiklemiş herkese karşı tarafın iletişim bilgilerini e-posta aracılığıyla göndereceğiz. Sizi tiklememiş birini tiklerseniz bile öteki kişinin bundan haberi olmayacak. Olur da kimseyle anlaşılamazsanız önümüzdeki etkinliğe ücretsiz katılım hakkı kazanacaksınız. Barımızı gönlünüzce kullanabilirsiniz. Sorusu olan var mı?” Kimse elini kaldırmadı. “Harika. O hâlde randevu başlasın!”

Mekânın arka kısmına her birinin iki ucuna birer sandalye konulmuş on iki masa kurulmuştu. İçlerinden birine yerleşip kartımı çıkardım. Ellili yaşlarında giderek kelleşiyormuş gibi görünen bir adam karşıma oturup bana elini uzattı.

“Selam, adım Roger,” dedi. Elini sıkarken nasırları avucuma battı.

“Merhaba, Roger. Ben de Anna,” diye karşılık verdim.

“Bu etkinlik için çok genç görünüyorsun,” deyip dişlerini göstererek sırtıttığında gözlerimin önüne rahmetli büyükbabam geldi. Bakışları neredeyse ortada sayılacak memelerime kaydığında yüzü kızardı ve gözlerini hemen kafamın birkaç santim üzerine dikti.

“Aslında elli sekizimdeyim,” dedim. “Sadece yaşımı göstermiyorum.” Bir kahkaha patlattı. “Yolun buraya nasıl düştü?” diye sordum. Roger’ın benlik olmadığını onu gördüğüm an anlamıştım ama bu, kalan iki buçuk dakikamızı keyifli bir sohbetle geçiremeyeceğimiz anlamına gelmiyordu.

“Kızımın fikriydi,” dedi bakışlarını temkinli tavırlarla yüzüme indirerek.

“Benimki de oğlumun önerisiydi,” dedim gerginliğini üzerinden atmasına yardımcı olacağını umduğum cesaret verici bir gülümsemeyle. “Kızın kaç yaşında?”

“Yirmi iki. Yeterince hobim olmadığını düşünüyor. Bu etkinliğe daha önce iki kez daha katıldım, randevular hep dostane bir hava içinde geçiyor. Eve bir fincan Horlicks eşliğinde saat dokuz haberlerini izlemek için tam zamanında dönebiliyor olman da cabası. Geçen sefer akordeon çalan bir kadınla tanışmıştım, beni bir kursa yazılmaya ikna etti. Akordeonun yüz farklı parçası olduğunu biliyor muydun? Tek kelimeyle büyüleyici bir şey.”

“Bilmiyordum,” dedim içten bir tebessümle.

Roger’ın sıcak, dost canlısı tavırları hevesizliğim yüzünden kendimi kötü hissetmeme neden oldu. Etkinlikte sadece aşkı arayan umutsuz bekârlar değil, yeni insanlar tanıyıp farklı şeyler deneyecek kadar cesur kişiler de vardı. Yan masaya bir bakış attığımda Loretta’nın kahkahalarla güldüğünü gördüm.

Kendime daha açık fikirli olacağıma, Loretta'yı örnek alacağıma söz verdim.

Zil sesi duyulduğunda Roger'a veda ettim. Bana rahmetli büyükbabamı hatırlatan biriyle çıkmak istemediğimden adının yanına tik atmasam da ona sohbetimizden keyif aldığımı ve akordeon macerasında iyi şanslar dilediğimi söylemenin bir yolu olmasını diledim. Ben bunları düşünürken Roger'ın kalktığı sandalyeye kırklı yaşlarında, sıska ve zeytuni tenli bir adam oturdu.

"Fabian," dedi ağır bir aksanla. Hızlıca bana İtalyan olduğunu, Bath'a yeni taşındığını ve şehirde pek tanıdığı olmadığını anlattı. Memelerime bakarak kendi kendine, "*Bellissime sfere*," diye mırıldandığında kapüşonlumu bir an önce Loretta'dan almam gerektiğine emin oldum. Fabian'ın ardından farelerden korkan bir elektrikçi olan Greg'le tanıştım. O vücuduna uyan bir pantolon bulmanın zorluklarından bahsederken kıllı burun delikleri dikkatimi dağıttığından onu yarım kulak dinledim. "Anlarsın ya, çoğu adamın kalçası yok." Daha sonra sıra Levi isimli bir müzisyene geldi. Kırk iki yaşındaydı ve hâlâ anne babasıyla yaşıyordu ama bana ısrarla kendine ait bir kapısı olduğunu, dolayısıyla da eve istediği gibi girip çıktığını açıklamaya çalıştı. Bana "formumun yerinde olduğunu" söyledi. Az da olsa çekici sayıldığından, burun kıllarını göremediğimden ve sırf kendimi hiç değilse birini seçmek zorundaymışım gibi hissettiğimden adının yanına bir tik attım.

Ben isimli yetmişlerindeki bir adam dama oynamaya ne zaman başlayacağımızı sorduğunda yanlışı yere geldiğinden emin oldum. Şişmiş kulaklarını görmemle bir boksör olduğunu söylemesine gerek kalmadan anladığım Mitch bana dinlenme hâlindeyken nabzımın kaç attığını sordu. Bilmediğimi söylediğimde nabzımı bulmak için bileğimi kavradı ve beni

9 (İta.) Memeler de iyiymiş. -ç.n.

huzursuz edecek şekilde derin nefesler alıp vermeye başladı. Zil sesi duyulduğunda karşıma genç bir sapıktan ziyade yaşlı ve zararsız bir adamın oturacağını umdum. Kafamı kaldırdığımda karşımda Will'i buldum.

"Burada ne işin var?" dedim başımı iki yana sallayıp onu görmekten duyduğum sevinci gizlemeye çalışarak.

"Araştırma yapıyorum. Şu randevu maratonu nasıl bir şeymiş görmem gerekiyordu. Tanrım, bluzunla içerideki erkeklerin yarısına kalp krizi geçirteceksin." Tembel tembel arkasına yaslanıp beni arsızca süzdü.

"Yanlış yaş grubundasın. Yirmi beş ile otuz dört arasındaki katılımcıların günü ayrı," dedim dekoltemi kapatmak için dirseklerimi masaya koyarak.

"Yaşım konusunda yalan söyledim," diye fısıldayarak parmağını dudaklarına götürdü. "Bakalım kimleri tiklemiştin." Ben ona engel olmaya fırsat bulamadan elimdeki notluğu kapıverdi. "Levi mi? Levi'yı tiklemiştin. Hangisi o?" Etrafına bakınırken kartımı geri aldım.

"Şşş," dedim utançla. Biri onu duyacak diye ödüm kopuyordu.

"Şu herif mi? Gerçekten mi?" Yüzünü buruşturdu. "Benim adıma da tik atacak mısın?"

"Atmayacağım." Barın loş ışığı altında Will'e bakarken onda bir farklılık olduğunu düşündüm.

"Nedenmiş o? Ben atacağım," dedi numaramın yanma devasa bir tik atarak. Farklılığın nedenini birden anladım. Sarhoştı.

"Will, kes şunu. Bu bir oyun değil. İş için buradayım," diye tısladım masanın öteki tarafından.

"Görüştüğün adamlara gazeteci olduğunu söyledin mi?" Bana takılıyormuş gibi konuşsa da sorusu içime bir kurt düşürdü. *İki yüzlülük mü ediyordum?*

"Hayır," dedim kimsenin bizi dinlemediğinden emin olmak için etrafımı kolaçan ederek. "Sesini alçalt biraz." Bunun

üzerine ifadesi değişti, alaycı maskesi düşüverdi. Benimkilere diktığı gözleri acıyla doldu.

Masanın üzerinden elimi tuttu. “Sana ihtiyacım var.” Bakışları ellerimize kaydı, parmaklarını benimkilere kenetledi. “Burada işin bitince bana gel, ormandaki gibi olalım istiyorum.”

Onu başımla onaylamaya yeltendim. Ben de aynı şeyi istiyordum, hem de her şeyden çok. Fakat mantığım bana engel oldu. Gözlerindeki o bakış... benden sakladığı bir şey vardı.

“İşi aldın, değil mi?” diye sordum altıncı hissime güvenerek.

Başıyla onaylayıp suçluymuş gibi gözlerini kaçırdı. “Evet,” dedi. Kısa bir duraksamanın ardından, “Tekliflerini kabul etmek zorunda değilim ama.”

“Evet, zorundasın,” dedim kararlılıkla. “Başından beri kaçınmaya çalıştığımız şey tam da buydu.” Zil sesinin çınlamasıyla vaktimiz doldu, etrafımızdaki herkes ayaklandı.

“Dün gece gitmemi istemediğini söyledin,” dedi.

“Sırf benim yüzünden kalmanı istemediğimi de söyledim,” diye karşılık verdim.

Görüş alanıma bir adam girdi, karşıma oturmak için bekliyordu. Başımla ona bir selam verdiğimde Will gönülsüzce yerinden kalktı. “Barda bekliyorum.”

Sıradaki randevum sarışın ve sakallı bir adamlaydı. Adını bile duymamıştım. Anlattıklarına odaklanmaya çalışsam da bakışlarım sürekli Will’e kayıyor, söyledikleri tekrar tekrar zihnimde çınılıyordu. Benim için kalmasına müsaade edemezdim. Bu işi istiyordu. Bunu hak ediyordu. Paris’e giderse ilişkimizi sürdürebilir miydik? Aklım tüm ihtimalleri gözden geçiriyor, dün akşamki hesaplarımı sil baştan yaparak farklı bir sonuca ulaşmaya çalışıyordu. Onu Bath’a mahkûm etmek haksızlık olurdu. Bencillik olurdu. Günün birinde bunun için benden nefret ederdi. Bir erkeğin daha yoluna taş koyduğum için benden nefret etmesini istemiyordum.

Son randevunun da nihayet bitmesiyle Betty hepimizi barda bir şeyler içip kaynaşmaya davet etti. Loretta koluna taktığı Roger'ı bana doğru sürükleyerek Betty'den kaptığı fazla içki kuponunu havada salladı. "İçerisi devasa bir canavarın koltuk altı gibi kokuyor," diye bağırdı. "Roger'la tanıştın mı? Çok tatlı biri değil mi? Beleş içkilerimizi yuvarlayıp Circo Cellar'a geçeceğiz. Bize katılır mısın?"

"Ne yazık ki bana sözü var," dedi Will yanımda belirerek. Gözleri hafiften kızarmıştı. *Ne kadar içtin, Will?*

"Ah, Will! Selam, canım. Böyle şeylere merakın olduğundan haberim yoktu," dedi Loretta yanağına bir öpücük kondurarak. Birbirilerini tanıdıkları aklımdan tamamen çıkmıştı.

"Yok zaten," dedi Will. "Anna için buradayım."

"Ben bara geçip sıraya gireyim," dedi Roger. Loretta saklamaya yeltenmediği bir sevinçle bize bakmakla meşguldü.

"Bize bir dakika müsaade eder misin?" dedim Loretta'ya. Will'in elini tutup onu yangın çıkışına doğru sürüklemeye başladım. "Hemen döneriz."

"Hiç bitmeyecek sandım," dedi Will iç geçirerek. Yüzünü boynuma sürtüp belimi kavradı. Koridorun sessizliğine girdiğimizde dönüp ondan uzaklaşarak aramıza mesafe koydum. "Seni çok özledim."

"İşi aldığından ne zaman haberin oldu?" diye sordum.

"Bugün. Artık Bath'ta kalmak istediğimi bana teklifi sunduklarında fark ettim," diyerek parmak eklemleriyle yanağımı okşadı.

"Benim yüzümden mi?" dedim. Midem bulanmaya başlamıştı.

"Başka neden olacak?" dedi alayla.

"Bu çok büyük bir sorumluluk," dedim elinden uzaklaşarak. Dokunuşu mantıklı düşünmemi zorlaştırıyordu.

"Delilik ettiğimin, zamanlamanın berbat olduğunun farkındayım. Belki hayatımı mahvedeceğim ve bu şehirden asla

kurtulamayacağım,” dedi. Alkolün etkisiyle ağzına geleni söylüyordu. “Ama birine âşık olduğunda ondan başka bir şey seçmek söz konusu bile olmaz.”

Bana âşık mı oldu? Çok sarhoştı. Mantiğimla onu bunu yapmamaya ikna edemeyeceğimi anladım.

“Bu sandığın gibi bir şey değil, Will,” dedim kararlı ve düz bir sesle. “Gizli saklı buluşmanın heyecanına kapıldık. Gururum okşandı ama dürüst olalım, iyi bir seks tüm hayat planlarını değiştirmene degecek bir şey değil.”

Yüzünü buruşturarak bir adım geriledi. Kısa bir sessizliğin ardından, “Bu öylesine bir şey değil, bana ne hissettiğimi anlatma.” Gözleri öfkeyle doldu. “Senin de aynısını hissettiğini biliyorum. Ormanda her şeyi hissettin.”

Gözlerinin içine bakarak gerçeği saklamaya çalıştım. Yanan boğazıma rağmen kendimi konuşmaya zorladım. “Üzgünüm ama aramızdaki bu şey benim gözümde hoş bir kaçamaktan ibaretti. Bir ilişki aramıyorum, daha en başından açıkça belirttim.”

İstediğim oldu. Will’in yüzü düştü, gözleri doldu. “Yalan söylüyorsun. Paris’teki işi geri çevireceğim diye kendini kötü hissettiğinden böyle konuşuyorsun ama bu benim kararım,” diye fısıldadı. Elini başımın yanına, arkamdaki duvara koyup üzerime eğildi, bakışlarını yüzümde gezdirerek gerçeği aradı. Her bir hattını aklıma kazımaya çalıştım, onu son kez bu kadar yakından göreceğimin farkındaydım.

“Kendini çok çabuk kaptırmışsın, Will.” Bana güvenip de benimle paylaştığı zayıf noktasına vurduğum için ölmek istiyordum. Bu düpedüz acımasızlıktı. Fakat işe yaradı.

Will suratına bir tokat yemiş gibi sendeleyip kolunu indirdi. Gözlerindeki tüm ışık söndü. Yanımdan uzaklaşıp arkasını dönerek bara yürüdü.

Akşam soğuşunu bile hissetmeyecek kadar uyuşmuş hâlde eve dönerken yanlış şeyi yapıp yapmadığımı düşünmekten ken-

dimi alamadım. Bu kadar berbat hissettiren bir şeyin doğru olması mümkün müydü? Onu hemen arayıp her şeyi düzeltebilirdim. Fakat eve vardığımda kendimi tek seçeneğimin bu olduğuna çoktan ikna etmiştim. Sadece Will'in değil, benim iyiliğim için de en iyisi buydu.

Başımdan gönülsüzce sevildiğim, gönülsüzce sürdürülen bir ilişki geçmişti zaten. Bunun iyi hissettirmediğini, iyi bitmediğini tecrübe etmiştim. Dan gittiğinde paramparça olmuş bir kabuk gibiydim. Tüm parçaları bir bir toplayıp yeniden kendime dönmüştüm, hayatımın ve kalbimin dizginlerini elime almıştım. Will'le geçirdiğim bu son ayda uğruna çok çabalandığım bu kontrolü kaybettiğimi hissetmiştim. Kendimi tekrar böylesi bir acıya maruz bırakmayı reddediyordum.

İnternette ara



Kalp kırıklığı mı yoksa kangren mi daha acıdır?

Kangren fotoğrafları

Yalnız başına mutlu olma temalı ilham verici kitaplar

Brené Brown'un Acımasız Dünyaya Meydan Okumak kitabını alır

33. BÖLÜM

Crispin herkesi toplantıya çağırmıştı. Ofise dönmekten başka çarem kalmamıştı. Evden çalışmaya devam etmek için üretecek bahanelerim tükenmişti. Yeniden yapılanma planlarını açıklayacaktı ve kimlerin çürük elma ilan edilip ayıklandığını hepimiz öğrenecektik. Dikkatim o kadar dağınıktı ki işimi kaybetme ihtimaline endişelenecek fırsat bulamıyordum. Jonathan bize katılırken Crispin oturma odasındaki büyük berbere oturdu. Bu güç değişimini göstermenin sinir bozucu bir yoluydu, yetki artık Jonathan'da değildi.

Yerime geçerken Crispin beni yanına çağırdı. "Anna, şu dul adamla ilgili yazına bayıldım," dedi. "Boşanmayı yitip giden bir gelecekle karşılaştırmam ortaya çok hoş, çok dokunaklı bir şey çıkarmış."

Göğsüm gururla kabardı. Köşe yazılarıma kendimden daha fazla şey katmaya çalışıyordum ve Crispin'in bunu fark etmesine sevinmiştim. Bana diğerlerine katılmamı işaret ederek odaya seslenmeye başladı.

“Birkaç ay önce göreve başladığımda *Bath Living* bambaşka bir çağa sıkışıp kalmış bir yayın gibiydi. Modası geçmişti, gerçeklikten kopuktu, satışları yerlerdeydi,” dedi parmak uçlarını birbirine bastırarak. “İnternet ortamına geçişimiz ve odak noktamızdaki değişiklik sayesinde şimdiden hatırı sayılır bir yükseliş görüyoruz.” *Yaşasın, dergi kurtuldu.* “Ne yazık ki bu, mevcut formatta kâr sağlamaya yetmiyor. Derginin yayın hayatına devam etmesinin tek yolu baskıyı tümüyle bir kenara bırakıp Bath ofisini kapatmak ve çevrimiçi ortama geçip işleri Londra’daki dijital merkezimizden yürütmek.”

Tüm odadan bir şaşkınlık nidası yükseldi. Jonathan perişan görünse de diğer herkes bunun olacağını tahmin etmiş gibiydi. Bir tek ben mi bu haber karşısında gafil avlanmıştım?

“Yerel içerikler için küçük bir serbest gazeteci ekibi kuracağız. Hepiniz için pek çok pozisyon açılacak fakat şu anki işlerinizden biraz farklı şeylerle uğraşacaksınız.” Crispin ellerini birbirine sürtüp sözü devralmaya hazırlanan Jonathan’a döndü.

“Hepinize bir özür borçluyum. Umarım bu değişim için Crispin’i suçlamazsınız. Durumlar o aramıza katılmadan önce de pek iç açıcı değildi. O olmasaydı dergiyi tamamen kapatmak zorunda kalacaktık. Hiç değilse böylece yeni sayılar çıkarmaya devam edip ismimizi yaşatacağız.”

“Paniğe hiç kapılmayın,” dedi Crispin. “Uzun bir geçiş dönemi, cömert tazminatlar ve yeni fırsatlar sizi bekliyor. Bu bir son değil, bir evrim.”

Personelin yüzündeki ifade aksini söylüyordu. Toplantı sona erdiğinde diğerlerinin konuşmalarına kulak kabarttım. Görünüşe göre Kelly yeni işini çoktan ayarlamıştı, kalanlarsa başvurular yapıp görüşmelere giderek piyasayı yokluyordu. Sadece benim mi yedek bir planım yoktu? Köşemle, Will’le sidik yarıştırmakla, Will’le düşüp kalkmakla o kadar meşguldüm ki apaçık ortada olan gerçeği görememiştim. İnsanlar açık planlı ofisimizin dört bir yanında ellerindeki seçenekleri tartışırken

Jonathan oturma odasında durmuş, pencereden dışarı bakarak viskisini yudumluyordu. Roma'nın çöküşünü izleyen bir imparatoru andırıyordu, hayatını adadığı şey başına yıkılıyordu.

Crispin pozisyonlarının "geçiş sürecini" tartışmak için departmanlar ve yazarlarla bireysel görüşmeler ayarlamıştı. Will ve ben birlikte çağırıldık. Crispin'in talimatı üzerine birlikte Jonathan'ın ofisine giderken ona bakmamaya çalıştım.

"Size güzel haberlerim var," dedi Crispin elini masaya vurarak. "İlişki köşeleriniz çok tutuldu. Yüksek tıklanma sayısı alıyorsunuz ve son üç haftanın en çok paylaşılan bağlantısı oldunuz. Artık derginin en tanınmış simalarındansınız. İkinizle de yolumuza devam etmek istiyoruz fakat serbest yazar olarak." Duraksayıp sevinmemizi bekledi fakat umduğunu bulamadı. "Kadrolu olmanın avantajlarını kaybedeceksiniz ama iş yükünüz böyle devam edecek."

"Ben gidiyorum," dedi Will. "Yeni bir iş buldum."

Crispin'in yüzü düştü. "Ah, çok yazık. Nereye geçiyorsun?"

Will gözlüğünü düzeltti. Ona bir bakış attım ama o gözlerini Crispin'den ayırmadı.

"Paris'e. Uluslararası bir haber kanalına," diye yanıtladı. "Kültür sanat bölümlerini sunacağım."

Kalbim sızlasa da onun adına çok mutluydum. İşinin hakkını verecekti ve istediği –*gerçekten* istediği– şeyin bu olduğunu biliyordum.

"Tebrik ederim," dedim.

"Tekliflerine kesin bir cevap vermeyi erteliyordum," dedi nihayet bana bakarak. "Ama burada her şey netleştiğine göre kalmamı gerektirecek bir nedenim yok."

"Çok üzüldüm. Paris'ten yazmaya devam etmek ilginizi çeker mi?" dedi Crispin. "Bir İngiliz yurtdışında aşkı arıyor temalı bir şey belki?"

"Korkarım buna zaman ayırabileceğimi sanmıyorum," diye karşılık verdi Will. Hâli ve tavırları o kadar soğuk, o kadar

profesyoneldi ki beni tutkuyla öpen adamla aynı insan olduğuna inanmakta zorlanıyordum. “Ayrılmadan önce son birkaç yazımı teslim edeceğim elbette.”

“Hiç değilse Eyfel Kulesi’ndeki son randevuna gidecek vakti bulabilirsin umarım,” dedi Crispin. “Anna’nın Naiplik balosuyla, senin de bununla final yapacağını çoktan kararlaştırmıştık.”

“Tabii ki,” dedi Will. Tekrar ben odada değilmişim gibi davranmaya dönmüştü.

“Eh, seni kaybetmek beni hayal kırıklığına uğratmadı desem yalan olur. Başından beri vizyonumun timsaliydin.” Bakışlarını bana çevirdi. “Umarım sen de bir yere gitmiyorsundur, Anna?”

“Hayır,” dedim ufak bir pişmanlıkla. Paris’e taşınıp heyecan dolu maceralara atılma hayallerim suya düşmüştü. Will’le olan şansım da aynı suyun derinliklerine gömülmüştü. Hayatım burada devam edecekti.

“Aynı ücretle çalışmaya devam etmeyi kabul ediyor musun? Tatil ve emeklilik hakların aynı kalmayacak fakat bu günlerde sözleşmeli gazeteciliğin standardı bu,” dedi gergin bir gülümsemeyle. “Ne yazık ki Jonathan’ın kadrosuna maaş yetiştirmem mümkün değil.” Sanki bunları bana laf olsun diye sormuş gibi bilgisayarına dönüp bir şeyler yazmaya koyuldu. Gözlerini ekrandan Will’e çevirdi. “Gitmeden önce bir öğle yemeğine çıkalım, Will. Sana Paris’teki bağlantılarımdan bilgilerini vereyim.”

“Hayır,” dedim birden.

“Hayır mı?” Crispin bana şaşkın şaşkın bakıp güldü. “Will’le öğle yemeğine çıkmamızı istemiyor musun?”

“Az önceki sorunuza istinaden hayır. Mevcut şartlarımla devam etmeyi kabul etmiyorum,” dedim gözlerinin içine bakarak.

“Nasıl yani?” dedi kafası karışmış gibi yüzünü buruşturarak.

“Sözleşmeli devam etmemi istiyorsanız daha yüksek ücret istiyorum.” Derginin finansal sıkıntılarla boğuştuğunu bile bile bunu söylemek midemi bulandırıyordu ama bana ihtiyacı ol-

duğunu daha az önce kendi ağzıyla söylemişti ve yıllardır hak ettiğimden çok daha azına tamah ediyordum.

“Zam mı istiyorsun?” dedi Crispin ondan dünyaları istemişim gibi. “Anna, burada olup bitenlerin farkındasın, değil mi?”

“Gayet farkındayım,” dedim tüm soğukkanlılığımla. “Yıllardır burada çalışıyorum. Dergiyi avucumun içi gibi biliyorum. Benden kendimi kanıtlamamı, farklı şeyler yazmamı istediniz ve size istediğinizi verdim. Sitemizin en çok okunan sayfasının yazarıyım. Jonathan’ın sorumluluklarını devretmesi ve Will’in ayrılmasıyla devamlılığı sağlamaya, bağlantılarıma ve yerel halktan birine ihtiyacınız var. Bana çok daha az bir güvence sunuyor, genel giderleri kısıyorsunuz. Tabii ki ücrete zam yapılmasını isteyeceğim.” *Bunları söylediğime inanamıyorum.*

“Peki, küçük bir zamda hemfikir olabiliriz,” dedi kaşlarını çatarak. “Ancak—”

Sözünü keserek, “Aklımda yüzde—” dedim. Yüzde on demek üzereydim fakat Will başını iki yana sallayarak iki parmağını usulca havaya kaldırdı. “Yüzde ik—” Başını tekrar iki yana sallayıp ağzını oynatarak, “Yirmi,” dedi. “Yüzde yirmi beş,” dedim düşünmeden. *Bu cesareti nereden buluyorum acaba? Bu absürt bir oran. Hayatta kabul etmez.*

“Yüzde yirmi beş?” diye tekrarladı Crispin bön bön suratıma bakarak. “Yüzde dört ya da beş civarında bir zam daha makul olabilir.”

“Yüzde yirmi beşle maaşı şu an aldığıma denk gelir,” dedi Will. “Anna benden çok daha tecrübeli bir gazeteci. Sorunsuz bir geçiş için çok kıymetli.”

“On beş,” dedi Crispin dişlerini sıkarak. Yakasını düzelterip ceketinin kollarından fırlayan gömlek manşetlerini çekti.

“Yirmi. Jonathan, Will’e bunu layık gördüyse benim neyim eksik?” Geri adım atmadım, ellerimi kucağımda kavuşturup Crispin’in gözlerinin içine bakmaya devam ettim.

“Bu biraz iddialı bir oran, Anna,” dedi gergince.

“Biraz iddialı olmanın kime ne zararı var?” dedim. Göz ucuyla Will’in sırttığını görebiliyordum.

“İyi, tamam,” dedi Crispin. Başını iki yana sallasa da gözlerinde takdir saklıydı. “Arch Medya’ya hoş geldiniz, Bayan Appleby.”

Ofisten çıkarken bulutların üzerindeydim. Bunu gerçekten yapmış mıydım? Günüm duygudan duyguya sürüklenerek geçmişti.

“Teşekkür ederim,” dedim Will’e dönerek. Ona sarılmama izin verip vermeyeceğini görmek için kollarımı iki yana açtım. Vücudu gerilse de bana engel olmadı.

“Ben bir şey yapmadım. Bu senin zaferin,” dedi yumuşak bir sesle.”

“Ciddi ciddi Paris’e taşınyorsun yani?” dedim. Gözlerim istemsizce dudaklarına kayd.

“Evet.” Duraksayıp saçlarını geriye itti.

“Gözlüğünü takmamışsın.”

“Biri onların ardına saklanmaya ihtiyacım olmadığını söyledi,” dedi mahcup bir gülümsemeyle. “Onlarsız da zeki görünüyormuşum.”

“Will, ben çok özür—”

“Ben özür dilerim,” diye sözümü kesti. “Her şeyi yanlış anladığım, cuma akşamı sarhoş kafayla yanına geldiğim için üzgünüm. Haddimi fazlasıyla aştım.”

Avazım çıktığı kadar bağırıp ona hiçbir şeyi yanlış anlamadığını, haddini hiç de aşmadığını söylemek istedim. “Arada konuşur muyuz? Neler yaptığını bana haber verir misin?” diye sordum umutla.

“Üzgünüm ama pek sanmıyorum,” dedi. Bunu hak etmediğimi biliyordum zaten. “İhbar süresince çalışacağım. Köşeyle ya da *Times* makalesiyle ilgili bir sorun olursa bana e-posta atabilirsin.” Duraksadı. “Geri kalan her şeyi konuştuk zaten.” Sesindeki buz gibi kesinlik bir köşeye çöküp ağlamak istememe

neden oldu. Canı yanıyordu. Hepsini onun iyiliği için söylemiş olsam da onu incitmiştim. “Cumartesi günü veda için bir yerde buluşup bir şeyler içeceğiz, ofisteki herkesi davet ediyorum. Kusura bakmazsan—”

“Gelmemi istemiyorsun,” diye cümlesini tamamladım. Beni başıyla onayladı. “Anlıyorum. Nasıl istersen. Kendine iyi bak o hâlde. Herkesi kendine hayran bırakacaksın, bundan adım gibi eminim.”

“Hoşça kal.” Başını hafifçe sallayarak arkasını döndü. Ayaklarım güllerle bağlanmış gibi öylece kalakaldım, gözlerime hücum eden yaşları bastırmaya çalıştım. Bu kadar duygusalken ofise dönmek istemediğimden aksi istikamete, oturma odasına yöneldim. İçeri girdiğimde Jonathan’ı hâlâ bir başına otururken buldum.

Beni fark ettiğinde, “Kıyamet günü nasıl geçiyor?” diye sordu hüüzünle.

“İdare eder işte,” dedim.

“Büyükbabam mezarında ters döndü. Herkesi hayal kırıklığına uğrattım,” dedi gözlerini kapatıp başını deri berjerine yaslayarak.

“Hayır, uğratmadın,” dedim yanına gidip omzunu tutarak. “Zamanla insanların zevkleri de değişiyor. Çoğu dergi aynı dertten mustarip, kendini suçlama.”

“Sen kalıyor musun? Crispin’e Will’le seni tutması gerektiğini söyledim.”

“Will gidiyor ama ben buradayım.”

“Ah, ben aranızda...” Uzun uzun gözlerime baktığında başımı iki yana salladım. Elini berjerin kolçağına vurdu. “İçki?”

Başımınla onayladım. “Sen ne yapacaksın?” diye sordum.

“Emekli olacağım. İtalya’daki evimin tadilata ihtiyacı var. Zaten bir süredir orada daha fazla zaman geçirmek istiyordum.”

“Kulağa çok hoş geliyor,” deyip kederli ifadesini fark edince duraksadım. “Pek mutlu değil gibisin.”

“Kalbim paramparça, canım. Dergiyi sevgilimmiş gibi seviyordum, hepiniz ailem gibiydiniz. En azından kimse elimden geleni yapmadığımı söyleyemez. Ailem beni suçlarsa karşılarna çıkacak yüzüm var. Yakalarından tutup onları silkerek, *Denedim. Tanrı aşkına, mümkün olan her şeyi yaptım!* diye haykıracağım.”

“Gerçekten de denedin,” dedim. Kederine rağmen deli dolu tavırlarından ödün vermemesine şaşırırmaktan kendimi alamadım. Bana bir kadeh viski uzattı.

“En çok da burayı tekrar göremeyecek olmak beni üzüyor,” dedi manidar bir sırıtişla bana dönerek. “Babam daima üst katın hayaletli olduğunu söylerdi. Yarım kalan işleri olan zavallı bir ruhun etrafta gezindiğine inanırdı. Böyle şeylere pek kulak asmazdım ama son zamanlarda arşive gerçekten bir hayalet dadandığına, çıkardığı seslere bakılırsa fena eğlendiğini duyduğuma yemin edebilirim.” Yüzüm kıpkırmızı kesilmiş olacaktı ki hafifçe elime vurdu. “Yerinde olsam onu kaçırmazdım.”

“Bazı şeylerin kaçması daha iyidir,” dedim. İçten içe yerin yarılıp beni içine alması için dua ediyordum.

“Peki sen denediğini, elinden gelen her şeyi yaptığını gönül rahatlığıyla söyleyebilir misin?” Viski bardağının üzerinden bana bir bakış atıp içkisini yudumladı. “Hayatın seni sertleştirmesine müsaade etme, Anna. Orta karar en iyisidir, biraz yumuşak, yapış yapış olmak gerek.”

“İşte buna içerim,” dedim bardağımı kaldırarak.

“Yine de bu yumuşak, yapış yapış yanını göstermenin yeri dergimin arşivi değil.”

“Jonathan, lütfen. Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yok,” dedim gülümsememi bastırmaya çalışarak. “Belki sen de kendi yumuşak, yapış yapış yanını İtalya’da keşfedersin?”

“Herhâlde. İtalyan erkekleri bana karşı koyamaz.”



Eve vardığımda tek isteğim pijamalarımı giyip çocuklarımla kanepeye gömülerek Will Havers'a dair her şeyi unutmaktı. Her şey buraya kadardı, o gidiyordu. Alt tarafı ondan etkilenmiştim, hepsi buydu. Karşıma geçip bana ilanı aşk etmesi absürttü. Ondan çok hoşlanmıştım ama aşkın zamanla gelişen bir şey olduğuna inanırdım. Aramızdaki bu şey altı üstü bir hafta sürmüştü, onu atlatmak boşanmamı atlatmaktan çok daha kolay olacaktı. Çocuklarıma ve işime odaklanacaktım. Sosyalleşmeye daha fazla vakit ayıracak, romantik bir ilişki peşinde koşmaktansa derin arkadaşlıklar kurmaya çalışacaktım.

Jess okuldan eve geldiğinde homurdanarak bana selam verip doğruca odasına çıktı. Kapısının kapandığını ve Imagine Dragons'ın "Believer" şarkısının çalmaya başladığını duydum. Bir sıkıntısı olduğunu ve bunun sadece Penny'yle ilgili olmadığını bilsem de bunu benimle paylaşmak istemiyordu. Lottie'nin ona kendini rahat hissetmesi için zaman vermem, onu kendi hâline bırakmam yönündeki tavsiyesini anımsadım. Böylece yukarı çıkıp kapısını nazikçe tıklatarak başımı içeriye uzattım.

"Benimle bahçeye gelir misin?" dedim.

"Neden?" diye karşılık verdi yatağında dönerek.

"Hava çok güzel, gökyüzü pespembe. Bunu görmeni istiyorum."

"Anne," diye inlese de doğruldu ve en sonunda iç geçirerek yatağından kalktı.

Dışarıda güneş batmaya yüz tutmuştu, günün son ışıkları alacakaranlığa karışarak her yanı kırmızı ve pembenin tonlarına boyuyordu. Manzara güzel ve sakinleştiriciydi. Devasa boyutlara ulaşmış aptal çalı çit görüşüme engel olmasa her şey mükemmel olabilirdi.

"Çok güzel değil mi?" dedim Jess'e. Ona bir bardak süt uzatıp çay fincanını avuçlarımla arasına aldım.

"Evet, gökgüzel," diye şaka yaptığında birbirimize sııttık.

“Hayatın telaşından birlikte çok fazla vakit geçiremediğimiz için üzgünüm,” dedim mahcupça. Kızım omuzlarını silkti. “Benimle her konuda konuşabileceğini bilmeni istiyorum.”

“Burnumu deldirebilir miyim?” diye sordu umutla.

“Hımm, hayır. On altı yaşına geldiğinde tekrar konuşalım,” dediğimde hasır bahçe sandalyesine biraz daha gömüldü. “Sylvanian Families bebeklerine veda etmeye gerçekten hazır mısın?” dedim nazikçe.

“Artık küçük bir çocuk değilim, anne.”

“Biliyorum ama onlarla videolar çekmeyi çok sevdiğini sanıyordum.” Yine omuzlarını silktiğinde kendimi sessiz kalmaya zorladım. *Hadi ama, Jess, konuş benimle.*

“Bebekler çok ezik,” dedi başını geriye atarak. Bitmek bilmeyen bir sessizliğin ardından Jess en sonunda devam etti. “Penny internete yüklediğim videolardan birini bulmuş. Altına kötü şeyler yazmış.” Saçlarını çekiştirdi.

Normalde buna bir tepki gösterir, Penny’nin onunla ne alıp vermediği olduğunu sorardım. Fakat kendimi frenledim. “Bu senin için çok zor olmalı, Jess. Üzgünüm,” dedim. Biraz olsun gevşediğini fark ettim. Telefonunu cebinden çıkarıp elinde döndürmeye başladı.

“Sadece videoyla kalmadı,” dedi usulca. Telefonunun kili-dini açıp bana sınıflarının WhatsApp grubunu gösterdi. Ekranı kaydırarak mesajları okurken yüzünü ellerinin arasına gömdü. Anlam veremediğim bir yığın mesajın arasında Jess hakkındaki-leri buldum. Bazıları Penny, bazıları Cleo isimli bir kız, bazıları da rehberine kaydetmediği numaralar tarafından gönderilmişti.

Jess Humphries çok çirkin.

Jess H hâlâ çocuk gibi bebeklerle oynuyor.

Karşıma YouTube videolarından birinin linki çıktı.

Kim okuldan sonra Burger King'e gitmek ister. JH, SK ve TT HARIÇ.

Jess H'nin çirkin burnunu mu yoksa
Tiffany'nin koca poposunu mu tercih edersiniz?

Üzerine bir de cevap için anket oluşturmuşlardı.

Hakaret dolu mesajların ardı arkası kesilmiyordu. Dehşet içinde elimi ağzıma götürdüm. On iki yaşındaki bir avuç velet nasıl bu kadar acımasız olabilirdi?

“Tanrım, Jess, bu büyük bir sorun,” dedim elimden geldiğince sakın bir sesle. “Ne zamandır devam ediyor?” Sorumu cevapsız bıraksa da ekranı kaydırarak mesajların bir aydan biraz uzun bir süre önce başladığını gördüm.

“Okulda o kadar da kötü değil,” dedi usulca. “Genelde bana sataşan Penny oluyor, ben de ondan köşe bucak kaçıyorum. Bazen beni gruptan çıkarıp sonra tekrar alıyorlar. Ne yapacağımı bilmiyorum, anne.”

Kalbim güzel kızım için sızladı. Ona başka bir okul bulabileceğimizi, isterse işi bırakabileceğimi ve eğitimine evde devam edebileceğini söylemek istesem de tüm bunları kendime saklayıp ona sarılarak omzumda ağlamasına izin verdim.

“Özür dilerim, neler yaşadığını bilmiyordum. Neden bana anlatmadın, bir tanem?” diye fısıldadım saçlarına. Jess tekrar omuzlarını silkti.

“Endişelenmeni, tekrar üzülmeni istemedim.”

Sözleri karşısında yıldırım çarpmışa döndüm. “Üzgünüm, Jess ama bunu okula bildirmemiz gerek.” Başını boynuma gömüp beni onayladı. “Senden mesajların ekran görüntüsü bana göndermeni istiyorum. Anlaştık mı? Ayrıca sınıf grubundan

çıkman gerektiğini düşünüyorum. Böylesi akıl sağlığın ve güvenliğin için daha iyi olacak.”

Geri çekildiğinde yaşlarla ıslanmış yüzüne baktım. İlk adımlarını attığı, konuşmaya başladığı zamanları dün gibi hatırlarken şimdi tüm bunlarla başa çıkmaya çalışıyordu.

“Penny’nin ne sıkıntısı var bilmiyorum ama seninle bir ilgisi olmadığının farkındasın, değil mi? Geniş bir hayal dünyanın olması utanılacak bir şey değil.”

“Bebeklerimi birine verdin mi?” diye sordu.

“Hayır, hâlâ mutfak dolabında duruyorlar.”

Yüzüne minnet dolu bir gülümseme yayılırken başparmağımla gözlerindeki yaşları sildim. Mutfaka döndüğümüzde oyuncaklarını içine doldurduğum torbayı ona verdim. Bana sımsıkı sarıldı. “Teşekkür ederim, anne.” Hiçbir şeyi çözmediğimin farkında olsam da bir şeyler düzelmiş gibi geliyordu.

🔍 internette ara



- 🔍 Akran zorbalığına maruz kalan çocuğuma nasıl yaklaşmalıyım?
- 🔍 Serbest gazetecilik hakkında bilinmesi gerekenler
- 🔍 Aksolotl satıcıları, Birleşik Krallık
- 🔍 Will Havers

34. BÖLÜM

Jess'in yaşadıklarını öğrenmek ruhumda bir ateş yakmıştı. Sorumluluklarımı ihmal etmiştim ve bir an önce kendime çekidüzen vermem gerekiyordu. Dan'i arayıp durumu ona anlattıktan sonra ertesi gün için okul müdürüyle bir randevu ayarladım. Okulun durumu ciddiye aldığını inkâr edemezdim. Kapsamlı bir araştırma yapacaklarını ve zorbalıkla mücadele yöntemlerini gözden geçirecekleri konusunda bizi temin ettiler. Bir hafta sonra içlerinde Penny'nin de bulunduğu üç öğrenci uzaklaştırma cezası aldı ve okul müfredatına "Zorbalık Farkındalığı ve Önlenmesi" isimli yeni bir ders eklendi. Bu elbette tüm sorunları sihirli bir şekilde çözmeyecekti ama Jess'in daha az gergin olduğunu, omuzlarından bir yük kalkmış gibi rahatladığını görebiliyordum. Tüm bunlara ek olarak yeni bir ev kuralı koymuştum. Bundan böyle üst katta telefon kullanılmayacak, saat sekizden sonra hepsi kapatılacaktı. Biraz acımasızlık ettiğimin farkında olsam da Jess bunu sorun etmemişti. Üstelik telefonumdan uzak kalmak benim için de iyi olmuştu. Artık

daha fazla kitap okuyordum. Okuma köşemin dekorasyonunu bitirmiş, hatta hayvan barınağını arayarak yeni bir kedi geldiğinde bana ulaşmaları için iletişim bilgilerimi bırakmıştım.

Will konusuna gelirsek, gidişinin üzerinden henüz iki hafta geçmiş olsa da bana bir asırdır yokmuş gibi geliyordu. Ofis birkaç hafta daha açık olacaktı ama Jonathan'ın tüm kitaplarını ve antikalarını kolilemek aylar sürecektir zorlu bir işti. Evden çalışıyor, kendimi meşgul tutarak Will'sizliğin getirdiği nahoş duygulardan kaçmaya çabalıyordum. Onu arayıp yeni hayatının iyi gidip gitmediğini sormak istesem de arkadaşı olma şansını kaybettiğimin bilincindeydim. Neyse ki sosyal medya kullanmıyordu yoksa yeni telefon kuralımı ilk delen ben olacaktım. Spikerlikteki ilk gününün videosunu bulmuştum. Tam da tahmin ettiğim gibi harikaydı.

Crispin balo için kendime birini seçmeden önce köşem için bir randevuya daha çıkıp "şanslı yediyi" tamamlamamı istemişti. Şu anlık elimdeki tek mantıklı seçenek Noah'ydı. Çocuklar haftanın başından beri bir dünya insan önermişti ama yedinci randevu için hâlâ birinde karar kılammıştık. İkisi de Will'i söyleyip duruyor, bense Bath'ta yaşayan ve tercihen önümüzdeki pazar için müsait olan birini bulmamız gerektiğini yineliyordum.

Pazartesi günü Ethan beni süpermarketteki birine çıkma teklifi etmeye ikna etmişti. Tam cesaretimi toplamış adamın yanına gitmek üzereydim ki karısı elinde bir paket tuvalet kâğıdı ve bir kutu mide ilacıyla yan reyondan çıkıvermişti. Utançtan öleceğimi sanmıştım, bilhassa da kasa sırasında arkalarına düştüğümüzde.

Perşembe günü okuldan dönerken çocuklara dondurma aldım ve birlikte bahçede, güneşin altında oturduk. Ethan yine "o kadar da yaşlı olmadığını" savunarak Kenny'nin büyükbabasıyla çıkmamı önerdi. Ardından da karşımıza bir erkek çıkana dek acil numaralarını aramamızı teklif etti. Onunla

hayat memat meselesi olmadığı müddetçe 999'u aramamanın ne kadar önemli olduğu ve annesinin randevuya çıkacak bir adama ihtiyacı olmasının acil bir durum olmadığı hakkında ciddi bir konuşma yapmak zorunda kaldım.

Tam pes edip Kenny'nin annesine mesaj atmak üzereydim ki Jess parmağını havaya kaldırıp haykırdı. "Bir saniye! Aklıma biri geldi. Ethan'ın yüzme hocası!"

"Kim? Bay Bellingham mı? Onun yüzünde siğiller var," dedi Ethan yüzünü tiksintiyle buruşturarak.

"Hayır, yeni gelen adam. Warty Bellingham okuldan ayrıldı, unuttun mu?" dedi Jess.

"Ah, Andre'yi diyorsun!" Ethan ablasını başıyla onayladı. "Eskiden Hollywood'da dublörlük yapıyormuş. Marvel evrenine dair her şeyi biliyor, kocaman parmak arası terlikler giyiyor ve kurbağa bacaklarımın harika olduğunu söylüyor."

Telefonumdan sosyal tesisi aratıp Andre Johnson'ın fotoğrafını bulduk. Otuzlu yaşlarının ortasında, siyahi, belirgin göğüs kasları ve kusursuz bir Hollywood gülümsemesi olan saçmalık derecesinde çekici bir adamdı.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandım. Turnayı gözünden vurmuş olabilirdik. "Yarın okuldan sonra yüzme dersin vardı, değil mi?" diye sorduğumda Ethan beni başıyla onayladı. Andre hakkında başka neler bildiğini sormaya fırsat bulamadan çalı çitin üzerinde Noah'nın başı belirdi.

"Affedersin, çok mu yüksek sesle konuşuyorduk?" dedim şikâyetini ağzından alarak.

"Hayır ama ben biraz ses yapsam kusura bakar mısınız?" dedi elektrikli testeresini havaya kaldırarak. Motoru çalıştırıp çitin tepesindeki kocaman bir dalı kesti.

"Dur! Bekle! Ne yapıyorsun, Noah?" diye seslendim. "Dalların ışığı kesmesi umurumda değil, onları ne kadar önemsemediğini biliyorum artık!"

“Haklıydın, ıgırından çıktılar,” diye bağırdı Noah testerenin sesini bastırmak için. “Gemma dalların arasında değil, burada!” Parmağıyla göğsüne vururken testereyi neredeyse elinden düşürecekti. Bir uzvunu kaybetmeden önce çocukları apar topar içeri soktum.

Cuma günü Ethan’ın yüzme dersine gittim ve çıkışta Andre’ye benimle bir şeyler yapmak isteyip istemeyeceğini sormak için bir kenarda oturup bekledim. Andre’nin sadece çekici ve normal değil, aynı zamanda büyüleyici bir bekâr olması karşısında şaşkına döndüm. Üstelik benimle bir randevuya çıkmayı hemen kabul etti. Cumartesi gününün tamamı derslerle dolu olduğundan illa bu hafta sonu buluşmak istiyorsam pazar sabahı tırmanma antrenmanına katılabileceğimi söyledi. Üst vücut gücünden nasibini almamış biri olduğumdan bu ilk tercihlerim arasına girmezdi ama hiç değilse teslim tarihimden önce hakkında yazacak birini bulmuştum.

“Anne, bu hayatta tek isteğim ne biliyor musun?” dedi Ethan birlikte eve doğru yürürken.

“Bir aksolotl mu?” diye tahmin yürüttüm. Umut dolu gözlerini bana çevirip başıyla onayladı. “Eh, başka bir şey dilesen olacakmış. Nihayet biraz araştırma yapıp güvenilir bir aksolotl yetiştiricisi buldum.”

“Şaka yapıyorsun!” diye ciyaklayıp kaldırımın ortasında zıplamaya başladı.

“Ama onu beslemek senin görevin olacak.”

“Tabii ki! En iyi kısmı o zaten. Will bir akvaryum kurmamıza yardım edeceğini söylemişti, kocaman bir filtre sistemi lazım.” Duraksadı. “Belki babamdan ya da Noah’dan yardım isteriz.”

“Akvaryumu *ben* kuracağım,” dedim kendimden emin bir sesle. Ethan yolun kalanını seke seke yürümeye koyuldu. “Birkaç YouTube videosu izlemem gerekebilir ama ben zeki bir kadını. Altından kalkacağıma eminim.”



Cumartesi akşamı garajdan dönuştürdüğü galerimde bir çömlekçilik partisi düzenledim. Uzun zamandır ilk kez evimde misafir ağırlıyordum. Noah bir şişe şarap getirirken Lottie herkese taco hazırladı. Loretta kolunda randevu maratonunda tanıştığı Roger'ı takarken Michael çöpçatanlık uygulamaları sayesinde ona ayarladığım Austen hayranı ("Jane Austen döneminde moda" konulu doktora tezi yazacak kadar hayranı) Jane'le geldi. Herkese biraz kil verip basit bir çömlek yapımını anlattım.

Jane ona çömleğinin kenarını nasıl yuvarlayacağını gösterdiğim sırada, "*Gurur ve Önyargı*'yı ilk kez okuduğunu duydum," dedi utangaç bir gülümsemeyle.

"Evet. Çok beğendim. Okuma sevgimi geri kazanmama çok yardımcı oldu," dedim.

"Ne güzel. Duyduğuma göre sana bir teşekkür borçluyum, Michael'la tanışmamıza vesile olmuşsun. On sekizinci yüzyıl modası hakkında tüm kaynaklara taş çıkaracak kadar çok şey bilen bir erkekle hiç tanışmamıştım." Garajın öteki ucundaki Michael'a bir bakış atıp yüzünün gözle görülür şekilde aydınlandığını fark ettiğimde içimdeki Emma'nın göğsü gururla kabardı. Gerçekten de her kör satıcının bir kör alıcısı vardı belki.

Birinin yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakmak için etrafta gezinirken Loretta'nın çömlekten ziyade feci şekilde penise benzer bir şey yaptığını fark ettim.

"Aramızda çocuklar var," deyip kilden penisini yumruğumla ezerek başımla başka bir köşede videoları için küçük ev yapmaya uğraşan Jess'i işaret ettim.

Loretta kıkırdayıp beni dirsekleyerek, "Hey," dedi, "Şaherimi mahvettin!"

Roger kilden yaptığı çiçeği önüne uzattığında keyifle onu elinden aldı. Bir diğer köşedeki Noah böcek evi için kalkıştığı son derece iddialı tasarım yüzünden sinir krizi geçiriyordu. Ona birkaç ipucu vermeye çalıştım ama yardımımı istemedi.

Biraz daha içecek almak için mutfağa döndüğümde Lottie arkamdan içeri girdi. “Bu akşama *bayıldım*, Anna,” dedi. “Evin eski günlerdeki gibi neşeye dolup taşıyor. Loretta çok matrak kadın.”

“Değil mi ama?”

Kâseleri bulaşık makinesine koymak için eğildi ve doğrulurken yüzünü buruşturup karnını sıvazladı.

“Ne oldu? İyi misin?” dedim destek için koluna sarılarak.

“İyiyim, tekmeledi de.”

“Küçük kardeşimin anne olacağına hâlâ inanamıyorum.”

“Konusu açılmışken... sana sormak istediğim bir şey var,” dedi dudağını dişleyerek. “Doğumda bana eşlik etmek ister misin?”

“Ben mi? Seb ne olacak?” dedim.

“Onu kan tutuyor. İnsanların, bilhassa da benim acı çekmeme hiç dayanamaz. İçimden bir ses bana destekten çok köstek olacağını söylüyor. Tuhaf kaçmayacaksa yanımda senin olmanı istiyorum.”

“Tuhaf kaçmaz ama...” Duraksadım.

“Ama ne?”

“Beni biliyorsun. Kalkıp da sana *rahim ağzının bir lotus çiçeği gibi açıldığını hayal et* diyecek türden bir insan değilim.”

“Hayır, hem de hiç değilsin,” dedi gülerek. “Sen bağıra çağıra hastanedeki herkesi dize getirecek, doğumuma en deneyimli anestezi uzmanını sokmalarını talep edecek türden bir insansın.” Sırıttı. “Böyle bir insan olduğun için yanımda olmanı istiyorum. Sana güveniyorum.”

Gözlerim dolarken onu kollarımın arasına aldım. Hâlimi gördüğünde bana tuhaf tuhaf baktı.

“Ne? Neden ağlıyorsun?”

“Bir şey yok.” Gözyaşlarımı sildim. “Sadece... bana hâlâ ihtiyacın olduğunu bilmek hoşuma gitti.”

“O ne demek şimdi. Elbette sana ihtiyacım var. Sen benim ablamsın.”

“Biliyorum ama... Tanrım, söyleyeceklerim kulağa deli saçması gibi gelecek.” Bakışlarımı yere diktim. “Geçen sene, sandığının aksine hayatın şifresini çözmediğimi fark ettiğinde bana olan saygının bir kısmını yitirdiğinden endişelendim.”

“Saygımı yitirdiğimden mi? Anna, sana eskisinden bile *daha çok* saygı duyuyorum. Her şeyin üstesinden gelme şeklin, kendinden önce çocuklarını düşünmen. Sen harika bir kadınsın. Kendimi sana hiç olmadığı kadar yakın hissediyorum.”

“Gerçekten mi?” dedim şaşkınlıkla. “Ama biz hep çok yakın olduk.”

“Evet ama bazen gözüme çok mükemmel, biraz da ulaşılmaz görünürdün. Dan taşınana kadar aranızda sorunlar olduğunu bile söylememiştin.”

“Her şeyi elime yüzüme bulaştırmış olmam beni daha ulaşılır biri mi yaptı yani?” dedim gülümseyerek.

“Kendini bana açman seni daha ulaşılabilir biri yaptı.”

Bana sarıldı ve gülmem için popomu çimdikledi. Geri çekildiğinde, “Benim de senden bir isteğim var,” dedim. “Oturma odam. Evin geri kalanında kendimi evimde hissediyorum ama orası... nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.”

“Evet! Hiç sormayacaksın sanmıştım,” diye bağırdı Lottie. “Aklında ne var?”

Duvardan duvara halıyı sökmek, döşeme tahtalarını zımparalamak, belki duvarlardan birine kâğıt kaplatmak gibi kafamdaki birkaç fikri ona hızlıca anlattım. Onun da bir sürü güzel fikri vardı ve önümüzdeki hafta sonu Seb ve zımpara makinesiyle gelip işe koyulmaya hazırdı.

Garaja döndüğümde bakışlarımı içerideki tuhaf arkadaş grubumda gezdirdim. Köşem olmasaydı bu insanların hiçbiriyle tanışmayacaktım. Aşkı bulamasam da bu maceradan kazançlı çıkmıştım. Özlediğim şey buydu işte: dostlarımı evimde ağırlamak, insanları bir araya getirmek, içeriyi dolduran kahkahaları dinlemek. Evim artık gözüme kasvetli görünmüyordu.

Serbest gazeteci olduğumdan her gün gitmem gereken bir ofisim yoktu. Dışarıya daha fazla çıkmaya, davetleri kabul etmeye ve yeni şeyler denemeye vaktim olacaktı. Onca seçenek arasından hangi hobileri seçecektim bilmiyordum ama cevabı öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Bir heykeltıraşlık kursuna kaydolmuştum bile. Daha fazla seyahat etmek, sergilere gitmek, gününbirlik Londra'yı ziyaret etmek istiyordum. Kim bilir, belki bisiklet binmeye ikinci bir şans bile verirdim.



Pazar günü otobüsle tırmanma duvarına giderken gözüm kolumdaki yeni başlangıçları simgeleyen *ve* işareti dövme takıldı. Başta onu sildirmek için randevu almayı düşünmüştüm ama artık kararımı değiştirmiştım. Boşanmam gibi bu da elimde olsa yapmaktan kaçınacağım bir şeydi ama olup bittikten sonra zaman içinde onu takdir eder olmuştum.

Andre tırmanış ayakkabıları ve emniyet kemeriyle beni bekleme alanında karşıladı. "Daha önce hiç tırmandın mı?" diye sordu o geniş Hollywood gülümsemesiyle.

"Hayır ama her şeyi en az bir kere denemekten yanayım," dedim.

"İşte görmek istediğim heves," dedi Andre ellerini çırpıp etrafa bir tebeşir tozu bulutu yükselmesine neden olarak.

Yeni edindiğim "her şeye varım" tavırlarım uzun ömürlü olmadı. Görünüşe göre dokuz metrelik bir duvara tırmanmak

müthiş bir üst vücut kuvveti gerektiriyordu. Duvarın dibine iki seksen yığıldığımda bile Andre pes etmeme izin vermedi.

“Tırmanışı kendini yukarı çekmek gibi düşünme, ağırlığını eşit dağıtman gerek. Ayakların ve ellerinle çıkıntıları iyice kavrayıp sağlam bir duruş bulmalısın.” Anlattıklarını uygulamalı olarak gösterdi. İyi bir öğretmendi, sabırlıydı ve övgülerini sakınmıyordu. Duvarın üç metresini tırmanmayı başardığımda hem utanç verici hem de tatlı bir şekilde bağırarak bana gaz verdi. En sonunda ellerim tutmaz hâle geldiğinde antrenmanın geri kalanını “izleyip öğrenme” bahanesiyle oturarak geçirdim. Andre duvara bir dağ keçisi gibi tırmanırken zemindeki konforlu yerimden dublör fiziğini izlemenin tadını çıkardım.

Antrenman bittiğinde birlikte kahve içmeye gittik. Sohbeti de tırmanışını izlemek kadar keyifliydi. Bana sekiz yıl boyunca Amerika’da dublörlük yaptığını ama bir omuz sakatlığı yüzünden erken emekli olmak zorunda kalınca evine döndüğünü anlattı.

“Dublör olmanın en çok nesini seviyordun?” diye sordum.

“Adrenalin bağımlısı olduğumdan bu işe atıldım,” diye yanıtladı. “Kendini köprüden aşağı atmak ya da patlamadan koşarak kaçmak heyecanını hiç yitirmiyor ama zamanla yönetmenler ve dublör koordinatörleriyle el ele verip sorun çözme kısmından da hoşlanmaya başladım. Gerçi her iş beraberinde sorun çözme kısmını getiriyor sanırım. Sadece hangi sorunu çözmek istediğine karar vermek gerek.”

“Sen de çocukların yüzme bilmemesi sorununu çözmeye karar verdin,” dedim gülümseyerek.

“Aynen öyle,” dedi sırtarak. “Sen iş hayatında ne tür sorunlarla boğuşuyorsun?”

“İnsanların dikkatini çekecek ilginç şeyleri söylemenin yollarını bulmak. Kendimden ödün vermeden çağa ayak uydurmak.” Kahvemden bir yudum aldım. “Dizüstü bilgisayarımı yedeklediğimden emin olmak.”

“Kulağa çok zorlu geliyor,” dedi gülerek. Bakışlarını menüye çevirdi. “Duyduğuma göre buranın waffleları enfesmiş. İlgini çeker mi?”

“Neden olmasın? Yerde oturup tırmanmanı izlerken bir dünya kalori yaktım.”

Andre tekrar güldüğünde komik bulunmanın keyifli hissi içimi sardı. “Üzerine bir şey ister misin?”

“Ah, nasıl yapıyorlarsa öyle olsun,” dedim. Sonra yine aynı şeyi yaptığımı fark edip duraksayarak gerçekten ne istediğimi düşündüm. “Hayır, bekle. Yabanmersini, çilek, mascarpone peyniri ve akçaağaç şurubu rica edebilir miyim? Ama üzerinde değil, yanında olsunlar. Teşekkür ederim.”

“Kulağa leziz geliyor,” dedi.

Bunun kusursuz bir randevu olduğunu inkâr edemezdim. Karnımızı doyurduktan sonra bana otobüs durağına kadar eşlik etti ve harika vakit geçirdiğini söyleyerek beni önümüzdeki hafta akşam yemeğine davet etti. Onu geri çevirmedi, çok tatlı bir adamdı ve arkadaşlığından keyif almıştım. Fakat otobüse bindiğimde kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya, parmak uçlarım gerginlikten karıncalanmaya başladı. Göğsüm öyle bir sıkıştı, nefeslerim öyle hızlandı ki sonraki ilk durakta kendimi otobüsten dışarı attım. Kaldırıma çıkıp iki büklüm olarak nefeslenmeye çalışırken neyim olduğunu çözmeye çalıştım. Hoş bir adamla harika bir sabah geçirmiştım. Neden bir hata yaptığımı hissediyordum? Neden sokağın ortasında hüngür hüngür ağlayarak Andre’ye akşam yemeği teklifini geri çevirmek zorunda olduğuma dair bir mesaj atıyordum? Kalbim neden sızlıyordu?



Elimde bir fincan kafeinsiz kahveyle –göğsümdeki o tuhaf hissin nedeni fazla kafeindi– masama oturup gözlerimi önümdeki

boş belgeye diktim. Reconnect İnziva hakkındaki makalenin üzerime düşen kısmını hâlâ yazmamıştım. Ne zaman bilgisayarımın karşısına geçsem ekranımda yanıp sönen imleci izliyor, işimi erteliyordum. Teslim tarihi yarın olmasına rağmen tek sözcük yazmamıştım. Will kendi yazısını geçen hafta göndermiş, gelen kutumda adını görmek içimi mantıksız bir umutla doldurmuştu. Ne var ki kısa ve üstünkörü yazılmış e-postayı okuduğumda hayallerim çabucak suya düşmüştü.

Metin ve fotoğraflar ekte, istediğini seçebilirsin.
Kendi makalenı yazdığında benimkiyle birlikte editöre gönder, detaylar aşağıda.

Teşekkürler, W.

Makalemi yayınlanmadan önce okumak bile istemiyordu. Daha fazla konuşmamıza neden olacak her ihtimali ortadan kaldırmak istiyordu sanki.

Ekteki Word dosyasını açıp yazdıklarını tekrar okudum. İnziva konseptini, huzurlu ortamı tasvir edip ateş yakma ve doğada yüzmeye duyduğu sevgiyi nasıl yeniden keşfettiğinden bahsediyordu. Beni üstünkörü geçse de bunun birini yakından tanımak için mükemmel bir yol olduğunu ve geçirdiğimiz iki günün iki aya bedel olduğunu söylüyordu. Cümlelerinden biri özellikle dikkatimi çekmişti: “Birine âşık olup olamayacağınızı öğrenmek istiyorsanız hiç düşünmeden buraya gelin.”

Greta’dan gelen fotoğraf klasörünü açtığımda kulübenin önündeki pozumuzu, Will’le ateşin başında çekilmiş kareyi, açıklığa düşen güneş ışığının sanatsal bir fotoğrafını, ardından da Will’in odunları dizerkenki hâlini gördüm. Greta yetenekli bir fotoğrafçıydı; ağaç dallarında öten kuşların seslerini duyar gibiydim. Klasörün sonuna geldiğimde nefesim kesildi. Will’le battaniyelere sarılmış vaziyette otların üzerinde oturuyorduk.

Çıplak omuzlarım ve onun çıplak göğsü görünse de vücutlarımızın kalanı battaniye ve gecenin karanlığıyla örtülüydü. Işık Will'in elmacık kemiklerine vuruyordu. Göz alıcı görünüyordu. Ama dikkatimi asıl çeken kendimdim. Saçlarım uhrevi bir orman perisi gibi dağınık, bukle bukleydi. Ona bakan yüzüm aydınlanmıştı ve gözlerim ateşin ışığında neredeyse altın gibi parlıyordu. Birbirimize gülümsüyorduk ve ben o kadar neşeli, o kadar kendimden emin duruyordum ki. Bir süre öylece fotoğraf karesini inceledim. Bu gerçekten ben miydim? Kamera-sının lensi içinde bulunduğumuz o gelip geçici ânı mükemmel bir şekilde yakalamıştı. Greta haklıydı, böyle doğal anlar poz vererek yaratılamıyordu.

Otobüste neden ölecek gibi olduğumu şimdi anlıyordum. Farkındalık o kadar net, karanlık bir bulutun ardından çıkmış güneş misali yadsınamaz şekilde kafama dank etti ki bunu yüksek sesle söyleme ihtiyacı hissettim. "Will Havers'a âşığıym."

Aniden ne yazacağımı buluverdim.

TELEFONU KAPAT, KENDİNİ AÇ

Çiçeği burnunda bir bekâr olarak flört dünyasına geri dönme düşüncesi ödümü koparıyordu. Bilhassa şu çöpçatanlık uygulamalarını kullanmak gözüme üç gün önce mikrodalgada unuttuğunuzu fark ettiğiniz bir fincan çay kadar çekici geliyordu. Kocamla üniversitede tanıştığımdan ve aramızda yavaş yavaş arkadaşlıktan fazlasına evrilen bir ilişki geçtiğinden hiç tanımadığım biriyle flört etme kavramı bana çok yabancıydı. İnsan birini tek fotoğraf karesiyle ya da art arda sıraladığı ilgi alanlarıyla nasıl yargılar aklım almıyordu. Sağa sola "kaydırma" konseptini bir şekilde kabullensem bile yabancıнын tekiyle bir barda vakit geçirmek bir iş görüşmesine gelmişim gibi beni gerim gerim geriyordu.

Reconnect İnziva'yı duyduğumda da bu yüzden meraklandım. Gündelik dertler ve dikkat dağıtıcı unsurlardan uzak bir ortamda birini tanımak nasıl olurdu? Ya da telefonuma veya internete erişimim olmadan hafta sonunu sağ atlatabilir miydim?

Kâğıt üzerinde tekrar “bekâr” olsam da durumum bundan çok daha karmaşıktı. Boşanmak aslında bir bakıma nükleer bir patlamaya benzer. İlk şok dalgası beraberinde yıkım ve kargaşa getirir. Patlama alanının ötesi de küle döner: ortak hayalleriniz yıkılmıştır, belinizi doğrultmakla ve yeni yaşam şartlarınıza alışmakla uğraşırsınız. Bunu atlattığınızda karşınıza daha küçük zorluklarla dolu bir etki alanı çıkar: özgüven kaybı, kafa karışıklığı, kıskançlık, öfke, kırılmamış olsa bile kendini korumak için kış uykusuna yatmış bir kalp. Uzun lafın kısası yeni bir ilişkiye sıcak bakmıyordum.

Dürüst olmam gerekirse kendini telefon bağımlısı olarak tanımlayan biri olarak, bu inzivaya giderken aşkı bulmaktan ziyade elimin altında akıllı cihazım olmadan ne yapacağım ile ilgileniyordum. Fakat ormana varır varmaz onsuz gayet de iyi idare edebildiğimi fark ettim. Elim istemsizce telefonumu arıyordu, fotoğraf çekmek için cebime uzanıyor ama sonra gördüğüm her şeyi hafızama kazıyamam gerektiğini hatırlıyordum.

Rahat bir yatak ve hiçbir detayı atlamamış menüsüle bu inziva tam da benlik bir kamp gibiydi. Çok geçmeden sessizliğe, ormanın hışırtısına, içinde yaşayan hayatın belli belirsiz uğultusuna hayran kaldım. Zaman bir saatle değil de güneşin gökyüzündeki konumuyla anlaşıldığında bir farklı akıyordu. Bundan bu kadar keyif almayı hiç beklemiyordum. Ama en çok da inzivaya birlikte geldiğim kişiye beslemeye başladığım hisler beni gafil avladı.

Will altı aydır birlikte çalıştığım biriydi. İş arkadaşırken elimize geçen her fırsatta didişirdik. Fakat ormanda, hayatın tüm dikkat dağıtıcı unsurlarından uzakta, kamp

ateşinin yanında uzanırken nihayet aramızdaki yanlış anlaşılımları ve yanlış varsayımları açıklığa kavuşturabildik. İçinde ateş yakmaya bayılan bir oğlan çocuğu yattığını keşfettim, hayatındaki insanları tanıdım, neden bu kadar hırslı biri olduğunu anlamaya başladım. Küçük şeylerden zevk alan ve kalbi kırıldı diye hayata küsmemiş adamı gördüm. Geç saatlere kadar ateşin başında konuşurken kendi kalbimi sarmalamış buzlar erimeye başladı. Will'in ilgisi uzun ve karanlık bir kışın ardından insanın yüzüne vuran güneş gibiydi. Beni heyecanlandırdığından, kendimi yeniden savunmasız hissettirdiği için bir o kadar da korkuttuğundan bir şekilde birbirimize bağlandık. Will'e ormanda baş başa kaldığımız için mi tutuldum yoksa bu her hâlükârda olacak bir şey miydi bilmiyorum ama gittiğimiz inziva aramızdaki tüm engelleri kaldırdı sanki.

Pazar günü telefonumu açtım ve ekranıma doluşan yüzlerce e-posta ve görmezden gelemeyeceğim mesaj inziva baloncuğumuzu patlattı. Gerçeğe dönmemle Will'le bir ilişkinin neden yürüyemeyeceğini gördüm. Aramızda sekiz yaş fark vardı, hayatlarımızın farklı noktalarındaydık, o iş için uzaklara gidecekti ben de çocuklarımla Bath'ta kalacaktım. Yol engellerle doluydu ve gerçek hayat ormandan çok farklıydı. Ben de onu kendimden uzaklaştırdım, hislerim hakkında yalan söyledim.

Ne var ki şimdi bu fotoğrafa bakıyorum ve ormanın da en az dış dünya kadar gerçek olduğunu fark ediyorum. Taşıdığımız duygusal yükler sandığımız kadar kötü değildir; onlar bizim özümüz, geçmişimiz, bizi biz yapan deneyimlerdir. İki insanın birlikte olmamasını gerektiren nedenlerin hepsi aşılabılır. Aşk insanın karşısına nadiren çıkar ve o şanslı kişilerden biriyseniz elinizden kayıp gitmesine müsaade etmemelisiniz.

Birkaç ay önce bu fotoğrafı kendi ellerimle gün yüzüne çıkaracağımı hayal bile edemezdim. Gözümde

çok özel, kıymetli bir andı. Fakat şimdi en savunmasız hâlimi yakalamış bir fotoğrafı dünyayla paylaşmanın hâlâ sapasağlam ayakta olduğumun kanıtı olduğunu biliyorum. Sevdim, kayıplar yaşadım ama kalbim hâlâ atıyor. Hikâyem henüz bitmedi, başka bölümler de olacak. Tekrar seveceğim. Çünkü sonu nasıl biterse bitsin birine karşı böyle hissetmek, onu tüm çıplaklığıyla görmek ve ona tüm çıplaklığıyla kendini göstermek her türlü riske değer. Bu inziva en çok kendimi, neye ihtiyacım olduğunu, ne istediğimi ve ne hissedebileceğimi bulmama yardımcı oldu.

Not: Will, sana âşığım. Beni ara.

Yazmayı bitirdiğimde yaşlar görüşümü bulanıklaştırıyordu. Üzerine düşünüp vazgeçmeden önce makalemi Will'in yazısı ve seçtiğim fotoğraflarla birlikte *Times*'ın editörüne ilettim.

Gönder tuşuna basar basmaz içimi bir adrenalin sardı. Bunu baskıya göndermem hakkında ne düşünecekti? Çok geçmeden üzerime bir sakinlik çöktü. İş işten geçmiş bile olsa, Will beni aramasa bile içimdekileri dökmem gerekiyordu. Çünkü gerçek aşk gölgelerde saklanmaz, nefesi tükenene dek avazı çıktığı kadar gururla haykırırdı.

Q İnternette ara



- 🕒 Naiplik Dönemi saç modelleri yapımı
- 🕒 Jane Austen ne tür iç çamaşırları giyerdi
- 🕒 Naiplik Dönemi dans videoları

35. BÖLÜM

Balo günü gelip çattığında sandığım kadar keyifsiz değildim. Noah bana eşlik etmeyi kabul etmiş, bu haber Crispin'i sevinçten havalara uçurmuştu. Noah'nın "Ateşli bir dul" olduğuna o kadar ikna olmuştu ki *Bath Living* baloya bir fotoğrafçı gönderecekti. Zavallı adamcağızın bir nesneleştirilmediği kalmıştı.

Metnimi teslim etmemin üzerinden bir hafta geçmişti. Editör Fiona yazdığım her şeye bayıldığını söyleyen aşırı coşkulu bir cevap gönderip sadece birkaç ufak düzelti önermişti. Makale bu sabah *Times*'in ekinde yayınlanmıştı ve uyandığımdan beri telefonumu kontrol edip duruyor, çalmasını bekliyordum. Will şimdiye dek onu okumuş olmalıydı. Diğer herkesten bir dünya mesaj almama rağmen ondan tık yoktu.

Lottie

Vay canına! Fotoğrafta harika çıkmışsın.
Makalene BAYILDIM. Will aradı mı?

BİZ ŞİMDİ NEYİZ?

Loretta

Rock dönemine girdiğini *Times*'ta duyurmak... Tek kelimeyle olağanüstü.

Jonathan

Seninle gurur duyuyorum, canım.

Crispin

Evet, Anna. İŞTE BU. Başından beri senden istediğim şey buydu. Yapabileceğini biliyordum.

Dan

Makalen hakkında bir sürü mesaj alıyorum. Senin adına çok sevindim, A. (Gerçi boşanmamızı nükleer patlamadan başka bir şeye benzetebilirdin. Radyoaktif arazinin tekrar iskan edilmesi için aradan yüzlerce yıl geçmesi gerek.)

Bilinmeyen Numara

"Âşıklar" kulübüne hoş geldin. Üyelikle gelen sevgi dolu kalbi ve mutlu ruhu girişten alabilirsin. Sylvie.

Sylvie numaramı nereden bulmuştu? Öğleden sonra daha fazla dayanamayıp bildirimleri sessize almaya karar verdim. Yıllardır görüşmediğim okul arkadaşlarımdan boşanmama üzüldüklerini veya aşkı yeniden bulmama sevindiklerini söyleyen mesajlarına ihtiyacım yoktu. İnsan içinde tuttuğu her şeyi ulusal bir gazeteye dökmeye karar verince böyle oluyordu sanırım. Kafamı bu mevzudan uzaklaştırmazsam günün sonunu getiremeyecektim.

Micheal hep birlikte hazırlanalım diye Noah'yla beni da-iresine davet etmişti. Kostümlerimizi sipariş etmiş, "Yoksa ilk gördüğünü alacaksın," diyerek elbisemi kendi elleriyle seçeceği konusunda ısrar etmişti. Haksız değildi. Dairesine vardığımızda Jane çoktan giyinmiş, kusursuz bukleler yaptığı saçlarını bir kurdeleyle toplamıştı. Tavırları o kadar tatlı, konuşması o kadar mahcuptu ki *Mansfield Park*'ın sayfaları arasından fırlamış gibiydi. Bath'a iki saat uzaklıkta yaşamasına rağmen vücut dillerinden ikisinin de bu mesafeyi umursamadığını anlayabiliyordum.

Michael ona dar bir pantolon ve bir çift binici çizmesi uzattığında Noah'nın yüzü düştü. "Ciddi ciddi bunu giymemi mi bekliyorsun?" diye homurdandı.

"Harika görüneceksin," dedi Michael. "Ama gece boyunca bir şey yiyip içmemeye özen göster, leke riskini göze alamayız. Anna! Senin için seçtiklerimi görmeye hazır mısın?"

"Görelim bakalım," dedim. Gardırobunu açarak kabarık kollu, kızıl kahverengi, hayatımda gördüğün en zarif prenses elbisesini gözler önüne serdi. Ereği karmaşık çiçek motifleriyle bezeliydi. "Micheal, hayır! Bu çok fazla!"

"Dönem elbiselerinin birebir kopyası," dedi büyük bir başarıya imza atmış gibi ellerini sevinçle çırparak. Elbiseyi bir tarafını yırtmadan giyebilmem için üçünün de bana yardım etmesi gerekti. Jane beceriksizce yaptığım saçımı düzeltme konusunda ısrar etti ve karmaşık örgüler ve buklelerle tutamları yeniden topladı. Nihayet cesaretimi toplayıp aynaya baktığımda gözlerime inanmadım. Böyle büyüleyici görünürken Naiplik Dönemi ve kadınlar üzerindeki baskı hakkındaki feminist tutumumu bir geceliğine kenara bırakabilirdim belki.

"Vay canına," dedi Noah. O da en az benim kadar şık görünüyordu.

"Konu kostümler olduğunda kesenin ağzını biraz açmaktan zarar gelmez," dedi Michael. "Hadi, elimizi çabuk turalım. At arabamız bizi bekliyor!"

“Gerçekten bir at arabası kiralamadın, değil mi?” diye sorduğumda başını iki yana salladı.

“Uber çağıracağız işte. Gözlerimizi kapatıp bir at arabasında olduğumuzu hayal edeceğiz.”

Balonun yapılacağı yere vardığımızda etraf insan kaynıyordu. Yüksek tavanlı, süslü avizeli heybetli binaya girerken kendimi bir dönem dizindeymiş gibi hissettim. Her yerin fotoğrafını çekmek istiyordum ama hiçbirimiz telefonlarımızı yanımıza almamıştık. Michael onları evde bırakmamız konusunda ısrar etmişti.

“Bin sekiz yüz onlarda cep telefonu diye bir şey yoktu. Sakız da öyle, Noah.”

Micheal eldivenli elini önüne uzattığında Noah kaşlarını çatıp sakızını tükürdü. Jess’le Ethan’a bir selfie gönderme isteğimi saymazsak telefonumun yanında olmamasından memnundum. Dikkatimi dağıtacak bir şey olmadan gecenin tadını çıkarmak istiyordum.

Balo salonu çoktan dolmuştu. İçeri girerken davetiyelerimizi koyu renkli bir frak giymiş iri kıyım teşrifatçıya uzattık ve adam isimlerimizi salona duyurdu.

“Bay Noah Philips ve Bayan Anna Appleby,” dedi gür sesiyle. Hiçbir formaliteyi atlamamış olmaları etkileyiciydi. Dans üstadı davetlileri kotilyona çağırırken salonun bir köşesinde dört kişilik yaylı orkestra enstrümanlarını tıngırdatıyordu. Michael ve Jane hızla dans pistine koşarken Noah’yla ben geride kaldık.

“Dans etmek istiyor musun?” diye sordu Noah yakasını çekiştirerek.

“Belki daha sonra,” dedim masamızı ararken. “Önce bir şeyler mi içsek?”

Çiftlerin yan yana dizilip yaylılar eşliğinde etraflarında dönmelerini izlerken düşüncelerim Will’e kaydı. Eyfel Kulesi randevusu dün akşamdı. Jonathan, internetten tanışıp geçen haftaki yazısında bahsettiği Céline isimli bir kadını götürdü-

ğünü söylemişti. Beni bu yüzden mi aramamıştı? Belki hâlâ onunlaydı ve makalelerimizi okumaya fırsatı olmamıştı.

“İyi misin?” diye sordu Noah. Sesini duymamla gözlerimi kırpıştırıp düşüncelere dalıp gittiğimi fark ettim.

“Affedersin. İyiyim, sadece her şeyi sindirmeye çalışıyorum,” dedim zoraki bir gülümsemeyle.

Gözlerini kaçırarak, “Bence çok cesur bir kadınsın,” dedi usulca. “O yazıyı yazmak hiç kolay olmamalı.”

“Teşekkür ederim, Noah,” dedim bu kez sahici bir tebesümle. “Cesur muyum, aptal mıyım bilmiyorum gerçi.”

“Cesursun,” dedi kendinden emin bir sesle. Elimi tuttu. “Gel hadi, giyinip buralara kadar geldik. Balonun ruhuna girelim.”

Sıradaki dans çağrısı duyulduğunda Noah beni piste götürdü.

“Beni kırmadığın için teşekkür ederim, böyle taraklarda bezin olamadığını biliyorum,” dedim yanımdaki adama odaklanmaya çalışarak.

“Evimden çıkmama bahane olduğun için ben teşekkür ederim,” diye karşılık verdi muzip bir sırıtışla.

Dans ederken Michael’la Jane’e bir bakış attım. Jane salondaki en yetenekli dansçıydı, herkese bir ders veriyordu. Öte yandan Michael ise ona saklamaya yeltenmediği bir hayranlıkla bakıyordu. Tekrar kendi dans partnerime döndüğümde onu karşımda bulamadım. Sıradan çıkmıştı ve smokinli uzun bir kol omzuna dokunuyordu. Koyu saçlarla dolu bir baş kulağına bir şeyler fısıldamak için eğildi. Noah’nın yerini almak istiyordu.

Will. Will burada.

Ne? Nasıl? Neden? Gözlerimi kırpıştırdım, hayal görüyor olmalıydım. Noah hafifçe eğilip geri çekilirken Will onun yerine geçti. Yeşil gözleri benimkilerle buluştu, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Öylece donakaldım. Yanımdaki kadın beni dürtükleyene dek dansın başladığından bihaberdim. Hızlıca ona doğru bir adım attım.

“Burada ne işin var?” diye mırıldandım. Yüreğim ağzımda olduğundan konuşabilmeme şaşırmıştım. “Üzerindeki ne böyle?”

“Paris’ten buraya kadar Naiplik Dönemi’ne uygun bir kostüm satan tek yer yoktu,” dedi diğer çiftler gibi öne doğru bir adım atarken. “Söylemeden edemeyeceğim, tek kelimeyle nefes kesici görünüyorsun, Appleby.” Beni etrafımda döndürse de dansı bilmiyordu. Diğerleri etrafımızda bir o yana bir yana sallanırken onlara çarpıp duruyorduk. Gri bıyıklı bir adam, “Önünüze bakın,” diye homurdandığında Will’in kolunu kavrayıp yerlerimizi değiştirerek onu geri hizaya soktum.

“Kalkıp buraya mı geldin?” dedim. Karşımda durduğuna hâlâ inanamıyordum.

“İlk trene atlad—” Partnerlerimizi değiştirmek zorunda olduğumuzdan sözü yarım kaldı. Will kendini uzun, mor bir elbise giymiş ihtiyar bir kadının kollarında buldu. Kadın adımların arasında kıyafetine kınayıcı bir bakış atmayı ihmal etmedi. Ne var ki Will’in gözleri hâlâ benim üzerimdeydi ve salonun öteki ucunda gözden kaybolduğunda içimi bir panik sardı.

Mor elbiseli kadını kibarca bırakıp yanıma geri dönmek uğruna tüm dansı mahvettiğinde partnerimden özür dileyerek elini bıraktım. Doğruca Will’in yanına gidip kolunu kavradığım gibi onu pistten uzaklaştırarak balkona çıkardım.

“Yazdıklarında ciddi miydin?” diye sordu elimi utup parmaklarıyla avucumu okşayarak. Bakışlarımı üzerinde gezdirdim. Nasıl mümkündü bilmiyordum ama Will smokininin içinde her zamankinden daha yakışıklı, daha göz kamaştırıcı görünüyordu.

“Evet, her kelimesinde ciddiydim,” dedim. “Burada olduğuna inanamıyorum.”

“Neden aramadın?”

“Son görüşmemizde sana berbat davrandım, sözlerimi affetmen için bir telefon görüşmesinden fazlasına ihtiyacım olduğumu düşündüm. Asıl sen neden bu sabah, makaleyi okuduktan sonra beni aramadın?”

“Bir telefon görüşmesinden fazlasına ihtiyacım olduğunu düşündüm,” dedi sırtarak. “Demek öyle, Anna Appleby. Benden nefret etmiyorsun, beni seviyorsun.”

“Seni seviyorum,” dedim sırtışına aynı şekilde karşılık vererek. Ama sonra başımı iki yana salladım. “Birlikte olmamız hâlâ imkâns—”

“Hayır, değil. Çünkü ben de seni seviyorum.” Dudakları kocaman bir gülümsemeyle kıvrıldı, yeşil gözleri hayranlıkla doluydu.

“Smokin de çok yakışmış,” dedim bakışlarımı vücuduna indirerek. “Çok, çok yakışmış.”

“Biliyorum,” dedi tüm küstahlığıyla. “Sen de... bu şey artık her neyse onun içinde büyüleyici görünüyorsun.” Buklelerinden birine nazikçe dokundu.

Beni öpmek için eğildiğinde birden en önemli mevzuyu atladığımızı fark edip başımı iki yana salladım. “Bir saniye, bunu nasıl yürüteceğiz? Sen Paris’te yaşıyorsun, ben burada.”

“Bir yolunu buluruz,” dedi.

“Bir yolunu bulur muyuz?”

“Bir yolunu buluruz,” yineledi omuzlarını silkerek. “Bristol, Paris arası direkt uçuşlar var, üç saatte dairemde olabilirsiniz. Bilmem haberin var mı ama mesajlaşmakta çok iyiyimdir.” Ona şakayla karışık pis bir bakış attım. “Seni öpebilir miyim artık?”

“Durduğun kabahat.” Ellerimi geniş omuzlarına doladım ama tekrar dudaklarıma doğru eğildiğinde aklıma ilişkimizin yürümeyecek olmasının bir diğer nedeni geldi. “Bekle, çocuklar ne olacak? Sen baba olmak istiyorsun, ben tekrar anne olmak istemiyorum.”

“Anna. Yedi saat yollarda süründüm. King Cross istasyonunda kendime bir smokin aldım. Bir an önce buraya gelip sana âşık olduğumu söylemekten başka hiçbir şey düşünmedim. Gelecekte bizi neyin beklediğini bilmiyorum, sadece seni

yanımda istediğimi biliyorum. Geri kalanı içinse ne derler bilirsin, *que será será*¹⁰.”

Dudağımı ısırarak ona baktım. “Peki. Artık beni öpecek misin, öpmeyecek misin, Havers?”

“Sen beni öpeceksin,” dedi sırtını dikleştirerek. Eğilmediği müddetçe dudaklarına yetişemeyeceğimi bildiğinden benimle alay ediyordu.

Biraz ötemizde bir bank vardı. Elbisemin eteklerini toplayıp üzerine çıkararak kendimi kollarının arasına attım. Will beni yakalayıp bir kahkahâ patlattı, artık göz hizasına gelmemizle dudaklarına yapıştım. Arkamızda bir alkış tufanı yükseldi ve kafamı çevirdiğimde Michael, Jane ve Noah’yı bize tezahürat yaparken buldum. Fakat yetmişli yaşlarında, çenesi tıraşlı, yanakları sakallı balonun yetkilisi yanımıza geldiğinde coşkumuz kısa sürdü.

“Efendim, üzgünüm ama bu kılıkla baloya katılamazsınız,” dedi.

“Buraya o kadına ilanı aşk etmeye geldi,” diye çıkıştı Michael. “Sizi temin ederim ki Austen bunu mazur görürdü.”

“Üzgünüm ancak beyefendi için istisna yapamam, bu diğer konuklara haksızlık olur.” Birbirimize çaresiz bakışlar attık, partinin erkenden sona ermesini istemiyorduk.

“Sorun değil, seni dışarıda beklerim,” dedi Will elimi sıkarak.

“Olmaz,” dedi Noah yüksek sesle. Hepimiz ona döndük. “Will, benimle tuvalete gel.” Will ona şaşkın şaşkın baktı. “Kıyafetlerimizi değiştireceğiz.”

“Hiç gereği yok,” dedim bunu teklif etmesine bile duyulanarak.

“Ta Paris’ten kalkıp buralara gelmiş, erkenden gidemez.”

“Ah, Noah. Çok tatlısın,” dedim yanına koşup ona sarılarak.

10 (Fr.) Her şey olacağına varır. -ç.n.

“Komşular ne içindir?” dedi. Omuzlarını silkip umursamaz görünmeye çalışsa da al al olmuş yanakları gözümünden kaçmadı.

Noah ve Will kıyafetlerini değiştirmek için ortadan kayboldu. Geri döndüklerinde Noah’nın dar pantolonu Will’in üzerinde kapri gibi durduğundan, Will’in smokiniyse Noah’ya büyük geldiğinden hepimiz gülüşmeye başladık.

“Oldu mu? Artık baloya layık mıyım?” dedi Will ihtiyara dönerek. Adam gönülsüzce de olsa onu başıyla onayladı.

“Aşağıdaki barda bekliyorum,” dedi Noah çantasından ender kuş türleri hakkında bir kitap çıkararak.

Will’le içeri dönüp pistteki çiftlere katıldık. Bu seferki dansı henüz öğrenmediğimden ikimiz de ne yapacağımızı bilmiyorduk. Ama müzik başladığında ve gözlerimiz buluştuğunda bir yolunu bulacağımızdan emin oldum.

DOKUZ AY SONRA

Düğün oldukça sakindi. Akla gelebilecek en canlı renk tonlarını giymiş altmış davetli ne kadar “sakin” sayılabilirse artık. Kıyafet kuralları davetiyede “dikkat çekici ve çarpıcı” olarak belirtilmişti. Loretta mor elbisesi ve küçük bir topuz yapabilecek kadar uzamış saçlarıyla büyüleyici görünüyordu. Sarı smokinin içindeki Roger ise kelimenin tam anlamıyla gülünç duruyordu. Neyse ki Loretta bizimle aynı fikirde değilmiş gibiydi.

Will tören sırasında kolunu omzuma attı. Üzerinde şubat ayındaki bir düğün için son derece absürt kaçan bir Hawaii gömleği, başındaysa kırmızı bir fötr şapka vardı. Bense sırf bugün için aldığım pespembe kokteyl elbisemle boy gösteriyordum. “Üçte keramet vardır, değil mi ama?” dedi Will başıyla Loretta’yı işaret ederek.

“Bence Loretta kerametın ta kendisi,” dedim başımı omzuna yaslayarak.

Düğün sonrası eğlence Pump Room’daydı. Tavan rengârenk kâğıttan şeritler ve flamalarla süslenmiş, bir akordeon grubu bile tutulmuştu. Herkes sohbet edip kanepeleri yerken Will beni boş dans pistine sürükledi.

“Gelinle damattan önce dans edemeyiz,” dedim omzuna doğru sırtarak. Ne var ki gelin ve damat hâlâ dışarıda fotoğraf faslındaydı. Will ilk uçağa atlayıp hafta sonu için Bath’a dönmüştü. Sırayla birbirimizi ziyaret ediyorduk. Genelde iki haftada bir görüşmeyi başarıyorduk. O yolda çalışabilmek için

treni tercih ederken ben hız için uçağı yeğliyordum. Uzun mesafe ilişkisi yürütmenin imkânsız olacağını düşünmüştüm. Zaman zaman zorlandığım olsa da çoğunlukla bunun tam da bizlik olduğunu düşünüyordum. Her gün konuşuyor, ayrı kaldığımızda çok çalışıyorduk. Üstelik çocuklarıma vakit ayırabiliyordum. Aradan geçen dokuz aya rağmen bir araya her gelişimizde hâlâ ilk randevumuza çıkıyormuş gibi hissediyorduk.

Dan’le çocuk düzenimizi tamamen değiştirmiştik, Jess ve Ethan artık onunla daha fazla vakit geçiriyordu. Her şeye rağmen bunun en iyisi olduğunu düşünüyordum. Biraz uğraşmamız gerekse de Dan’le medeni bir ilişki, hatta belki bir arkadaşlık kurmuş olmamıza minnettardım. Böylesi aramızdaki lojistiği bir hayli kolaylaştırıyordu. Ne var ki her şey dört dörtlük olmuyordu. Sylvie beni bebek partisine davet etmişti ve bu, bir daha asla maruz kalmak istemediğim türden bir cehennemdi.

Bu tuhaf düzenimiz sevdiğim adamla vakit geçirebilmenin yanı sıra uzun süredir boşladığım isteğimi, daha fazla seyahat etme hayalimi gerçekleştirmeme imkân sağlamıştı. Champs-Élysées’deki kafelerde dizüstü bilgisayarında çalışıyor, bir uygulama yardımıyla ve üstünkörü pratiklerle birkaç kelime Fransızca öğrenmeye çalışıyordum. Baharda işten iki hafta izin alıp birlikte İtalya turuna çıkacaktık.

“Anne, beni utandırırıyorsun,” diye tısladı Jess pistin kenarından. Ağzından ateş ediyormuş gibi sesler çıkararak etrafta koşturan Ethan yanımıza geldi ve Will pes edip adını “uçan gülle” koydukları hareketi yapıp onu havaya fırlatana kadar onun kolunu çekiştirdi.

“Sen de bize katıl,” dedim Jess’e ama o hışımla başını iki yana salladı. Kızım siyah beyaz tutkusundan yine ödün vermemişti ve bugün, her zamankinin aksine, renksiz kıyafetleriyle kalabalığa karışmak yerine renk curcunasının içinde dikkat çekmekten rahatsız olduğunun farkındaydım. Düğüne gelmek istememişti; arkadaşları paintball oynamaya gidiyordu ve onsuz

radı olmayacağı konusunda çok ısrar etmişlerdi. Sosyal ortamlarda hâlâ ara sıra zorlansa da okulda çok daha mutluydu. Okul sonrası toplanan bir animasyon kulübü kurmuş, onunla aynı ilgi alanlarını paylaşan harika insanlarla tanışmıştı.

Will rahatsızlığını sezmiş gibi, “Şapkamı ödünç almak ister misin?” diye sordu. Jess onu başıyla onayladığında kırmızı fötr şapkasını kızımın başına takıp onu etrafında döndürdü. Jess bunu yapmasına kızmış gibi yapsa da içten içe hoşlandığını görebiliyordum. Sanırım bu ifadesini benden almıştı.

Yeni hayatımızdaki tek elle tutulur gerginlik buydu. Çocuklar Will’i, Will de çocukları seviyordu. Onu görmek için benimle Fransa’ya gelmek istiyorlardı, Will de ziyarete geldiğinde onlara vakit ayırdığından emin oluyordu. Bazen evde Jenga maratonu yapıyorlardı bazen de hep birlikte babasının evinde tüm kardeşleriyle birlikte öğle yemeği yiyorduk. Bu büyük aile buluşmalarını çok sevsem de bencil yanım Will’i sadece kendime istiyordu. Paris’teki dairesinde baş başa uyandığımız, pencereden içeriye dolduran güneş ışığının altında yatakta uzun kahvaltılar ettiğimiz sabahlara bayılıyordum. Öte yandan Bath’ta Ethan’ın hokey maçı varsa ya da Jess bir arkadaşına gitmek istiyorsa Will kimseye fırsat vermeden olaya el atıyordu. Böyle desem de çocuklarıma ayırdığı zaman ve enerji ona olan sevgimi katlıyordu.

Sadece beni etkileyen ufak bir mesele daha vardı. Artık televizyonlara çıkan bir haber muhabiri olduğundan Will kendine minik, sadık ama bir o kadar da takıntılı bir hayran kitlesi edinmişti. Instagram’da @WillHaverstanÇocukIstiyorum isimli bir hesap ve ön kollarının ekran görüntülerine adanmış bir internet sitesi olmasını son derece rahatsız edici buluyordum. Kendi Instagram hesabımı kapatmıştım ve bu hem ekran süremi hem de saçma kıskançlık krizlerimi azaltmama çok yardımcı olmuştu.

Loretta ve Roger aramıza katıldığında pisti onlar için boşalttık ve bu sabah uydurulmuş gibi görünen danslarına başla-

dıkları arasında onları alkışladık. Loretta'yı biraz tanıyorsam kesin öyle yapmışlardı. Lottie ve Seb kapıda belirdi, geç kalmışlardı. Törene davet edilmişlerdi ancak Lottie, minik Josie'nin ağlayıp kimsenin huzurunu kaçırmamasını istememişti. Beşiğindeki Josie'yi sallayan kardeşime el salladım. Jess geldiklerini görür görmez yanlarına koşup küçük kuzenini kucağına almak istedi. Kafayı zavallı yavrucakla bozmuştu. Lottie kızını Jess'in kucağına verirken Will belime biraz daha sıkı sarıldı.

"Baba olma şansını kaçırdığını düşünüyor musun?" diye sordum usulca. İlişkimiz henüz çok yeni olsa da bu mesele aklımı kurcalıyordu.

"Hayır," diye yanıtladı. "Hiç düşünmüyorum. Ailem burada." Bana şüpheli bir bakış attı. "Neden sordun? Sen öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle hayır," dedim.

"Çocuk sahibi olmayı her şeyden çok istediğim fikrine nereden kapıldın hiç anlamıyorum," dedi.

"Kendin söyledin! Ormanda günün birinde çocuklarını kampa götürmek istediğinden bahsettin. Çok nettin."

"Muhtemelen seni etkilemeye, sana çocuklarla iyi anlaştığımı düşündürtmeye çalışıyordum." Duraksadı. "Senin çocuklarınla iyi anlaşacağımı." Eğilip beni öptüğünde sıcak, dolgun dudakları başımı döndürdü. Hâlâ ayaklarımı yerden kesebilmesine bayılıyordum.

"Mutlusun yani?" dedim.

"Çok mutluyum. Ya sen?"

"Ben de. Kendi başıma mutluydum, seninle daha da mutluyum."

Başımı Will'in omzuna yasladım. Bakışlarımı Jess'e çevirdiğimde bir köşede küçük Josie'ye şarkı söyleyip onunla dans ettiğini gördüm. İnsan içinde asla böyle şeyler yapmazdı. Hayatına iki yeni bebek katıldığı düşünülürken çocukları çok sevmesi iyi bir şeydi. Sylvie geçen ay bir erkek bebek doğurmuştu.

Will. Evet, bebeklerine Will adını koymuşlardı. Sylvie yıllardır aklında bu ismin olduğunu ve sevgilisinin eski karısının yeni erkek arkadaşı yüzünden ondan vazgeçmeyeceğine yeminler etmişti. Bu durumla muhtemelen kendisi hariç herkesin hayatını karmaşıklaştırdığının farkında mıydı merak ediyordum.

Kız kardeşime tekrar el sallarken Loretta kolumu tutup beni dans pistine çekti.

“Hikâyemiz güzel bitti,” dedim ellerimi omuzlarına koyarak.

“Hayır. Hikâyemiz öldüğümüzde bitecek, canım,” dedi. Ardından elbisesinin kolunu sıyırıp benimkinin aynısı *ve* işareti dövmesini gösterdi.

SON

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle hayatından aldığım birçok anekdotu romanımda kullanmama izin veren kıymetli arkadaşşıma teşekkür ederim. Bir yazarla arkadaş olmak tehlikeli bir şeydir, kitabında kendinizden ufak tefek parçalar bulmak işten bile değildir. Bana hikâyelerini anlatmaya devam ettiğin için teşekkürler.

Doğduğum şehir Bath'a kucak dolusu sevgiler. Arnavut kaldırımlı sokaklarında yeniden yürüyerek, Jane Austen Centre'da giyinip süslenerek, Roma Hamamları'nı gezerek ve kitabıma ilham olan onca şey görüp yaparak harika bir hafta sonu geçirdim. Catherine Morland'ın da dediği gibi, "Ah! Kim Bath'tan bıkeabilir ki?"

Her zamanki gibi müthiş menajerim Clare Wallace'a, editörlerim Kate Dresser ve Phoebe Morgan'a ve Putnam and Hodder ekiplerine teşekkür ederim. Kitap yazan birini tanımanın heyecanı muhtemelen çoktan sönmüş olmasına rağmen beni desteklemeye devam eden, yayın günlerimi kutlayan arkadaşlarıma ve aileme teşekkür ederim. Beni ayakta tutan Tim'e, JANSS'e, Rids'e, Haz'a, Jersey kızlarıma ve diğer romantik komedi yazarı meslektaşlarıma teşekkürler.

Kitaplarımı raflarına koyan ve beni okurlara tavsiye eden kütüphanecilere teşekkür ederim. Nazik yazarlara, sevdikleri kitapları desteklemeyi ihmal etmeyen blog yazarlarına, bookstagram hesaplarına teşekkür ederim. En çok da sana teşekkür ederim, güzel okurum. Onca seçenek arasından tercihini *bu kitaptan* yana kullandığın, zamanını birçok şeye harcayabile-

BİZ ŞİMDİ NEYİZ?

cekken kitap okuduğın için sana minnettarım. Umarım hikâyemi beğenmişsindir. Beğendiysen umarım internete küçük bir yorum bırakmayı (yazarlar yorumlara bayılır!) ihmal etmezsin. Başka bir kitapta tekrar görüşmek üzere.



YAZAR HAKKINDA

Sophie Cousens, Londra'da on iki yılı aşkın bir süre televizyon sektöründe çalıştı. *The Graham Norton Show*, *Big Brother* ve *Russell Howard's Good News* gibi programların yapımcılığını üstlendi. Şu anda Jersey'de yaşıyor ve yazarlık kariyerine devam ederken iki küçük çocuğunu büyütüyor. İlk romanı *This Time Next Year*, on yedi ülkede yayımlanmak üzere satıldı ve yayımlanır yayımlanmaz *New York Times* çok satanlar listesine girdi.